GILLIAN MCALLISTER

NOAPTEA IN CARE

«Vi-

-A

J?-V

SCHIMBAT

p:
\ '

vA

GILLIAN MCALLISTER

NOAPTEA ÎN CARE TOTUL S-A SCHIMBAT

Original: *That Night (*2021) Traducere din limba engleză şi note de:

GABRIELA STOICA

2022

PROLOG

— Ajută-mă, te rog, ajută-mă, o implor eu la telefon.

— Ce?

Sora mea are o voce panicată, glasul ei, de obicei stins, denotă că intră imediat în alertă.

— Ce?

Al doilea „ce?” este resemnat, un cuvânt deznădăjduit şi sferiform precum pelteaua care cade dintr-o lingură umplută până la refuz, împrăştiindu-se pe jos cu un plescăit înfundat.

Linia telefonică pârâie şi trosneşte de parcă cineva ar foşni o hârtie deasupra receptorului, iar semnalul este slab.

— Te rog, ajută-mă, insist eu.

S-a făcut noapte, dar încă se mai zăreşte o geană de lumină la linia orizontului, unde soarele a apus cu câteva ore în urmă, ca şi cum cineva ar fi deşirat o cusătură pe cer, chiar acolo, în margine. în rest, totul este cufundat în beznă, iar în aer plutesc mireasma fânului de vară şi aroma ultimelor resturi de jar care încă mai pâlpâie în grătare.

— Vino, te rog, adaug eu, deşi ştiu că o va face.

Asta înseamnă familia. Cel puţin, asta înseamnă pentru noi familia.

Nu îmi răspunde, dar această tăcere conţine acordul ei implicit, ştiu sigur.

îmi întorc privirea de la cer şi mă uit în jos, îndreptând spre pământ lanterna în al cărei fascicul de lumină dansează particulele mici de praf.

Plimb lumina lanternei încet peste el. Peste trupul întins pe jos.

1

Cathy .

Cathy răspunde la apelurile telefonice din miez de noapte doar pentru că este trează şi lucrează. E ocupată cu analizele de sânge ale unui labrador din pricina căruia este îngrijorată. Rezultatele au întârziat deja, iar Wi-Fi-ul instabil de vacanţă se tot întrerupe exact când ea încearcă să trimită e-mailul.

Frannie. Glisaţi pentru a răspunde. Ochii lui Cathy zboară spre partea de sus a ecranului pentru a verifica ora. Este 1.25 noaptea. Camera este complet întunecată în jurul bulei albastre de lumină pe care o creează telefonul. Nu poate vedea nimic altceva decât pe sora ei, care o sună la ore înaintate. O sună pe Cathy deoarece ştie că ea, Cathy, este singură, deoarece ea, Cathy, este întotdeauna singură, fie că se află în vacanţă sau acasă.

Se aşază în pat şi glisează cu degetul pe ecran pentru a răspunde. Cearşaful cade pe lângă ea. Poartă pijamale chiar şi pe căldura tipic italiană. I se pare cumva nefiresc să doarmă goală. Pentru Cathy, acest lux special este rezervat viitorului, speră ea, alături de un bărbat încă necunoscut.

— Ajută-mă, te rog, ajută-mă, strigă Frannie de îndată ce Cathy îi răspunde.

O undă de şoc electric o izbeşte pe Cathy drept în piept, coborându-i apoi prin braţe.

— Ce-i? Ce este? spune Cathy.

Broboane de transpiraţie i se formează pe buza superioară şi între sâni.

— Te rog, ajută-mă, o imploră Frannie.

— Unde eşti? Ai păţit ceva?

— Te rog. Vino. Sunt pe drum. Ia-o la dreapta pe drumul de pământ şi apoi la stânga. O jumătate de kilometru, cel mult, bălmăjeşte Frannie.

Cathy aşteaptă. Pentru ca Frannie să înceapă să devină

coerentă.

— Este el. Omul de la piaţă, spune Frannie, apoi închide.

El.

Rahat!

Cathy se dă jos din pat şi începe să caute buimacă nişte haine pe care să le arunce pe ea. Găseşte o pereche de pantaloni scurţi roz pe care îi cumpărase din Verona în urmă cu câteva zile şi îi trage pe ea, eticheta cu preţul zgâriindu-i şalele.

De ce nu a rămas pe fir? Cathy încearcă să o sune înapoi, dar apelul se deconectează imediat.

îşi înfige picioarele în şlapii ei prăfuiţi şi îşi înşfacă geanta. Când iese din vila cufundată în linişte, tară să-i treacă prin cap că trezeşte pe cineva, trage uşa masivă din lemn după ea, făcând-o să răsune ca o împuşcătură în noapte.

Suburbiile Veronei sunt învăluite în beznă la ora aceea. Nici după o săptămână şi jumătate Cathy nu s-a obişnuit cu asta. îşi încordează privirea ca să-şi vadă picioarele în timp ce merge.

Singura lumină provine de la fereastra dormitorului ei din vila aflată în spate. Proiectează un dreptunghi simplu de lumină pe terasă. Şi apoi, nimic altceva, ca şi cum ar fi la capătul lumii.

Frannie părea atât de speriată. Ea încearcă să o sune din nou, dar de data asta apelul intră direct în mesageria vocală. Poate că exagerează ea. Cathy speră să fie aşa. întotdeauna i-a plăcut dramatismul hiperbolelor lui Frannie, felul în care relatează o poveste grozavă. Ea este visătoarea familiei. „Azi erau literalmente cincizeci de câini în sala de aşteptare”, a spus odată. Frannie este recepţioneră la cabinetul lor veterinar de familie. A refuzat să recunoască pe deplin adevărul atunci când Cathy a verificat programările. „Da, *de fapt*, au fost cincizeci”, a susţinut ea, iar Cathy şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs. „Se pare c-a

trebuit să stai ceva vreme în spatele biroului de la recepţie”, a remarcat ea, în timp ce
Frannie dădea din cap cu emfază.

Cathy se repede înainte, ierburile lungi şi dure care pârâindu-i sub tălpi, biciuindu-i gleznele şi încolăcindu-se în jurul lor ca nişte şerpi, în timp ce mormăie cu voce tare rugăciuni tară rost. „Te rog să fii bine. Te rog să nu fii rănită sau speriată”.

Când ajunge la capătul drumului, se întoarce şi vede lumina farurilor în depărtare.

Trebuie să fie maşina lor închiriată, Land Roverul pe care niciunuia dintre fraţi nu-i place să-l conducă. „Parcă ar fi un *autobuz*”, a remarcat fratele lor, Joe, în prima zi.

O ia de-a dreptul la fugă pe drum. întâi la dreapta şi apoi la stânga, aşa cum i-a spus Frannie. „El este el. Omul de la piaţă”.

„El este”.

Cathy încetineşte pasul când vede siluetele. Le-ar recunoaşte oriunde: fratele şi sora ei. Joe, stând lângă Land Rover, cu mâinile în şolduri. Şi Frannie, îngenuncheată, cu părul şi membrele ei lungi luminate de faruri. Este atât de frumoasă! Aşa a fost întotdeauna. Nas lat. Ochi de pisică. O coamă de păr întunecat, strălucitor.

De ce stă pe pământ? Cathy o fixează cu privirea, apoi trage aer în piept, doar o dată. După care expiră cât de încet poate. Acesta este... Se uită fix la alternanţa de umbre şi lumini. O mantie de frică îi învăluie umerii. începe să i se facă frig.

Cumva e conştientă că, dacă va continua să meargă înainte, ceva se va întâmpla.

în mod evident, Joe tocmai a venit şi el din apartamentul lui separat de restul vilei mari pe care o împart şi mărşăluieşte nervos prin dreptul farurilor, când în umbră, când în lumină, ca un bec pâlpâind. Cathy îşi înfăşoară braţele în jurul taliei. Un sentiment

de rău augur se aşterne apăsător asupra ei, de parcă ar fi urmărită din umbră. O mică şi nesuferită parte din ea este dezamăgită de faptul că Frannie l-a sunat pe Joe înaintea ei. Cathy nu l-ar suna pe Joe primul într-o situaţie de criză... s-ar
putea chiar să nu-l sune deloc.

Aprinde lanterna de pe telefon, luminând pământul palid şi prăfuit din faţa ei. înjur plutesc mirosurile Veronei: căldură uscată, iarbă pârjolită. A fost cea mai toridă lună iulie înregistrată vreodată. Au trebuit să cumpere loţiuni de corp aproape zilnic. Au folosit sticle peste sticle. Toate hainele lui Cathy sunt uleioase la tiv.

Aude doar motorul maşinii şi ţârâitul cicadelor.

Cathy se îndreaptă spre cei doi şi îşi plimbă încet lumina lanternei asupra lui Frannie, care este în continuare în genunchi. Şi atunci îl vede.

Frannie stă aplecată asupra lui, cu privirea aţintită spre pământ. Cathy se opreşte din mers, dar nu îşi poate dezlipi privirea de la Frannie. Are ceva... un tricou?... în mâini. în timp ce Frannie se ridică de jos, Cathy îşi dă seama, uluită, că şi-a dat jos tricoul de pe ea, că e doar în sutien.

în strălucirea orbitoare a farurilor, Frannie îşi ridică mâinile în aer. Picături roşii i se preling pe încheieturi. Stomacul ei este brăzdat de dâre de sânge. Este uscat, vişiniu, de culoarea vinului roşu. Alcătuieşte un tablou terifiant. O senzaţie de greaţă urcă în gâtlejul lui Cathy.

— Ce mama naibii! şopteşte ea ca pentru sine.

Joe stă aplecat asupra ei acum. Frannie îşi întinde mâinile spre Cathy şi strigă:

— Ajută-mă!

Farurile proiectează o diagramă Venn de lumini, conturând un tablou al surorii ei alături de un trup care-i zace la picioare.

2.

Joe

Joe... foarte încordat, de-a dreptul înspăimântat, mai bine zis... a avut întotdeauna vise urâte, iar acesta trebuie să fie cu siguranţă unul dintre ele.

„Ce dracu', ce dracu', ce dracu'!”, se gândeşte el când ajunge în faţa maşinii şi cască ochii la sora lui. Ea stă în genunchi pe pământ. îi poate vedea fiecare nod al coloanei vertebrale, în jocul de lumini şi umbre tremurânde alcătuit de faruri. E prea slabă. întotdeauna a fost aşa. El obişnuia să-i pregătească gustări după şcoală: brânză pe pâine prăjită, iaurt cu nuci şi fructe de pădure. Orice îngrăşa. L-au numit al doilea prânz al ei.

— Ce..., începe el să spună, dar propoziţia rămâne în aer, ca un chibrit care nu reuşeşte să se aprindă.

Scutură din cap. Nu-i vine să creadă ce vede. Un cadavru.

— Ce dracu'! şopteşte el. Ce dracu'!

— Ajută-mă! îi strigă Frannie peste umăr.

în depărtare, poate vedea punctul de lumină al lanternei lui Cathy, care străpunge întunericul. „Slavă Domnului”, se gândeşte el. Ea va şti ce să facă. El nu ştie. Joe este un copil în trup de bărbat care intră uşor în panică, aşa i se pare uneori. Cathy o fi ea timidă, dar se descurcă grozav în situaţii de criză.

— L-am lovit, le strigă Frannie amândurora. L-am lovit cu maşina.

Fasciculul de lumină al lanternei lui Cathy tremură în timp ce ea aleargă spre ei, lăsând dâre ca nişte artificii în aerul nopţii. Este omul de la piaţă.

— Ce? spune Joe. Nu-şi poate lua ochii de la

bărbatul care zace întins pe jos în faţa ei.

Pielea ca de ceară a acestuia e plină de sânge – pete roşii întinse pe un fond cenuşiu.

Joe se apropie de Frannie cu precauţie, chiar dacă nu-l trage deloc inima. Lacrimile au lăsat dâre vizibile pe sângele de pe faţa ei. Sub nas i se zăreşte o dâră de muci. îi vine să întoarcă numaidecât spatele, să dea fuga înapoi la vila lui şi la Lydia. Departe de acest... de acest haos grotesc.

Are senzaţia că înaintează cu greu printr-o apă care nu vrea să se despartă în faţa lui. încearcă să facă un pas înainte, dar nu poate. Se forţează să se uite la bărbatul întins pe pământ, înalt, suplu... oasele şoldurilor îi împung pielea. Frannie i-a ridicat cămaşa. Toracele îi sângerează. Are ochelarii crăpaţi.

în mod evident, individul e mort.

Majoritatea membrilor familiei Plant sunt veterinari, inclusiv Joe şi Cathy, iar pentru veterinari moartea este ceva evident.

E atât de mult sânge. Litri întregi de sânge. începe să intre în panică. De obicei, nu îl deranjează sângele, dar nu în asemenea împrejurări. încearcă să-şi domolească respiraţia. „Am un atac de panică”, îşi spune în sinea lui. Nu este ceva neobişnuit pentru el, dar nu prea seamănă cu cele pe care le-a avut înainte.

îşi scoate telefonul şi, la fel ca sora lui, Cathy, îndreaptă fasciculul lanternei spre drum. Sângele străluceşte în lumina ei precum benzina. E atât de mult! Joe încearcă să se abţină să nu icnească. E un miros fetid, deopotrivă metalic şi putred, precum izul căpătat de mâncarea ce a început să se strice.

Se întoarce să se uite la sora lui, prosternată în mijlocul drumului.

— Ce naiba s-a întâmplat? o întreabă.

— Te rog, ajută-mă, spune ea. Nu fi...

— Cum să nu fiu?

— Ajută-mă doar, i se adresează ea printre lacrimi.

Frannie nu plânge aproape niciodată. Este senină, dezordonată şi plină de imaginaţie, şi îi place să cumpere mult prea multe haine de pe eBay. Nu este o plângăcioasă.

îl năpădeşte un sentiment profund şi familiar. L-a mai avut atunci când Frannie a căzut pe spate dintr-un leagăn la vârsta de trei ani şi nu a mai respirat timp de zece secunde, cele mai lungi din viaţa lui Joe. Şi când ea s-a înecat cu o bomboană, iar Joe a bătut-o cu putere cu palma între omoplaţi şi a făcut-o să tuşească şi să o scuipe imediat. Şi prima dată când Frannie a ieşit în lume ca adolescentă şi Joe a aşteptat-o, cu toate că până şi mama lor se culcase. îşi aminteşte şi acum: ticăitul pendulei de pe hol, zumzetul frigiderului. Şi uşurarea pe care a simţit-o când cheia s-a răsucit în broască.

Şi, desigur, îi aminteşte de Roşie.

— F-am lovit... l-am lovit.

— Nu pot... *Cum*? spune el. Joe îngenunchează lângă trupul bărbatului.

Cathy face acelaşi lucru, dar se mulţumeşte să se uite în tăcere. Ar vrea să-şi poată păstra şi el sângele-rece la fel ca ea. El şi Cathy au operat recent împreună un ogar, iar ea şi-a petrecut cel puţin un minut, după ce l-au deschis, doar privindu-l. Fără grabă. Doar culegând informaţii, aşa cum face Cathy de obicei.

— Frannie, spune el, şi cuvântul explodează din el ca o tuse bruscă.

— F-am lovit din lateral, spune ea, gesticulând. A fost vina mea. A fost vina mea. Este omul de la piaţă. Dacă încercăm să oprim sângerarea, vom... Trebuie doar să oprim sângerarea şi va fi bine, va fi bine, îi imploră ea.

Joe îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Cathy.

— Ţine tricoul apăsat pe rană, spune Cathy. Cât de strâns poţi.

Chipul ei e impenetrabil.

Se îndreaptă spre trupul inert. Părul lung îi este strâns în vârful capului. Este o versiune mai puţin frumoasă a lui Frannie. Mai robustă. Trăsăturile ei sunt uşor distorsionate cumva, sau poate că doar arată aşa prin comparaţie cu ale lui Frannie. Joe se simte vinovat de fiecare dată când gândeşte asta, dar e adevărat.

Cathy se uită la bărbatul întins pe jos.

— Are doar o rană superficială, constată ea. Sângerează cam mult pentru aşa ceva. Se întinde să-i ia pulsul.

— O să fie bine, nu-i aşa? spune Frannie.

— Cu ce viteză mergeai? o întreabă Joe. Are impresia că i se va face rău. Transpiraţia i-a năpădit fruntea şi stomacul i se frământă iar şi iar, ca un ocean agitat. Sora lui a lovit cu maşina pe cineva şi este sânge peste tot. Şi acum... acum este şi problema lui. Trebuie să o ajute.

— Destul de mică, spune Frannie, dar Joe a uitat ce a întrebat-o.

Doamne, ar fuma o ţigară, pentru prima dată după luni de zile. Un vechi viciu de-al său, la care aproape că a renunţat, cu excepţia vacanţelor, a răsfăţurilor ocazionale şi a perioadelor de stres, ceea ce înseamnă... ei bine – mai tot timpul, de fapt.

— Ai chemat ambulanţa? o întreabă Cathy pe Frannie, îngenunchind deasupra trupului bărbatului.

— Are puls? întreabă Frannie. Va fi bine, nu-i aşa?

— Cum de nu i-ai luat pulsul? se miră Joe. Se apleacă spre bărbat, cu mâinile pe coapse, respirând anevoios. Acidul din stomac îi inundă esofagul. „Adună-te!", îşi spune în sinea lui. Unde este ambulanţa?

— Nu vine nicio ambulanţă, bine? strigă Frannie. N-am chemat-o.

— De ce? întreabă Cathy.

Ea se chinuie să scoată cuvintele pe gură din pricina şocului.

— Eu... eu v-am sunat pe voi doi, în schimb.

— Nu suntem doctori. Joe îşi ridică încet capul în timp ce vorbeşte. Nu suntem doctori, ce mama naibii, Fran! rosteşte el aproape în şoaptă, întorcându-şi capul într-o parte şi privind în depărtare.

— Nu avem nimic la noi, spune Cathy. Adrenalină, pungi cu sânge... uite... trebuie să...

Frannie ridică o mână în aer.

— Vă rog doar să mă ajutaţi, spune ea. Dacă îl salvăm...
dacă va fi bine... atunci...

Cathy începe resuscitarea, deşi probabil ştie tară doar şi poate că este inutilă, iar Joe i se alătură. El se ocupă de inimă, în timp ce ea îi îndreaptă capul, aşa cum făceau cu animalele. Trupul este rece sub atingerea degetelor lui. Joe aruncă o privire spre Cathy, care îl evită. Se uită din nou în jos la individ, prin întunericul nopţii. Un om mort.

El pompează pieptul bărbatului, având degetele la doar câţiva centimetri de inima acestui străin.

Cathy verifică şi deschide căile respiratorii ale bărbatului, tatonând cu un deget interiorul gurii lui.

— Cum l-ai lovit? întreabă Joe gâfâind.

— Opreşte motorul maşinii, îi spune Cathy lui Joe. Nu îmi pot auzi gândurile.

Joe reuşeşte abia din a doua încercare. Lumea se întunecă, străpunsă doar de o rază verticală de lumină care provine de la telefonul lui Cathy. Ea îşi duce urechea la gura bărbatului.

— De cât timp se află aici? o întreabă pe Frannie.

— Era chiar în calea mea, am cotit fără să mă gândesc...

— De cât timp?

— O jumătate de oră.

O clipă de tăcere.

— Cum? Ce-ai făcut? Tot timpul ăsta? îi cere socoteală Cathy.

— O jumătate de nenorocită de oră! strigă Joe, întorcându- se de la maşină şi reluând compresiile toracice.

Cathy îşi pune gura peste cea a bărbatului. Scuipă, îşi linge buzele, apoi reia procedura.

îşi scoate tricoul.

— Foloseşte-l pe ăsta pentru a opri sângerarea, îi spune lui Frannie, dându-i tricoul. Al tău e îmbibat până la refuz.

„Nu are temperatura normală”, gândeşte Joe, în timp ce mâinile lui pompează pieptul bărbatului. Aerul nopţii din Verona este cald, sunt cel puţin douăzeci de grade, şi palmele i s-au umezit. Dar omului ăsta nu-i este cald. E puţin mai rece decât ar trebui să fie, ca o păpuşă.

Frannie întinde cealaltă mână ca să apuce încheietura mâinii bărbatului.

— Simt ceva, spune ea plină de speranţă, iar Joe îl apucă de celălalt braţ.

— Este pulsul tău, spune el după câteva secunde. în vârful degetului. Pentru că eşti speriată. îmi pare rău. Nu are puls.

— Continuă, atunci, spune Frannie pe un ton isteric.

— *Asta* şi fac. Joe se uită la trupul bărbatului în timp ce pompează. Chiar dacă i-ar pune inima din nou în funcţiune, ar fi inutil. Ar fi în moarte cerebrală. Jumătate de oră.

Este inutil.

Se lasă în spate pe călcâie şi se uită la Frannie. Mâinile celor trei fraţi sunt pline de sânge. Corpul bărbatului este ştampilat cu amprentele lor roşii.

Cathy îi face respiraţie gură la gură, apoi ascultă din nou. După încă două încercări, trebuie să fi ajuns la aceeaşi concluzie ca Joe, pentru că se opreşte şi ea.

— îmi pare rău, spune. îmi pare tare rău.

— Nu, nu, se împotriveşte Frannie. Stă cu picioarele încrucişate, exact aşa cum făcea când erau copii, cu capul în mâini, cu una din ele încă ţinând încheietura mâinii bărbatului lipită de faţa ei în chip de consolare. Frannie, mezina familiei.

— Nu, vă rog, Cathy... Joe. Vă rog să continuaţi, insistă ea.

— Este rece, spune Cathy încet. A pierdut mult sânge. Inima lui nu răspunde la stimuli.

Frannie scutură din cap iar şi iar.

— Nu, începe ea să spună. Nu... nu spune asta, Cathy, continuă, continuă!

— E mort, declară Cathy. Se uită la Joe pentru confirmare.

— îmi pare tare rău, Fran, spune el. Se întinde spre ea, dar Frannie nu reacţionează, stând în continuare cu capul în mâini.

— Am intrat pe partea greşită a drumului, spune Frannie. Am uitat. Am uitat că se conduce pe dreapta aici, îşi lasă capul să cadă ca o femeie condamnată la moarte.

Joe se holbează la ea, îngrozit. Cathy închide ochii.

— Voi merge la închisoare, rosteşte Frannie atât de încet, încât Joe trebuie să-şi încordeze auzul. Se uită la Frannie. Apoi la cadavru.

El ştie că bărbatul este mort. Dar ceea ce nu a pus cap la cap este faptul că asta înseamnă că sora lui e o ucigaşă.

3.

Cathy

Cathy a început să tremure din toate mădularele. O

luase frigul, aici afară, în noaptea fierbinte şi sufocantă.

— Noi... eu... poliţistul ne-a văzut când ne certam la piaţă, spune Frannie. Ei vor presupune... se vor gândi că... te rog, spune-mi ce să fac.

— Nu pot, spune Cathy.

— Dacă sun pe cineva acum... spune Frannie. Vreau să spun că... voi merge la închisoare, nu-i aşa? Nu, nu. Nu poate fi adevărat. Este? imploră ea.

Ochii lui Cathy se umezesc. Clipeşte.

Joe stă în continuare nemişcat, cu privirea pierdută în depărtare.

Frannie îşi şterge nasul pe antebraţ. E ceva atât de grosier, atât de primitiv în gestul surorii ei care de obicei este plină de farmec şi care, nu mai departe de luna trecută, a condus două sute de kilometri pentru a achiziţiona o vază de epocă pe care şi-o dorea neapărat.

Cathy se gândeşte, brusc, împotriva voinţei ei, la ADN. Amprentele digitale. Fire de păr. Fibre. Celule epiteliale. Sunt peste tot; pe cadavru, la locul faptei.

— Corect, spune Joe încetişor. Poliţistul ăla. Cel care avea impresia că... voiai cu tot dinadinsul să-i creezi probleme. S-a uitat la Frannie, apoi a aruncat o privire deznădăjduită în jos, spre cadavru. Sunt duri pe aici.

— Poliţiştii? îl descoase Cathy.

— Da, spune Joe care, după toate aparenţele, nu simte nevoia să dea mai multe explicaţii.

Cathy se uită la el, aşteptând. Ea ştie ce s-a întâmplat cu Frannie, evident. Dar nu şi Joe.

— A fost o chestie într-un bar în prima noapte, spune Joe. Tipul ăsta s-a dat la Lydia.

— Şi...

— Ei bine, spune Joe, iar Cathy este sigură că detectează o uşoară roşeaţă în obrajii lui. Ştii tu.

— L-ai lovit?
— S-ar putea, spune Joe, evitându-i privirea.

El a fost întotdeauna aşa. Iute la mânie, ca apoi să se simtă stânjenit din pricina asta, evaziv în privinţa lucrurilor pe care le-a făcut. Joe nu ar răni niciodată pe cineva la care ţine, şi-au spus ele mereu.

Pământul este cald sub picioarele lui Cathy. Se uită lung la sora ei.

— Trebuie să chem o ambulanţă, spune Cathy.
— Nu... Nu! Nu putem, nu putem, strigă Frannie, cu o voce întretăiată, ba răguşită, ba înecată în flegmă.

— Ce-ai de gând să faci? o întreabă Cathy în liniştea nopţii.

Abia poate distinge trăsăturile surorii ei prin întuneric, dar o cunoaşte atât de bine. îi ştie toate stările sufleteşti. Resemnarea senină când ultima ei relaţie s-a încheiat. „Of, la naiba, o să trag un gin şi o să uit de el”, a râs ea atunci, strâmbând din nas cu eleganţă, dar îşi aminteşte şi cum, mai târziu, i-a trimis un mesaj lui Cathy din baie, întrebând-o dacă era ceva în neregulă cu ea, dacă ar mai putea găsi vreodată pe cineva sau dacă era posibil să rămână singură cu Paul, fiul ei, pentru totdeauna.

Acum, Cathy îşi poate imagina expresia de pe chipul ei, deşi nu o poate vedea... – rimelul scurs brăzdându-i obrajii, nasul roşu. Pistruii ei, vizibili după vacanţă.

Dar pentru prima dată în viaţa ei, nu ştie ce să spună.
— Un echipaj de ambulanţă l-ar putea ajuta cu ceva? întreabă Frannie. Se lasă în jos până la nivelul lui Cathy, direct pe pământ, ca un animal.

— Nu, spune Cathy. Nu acum.
— Şi dacă chem, totuşi, ambulanţa... ce se va întâmpla cu mine?

Mâinile lui Frannie se frământă, pline de neastâmpăr. Umerii îi sunt gârboviţi.

Cathy este vag conştientă de faptul că îşi va aminti această conversaţie pentru tot restul vieţii.

— Ce se va întâmpla cu Paul? adaugă ea.

Cathy cercetează din priviri maşina. Cadavrul. Se gândeşte la poliţistul care a văzut-o în timpul zilei pe Frannie certându- se cu acest bărbat. Se gândeşte la altercaţia lui Joe. Poliţia va crede că sunt nişte oameni care creează probleme, cei din familia Plant.

— Nu ştiu, spune Cathy. Nu ştiu.

— Nu pot chema ambulanţa. Nu pot.

— Să le zicem c-am fost eu, spune Cathy, disperată. Glasul i se îneacă în lacrimi.

— Dar ai fost şi tu la piaţă. Ei ar putea deduce... că nu a fost un accident.

Cathy îşi lasă capul să îi cadă în mâini şi îşi masează fruntea. Nu poate gândi în astfel de împrejurări. Creierul ei nu funcţionează.

— Am putea spune că l-am găsit, mormăie ea.

— Pe marginea drumului?

— E prea târziu, spune Frannie. Este al dracului de târziu. A trecut mult prea mult timp. Maşina noastră... maşina de închiriat are tabla înfundată. Şi este închiriată. Nu putem, pur şi simplu, să scăpăm de ea. Am dat de dracu'. Am dat de dracu'.

Se uită la Cathy şi apoi la Joe, care şi-a acoperit faţa cu mâinile lui înroşite.

— Am dat de dracu' de-adevăratelea. Fă, te rog, ceva. Te rog, ajută-mă. Te rog, ajută-l pe Paul.

Prin mintea lui Cathy galopează tot felul de gânduri. La câţiva metri distanţă, lui Joe i se face în cele din urmă rău. O fântână arteziană de *vino rosso* adăugându-se la sângele şi dezastrul de pe drumul de pământ. Mirosul vine plutind spre ea... acid, acru... şi Cathy are impresia că o să-i vină şi ei să vomite.

— Paul mă are *doar pe mine*, spune Frannie. Vreau să spun că... trebuie să... să muşamalizăm chestia asta.

Ei rămân în tăcere câteva minute.

— E de tot rahatul, spune Joe în cele din urmă, ştergându- şi gura de tricou. Pe bune, nu ne poţi cere să... să ce? Ce spui acolo, Fran? Ochii i se întorc brusc spre ai ei.

— Nu spun nimic, strigă Frannie. Spun că dacă eu... sau unul din voi... sună pe cineva acum, o să ajung la închisoare şi o să-l las pe Paul singur timp de un deceniu. Probabil chiar mai mult.

Cathy se uită din nou la cadavru. Amprentele lor sunt pe tot trupul lui. Pe pielea lui. Pe hainele lui. Şi în interiorul rănii de pe partea lui laterală. ADN-urile lor amestecate, legându-i pe toţi de acest traumatism, de acest accident, pentru totdeauna. Acest bărbat din faţa ei nu este doar un corp lipsit de viaţă.
Este un corp delict. Cathy are pielea de găină pe umeri.

începe să tremure, în ciuda nopţii fierbinţi. îi întâlneşte privirea lui Frannie. Are ochii larg deschişi, că ai unei pantere, doar albul lor fiind vizibil în noaptea întunecată.

— Ce vrei să spui? şopteşte Cathy.

Sprâncenele lui Frannie se unesc într-o expresie de tristeţe.

— Nu pot face asta, spune Joe. Nu pot să fac asta. Se ridică şi se întoarce cu spatele la ele. Nici măcar pentru tine, îi aruncă peste umăr vorbele lui Frannie.

— O, da, pleacă, de ce nu? răbufneşte Frannie. Du-te să împărţi nişte pumni, nu-i aşa? Te va ajuta chestia asta cumva?

îşi întoarce privirea înapoi la Cathy, care se uită brusc în altă parte. Nu este momentul potrivit să-l zgândăre pe Joe.

— Ai omorât pe cineva, urlă el.

Cathy şi Frannie încremenesc într-o tăcere şocată, în timp ce cuvintele lui răsună cu ecou prin periferia rurală a Veronei.

Cathy se uită la sora ei, acum că este suficient de aproape ca să o vadă mai bine. S-a înşelat în privinţa expresiei de pe chipul ei. Nici urmă de lacrimi, sau de nas roşu.

Joe începe să se agite în jurul maşinii, luminând-o cu lanterna şi ştergând-o de zor.

— Vreau să mă întorc în timp, spune Frannie, închizând ochii şi privind spre cer. Vreau să mă întorc înainte de a se întâmpla asta. Lacrimile îi izvorăsc acum, curgându-i pe fiecare obraz. Te rog, lasă-mă să mă întorc. Priveşte drept în sus, spre cerul bleumarin, cu stele împrăştiate de mâna nepăsătoare a lui Dumnezeu.

— Nu pot, spune Cathy, cu vocea răguşită, gândindu-se la micuţul Paul, la inocentul Paul, care se dă în vânt după sandvişuri si după biscuiţii Party Rings Si o adoră pe mama lui.

Rămân în tăcere preţ de câteva secunde.

— Trebuie să îngropăm cadavrul, spune Frannie. Se şterge pe obraz, lăsând o altă dâră de sânge pe el. Este atât de uscat, încât a făcut crustă. întâlneşte privirea lui Cathy pe întuneric. Trebuie să îngropăm cadavrul.

4.

Acum

Biroul lui Jason, început de februarie, ora 17.00

Este cel mai rece februarie înregistrat oficial vreodată, după cât se pare. Este după-amiază târziu, în central oraşului Birmingham. Corporation Street este troienită, în aer pluteşte o ceaţă densă de iamă, iar trotuarele îngheţate sunt brăzdate pe alocuri de urme negre, lăsate de tălpile ghetelor.

Mai e puţin până la ora cinci. Paul stă la grădiniţă până la şi jumătate, apoi la mama şi la tata, de unde îl voi prelua fără niciun tam-tam, fără nicio conversaţie, din moment ce au aflat totul.

Un tramvai trece pe lângă mine în timp ce merg pe Corporation Street. Strada e străjuită de copaci, care nu mai au frunze de luni întregi. Sfârşitul iernii pare să se prelungească la infinit, ca o moarte clinică.

Apăs pe soneria care se potriveşte perfect cu forma vârfului degetului meu arătător şi în curând mă pomenesc la etajul al doilea, aşezată vizavi de Jason, care stă picior peste picior. A făcut ceai pentru amândoi, ceea ce m-a luat prin surprindere.

îmi cuibăresc ceaşca între palme, deşi mă arde. Din afara biroului său ca un cocon, cu cele două radiatoare electrice şi cu cărţile lui cu tot, se aude conversaţia înăbuşită purtată de un coleg de-al lui, ceea ce îmi reaminteşte pentru moment că aceasta nu este viaţa lui Jason: este doar slujba lui, ceva de care se detaşează seara, când pleacă acasă, şi la care nu se mai gândeşte până a doua zi dimineaţa. Probabil.

— Cum a fost săptămâna ta? mă întreabă.

Are părul închis la culoare şi o barbă care a început să încărunţească, făcându-l să semene cu un lup. Se joacă absent cu cercelul pe care îl poartă în urechea stângă. Aceasta este metoda de lucru a lui Jason. Conversaţii grele, profesionale, deşi aparent lejere. Nu prea este adeptul convenţiilor sociale. Mestecă gumă în timpul întrevederilor noastre şi pregăteşte mult prea multe ceaiuri, lăsând linguriţe împrăştiate pe biroul unde locuieşte „fierbătorul de apă ilegal", cum îi spune el. Dar mintea îi lucrează fulgerător de repede. Când menţionez mici detalii, ochii i se îngustează şi, puţin mai târziu, constat că le discutăm din nou, abordându-le dintr-o nouă perspectivă, pe care a orchestrat-o fără ca eu să-mi dau seama.

— Bine, spun.

El soarbe din cana lui de ceai, fără să-şi ia ochii de la mine, fără să umple tăcerea.

— Crâncenă, presupun. Ca fiecare săptămână,

de altfel, adaug, uitându-mă la peretele lui cu cărţi.

Camera este impregnată cu mirosul lor. Mirosul acela vechi, de hârtie, de praf. Se pare că nu sunt aranjate într-o ordine anume. Unele sunt cu cotorul în spate şi cu paginile în faţă. Altele stau culcate pe o parte de-a lungul celor care stau în picioare. Scrisori, cărţi poştale şi notiţe sunt înghesuite printre şi pe lângă ele.

— Dar tu? îl întreb, iar Jason zâmbeşte în colţul gurii.

— Mda, am avut şi zile mai bune, răspunde. îşi verifică discret ceasul. Vin de fiecare dată la ora cinci, şi tot de fiecare dată, el mă însoţeşte în foaier şi pleacă împreună cu mine, îndreptându-se în direcţie opusă, la şase fără zece, indiferent de vreme sau oricât de ocupat ar fi. Habar n-am unde se duce, dar ştiu că nu la gară. Odată a făcut o referire criptică la treaba asta, denumind-o „un angajament de lungă durată”.

— M-am gândit mult la Verona, spun.

întinde iarăşi mâna după cana cu ceai şi soarbe jumătate din ea dintr-o singură înghiţitură. Este amuzant ce indicii şi semne descifrezi într-o relaţie profesională.

Habar n-am dacă Jason are o parteneră, vreun copil, dar ştiu ce sunet scoate când înghite ceaiul prea fierbinte. Pot spune despre el că îşi calcă doar acele părţi ale cămăşii care urmează să fie expuse vederii.

îmi place acest interval alocat întrevederilor noastre în momentul de faţă, pentru că soarele apune între timp. Intru pe lumină şi ies pe întuneric, ceea ce pare să se potrivească oarecum.

Jason ridică din sprâncene spre mine.

— La ce parte anume? mă întreabă, cu o expresie deschisă.

— Cred că... dacă aş fi putut să o opresc... spun încet. Ar fi *trebuit* să o opresc. Nu mă refer la crimă. Mă refer la... muşamalizare. Muşamalizarea făcută de fratele şi sora mea.

Jason se uită dincolo de mine, afară, pe fereastră, la oraşul aglomerat de dedesubt. Un autobuz şuieră în timp ce se îndepărtează în ceaţă, dispărând aproape complet. Doi porumbei stau pe pervaz, suficient de aproape cât să le văd degetele noduroase de la picioare, în ciuda ţepuşelor ascuţite amplasate acolo pentru a-i descuraja. Cerul începe să se întunece pe margini.

— Ştim cu toţii, spune Jason, făcându-şi de lucru cu mânerul cănii lui, că privind în urmă devenim melancolici, iar privind înainte devenim anxioşi. Tot ce avem este momentul prezent.

îmi simt umerii relaxându-se şi inspir adânc, iar aerul îmi eliberează tensiunea din stomacul încordat.

— Doar că... pur şi simplu nu ştiu, spun, ignorându-i sfatul.

El nu dezvoltă ideea, ci doar stă acolo ascultând, aşa cum este plătit să facă.

— Au fost atât de multe momente de răscruce pe drum, încât nu ştiu...

— Vorbeşte-mi despre unul dintre ele, mă îndeamnă el. Procesul tău de gândire.

— Foaia de hârtie pe care am găsit-o asupra lui Will.
William.

— Da. Dar, Fr...

— Nimeni nu ştia ce importanţă va căpăta, îl întrerup eu. Şi mă tot gândesc... iar şi iar... la ce posibilităţi am fi avut. Dar dacă asta, dar dacă cealaltă... Vocea mi se gâtuie pe măsură ce se stinge. Orice în afară de... a fi aici, efectiv. Am făcut atât de multe greşeli.

— Ştiu, spune Jason încet. Vreau să spun... desigur că ai făcut. Aş fi îngrijorat dacă nu ai fi făcut. Uite, adaugă el, apoi se opreşte şi pare căzut pe gânduri. Ca să rămâi ancorată în prezent... ai putea... poţi să te gândeşti la Paul?

închid ochii. Paul. Pe zi ce trece, seamănă tot mai mult cu Joe. „Făcând cinste celui de-al doilea nume al său”, îmi spusese Joe, cu ani şi ani în urmă. într-o altă viaţă. înainte de Verona. Uneori, dacă îl ţin pe Paul foarte aproape de mine, este ca şi cum m-aş uita în ochii zâmbitori ai fratelui meu. Gene maronii, drepte, puţin curbate în jos, pleoape grele. Aproape că mă aştept la o glumă sarcastică, la o ieşire nervoasă fulgerătoare. Fucruri care îi aparţin lui Joe Si numai lui.

O fată cu părul roşcat şi o femeie care este în mod evident mama ei trec prin dreptul nostru afară, pe stradă. Mă uit la ele. Ea are probabil opt ani. Prea mare ca să o mai să ţină de mână pe mama ei. Mă întreb dacă Paul mă va ţine de mână când va avea opt ani. Nu mi-l pot imagina la opt ani. Este încă atât de mic. Cu obrajii de culoarea şi textura piersicilor proaspete, încălzite de soare. Cu pliuri de grăsime în jurul coaielor şi încheieturilor.

— îmi descarc sufletul ţie, îi spun lui Jason. Nu-i vorbesc lui Paul despre asta. Despre motivul pentru care ne-am înstrăinat cu toţii. Despre unde se află toată lumea. Nu cred că îşi va aminti, să ştii. Nu cred că Paul îşi va aminti de acele zile când lucram cu toţii împreună şi locuiam în trei căsuţe alăturate.

închid ochii şi îmi apar în minte imediat. Văruite în alb la exterior. Iedera din jurul ferestrelor. Grinzile de deasupra capetelor noastre, care scârţâiau în bătaia ploii şi a crivăţului. Grădini în culori vibrante, cu miresme florale.

— Ştiu, răspunde Jason şi se întinde să îndrepte o hârtie de pe biroul din faţa noastră. Dar poate că e mai bine aşa.

îmi zâmbeşte cu căldură, iar vremea pare să se dezgheţe afară, doar puţin.

5.

Atunci

Joe

Joe simte un gust acru în gură, ca şi cum ar fi înghiţit otravă. Membrele îi sunt cuprinse de un tremur.

— Ce altceva ar trebui să facem? întreabă Frannie.

Joe şi-ar dori să înceteze odată cu întrebările. De obicei nu- 1 deranjează. De cele mai multe ori, sunt simpatice chiar.

„Deci”, i-a spus ea cu puţin înainte de vacanţă, sosind la serviciu îmbrăcată într-un chimonou, „cât timp mai am la dispoziţie până să mă trimiţi acasă pentru c-am venit îmbrăcată aşa?”

„Cinci minute”, i-a răspuns el.

Frannie şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

„Dar tot îmi voi face în continuare treaba! Şi arată *drăguţ foc”.*

Doamne, cum putea să-l mai facă să râdă cu verva şi cu ciudăţeniile ei. Un nenorocit de chimonou.

Dar nimeni nu râde în seara asta.

— N-am de gând să îngrop un cadavru, afirmă Joe.

— Nici eu. Vocea lui Cathy este strangulată.

El îşi trece o mână prin păr. încă mai este zburlit după somn. Nu ştie ce ar trebui să facă ei, dar ceea ce ştie este că nimeni nu sună la poliţie.

Joe a bagatelizat ce s-a întâmplat la bar în prima lor noapte petrecută aici. El şi Lydia au pornit-o vitejeşte spre Verona de îndată ce avionul lor a aterizat. Unul dintre multele lucruri pe care le iubeşte la Lydia... în afară de faptul că este al naibii de amuzantă... e dorinţa ei de a îmbrăţişa viaţa cu toată puterea, de a stoarce din ea experienţele precum un suc proaspăt de portocale. Stăteau pe terasa unui restaurant, simţind aromele de usturoi şi ceară de lumânare purtate de briză, cu arcadele slab iluminate ale Arenei din Verona

aflate vizavi de ei. Picioarele Lydiei erau lungi, zvelte şi goale, iar parfumul pe care îl folosea doar în vacanţă îi evoca lui Joe amintiri plăcute.

Dar după aceea, lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Un individ şleampăt, cu o cască Vespa sub braţ, a trecut pe lângă Lydia. Făcând ochii mari cât roata carului, Joe a urmărit cum acesta a strâns-o pe Lydia de fund, aşa, pur şi simplu, de parcă ar fi fost al lui ca să îl atingă şi să îl strângă după bunul-plac. Joe s-a repezit la el fără să ezite o secundă măcar.

Acest temperament impulsiv al lui Joe este însoţit de un soi de satisfacţie ciudată, deşi nu ar recunoaşte-o niciodată faţă de nimeni. Este ca şi cum ai destupa o sticlă de şampanie. A simţit o uşurare deplină când umerii lui s-au împins agresiv înainte, când pumnul i s-a înfipt în obrazul bărbatului. Doar o singură lovitură, una destul de uşoară, în chip de avertisment. Două animale ar face taman la fel. Bărbatul l-a provocat să iasă afară, iar Joe, încă plin de testosteron şi jubilând de acea plăcere-durere, l-a urmat. Undeva în întunericul din spatele lui, într-un amalgam înceţoşat de plante cu miros îmbătător şi luminiţe străpungând noaptea, era conştient de faptul că Lydia protesta, dar acea parte din el, creierul lui rezonabil, nu era în funcţiune.

Doi bărbaţi din Polizia di Stato stăteau afară, fumând ţigări şi râzând. Individul l-a dus pe Joe drept la ei şi le-a arătat semnul de pe obrazul lui. Joe a crezut că vor lăsa conflictul să se stingă de la sine de îndată ce le va explica despre ce a fost vorba, dar nu au făcut-o. în schimb, *ei* au tăbărât asupra *lui.* Ameninţările lor nu erau doar fizice, nu erau doar evidente din pricina piepturilor bombate, a mâinilor lor uriaşe. Ei au afirmat că l-ar putea aresta *cu uşurinţă*, engleza lor cu accent italian melodios sunând sinistru în noaptea fierbinte de vară. I- au propus să-l ducă undeva să stea de vorbă. Unul din ei a făcut un semn către o alee din apropiere.

Joe a dat înapoi, brusc speriat. Şi, în acea noapte, prima noapte din ceea ce trebuia să fie vacanţa lor

relaxantă, el şi-a tras genunchii la piept în timp ce Lydia dormea, scrâşnind din dinţi la gândul că fusese atât de nemernic. De ce nu putuse lăsa lucrurile aşa? De ce nu putuse niciodată să îşi asume superioritatea morală?

Ce-o să-i spună Lydiei? Ea este în continuare supărată foc pe el pentru acea primă noapte, deşi a trecut o săptămână şi jumătate de când s-a întâmplat. Nemaivorbind că acum a lăsat- o dormind, fără să ştie că îl avea pe Paul în grija ei.

— Spuneţi-mi ce altceva să fac, rosteşte Frannie cu disperare în glas.

Joe încearcă să-şi domolească ritmul respiraţiei. Vocea ei. Vocea surorii lui. îl afectează cumva. Obişnuia să o ţină în poală şi să-i citească, pe când erau mici. Un copil care ţinea în braţe un alt copil. Ea nu-şi manifestase niciodată dorinţa ca el să-i citească aceeaşi carte de două ori. El avea grijă să împrumute alte cărţi de la bibliotecă în fiecare săptămână, cu copertele lor de plastic lipindu-se una de cealaltă în sacoşă, pe când le despacheta. Părinţilor lor nu le păsa, îl lăsau să se descurce cum o şti, iar el intrase de bunăvoie în rolul patriarhal.

— Lasă-mă doar să mă gândesc puţin, spune Cathy, îşi face mâinile căuş în jurul tâmplelor, arătând de parcă ar purta ochelari de cal, şi se sprijină cu coatele pe genunchi. Faceţi linişte.

Joe se simte mai uşurat preţ de un minut. Cathy îşi va da seama. Se uită fix la şlapii lui, pe care îi încălţase, fără să-şi dea seama măcar, cu o oră în urmă, înainte de a începe acest coşmar. îşi mişcă degetele de la picioare. El este aici. El este pedepsit. Inspiră şi expiră. înăuntru şi afară. O vor rezolva cumva. Nimeni nu va merge la închisoare. Un atac de panică nu poate dura o veşnicie.

— Dacă poliţia descoperă acest cadavru, vom fi implicaţi, spune Cathy în cele din urmă, cu mâinile încă acoperindu-i tâmplele, dar privindu-l acum drept în ochi.

O adiere uşoară se strecoară între ei. El simte un damf de loţiune de soare.

— Nu neapărat, spune el, încercând să se facă util.

Ce-ar fi făcut tatăl lui? încearcă să se concentreze asupra imaginii de odinioară mai degrabă decât asupra celei din prezent. Autoritarul Owen. Semănând cu Cathy mai mult decât cu Joe.

— Dacă am susţine-o cu toţii pe Frannie. Dacă am spune cu toţii, nu ştiu... că a apărut în faţa maşinii ca din senin...

— Ce?! Să-i spui asta poliţistului care mi-a dat nenorocitul ăla de avertisment? sare Frannie cu gura.

— Numai ţie? Şi mie mi-a dat, i-o întoarce Joe pe un ton muşcător.

„Gândeşte. Gândeşte”. Joe încearcă să-şi amintească tot ce ştie despre ADN. Aproape nimic. Se freacă pe frunte. Face operaţii de rutină de zece ani, rămânând strict în zona asta din cauza mâinii sale ferme. Şi din cauza lipsei lui de maniere în relaţiile cu pacienţii, îi spusese Frannie cândva, zâmbind. Dar este adevărat că se simte mai în largul lui să opereze, să anestezieze, să castreze, să extragă elasticele de păr şi articolele de lenjerie ingerate de labradori. Trasează cu arătătorul o linie prin praful din faţa lui. O linie perfect dreaptă.

— Sunt destul de sigură că vor putea stabili la ce oră a murit, afirmă Cathy. Şi că tu ai fost aici... L-ai atins? I-ai atins rana? Imediat după aceea?

— Da, zice Frannie.

— Este ceva legat de felul în care ADN-ul tău se amestecă cu sângele lui, nu-mi amintesc, nu ştiu prea bine..., spune Cathy.

Joe se uită atent la cadavru. Are ochii deschişi. Gura a început să-i devină rigidă, precum ceara unei lumânări care se răceşte. Se distinge o amprentă mare ovală perfectă pe trunchiul său gol. A lui Cathy, sau a lui Frannie, sau a lui, nu- şi poate da seama.

— Ai dreptate, spune Joe în cele din urmă. în plus, maşina apare probabil undeva pe vreo cameră de supraveghere. Unde te duceai? o întreabă el pe Frannie.

— Voiam să iau nişte vin din acel mic local deschis toată noaptea, îl mai ştii? spune Frannie încet.

Sună atât de trivial lângă un cadavru. Fir-ar al dracului de vin! Au început să-i tremure din nou mâinile. Sunt reci şi umede. Le strânge, făcându-le pumn. Are nevoie de nişte zahăr şi de puţin somn.

— A început să intre în *rigor mortisl* vrea să ştie Joe. îi adresează întrebarea lui Cathy.

Ea întinde imediat mâna spre picioarele cadavrului, încălţate în pantofi sport albi. Cu o mână înfăşurată în jurul şosetelor lui negre, îi mişcă gleznele dintr-o parte în alta, apoi scutură din cap.

— încă nu.

Dar o va face. în curând. Şi atunci sângele va începe să invadeze părţile corpului aflate cel mai jos... spinarea, coatele, spatele genunchilor. Va începe să miroasă. Mirosul acela dulceag de ouă stricate, pe care Joe îl simte foarte rar, când cineva aduce la cabinet un animal mort de mult timp. Un val de panică urcă în el. Nu va mai putea lucra niciodată.

îşi scoate telefonul.

— Sun la poliţie, spune el. Ce număr are?

— 112, spune Cathy încet.

Frannie se năpusteşte asupra lui Cathy.

— Cum poţi să-mi faci una ca asta? o ia ea la rost. Nu este momentul să fii corectă acum, Cathy!

Joe tresare. Lui Cathy nu-i va plăcea treaba asta, dar este adevărat. Ea *este* corectă, controlată şi distantă, uneori. Ea nu
a avut niciodată o relaţie, după ştiinţa lui.

Formează 112 de pe tastatură, iar Frannie se repede la telefonul lui, smulgându-i-l din mână.

— Ce dracu'? striga Joe.

Telefonul stă cu faţa în jos, iar lumina ecranului se

proiectează în jurul lui şi alcătuieşte o aură îngustă pe pământul amestecat cu sânge albit şi steril.

— Dacă suni la poliţie, voi sta la închisoare zeci de ani, strigă Frannie.

Se aşază din nou pe pământ, îşi îngroapă capul în mâini şi începe să plângă.

— încetează, Joe, spune Cathy.
— Pe cine altcineva era să sun? zice Frannie, ridicându-şi privirea spre el. Dacă nu pe voi?

Rugămintea din întrebarea ei, ochii aceia uriaşi umezi. Nu-i poate rezista. A fost acolo pentru ea când era în travaliu, singură, cu Paul. El i-a adus tot ce a vrut ea... adică *o mulţime de lucruri.* Apă cu gheaţă, o îngheţată pe băţ, o cutie de biscuiţi pe care i-a ronţăit între contracţii şi apoi... când totul s-a terminat... un Whopper la grătar cu foc deschis, de la Burger King, pentru care a făcut un drum dus-întors de patruzeci de minute. Nimeni nu a fost alături de Frannie aşa cum a făcut-o Joe.

Cathy îşi roade pielea din jurul unghiei degetului mare, privind-o pe Frannie cu ochii mari.

Frannie îi pasează lui Joe telefonul, pe deasupra capului ei, fără să se uite la el.

— Dar sigur că da, fă-o.
— Eu... spune Joe, ezitând, dar ia telefonul.
Cathy urmăreşte din priviri schimbul lor de cuvinte, apoi dreptunghiul luminat din mâinile lui Joe. El se uită la Frannie şi hotărârea lui de a proceda corect se face ţăndări, ca un geam spart. Sora lui mai mică, partenera lui de alergare în cursa cu trei picioare, cea cu care îşi împărţea Happy Meal-ul, sora lui,

cea mai bună prietenă, istoria lui.

— Nu pot, spune încetişor.

Cathy se uită la el.
— Nu poţi, repetă ea ca un ecou. Ochii îi strălucesc în lumina lunii.

Parcă ar fi una din nopţile petrecute la ei acasă. El, Cathy şi Frannie locuiesc într-un şir de trei căsuţe tară alţi vecini – o chestie despre care nu le vine să creadă că le-a reuşit – şi aproape întotdeauna el merge la Frannie la ora băiţei de seară, închizând după el uşa casei lui ţărăneşti şi deschizând-o pe a lui Frannie. Casele lui Cathy şi Joe au fost iniţial un magazin şi, respectiv, un oficiu poştal, cu camere mici şi tavane joase. Focuinţa lui Frannie a fost de la bun început o casă... parţial finanţată de părinţii ei... construită în 1850, şi este mai mare şi mai aerisită decât celelalte.

El îşi îndeasă mâinile în buzunare. Ar putea să o predea. Să-şi salveze pielea. Ar fi nebun să nu ia în considerare treaba asta, nu-i aşa? Dar ea, sora lui mai mică, îşi ridică privirea spre el, stând cu capul dat pe spate acum. Nu. Asta nu este o opţiune. Fa început a fost problema lui Frannie, dar acum e a tuturor.

— Trebuie să îngropăm cadavrul, spune Frannie. Bărbatul.

Cathy aşteaptă o secundă, cufundată în gânduri. După un moment, ea rosteşte un singur cuvânt:

— Unde?

6.

Joe

Joe îşi simte umerii de parcă ar fi făcuţi din metal, nu din oase şi tendoane. îi roteşte, încercând să se relaxeze.

— Trebuie să gândim clar.

Bărbatul era un tip îngrozitor, după spusele lui Frannie.

în plus, ea nu intenţionase să-i facă vreun rău. A fost un accident. O coincidenţă teribilă. Acestea erau cărţile care li se împărţiseră, şi acum erau obligaţi să le joace.

— Trebuie să ne gândim la dovezi, spune Joe, cu ochii aţintiţi în pământ. Ce poate distruge urmele de sânge?

— Focul, răspunde Cathy imediat.

— Focul, repetă Joe, dând încet din cap. Bine.

Se uită în stânga şi în dreapta, la drumul de pământ. Deserveşte doar vila lor şi încă alte două. Aşezământul, pe vremuri o mănăstire, a fost transformat în vile de locuit prin anii cincizeci. Drumul privat ar trebui să fie întreţinut de proprietarii celor trei vile, deşi, în mod evident, aceştia nu se ocupă mai deloc de el. Iarba este galbenă şi pârjolită, drumul nu este nici măcar asfaltat, doar nişte pământ bătătorit, dogorit de soarele italian. Joe a văzut maşini ajungând pe aici doar când rătăceau drumul. El se întreabă în treacăt ce motiv ar avea un străin să meargă pe acest drum, singur, în noapte...

— Trebuie să ne ocupăm mai întâi de cadavru, spune Cathy.

Se ridică în picioare şi, după o infimă ezitare, se pune în mişcare.

Vila lor este înconjurată de câmpuri, cu păduri întinse, aflate dincolo de ele. O cumpăraseră acum cinci ani ca să-şi satisfacă un capriciu. Ce jenant! Frannie visa să se mute în străinătate şi tot studia cataloagele agenţiei imobiliare Rightmove... „fantezia mutării ideale”, aşa a numit-o ea, iar vila a apărut ca prin farmec. Era veche, ponosită şi ieftină pe deasupra. Ceea ce a început ca o glumă s-a transformat într-o conversaţie serioasă, apoi într-un buget mâzgălit pe spatele unei chitanţe, apoi într-un împrumut, garantat cu afacerea lor. în acea primăvară când veniseră aici, nu le venea să creadă că devenise o realitate. Aveau treizeci de plăţi în avans făcute pentru restul anului şi achitaseră deja douăzeci la sută din creditul ipotecar. Când primiseră actul de proprietate, deschiseseră o sticlă de vin acasă la Frannie. Ea închinase un pahar, spunând: „Pentru noi, care nu facem lucrurile ca alţi oameni”.

— Sunt cazmale în magazie, spune Joe încet.

Toţi trei se opresc, o secundă doar, în întuneric. Fuseseră acolo mai devreme în ziua aceea, pregătindu-se pentru un grătar. Cu soarele în ceafa.

— Am putea... să-l ducem în pădure.

— Pădurea nu este pe proprietatea noastră, comentează Cathy.

îşi dă părul de culoare întunecată la o parte de pe faţă, privindu-l insistent pe Joe. încearcă să-i comunice ceva, îşi spune el, dar nu ştie sigur ce anume.

— Dar e pustie. Şi solul este moale, argumentează el.

Chiar vorbesc despre asta? Totul este cu susul în jos şi ireal, ca şi cum cerul ar fi brusc sub ei, şi pământul deasupra. Joe clatină din cap, încercând să-şi limpezească gândurile. în schimb, mintea îi zboară la Paul, care nu mai departe de ieri îi întinsese cu toată seriozitatea pe deasupra mesei un fulg atât de mic, încât Joe trebuise să mijească ochii ca să-l vadă mai bine. Asta îl face să fie şi mai hotărât. Paul nu merită aşa ceva. Nu merită să plătească pentru greşeala mamei lui. Este atât de mic, atât de nevinovat.

— Mda, rosteşte Cathy încet, îndepărtându-se de el.

Se plimbaseră ieri prin pădure ca să se răcorească, în timp ce se împiedicau de rădăcinile copacilor ieşite la suprafaţă, ţinându-se de ramuri pentru sprijin, discutaseră despre faptul că Lydia şi Joe încercau... fără succes... să facă un copil. Cathy nu spusese prea multe, asta fiind exact ceea ce îşi dorea Joe şi totodată motivul pentru care ceruse să fie însoţit de Cathy, şi nu de Frannie. Se întorseseră relaxaţi şi obosiţi şi deschiseseră o sticlă de vin roşu.

— Eu şi Cathy trebuie să săpăm, spune Joe.

Ea era mai vânjoasă decât Frannie, dar şi mai meticuloasă. Frannie ar fi făcut lucrurile în grabă.

— Trebuie să fie foarte adâncă, adaugă Cathy. în întuneric, vocea ei pare că vine de niciunde. Joe îşi îndreaptă raza lanternei înspre ea. Expresia de pe chipul lui Cathy este goală, absolut goală, o femeie în stare de şoc.

— Trebuie să arzi sângele ăsta, îi spune Joe lui

Frannie, gesticulând de jur-împrejur.

— Cum?

— Trebuie să-i dai foc până la ultimul strop şi să-l arzi. Nimeni nu intră vreodată pe acest drum. Niciodată. Vom spune doar că am făcut un picnic pe iarbă. Fă-l să arate ca un grătar mare. Ca un foc de tabără.

— Cam aşa ceva, îl aprobă Cathy. Cuvintele ei sunt banale, dar tonul este amabil ca întotdeauna.

— Bine, spune Frannie cu un firicel de voce. Dar oamenii nu se vor întreba cum de ne-a venit ideea...? Adică... tocmai lângă drum?

— Ştiu, spune Cathy ridicând din umeri. Va trebui să ne ocupăm de această întrebare când îi va veni rândul. Adu maşina aproape de casă şi curăţ-o de urme. Aspir-o. Dar ai grijă mai ales la sânge. înghite în sec. Se uită la Joe. Mormântul trebuie să aibă doi metri şi jumătate adâncime, spune ea.

— Ştiu.

— Din cauza câinilor care adulmecă, adaugă ea în mod inutil.

Joe dă din cap. Cockeri Spaniei. Ciobăneşti germani. El le vede nările fremătând în timpul consultaţiilor. Aceştia îşi dau seama când stăpânul lor e pe cale să se întoarcă de la muncă doar adulmecând aerul.

— Şi după aceea?

Frannie stă în faţa lui Joe, cu mâinile pline de sânge pe şolduri, lăsând la vedere două amprente perfecte pe pielea ei goală, în lumina lanternelor.

Cathy nu-i răspunde, dar rămâne câteva secunde cu ochii pironiţi la cadavru. Face un semn spre picioarele acestuia. Joe le ridică fără greutate, de parcă ar fi o... nu, un *un...* de parcă ar fi un soldat căzut la pământ, şi o urmează pe Cathy, care a apucat cadavrul de umeri, în întunericul pădurii.

PARTEA I

Ascunderea cadavrului

7.

Joe

Joe are deja respiraţia tăiată când ajung în pădure, iar mâinile îi tot alunecă de pe gleznele cadavrului, care căpătaseră o textură cauciucată. îşi duce o mână la frunte ca să se şteargă de transpiraţie. Muşchii îi tremură. Nu este deloc în formă. Joe urăşte sala de sport. îşi petrecuse odată o săptămână acolo mergând înainte de programul său de lucru, aşa cum par să fie în stare alţi oameni să facă, şi nu a fost bun de nimic toată ziua, scăpând bisturiele din mână şi îndopându- se cu batoane Mars ca să-şi revină.

Ceva mai departe, Cathy se opreşte şi lasă jos cadavrul, acesta contorsionându-se într-un unghi ciudat.

— Aici? întreabă Cathy.

— Nu ştiu, spune Joe pe un ton indiferent. Vede cum ochii lui Cathy sclipesc în lumina telefonului său.

— Era englez, ştii? Mai ţii minte că acolo, la piaţă... avea un accent britanic, spune ea, coborându-şi privirea spre cadavru. Era un turist în vacanţă sau vreun expat, nu ştiu.

Joe lasă jos picioarele cadavrului.

— Mda, spune el.

în şlapi, ea îndepărtează câteva frunze cu vârful piciorului. Degetele descoperite i se murdăresc. Joe stinge lanterna, lăsându-i pe întuneric.

— Crezi că facem ce trebuie? şopteşte el.

Pe măsură ce ochii i se adaptează la întuneric, începe să o vadă mai bine, ca un negativ foto care se developează încet.

Mai întâi, albul ochilor ei, apoi membrele ei goale.

Ea îşi muşcă buza şi îşi fereşte privirea. E surprins să vadă vulnerabilitatea lui Cathy. Sora lui este una dintre acele femei care manifestă tot timpul aceeaşi stare de spirit.

— Eu doar... mda. Nu ştiu.

Este exact miezul nopţii. Mai sunt ore bune până când răsare soarele. Joe speră să reuşească să termine până atunci.

— Mă simt de parcă aş fi într-un coşmar, spune el.

— Şi eu.

— Aşadar, ce zici? îşi trece o mână prin păr, lăsând în urmă particule de ţărână, care îi provoacă mâncărimi. Crezi că facem ceea ce trebuie?

— Dar tu? îi întoarce ea întrebarea, şi Joe aproape că izbucneşte în râs.

Tipic pentru Cathy cea enigmatică!

— Nu eşti nici măcar în stare să răspunzi la o nenorocită de întrebare? se răsteşte la ea.

Cathy nu spune nimic, doar stă sprijinită în cazma.

— Nu trebuie să facem asta, adaugă el după câteva secunde.

Ştie că o zgândăreşte ca să deschidă discuţia despre Frannie, dar nu se poate abţine. Acelaşi impuls, pe care îl are uneori, de a dezbina şi de a cuceri. Are de-a face cu nevoia lui de a se simţi în siguranţă, cu nevoia lui de a fi... ce, fratele dominator? Doamne, cât de idiot poate fi!

Cathy se uită fix la el. Preţ de o secundă, arată exact ca Frannie, în acel fel ciudat în care seamănă din când în când surorile.

— Ştiu, spune ea.

— Am putea să ne oprim din ce facem acum, adaugă el în mod inutil. Să sunăm la poliţie. Să terminăm odată cu treaba asta.

Ei se uită la trupul inert de la picioarele lor.

— înainte de a începe.

Simte cum i se pune un nod în gât după ce scoate pe gură aceste vorbe. E doar o bravadă. O sugestie. Nu ar fi în stare de aşa ceva niciodată. Să-i facă una ca asta lui Frannie sau lui Paul.

— Nu vorbeşti serios, aşa-i? spune ea încet.

Joe ridică din umeri.

— Nu.

Se uită unul în ochii celuilalt alte câteva secunde.

— Rămâne cum am stabilit. O dată pentru totdeauna.

Cathy îşi coboară privirea spre cadavrul acum înnegrit de sângele uscat.

— Ştii?

— Ştiu.

— Ce sentinţă ar putea primi? Practic vorbind?

— închisoare pe viaţă, dacă se constată că a fost un act premeditat, spune Joe.

Lydia e secretară la o firmă de avocatură specializată în drept penal, şi, de-a lungul anilor, el pusese cap la cap frânturi din cazurile despre care ea îi spunea că nu are voie să vorbească. Din ce auzise de la ea şi de la televizor.

— Dacă nu sunt convinşi c-a fost un accident.

— Corect, spune Cathy cu glas pierit. îi întâlneşte din nou privirea. Ar trebui să verificăm cine este, spune ea încet.

— Ce?

— Portofelul lui. E mai bine să ştii chestiile astea, nu-i aşa?

— Presupun că da.

Joe se uită în jos la cadavru... la această persoană al cărei nume îl vor afla în curând, care trăia şi respira cu doar câteva ore în urmă... şi se gândeşte că s-ar putea

să i se facă din nou rău.

Cathy începe să scormonească pământul cu cazmaua, aşa că el îngenunchează şi scotoceşte prin buzunarele din spate ale bărbatului.

Un set de chei. Un portofel. Şi o foaie de hârtie ruptă şi zdrenţuită pe margini. Simte că este un gest inuman din partea lui, de parcă ar fi un tâlhar, un jefuitor, dar, cu toate astea, cotrobăie prin lucrurile lui personale.

— Patru chei, inclusiv una de maşină, spune Joe. Câteva cârduri de debit. Cartea de identitate, adaugă el. Nu ştiu ce este asta.

Face un semn către bucata de hârtie, ruptă şi terfelită. Când o despătureşte, aceasta cade, desfacându-se în patru bucăţi. E îmbibată cu sânge.

— Doamne! exclamă Cathy.

Se apropie de el şi scanează peticele de hârtie în lumina telefonului ei. Amândurora le tremură mâinile.

— Scrisul este ilizibil. Hai să le îngropăm odată cu el, propune Joe.

— Nu. Dacă le luăm, s-ar putea să reuşim... nu ştiu ce să zic. Ridică din umeri în felul în care o face uneori. Să dăm o mână de ajutor cumva... Dacă există vreo rudă apropiată.

— Ce... doar nu vrei să le postezi pe internet? ripostează Joe neîncrezător. Stimaţi cetăţeni, vă anexăm...

— Nu. Dar nu se ştie niciodată. S-ar putea să avem ocazia să ne oferim ajutorul, insistă Cathy. S-ar putea să reuşim... să îndreptăm oarecum lucrurile. într-o zi.

Joe o priveşte cum se întoarce la cazmaua ei, cu umerii împovăraţi şi trişti.

Se uită în jos la cadavru. Ce naiba fac ei? Loveşte cu piciorul într-o piatră din apropiere, care îşi ia zborul.

Cathy se întoarce şi îl priveşte lung. El se uită la ea

cum îl
priveşte, tară să spună nimic, încercând să se calmeze.

— O facem pentru familia noastră, spune el încet. Nu-i aşa? Asta înseamnă familia.

Cathy se întoarce din nou cu spatele la el şi începe să sape. Sunt trei inimi aici, în pădure, însă doar două dintre ele bat.

Au ajuns la o adâncime de un metru şi jumătate; stau în groapă acum şi s-a făcut ora... Joe se uită la ceas... patru şi ceva. Timp de două ore, au săpat mai mult în tăcere, vorbind doar despre logistică şi despre cum să-şi croiască cel mai bine drum printre numeroasele rădăcini. Se aud ţipetele bufniţelor din copaci, dar în rest nu este nimic altceva în jur, doar tăcere şi întuneric.

Până atunci. Un zgomot în depărtare.

— Ce se aude? întreabă Joe.

Cathy se opreşte, sprijinindu-se de mânerul cazmalei. Are mâinile murdare de pământ.

— Ce să se audă? întreabă, la rândul ei.

Joe ciuleşte urechile, făcând ochii mari la ea.

— O maşină, spune ea.

— Rahat!

— Nu intra în panică.

Cathy continuă să sape, cazmaua ei mişcându-se mai repede decât înainte.

Joe e paralizat de spaimă şi doar ascultă. Aşteptându-se să audă sirenele. Somaţiile poliţiei italiene. Zgomotul motorului maşinii devine mai puternic, pe măsură ce se apropie. Ajunge la un crescendo şi apoi... slavă Domnului, slavă Domnului... începe să se estompeze. Joe simte cum umerii i se lasă de uşurare. Slavă Domnului că nu este aproape de locul unde trebuie să fi făcut Frannie focul.

— Sunt al dracului de obosit, îi spune el gâfâind. Mâinile asudate îi alunecă pe mânerul cazmalei.

— Ştiu.

— Ce le vom spune tuturor? Ce-o să-i spun Lydiei?

Cathy face o pauză. Părul năclăit de sudoare i s-a lipit peste tot, pe faţă, pe gât. Parcă ar fi o nebună, stând acolo în mormânt. Probabil că amândoi arată ca nişte demenţi.

— Nu poţi să-i spui, decide ea. Nu-i aşa?

— Nu pot. Cu cât sunt mai puţini oameni care ştiu, cu atât mai bine... nu? presupune Joe. Doar familia Plant.

întotdeauna dorise să încorporeze numele lor de familie în denumirea cabinetul veterinar, când mama le predase afacerea lui, lui Cathy şi lui Frannie, dar toată lumea spunea că nu dădea bine, că suna ca o firmă de magazin cu unelte şi accesorii de grădinărit. Aşa că, în schimb, îi dăduse o denumire anodină, *Vets 24...* ceva atât de modern, încât o făcea până şi pe mama lui să se crispeze la auzul ei. Evan, cel mai în vârstă veterinar, care nu era inclus în parteneriatul lor familial, conducea afacerea cât timp erau ei plecaţi, dar Joe ştia sigur că, la întoarcere, aveau să afle cu lux de amănunte absolut tot ce se întâmplase în lipsa lor. Evan se credea un adevărat erou. Mama lor pensionară, Maria, dădea şi ea o mână de ajutor, câteva zile pe săptămână. Sperau ca ea să îl sprijine, la nevoie.

Cathy dă repede din cap.

— Da. Ochii li se întâlnesc din nou. Doar noi. Pentru totdeauna.

Mai trece încă o oră până ce termină de săpat. Ultimul sfert de metru e cel mai dificil. Solul e răcoros şi dens, iar cerul nopţii de deasupra lui Joe e liniştit şi întunecat. Viermii scot capetele din părţile laterale ale gropii, ca şi cum i-ar arunca o privire, în timp ce el

sapă.

Capul lui Frannie apare peste marginea mormântului la ora cinci şi jumătate. A terminat de ars atât sângele de pe drum, cât şi din iarba de pe margini, şi a curăţat maşina. Nu a reuşit să îndrepte aripa înfundată, spune ea, dar Joe are un plan în privinţa asta. Ea îi ajută să iasă din mormânt, trei fraţi legaţi
cu lanţuri invizibile, ţinându-se de mâini.

De îndată ce iese şi Cathy, cerul începe să se lumineze, trecând de la negru la gri şi transformându-se în zori de zi monocromi. în continuare e cald, iar noaptea puternic parfumată încă îşi face simţită prezenţa.

— Să vedem, spune Cathy cu tristeţe. Ridică portofelul la vedere. Nu i-ai verificat numele? întreabă.

— N-am vrut, spune Joe. O priveşte cum îşi trece degetele peste numele inscripţionat în relief de pe un card de credit.

— Domnul W.R. McGovern, rosteşte ea încetişor. îi găseşte permisul de conducere. William. Are treizeci şi unu de ani.

— Avea, îl corectează Frannie, aruncându-i o privire lui Joe.

— Avea, repetă Joe ca un ecou.

Frannie se apleacă asupra lui William R. McGovern, în vârstă de treizeci şi unu de ani, de parcă l-ar binecuvânta. Când se lasă în spate pe călcâie, fruntea îi este miruită cu sânge. Mormântul fiind gata săpat, Cathy se apleacă şi îi închide ochii abia atingându-l cu vârfurile degetelor.

8.

Acum

Biroul lui Jason, mijlocul lunii februarie, ora 17.55

Jason şi cu mine stăm în faţa biroului lui, în frig. El îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, nerăbdător să o şteargă, presupun, indiferent unde. M-a făcut să ies în grabă afară pe uşă împreună cu el la şase fără zece, dar părea dispus să mai stea de vorbă cu mine în continuare, punându-mi întrebări pe când coboram cu liftul, traversam foaierul ponosit, şi încercând să profite la maximum de intervalul de timp alocat.

— înainte să plec, îmi spune el pentru a doua oară, aprinzându-şi o ţigară fără niciun cuvânt, fără vreo explicaţie sau scuză de orice fel, n-ai luat deloc legătura cu ceilalţi?

— Nu, zic eu. Deloc.

— Bine, spune el scuturând scrumul, în mod evident frământat de gânduri în timp ce expiră pe nas două coloane de fum albăstrui. Interesant.

— Da?

— Ei bine, nu e exact ceea ce mă aşteptam, afirmă el ridicând scurt din umeri. Familiile... ştii tu. De obicei, le este greu să rupă legăturile.

Ochii i se înlănţuie de ai mei, iar vârful ţigării arată ca un mic soare, în întunericul hibernal tulbure care coboară asupra noastră.

— Indiferent de circumstanţe, adaugă.

Este ciudat să ne continuăm întrevederea aici, în gerul mohorât, dar îmi place atât de mult să stau de vorbă cu Jason, care are o minte extrem de limpede, încât constat că nu-mi pasă.

— Mergi într-acolo? îl întreb, făcându-i semn spre direcţia în care se îndreaptă mereu.

— Da. Aproape c-am întârziat, răspunde, răsucindu-şi încheietura mâinii ca să-şi verifice ceasul.

Dau să-l întreb ceva, dar mă opresc. Relaţia noastră

este unilaterală: trebuie să rămână aşa, ca să funcţioneze. Eu îi încredinţez secretele mele, dar nu primesc nimic în schimb. El este obiectiv, iar eu sunt subiectivă, supărată şi rănită sufleteşte din pricina pierderii familiei mele, din pricina înstrăinării mele de mama şi de tata, chiar şi de Joe.

Ne potrivim paşii. Eu merg în direcţia greşită, dar nu contează. Fa o adică, nu am, chiar nu am unde să fiu altundeva în momentul de faţă.

— Ştii ceva, la drept vorbind, nu sunt deloc surprinsă că n- au păstrat legătura, declar eu, în timp ce trecem prin dreptul unui magazin unde totul se vinde la preţ de o liră şi care tocmai se închide peste noapte, trăgând obloanele bleumarin grosolane şi zgomotoase în aburul ceţii.

— Nu-i aşa? mă îmboldeşte Jason, părând să nu-l deranjeze faptul că am depăşit timpul alocat întrevederii noastre.

— Nu. Doar că ei...

Mă gândesc la Joe, în special, şi la cum s-a dus totul de râpă. Rolul meu în toată treaba asta, rolul lui, pe de altă parte, felul în care m-a privit în noaptea în care lucrurile au ieşit la lumină. A fost noaptea în care s-a descoperit totul, doar că nu aşa cum am crezut noi că se va întâmpla.

— Cred că... probabil..., spun eu, ezitând. Cred că, de fapt, s-au gândit doar la ei înşişi, până la urmă.

Jason lasă să îi scape un hohot trist de râs în aerul geros de iarnă, când ajungem la un semafor. Apasă butonul cu degetul arătător şi semnul „Aşteptaţi” îi luminează mâna, dându-i, preţ de o secundă, o tentă portocalie. Mă uit în spatele meu, înapoi la clădirea unde are biroul şi la urmele alăturate pe care le-am lăsat prin zăpada îngheţată.

— Drept să-ţi spun, îmi mărturiseşte el, aruncându-mi o privire piezişă, am o familie exact ca a ta. Nu eşti tu de vină. Ei sunt.

— Mulţumesc, spun, neştiind prea bine cum să mă fac înţeleasă de el, confidentul meu.

Traversăm strada în tăcere, iar Jason ne dirijează pe amândoi descriind o curbă spre stânga şi luând-o pe o alee mărginită de coşuri de gunoi, ca să ieşim într-un mic scuar.

— Am ajuns.

îşi ridică privirea către o clădire maronie în stilul anilor ’60. Cu ferestre pătrate mici, cu grinzi din lemn, arătând ca un vechi liceu sau centru sportiv. Nu are nicio plăcuţă cu numărul sau numele casei, nimic care să-mi dea vreun indiciu.

Mă uit la el, animată de curiozitate, sperând că va pricepe aluzia.

— Pe data viitoare, spune, ducându-şi scurt două degete la tâmplă în chip de salut.

împinge o uşă din lemn închis la culoare, cu o cutie de scrisori montată pe partea interioară, şi dispare înăuntru cu geanta lui tip poştaş atârnată de-a curmezişul bustului, lăsându-mă afară în frig.

9.

Atunci
Cathy

La fel cum, la întoarcere, călătoria pare să dureze mai puţin timp decât la dus, să arunci pământul înapoi peste William este o sarcină mai uşoară decât a fost săpatul. Cathy se arată uimită că e în stare să aibă astfel de gânduri, gânduri monstruoase despre gestionarea crimei; dar adrenalina s-a dus. Panica nu se poate susţine singură. Este ca un foc de artificii rămas tară praf de puşcă. Umerii şi braţele îi urlă de durere. Anxietatea este punctul slab al lui Joe, dar al lui Cathy este vinovăţia. Cu fiecare strat de pământ care îl sufocă pe William McGovern, Cathy se gândeşte la încă ceva

de care este privat. De o înmormântare. Cu participarea familiei lui. Un final, un final cum se cuvine, marcat de respect, nu aşa ceva.

La şapte şi jumătate, Frannie spune:

— Paul trebuie să se trezească în curând.

— Lydia se va ocupa de el, spune Joe. Nu-ţi face griji.

— Du-te, dacă vrei, o îndeamnă Cathy pe Frannie. Lydia se va întreba... în fine. Nu-i corect, adaugă ea şi îşi înfige o şuviţă de păr înapoi în conciul strâns în creştetul capului.

— Cum o să intrăm fără ca Lydia să ne vadă în halul ăsta? întreabă Frannie cu glas răguşit. Gesticulează spre mâinile şi picioarele lor murdare şi pătate de sânge.

Cathy ridică din umeri, încercând să rămână ancorată în prezent.

— Cred că nu arată ca şi cum pământul ar fi fost răscolit, constată Joe, stând în picioare şi privind la mormântul din pădure.

Cathy îl studiază şi ea din priviri. E imposibil de spus. Ochii îi sunt imediat atraşi de mormânt, ca şi cum ar fi un obiect ascuns într-un loc tainic, numai de ea ştiut.

Sora ei mai mică stă şi ea cu privirea aţintită într-acolo. Frannie, pe care o cunoaşte atât de bine de o viaţă întreagă, care a avut un copil după o aventură de o noapte şi nu s-a obosit să-l mai caute pe bărbatul respectiv vreodată. Cathy a ştiut întotdeauna exact cine este. Frannie, tipa încrezătoare şi sociabilă, după toate aparenţele. Dar acum... Cathy are brusc impresia, aici, în pădure, că parcă nu s-ar cunoaşte deloc. O străină care stă lângă ea.

— Nu ştiu, i-o trânteşte Cathy lui Joe. Crezi că arată bine?

— Arată bine. Cred. Trebuie să punem la loc cazmalele.

— Erau curate?

Joe expiră prelung.

— Nu-mi amintesc.

Frannie păstrează tăcerea, acolo, lângă ei. Stă cu ochii în telefon. E îngrijorată în privinţa lui Paul, presupune Cathy.

— Erau curate, spune Frannie, ridicând privirea.

— Nu... nu cred că erau... o contrazice Joe. De ce să fi fost? Doar sunt pentru grădinărit.

— Clătiţi-le doar cu furtunul, propune Cathy. Bine?

— Bine.

După aceea pleacă. Cathy încearcă să nu se gândească la William, care zace acolo, la doi metri şi jumătate sub pământ, de unul singur. Soarele a răsărit. Cerul este de un albastru perfect, delicat. Dacă ai azvârli cu o minge în el, s-ar sparge în bucăţi.

După câteva minute, Joe încremeneşte pe mănunchiul de rădăcini încâlcite ale unui copac.

— Dar dacă nu era mort? spune el.

— Ce?! izbucneşte Frannie într-o exclamaţie aspră şi puternică, în aerul răcoros al dimineţii. Joe, pe bune?

— Era mort, îl asigură Cathy pe un ton liniştitor.

Joe roşeşte. E ciudat cum se manifestă anxietatea. Cu ceva vreme în urmă, Joe fusese convins că lăsase un instrument chirurgical în interiorul unui dog german. Cathy fusese prezentă la operaţie... practic nu avea cum să se fi întâmplat aşa ceva... dar, cu toate astea, Joe ţinuse morţiş să îl deschidă din nou. în cele din urmă, făcuseră un compromis recurgând la o radiografie, care nu dezvăluise nimic, desigur.

îi vede pieptul lui Joe cum se ridică şi coboară încet.

— Bine, consimte el cu glas scăzut.

— Dă-mi să văd hârtia aia, spune Cathy.

Joe i-o pasează. E ilizibilă. Un soi de formular, scris numai în italiană. Se uită la Frannie, fiind gata să-i explice de ce luaseră foaia de hârtie şi portofelul, dar ea este pierdută în propria lume, rătăcind la întâmplare, cu ochii spre cer, pierdută în gânduri, pierdută în propria vinovăţie, probabil. Sau cel puţin aşa speră Cathy. Speră ca sora ei să nu viseze doar cu ochii deschişi.

— Trebuie să ne gândim, spune Joe, în timp ce merg. Trebuie să ne gândim.

Păşesc toţi trei în lumina soarelui, şi Frannie dă să o apuce de mână pe Cathy. îşi împletesc degetele, iar cazmalele li se ciocnesc una de cealaltă cu un clinchet metalic în tăcerea care s-a abătut asupra lor.

Sângele de pe pielea şi hainele lor arată şi mai rău în lumina zilei.

— Va trebui să aruncăm tot ce purtăm acum, spune ea încet.

Frannie o aprobă dând din cap.

— Putem intra prin spate, sugerează ea.

Cathy abia aşteaptă să facă un duş. Ca să îndepărteze mizeria, şi sângele, şi istoricul acestuia de pe pielea ei, să simtă aburul cald şi umed în plămâni, în timp ce îl inspiră.

Şi abia apoi să se apuce să muncească, să uite de lumea din jurul ei, să se piardă pe sine însăşi în treburi administrative.

Dar, mai întâi, trebuie să se asigure că toată treaba e rezolvată, muşamalizată. Hainele. Sângele. Maşina. Alibiurile. Camerele de supraveghere. ADN-urile. Dovezile incriminatoare. Lui Cathy i se pare nesfârşit drumul pe care merge alături de fratele şi de sora ei, mijindu-şi ochii în soare.

Se întoarce cu gândul la primul pas pe care îl au de făcut. Pentru că nu s-a terminat încă. De fapt, abia acum începe. Aceasta e prima zi dintr-o viaţă întreagă de minciuni.

10.

Lydia

Lydia a căpătat o fixaţie... dintre toate lucrurile posibile... pentru semnificaţia exactă a primei urine de dimineaţă. Acesta este primul gând care îi vine în minte atunci când Paul o trezeşte. Exact aşa cum îi spusese Frannie că se va întâmpla atunci când îi instruise pe ea şi pe Joe. „Mai degrabă cu un strigăt furios şi flămând decât cu un plânset", le spusese ea sec. Lydia şi-a dorit nu numai o dată să fie ca Frannie. O mamă singură, care încă pare să se bucure de faptul că este părinte. încă la fel de cinică. încă la fel de îngrijită şi de strălucitoare, ca toţi ceilalţi membri ai familiei Plant, de altfel. Păr închis la culoare, piele care se bronzează uşor, ochi neobişnuit de luminoşi.

Este ora 5.55 dimineaţa. Care vasăzică, asta se ia în considerare ca fiind prima urină de dimineaţă? Sau este încă cea de noapte? în orice caz, care e ideea din spatele primei urine de dimineaţă?

Lydia a fost plăcut surprinsă să constate că... spre deosebire de actul concepţiei... îngrijirea unui copil de doi ani peste noapte s-a dovedit a fi destul de simplă. Paul nu s-a trezit deloc, şi acum, în timp ce îl priveşte cum stă indignat în picioare pe pat, pare căzut pe gânduri, chipul lui fiind o copie fidelă a lui Joe. Ar fi atât de uşor să pretindă pentru o secundă că e al lor, dar Lydia nu vrea. Nu vrea să-şi întineze viitorul cu fantezii.

Paul zâmbeşte în sinea lui, aşa cum face adeseori, de parcă şi-ar aminti de ceva din trecutul îndepărtat, care îl face să râdă. Ea a observat săptămâna aceasta că el are o personalitate deja formată, ceva ce nu e sigură că

au majoritatea copiilor mici. Când mănâncă, se preface că e un dinozaur. Broccoli, pentru că brahiozaurii mâncau din copaci. Crochete de peşte, pentru că spinozaurii mâncau peşte. Ştie doar câteva cuvinte, şi aproape toate sunt nume de dinozauri. „Nu poate spune «da», dar poate spune velociraptor”, le-a povestit Frannie ieri într-un restaurant, stârnind râsetele tuturor.

Lydia îl ia în braţe şi îl ţine pe un şold, cu picioarele lui goale şi moi atârnând şi lovindu-se de coapsele ei. încă buimacă de somn, se întoarce spre pat, în semiobscuritatea camerei, şi mijeşte ochii. Unde e Joe?

îi schimbă scutecul lui Paul, care se uită la ea absolut încrezător. Coapsele îi sunt reci şi moi, adorabile, având textura unei budinci pufoase. Lydia îşi apasă un deget pe gamba lui, urmărind cum pielea perfect netedă cedează sub apăsarea ei şi revine imediat la loc. într-o bună zi, ea ar putea avea parte de aşa ceva, se pomeneşte gândind, de parcă Paul ar fi un obiect sau o posesie mult râvnită. Speră ca şi copilul ei să fie la fel de drăguţ ca Paul.

Şi astăzi este ziua cea mare. Prima urină de dimineaţă.

îşi verifică telefonul, dar nu a primit niciun mesaj de la Joe. Probabil că a coborât la micul-dejun mai devreme decât de obicei. Nu-i stă în fire lui Joe; e o pasăre de noapte, pe când ea e matinală ca o ciocârlie. Dar, în anumite privinţe, nu o surprinde deloc. Nu este posibil, îşi dă seama Lydia pentru a nu ştiu câta oară, ca o rudă prin alianţă să facă parte cu adevărat din familia Plant. Aceştia stau la taifas doar între ei, beau împreună sticle de vin, dar, de fapt, ea nu prea se simte inclusă în adevărata lor intimitate: confidenţele schimbate de Frannie şi Cathy în timp ce stau întinse pe şezlonguri la soare, pe care ea le surprinde uneori; călătoriile spontane la Verona, unde, în mod implicit, ea nu e invitată. Partidele lor de înot târziu în noapte.

Oricum, nu mai contează. Lydia trebuie acum să facă

simultan faţă efectuării unui test de sarcină şi îngrijirii unui copil mic. îl pune pe Paul pe podeaua din dormitor şi desface pachetul, cercetând cu atenţie beţişorul din plastic.

Fiecare test costă 15,99 lire, iar Lydia a cumpărat sute. Efectiv, sute de teste. Le-a achiziţionat, zilele trecute, cu dezinvoltură, de parcă ar fi luat lapte şi pâine. încearcă să nu le achite de două ori la aceeaşi casă de marcat, în caz că ar putea fi trecută pe vreun soi de listă de urmărire.

Cerul de dincolo de fereastră a căpătat nuanţa lavandei. Lydia îl priveşte pierdută în timp ce urinează pe băţ, stând cu urechile ciulite la Paul.

„Paul?" exclamase Lydia când primise mesajul de la Joe din sala de travaliu.

„Vino să-i vizitezi! Acum", adăugase el.

Verva lui Joe, vigoarea lui. La asta îşi aminteşte că s-a gândit Lydia în acea noapte, în timp ce conducea spre spital. Lumea era acolo la dispoziţia lor, dacă îşi doreau asta, iar Joe era cel care o putea ajuta să o obţină, chiar dacă lumea din acea zi se rezuma doar la un spital din Costa, la îmbrăţişatul unui copil şi la un drum cu maşina pe timp de noapte. Totul se lega. Nici măcar nu o deranja faptul că el insistase să locuiască lângă surorile lui. Nu o deranja nici faptul că nu existau ocazii intime, care să îi implice doar pe Lydia şi pe Joe, ba chiar şi aniversările căsniciei lor ieşeau din discuţie. Asta însemna familia, presupunea Lydia.

Aşadar, prima urină de dimineaţă, acum. Optsprezece luni de când începuseră să încerce. Nimic. Nici măcar un test slab pozitiv, nici măcar o singură dată. Nicio sarcină toxică. Nicio măcar o zi de întârziere a ciclului. Nimic. Este aproape de tot râsul.

Dar astăzi. A douăzeci şi patra zi. Se ridică, trage apa la toaletă, lasă băţul pe pervaz şi îl ia pe Paul în braţe.

Asta ar fi încununarea tuturor eforturilor. Chiar ar fi. Ea face un târg cu universul.

— Ştiu, spune ea, că am avut parte de atâtea lucruri bune în ultima vreme. Atât de mult soare. Dar nu m-am sacrificat şi eu?

Nu s-a atins nici măcar de un strop de vin în ultima săptămână şi jumătate. A fost zgârcită până şi cu crema solară. Fără peşte. A exagerat în privinţa respectării sfaturilor serviciului naţional de sănătate. Pentru că... ei bine! De ce nu?

Lydia ştie... chiar ştie... că nu ar trebui să se uite prea devreme la test. Ştie şi că, dacă există un Dumnezeu, el nu va fi interesat să cadă la învoială cu ea din pricina vinului italian pe care l-a refuzat, invocând oboseala, falsa mahmureală şi antibioticele. Probabil toată lumea crede că a rămas deja însărcinată, dar adevărul e că şi-a pierdut minţile.

La naiba! Va arunca o privire doar. Timpul aproape că a expirat. Bate nervoasă din picior.

Serios acum, unde e Joe? Deschide uşa băii. Paul se întinde după mâner... îi plac mânerele clanţelor. Orice de care poate trage. De asemenea, îi place să răstoarne întregul conţinut al unui sertar şi să-l pună la loc.

Lydia a luat cu ea în Italia şase teste de sarcină. Uite cam ce ar vrea să însemne treaba asta: în niciun caz nu s-ar justifica şase teste de sarcină în două săptămâni, dar iat-o ajunsă aici. Băţul se află pe pervaz, iar alături de el, trei picături rotunde de urină strălucesc în soarele dimineţii. îl ţine pe Paul atârnat lângă şold şi îşi târăşte picioarele spre test, încă târguindu-se cu divinitatea, apoi se uită la el.

„Rezultat negativ”.

Cuvintele sunt o ofensă pentru Lydia, care s-a străduit atât de mult, care a fost atât de răbdătoare, atât de stoică, chiar capabilă să râdă de cât de tare a înnebunit-o treaba asta. Dar aceste cuvinte... Sunt la fel de traumatizante ca mesajele „Serviciul de resurse umane din spital vă solicită o întrevedere” şi „Rezultatele testelor dumneavoastră făcute în spital au

sosit”.

Ciclul ei este programat mâine. îi va veni exact la timp.

*

Joe nu s-a dus să ia micul-dejun. Este cu puţin trecut de ora opt. Lydia i-a trimis mesaje de două ori, l-a sunat de trei ori, i- a trimis mesaje şi lui Frannie în cele din urmă, cu toate că se simţea ca un ghimpe în coasta ei. Doamne, Frannie este atât de preocupată de problemele ei! Nu a citit mesajele. O singură bifa pe WhatsApp.

Fydia stă la coadă pentru micul-dejun, gânditoare, încearcă să se prefacă faţă de Paul, căruia îi simte mâna mică şi caldă într-a ei, că nu este îngrijorată. îşi face griji tot timpul pentru Joe. Ştie că nu-i va putea separa niciodată volatilitatea inerentă de toate lucrurile pe care le iubeşte la el... devotamentul faţă de munca lui, loialitatea faţă de ea... dar, cu toate acestea, şi- ar dori să o poată face. Dacă ajunge acasă târziu... sau nu ajunge deloc, în cazul de faţă... primul ei gând este că a intrat în vreo încăierare. Joe a lovit stâlpii de iluminat în prezenţa ei, a luat la pumni indivizi italieni prin baruri, a strigat la bodyguarzii din cluburi şi i-a înjurat pe valeţii care se ocupau de parcarea vehiculelor. Ca apoi să regrete. întotdeauna a regretat ceea ce a făcut. Asta e partea cea mai ciudată. Cea mai idioată.

Familia Plant deţine propria vilă, iar ei merg la o altă vilă din apropiere, care are un restaurant unde iau un mic-dejun cald în unele dimineţi. Au un soi de înţelegere tacită să se întâlnească aici, cam pe la ora asta, dar aseară, Frannie a spus că va veni la Fydia la ora şapte să-l ia pe Paul şi nu a venit.

Fydia oftează, stând acolo, în încăperea luminată de razele fierbinţi ale soarelui, în care pluteşte o aromă de cafea, întreaga vacanţă a culminat cu ziua de azi, ziua în care a aflat că nu este însărcinată. Ştie că este absurd să fi crezut că optsprezece luni de eşec nu vor deveni nouăsprezece, că va putea anula programarea lor la clinica de fertilitate. Dar s-a gândit că orice e

posibil. Că e o simplă posibilitate doar. Nu a spus toată lumea să plecăm în vacanţă? Să ne relaxăm? Şi Lydia s-a relaxat cu bună ştiinţă.

Pentru prima oară, nu au mai deranjat-o glumele private ale familie Plant, limbajul lor codificat, tachinările lui Frannie, care erau la ordinea zilei, caracterul protector al lui Joe, seriozitatea lui Cathy. Lydia s-a relaxat de parcă i s-ar fi prescris treaba asta. Trei ore întinsă pe şezlong la soare, de două ori pe zi. O carte de citit. O partidă de înot. Zece ore de somn.

în timp ce alege un topping pentru clătite şi încearcă să-l distragă pe Paul cu mânerele gheridonului de servit micul- dejun, vede două umbre în pragul uşii. Bărbaţi cu caschete şi cu arme la centură. Se opreşte doar pentru o secundă ca să se uite la ei, simţind cum o mantie întunecată de groază o apasă pe umeri.

— Hai să stăm de vorbă cu acei oameni drăguţi, îi spune ea lui Paul, rugându-se în sinea ei ca aceştia să nu fie bărbaţii care i-au dat un avertisment lui Joe noaptea trecută şi rugându- se ca ei să nu se fi întâlnit de curând cu el.

— Drăguţi? repetă el, cu un rânjet ştirb, înfigându-şi un deget exact în mijlocul pieptului său.

— Eşti drăguţ, da, râde ea.

— Eu, drăguţ!

Propoziţia completă care izbucneşte instantaneu din pieptul lui o ia prin surprindere, provocându-i furnicături de plăcere.

— Nimeni nu este la fel de drăguţ ca tine, îi mărturiseşte ea. îl ridică în braţe, inspiră mirosul de biscuiţi de lavandă din faldurile gâtului lui, abandonează farfuria caldă cu clătite şi se apropie de poliţişti.

— Este totul în regulă? spune ea, tară să încerce măcar să vorbească în italiană.

— Poftim? i se adresează unul dintre

carabinieri. Are pomeţi înalţi, ochi mari, pleoape grele. îşi ţine părul negru îndesat sub caschetă. Faţa lui este inexpresivă. Nu este nici amabil, nici răuvoitor.

— Eu... doar mă întrebam... de ce sunteţi aici, îi explică ea, încercând să vorbească clar şi răspicat. Nu îi găsesc pe cei cu care locuiesc, spune ea, râzând uşor. Mă întrebam doar... dacă sunt în regulă.

— Numele lor? o întreabă poliţistul într-o engleză perfectă, aproape tară accent.

— Plant. Soţul meu... Joe Plant.

— Joe Plant, repetă încet şi rar poliţistul.

Lydia s-a îndrăgostit mai întâi de numele lui. Un nume simplu pentru un băiat care numai simplu nu era. Se sărbătorea Pastele şi ea avea şaisprezece ani. El avea optsprezece ani. îşi petrecea timpul doar cu surorile lui în pânzele de prânz la şcoală. Odată, l-a auzit spunând că toţi ceilalţi elevi sunt nişte *dobitoci*, că voia să fie veterinar pentru că îi plăceau animalele şi ura oamenii, un punct de vedere cu care Lydia putea fi de acord.

îi plăceau ştiinţele şi purta pantofi sport, deşi codul vestimentar al şcolii specifica pantofi. într-o seară, ea şi-a luat telefonul Nokia 3210 şi a urcat în dormitorul ei, s-a aşezat pe pat şi i-a trimis un mesaj. El i-a răspuns... despre teme... cam superficial, iar ea i-a mulţumit şi totul s-a oprit aici. Lydia a stat, cu picioarele încrucişate şi dezamăgită, pe ultimul ei pat din ultimul ei cămin, până când el i-a trimis un alt mesaj. Atunci a fost momentul, după cum crede Lydia, în care ea s-a îndrăgostit. Când acel nume robust şi simplu a apărut pe ecranul telefonului ei pe neaşteptate. Joe Plant.

Şi astfel, Lydia l-a iubit pe Joe mai mult de jumătate din viaţa ei. Pe când el avea douăzeci de ani, iar ea optsprezece, în cele din urmă a invitat-o să iasă la un burger cu el. Nu a fost în stare să se abţină atunci când chelneriţa l-a întrebat dacă ar dori o masă... „Mda, de

fapt asta era şi ideea...”, dar nu a vorbit pe un ton caustic cu Lydia. Aceea a fost ziua în care a pătruns în sanctuarul lui interior şi l-a descoperit pe adevăratul Joe. Joe care se îndrăgosteşte de câinii aflaţi pe moarte, Joe care nu rezistă remarcilor sarcastice, dar apoi se autointitulează „idiot” în drum spre casă, venind de la petreceri, Joe care bea uneori prea mult, Joe care se enervează pe oamenii care nu îşi permit să plătească pentru tratamentele animalelor de companie, ca apoi să le opereze orişicum, gratuit.

— Şi altcineva? o întreabă acum bărbatul pe Lydia.

— Frannie, Joe, Cathy. întreaga familie Plant. Sunt aici cu ei – cu toată familia. Cu toţi cei trei fraţi.

— Bine. Mulţumesc. Nu vă faceţi griji. Pun pariu că sunt în regulă... voi verifica.

Se apleacă spre celălalt poliţist în timp ce ea se îndepărtează de ei, cu un sentiment de uşurare, şi îi şopteşte ceva ce ea nu poate auzi. Lydia ezită doar o secundă înainte de a pleca mai departe.

11.

Joe

— Unde ai fost? îl întreabă Lydia pe Joe când aceasta se întoarce în camera lor. îl ţine în braţe pe Paul fiind, în mod evident, intrigată.

— Mmm...

Joe îşi usucă cu prosopul părul proaspăt spălat, trăgând de timp. Avea o poveste pusă la punct în minte, dar a uitat-o. Are senzaţia că mintea îi este împrăştiată, toate gândurile, sentimentele şi substanţele chimice din ea parcă au fost trecute printr-o centrifugă, fragmentându-se în bucăţi disparate.

Lydia are fulgi de croasant pe tricou. Doar doi. Sunt minusculi. Joe nu îşi poate lua ochii de la ei. Câte

fragmente minuscule de dovezi au lăsat acolo, jos? Simte cum se naşte şi creşte ceva în interiorul fiinţei lui. O pornire exagerată şi irezistibilă de a se repezi înapoi la locul crimei şi de a muşamaliza totul şi mai mult, astfel încât nimeni să nu poată descoperi vreodată ceea ce s-a întâmplat cu adevărat acolo. De a detona o bombă, ca să dea foc întregii păduri. De a provoca un asemenea dezastru, încât fapta lor să fie eclipsată.

— Te-ai luat la harţă cu careva?

— Nu, spune Joe pe un ton iritat, deranjat de o asemenea bănuială.

Aproape că îi spune, chiar aici şi acum: „Ar trebui să-ţi faci griji pentru Frannie, nu pentru mine”. îşi dă părul pe spate şi se uită la ea.

— îmi cer scuze, am plecat mai devreme azi, spune el.

— Fa micul-dejun? Unde este Frannie?

— A fost şi ea cu mine. Da. Nu puteam dormi. N-am vrut să te trezesc.

— Ei bine, îl *vrea* pe Paul înapoi sau nu?

Joe se holbează prosteşte la Fydia, gândindu-se la sângele pe care Frannie îl curăţă probabil de pe corpul ei.

— Sunt sigur că da. Uite... îi trimit un mesaj.

îşi flutură telefonul. Nu contează dacă Fydia este supărată pe el, se gândeşte în sinea lui. El o protejează de ceea ce ea ar prefera să nu ştie, dacă ar avea de ales. Mai bine să aibă parte de un soţ rece şi impasibil decât să fie implicată într-o crimă.

— în regulă, spune Fydia încet.

Astăzi, aici, sub soarele italian, arată exact ca aceeaşi Fydia cu care fusese la liceu. Aproape că nu a îmbătrânit deloc. Are acel gen de faţă familiară pe care o vede uneori în diverse locuri... la ştiri, la prietenii prietenilor. Ochi mari şi depărtaţi. Pometi înalţi. Nas câm. Genul de faţă pe care oamenii cred că o cunosc

prea bine. Aşa a simţit când s-a îndrăgostit de Fydia: o prezenţă familiară, caldă, ca şi cum te-ai întoarce de pe o parte pe alta când stai la plajă. în fiecare zi când este la serviciu, el aşteaptă cu nerăbdare să se întoarcă acasă la ea. Fydia ajunge întotdeauna înaintea lui şi o găseşte făcând mereu tot felul de lucruri trăsnite. Ba punând o grămadă de plante pe care le-a cumpărat dintr-un capriciu în ghivece, ba gătind într-o pijama aiurită, cu botoşi. Cu doar câteva săptămâni în urmă, a încercat să-şi facă singură pedichiura cu gel şi şi-a lipit degetele de la picioare între ele.

— Uite ce e, avem o problemă, l-a anunţat ea când a venit de la serviciu şi a intrat în casă.

El a folosit un bisturiu de rezervă pentru a îndepărta gelul întărit, în timp ce chicoteau amândoi.

Se uită lung la mâinile lui. A făcut duş ca să le cureţe de mizerie. A durat mai bine de o jumătate de oră, dar murdăria încă mai este acolo, în şanţurile unghiilor, pe sub unghii. Au rămas dâre uscate de noroi, subţiri cât firul de păr. Imposibil de îndepărtat. îşi îndeasă mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi. Hainele sale murdare sunt într-o geantă de voiaj în valiza lui. Intenţionează să le arunce, cumva, undeva.

— Trimite-i un mesaj, atunci, îl îndeamnă Lydia.

Nu poate face faţă acestui lucru, nu sub privirea intensă a Lydiei. Sunt atât de multe de lucruri la care trebuie să se gândească. Pe care trebuie să le rezolve.

— Au venit doi poliţişti când eram jos, la micul-dejun... nu ştiu sigur de ce. Am fost îngrijorată, adaugă ea.

Joe se aşază pe pat, sprijinindu-se cu palmele în afară. Este mai jos decât credea şi se dezechilibrează uşor în timp ce o face.

— Ce poliţişti? o întreabă, dregându-şi glasul.

Tuşeşte. Lydia îl priveşte în mod ciudat. Cum naiba au apărut poliţiştii atât de curând? William nici măcar nu este mort de douăsprezece ore. A fost deja dat

dispărut? Sau... mai rău... a fost găsit?

Joe vrea să se privească în oglindă. Paranoia a intrat în duş odată cu el şi acum nu-l va lăsa să plece cu una, cu două. Dar dacă mai are sânge uscat pe frunte? Sau la rădăcina părului? Ar fi putut trece uşor neobservat.

Intră în baie. O să se epileze.
în timp ce ochii lui căprui îi întâlnesc reflexia în oglindă, îşi spune că nu a făcut nimic rău. A curăţat mizeria altcuiva, atâta tot. Şi-a ajutat sora mai mică. *El* nu a ucis pe nimeni. Se uită la imaginea lui din oglindă. Nas coroiat. Ochii mari. Faţă curată. Fără nicio urmă de sânge. Fără nicio urmă de pământ. Fără nimic la vedere. El ţine în mână cutia albastră metalică cu ceară.

Este un erou sau un infractor? Şi-a *protejat* sora de rău sau a orchestrat alte fărădelegi? îşi îndepărtează ochii de la propria privire pătrunzătoare. Nu ştie, nu poate decide.

— Ce poliţişti? o întreabă din nou pe Lydia, cu un ton impregnat de ceea ce speră el că este o simplă curiozitate.

— Din aceia cu caschete, spune ea. Caschete negre şi uniforme negre cu vipuşcă roşie în părţile laterale.

— Ah, bine, încearcă să spună Joe cu dezinvoltură, frecându-şi ceara prin păr.

Dar dacă William a spus cuiva exact încotro se îndrepta? Ar fi atât de uşor să găseşti mormântul dacă ai şti...

Lydia îi întâlneşte privirea în oglindă. Are pistrui bruni şi palizi pe nas, pe care cu greu îi sesizezi dacă nu eşti foarte aproape de ea.

— Le-am spus că nu ştiu sigur unde eşti.
— Ce le-ai spus? o descoase Joe. Se întoarce cu faţa spre ea, marginea rece a chiuvetei intrându-i în spatele coapselor.

— Nu ştiam unde erai, repetă Lydia. Se apleacă după un anticearcăn cu care începe să îşi dea pe sub ochi. Sunt obosită şi bătrână, geme ea. Aşa şi arăt de altfel. Ca o babă stafidită. Cu ovare stafidite.

Joe încearcă să-şi domolească respiraţia. Trebuie să se comporte normal. Aceasta este viaţa lui de acum. Cenzurarea fiecărei acţiuni, a fiecărui cuvânt. Stă cu ochii pironiţi pe chiuveta curată. Robinetele strălucesc. Lydia trebuie să le fi şters. Este foarte gospodină. I se pare ceva reconfortant. Ea nu ar putea fi niciodată implicată în ceva atât de urât precum omuciderea. Ceva atât de urât precum cadavrele.

Ce i-ar spune el în mod normal? I s-ar părea amuzantă subaprecierea ei.

— Eşti frumoasă, îi zice pe un ton rigid, ştiind că trebuie să spună ceva.

Lydia s-ar putea să facă mişto de replica asta, dar îi şi sare ţandăra la fel de repede. îi place şi asta la ea, dar uneori, Dumnezeule, chiar îi este frică de ea.

Fără niciun avertisment, miasmele grele ale amintirii îl copleşesc. Pământul. Izul metalic, acid al sângelui. Cadavrul, pielea, în primele stadii de descompunere. O împinge uşor pe Fydia la o parte şi îşi sprijină mâinile pe coapse, icnind în vasul de toaletă.

— Ţi-e rău? Nu te simţi bine?

— Trebuie să fie de la vreun cârnat stricat, probabil, spune Joe, deşi singurul lucru pe care îl vomită este acidul din stomac.

Câteva minute mai târziu, simte din nou acel miros acid greţos care dispare încet, în timp ce se spală pe dinţi. Dacă ei nu vor ca poliţia să găsească cadavrul, poliţia trebuie să creadă că William este încă în viaţă. Dar a dispărut. Ancheta unei persoane care a fost dată dispărută. Fals, totuşi. A cărei dispariţie a fost înscenată.

12.

Cathy

Cathy s-a hotărât să-i ceară lui Frannie să spună exact ce s- a întâmplat aseară. Vrea o relatare minut cu minut din partea surorii ei evazive. Pentru a o acoperi, trebuie să înţeleagă, consideră Cathy.

Stau în bucătăria lor, care este pe cât de rustică, pe atât de minimalistă. în partea de sus a ferestrei sunt atârnate câteva tigăi din cupru, care acoperă perdelele roşii cu pătrăţele, de modă veche.

Joe stă lângă uşă ca un gardian, în caz că apare Lydia. Cathy îşi ţine privirea aţintită asupra peretelui de deasupra lui, unde se află atârnat un Iisus din bronz răstignit pe o cruce din lemn întunecat la culoare.

Proprietarii care au transformat mănăstirea în vile de locuit nu au aruncat crucifixele, nici nu le-au luau cu ei, spunând că ar putea aduce ghinion. Aşa că au rămas cu ele, moştenind atât crucifixele, cât şi superstiţia. Lrannie a încercat să dea jos câteva dintre ele de pe pereţi, dar Cathy a oprit-o de fiecare dată. „Mai bine să fim sub oblăduirea lor decât să regretăm mai târziu”, a spus ea. „Da, pentru că Dumnezeu ne va blestema”, a replicat Lrannie râzând. Dacă există un Dumnezeu, se pomeneşte Cathy gândind, nu se vor mai întâlni niciodată cu el de-acum încolo. Cu siguranţă.

Cathy se uită la Lrannie. După ce-şi sprijinise capul în mâini, aceasta şi-a întins braţele pe masă, capul ei atârnând deasupra lor, precum al unei studente care a aţipit în timpul orelor de curs. Unghiile lăcuite cu ojă roz începuseră să-i crească, dezvăluind mici semiluni în dreptul cuticulelor.

Luminile sunt aprinse în bucătăria răcoroasă şi întunecată, draperiile trase obstrucţionând vederea dinspre piscină, acolo unde stă Lydia. Becurile de deasupra lor pâlpâie, aşa cum se întâmplă în majoritatea serilor de vacanţă, aici, în zona rurală a

Veronei, dar de data aceasta par a fi de rău augur, un semn de la Dumnezeu. Cathy se uită la armăturile învechite ale candelabrelor. De fiecare dată când vin aici în iulie, ei spun că vor face renovări, dar nu le fac niciodată, preferând să bea cocteiluri şi să citească stând la piscină.

— Trebuie să facem un plan, spune Joe încet.

Lrannie nici măcar nu îşi întoarce capul.

— Eşti trează, cel puţin? o întreabă Joe sec, iar Cathy chiar se bucură când îl aude vorbind aşa, de data asta.

— Desigur că sunt *trează*, spune Lrannie. N-am mai dormit deloc de atunci încoace, fir-ar să fie!

Cathy clipeşte, surprinsă de irascibilitatea surorii ei. Ea este de obicei atât de plină de gânduri pozitive. Când dă fuga după serviciu să se vadă cu vreuna dintre multele ei prietene. Când încearcă să decidă dacă un tricou cu fundă la spate este destul de chic pentru a-l cumpăra.

„Este o decizie importantă, Cathy”, a spus ea zâmbind, cu degetul ezitând deasupra butonului de comandă. Frannie este atât o vânătoare de chilipiruri, cât şi o mână spartă, găsind mereu reduceri care îi permit să cumpere lucrurile dorite din salariul primit.

— Bine ai venit în club, zice Joe.

— Poliţia a fost în vila principală în această dimineaţă, spune Frannie.

— Este prea devreme pentru un pahar? întreabă Joe.

Acesta este unul dintre lucrurile pe care le fac împreună acasă. în fiecare vineri, indiferent ce s-ar întâmpla, beau o sticlă de vin împreună, în bucătăria deschisă a lui Frannie. Adesea la masa ei mare din stejar, dar, de cele mai multe ori, deschid uşile pliante... chiar şi pe frig... şi stau acolo, pe trepte, trei fraţi aşezaţi la rând, cu picioarele întinse în faţa lor spre terasă, bând şi stând de vorbă împreună. Le place casa lui Frannie pentru că este caldă şi primitoare, are

aerul unui cămin şi este plină de lucruri interesante. Ea are două ceainice din cupru, o giruetă care arată ca un glob de zăpadă, un ceas cu cuc care cântă din oră în oră. Lui Cathy îi place tare mult acolo.

— De unde ştii? întreabă Cathy, remarcând faptul că Joe nu pare deloc surprins.

— Lydia mi-a spus, răspunde Joe încet.

„Şi tu i-ai spus lui Frannie?" se întreabă Cathy în sinea ei. Ceva din treaba asta o pune puţin pe gânduri. Fratele şi sora ei sunt atât de apropiaţi unul de celălalt. Ea stă afară în frig, şi nu ar trebui să stea acolo. E nevoie să rămână uniţi pentru a supravieţui.

Cathy se uită la fratele ei. Nu poate să spună la ce se gândeşte. Ar părea nebună, paranoică.

— Presupun că Lydia nu ştie, nu-i aşa? întreabă ea, în schimb.

Lydia nu face parte din familia Plant. Ea nu ar pricepe.

— Nu, spune el scurt. Nu, nu ştie. Şi nici nu va şti. E supărată fiindcă a trebuit să aibă atât de mult timp grijă de Paul.

— Paul nu este un copil care să îţi facă probleme, protestează Frannie, iar faţa ei se luminează, doar pentru o secundă sau două, în timp ce îi rosteşte numele.

Joe este pe cale de a urzi un plan. Cathy îşi dă seama de asta. Ştie toate indiciile pe care i le transmite corpul fratelui ei. Echilibrat, cumva, ca un alergător în blocstarturi, ţinându-şi respiraţia, stând cu sprâncenele arcuite, pe punctul de a spune ceva.

Sunt atât de multe întrebări de pus înainte de a te putea apuca măcar de vreun plan!

— Uite ce e, începe Cathy.

îşi trage un scaun din lemn, încă având pe el perna mov croşetată, lăsată moştenire de la foştii proprietari, şi se aşază vizavi de Frannie.

— Cred că ne-ar ajuta să înţelegem corect, continuă ea. Dacă am putea vorbi pur şi simplu despre... despre ce s-a întâmplat mai exact?

Cathy nu detectează nimic în reacţia lui Frannie. Nicio tresărire, nicio tensiune. îşi cuprinde faţa în mâini şi îşi ridică privirea spre Cathy.

— Am cotit pe partea stângă, nu pe partea dreaptă, spune Frannie.

Afară, vechiul orologiu care se află în centrul mănăstirii bate ora zece. Se opresc, ca şi cum ar păstra un moment de reculegere, apoi Frannie îşi reia relatarea:

— F-am lovit înainte... înainte să-mi dau seama măcar că eram pe partea greşită a drumului. Am cotit... şi iată-l apărând brusc în faţa mea.

— De ce n-ai putut... Ai spus că nu te-ai putut opri? o întreabă Cathy, încercând să nu pară că o interoghează ca un ofiţer de poliţie.

S-ar putea ca Frannie să nu observe ce insinuează ea, dar Joe va pricepe cu siguranţă. El poate să se transforme cu uşurinţă în apărătorul ei şi amândoi să îi întoarcă spatele.

— Nu a fost ca şi cum nu m-aş fi putut opri, spune Frannie, cu o expresie deschisă şi serioasă, trecându-şi vârful unghiei de-a lungul unei striaţii de pe blatul din lemn de pin al mesei de bucătărie. Doar că nu ştiam unde era. Dă uşor la o parte cu mâna perdeaua cadrilată, ca să vadă ce face Paul.

— William?

Frannie dă din cap. întinde mâna să-şi dezlege părul întunecat, strâns într-un conci gros în creştetul capului. I se revarsă în jurul umerilor ca o reclamă la şampon.

— Nu m-am putut opri imediat. Evident. Şi când m-am oprit, a trebuit să-l caut. Impactul... Se opreşte din relatare o secundă doar. L-a propulsat. Şi nu mi-am putut da seama ce distanţă am mai parcurs după impact. Era atât de întuneric... ştiţi cum e pe aici. A durat o veşnicie. Să găsesc o... o persoană în... pe

marginea drumului.

Cathy nu spune nimic, încercând să se gândească bine la toate detaliile. Are sens, deoarece viaţa reală este adesea mai complicată decât situaţiile ipotetice. Cathy a intrat odată în spatele unui taxi şi, pradă unui atac de panică, a virat la dreapta în loc de stânga, ca să oprească la marginea drumului. Nimeni nu ar crede treaba asta dacă ar spune-o în apărarea ei, şi totuşi era adevărat.

Ochii lui Frannie sunt limpezi atunci când Cathy îi întâlneşte privirea. Neclintiţi. De felul ei senină şi încrezătoare, ea este echilibrul alcalin pentru aciditatea lui Joe. „Nu m-am putut opri imediat". Cuvintele ei răsună în mintea lui Cathy.

— Şi apoi, continuă ea, lăsându-şi privirea în pământ, cu o voce joasă, exact aceeaşi voce pe care o foloseşte când Paul doarme şi nu vrea să-l trezească, v-am sunat pe voi doi pentru
că... Voiam să fiţi acolo. Cu mine...

Cathy îşi poate da seama că încearcă să-şi înghită lacrimile. S-a dus haosul din noaptea trecută, când storceau tricouri îmbibate cu sânge şi strigau unii la alţii.

— într-un moment în care mă simţeam speriată şi aveam nevoie de voi, voiam să fiţi acolo, spune ea. Ştiu că ar fi trebuit să chem o ambulanţă.

— Da, şopteşte Cathy, uitându-se la sora ei. Da.

O înţelege pe deplin. Ei nu au uitat nicio clipă că Frannie e mezina. Cathy îi pregăteşte prânzul lui Frannie în majoritatea zilelor şi i-l aduce la cabinet. Nu pentru că Frannie nu poate, ci pentru că este... ei bine, ea e cea cocoloşită.

Se uită la Joe, la chipul lui tras, la ochii care sunt aţintiţi asupra ei. îi susţine privirea o clipă mai mult decât ar face-o de obicei.

El îşi drege glasul, pleacă de la locul lui din pragul uşii şi vine să se aşeze lângă Frannie. îşi trage scaunul puţin mai aproape de ea.

— Trebuie să facem ceva pentru ca poliţia să creadă că este în viaţă, spune Joe. Trebuie să înscenăm ancheta unei persoane dispărute.

Cathy se opreşte o secundă, digerând propunerea.

— Ne facem speranţe deşarte, spune ea încet.

îşi dă părul pe după urechi, fără să mai spună nimic, gândindu-se. Gândindu-se că nu pot face aşa ceva, că sunt nişte monştri. Dacă Frannie este mezina familiei lor, atunci Cathy este glasul conştiinţei lor. Nu depinde de ea să oprească toată treaba asta?

— E... e ceva rău de tot, spune ea încet.

— Atunci ce sugerezi? Să o lăsăm să se predea? întreabă Joe, fără să gesticuleze sau să se uite la Frannie. Răul a fost făcut, adaugă el. Nu putem da înapoi. Nu putem decât să mergem înainte.

— încotro?

— Trebuie s-o facem, susţine Frannie.

Joe se uită la Cathy.

— Mai ai portofelul lui?

Este o afirmaţie de o importanţă covârşitoare, Cathy e sigură de asta. Momentul în care trec de la panică la planificare. De la un accident la un comportament de ucigaşi. Se scutură de acel sentiment, cu siguranţă eronat – cum ar putea ea să prezică viitorul? – şi întâlneşte privirea fratelui ei.

— Da, spune ea. îl am.

13.

Acum

Biroul lui Jason, spre sfârşitul lunii februarie, ora 17.00

Jason are o farfurie cu biscuiţi cu cremă pe birou.

— Au rămas de la o întâlnire cu echipa, spune el vag, arătând cu mâna spre ei în timp ce traversez biroul şi mă aşez pe scaun. Te rog.

Mă întind şi iau unul.

— în mod clar nu eşti dispusă să vorbeşti despre ce ai făcut, îmi spune el fără menajamente. Desface un biscuit în două, îşi duce partea cu cremă la gură, apoi pare să se răzgândească şi îl înfulecă pe tot odată. Corect?

— Corect, îi confirm eu. Adică, nu ai proceda şi tu la fel?

Jason stă cu capul în profil, studiind biblioteca. Nu îi pot citi expresia de pe chip.

— Sigur că da, mă aprobă, şi cred că o spune la modul serios.

El nu este de părere că sunt un monstru.

— Bine. Permite-mi să te întreb un singur lucru: poţi identifica momentul în care ţi-ai dat seama că nu vei scăpa?

— Da, spun eu. în mod absolut şi categoric.

— Ei bine, atunci... ce-ar fi ca astăzi să începem de la acel moment? răspunde el şi îmi pasează farfuria.

Mai iau doi biscuiţi. îi mâncăm tară să scoatem un cuvânt, uitându-ne unul la altul. în timp ce el îmi susţine privirea, îşi înclină capul spre stânga, ca o pasăre atentă la zgomotele din jur.

— Stăteam la recepţie, spun eu. Era târziu. Destul de târziu, închisesem deja. încă nu se întunecase, dar era o zi mohorâtă.

— Bine, zice Jason.

Tot fără pix şi hârtie. Doar biscuiţi cu cremă şi mintea lui ascuţită.

— Ce făceai?

— Completam documentaţia de rutină... chestii de genul ăsta.

— Bun. Deci asta s-a întâmplat... când ai revenit în Marea Britanie.

— Oh, da... desigur. Când am revenit la muncă, încercam cu toţii să ne prefacem că viaţa decurgea normal. Că totul era în regulă.

— Cât de convingător, ai putea spune?

— Destul de neconvingător...

îmi aruncă un zâmbet slab care vrea să însemne: „Evident”, îmi rotesc privirea prin biroul lui. Un loc în care nu m-am gândit niciodată că voi ajunge.

— Aşa că, în continuare... mă îndeamnă el.

— M-am conectat la computer.

Jason îşi înmoaie un biscuit în ceai cu aceeaşi dezinvoltură de care dă mereu dovadă, dar privirea lui este la fel de ascuţită ca un bisturiu, nedezlipindu-se nicio secundă de a mea.

— Şi atunci am văzut. Atunci am ştiut, continui eu.

— Ce-ai ştiut? întreabă, privindu-mă drept în faţă.

Ridic din umeri.

— Că nu aveam de ales.

14.

Atunci
Joe

Vila este plină de reprezentări ale divinităţii. Pe pereţi sunt mici statuete din metal înfaţişându-l pe Iisus cu stigmatele lui minuscule, dar vizibile de pe mâini. O inimă sacră din ceramică de mărimea unei palme este bătută în cuie deasupra şemineului, cu o cruce ţâşnind din partea de sus precum o sabie. Prezenţa lor nu a fost niciodată percepută drept semnificativă, până acum, când Joe se simte urmărit şi judecat la fiecare pas. El nici măcar nu crede în Dumnezeu. Şi totuşi.

îşi masează ceafa. Este obosit şi, după o noapte nedormită şi o zi de activitate fizică, începe să se resimtă. Se tot gândeşte la cadavru, la sângele care se strângea încet în scobiturile şi cutele palmelor lui,

afară, chiar acolo, nu departe de ei. „L-aţi îngropat”. Acest fapt singular îi tot revine lui Joe în minte ca şi cum, dacă creierul lui ar insista suficient de mult să îi reitereze cele întâmplate în moduri diferite, cât mai şocante, s- ar putea să se obişnuiască încet cu ideea şi să o accepte. „Sora ta l-a ucis pe acel bărbat. Aţi hăcuit rădăcinile unui copac cu cazmalele, pufnind pe nări de parcă ar fi fost doar un simplu inconvenient, ca să-l îngropaţi. Cathy i-a închis ochii”.

— Aşa e. Nu ştim nimic despre el, admite Joe. Cu excepţia faptului că era pe jumătate britanic.

— Exact, confirmă Frannie.

— Şi locuia prin apropiere?

— Presupun că da.

— Deci, este foarte probabil... dacă stă doar temporar pe aici sau locuieşte permanent prin împrejurimi... ca poliţia să ne ceară să dăm declaraţii.

— Da, aşa este, îi întăreşte Cathy spusele.

— Şi dacă găsesc cadavrul, intervine Joe, atunci vor găsi ADN-urile noastre.

— Da, îl aprobă Frannie.

— Deci trebuie să distrugem toate dovezile pe cât posibil, conchide Joe. Şi să facem să pară că s-a întâmplat altceva. O cu totul altă... naraţiune.

Ia pixul şi începe să noteze dovezile pe spatele meniului de la o pizzerie italiană, pe care îl va arde mai târziu.

Maşina închiriată.

Unde se aflau ei.

Locul crimei.

începe să se joace cu dispozitivul mecanic încorporat al pixului, tot închizându-l şi deschizându-l cu un ţăcănit metalic, iar şi iar.

— E o nebunie, comentează Frannie. Este o adevărată nebunie.

— Trebuie să fim meticuloşi.

Joe îşi dă seama că şi-a încordat maxilarul. îşi doreşte ca sora lui să fie pe aceeaşi lungime de undă cu el. La urma urmei, el încearcă să cureţe mizeria făcută de ea.

— Parcă ai fi mama, remarcă Frannie încet.

Mama lor ar spune aşa ceva, recunoaşte Joe în sinea lui. De fapt, ea nu a reuşit niciodată să lase din mână frâiele cabinetului, verificând în mod constant registrele, intervenind în activitatea lor.

— „Nu radiografiaţi buzunarele clienţilor", repetă Cathy sloganul numărul unu al mamei lor.

Joe zâmbeşte slab.

— „Tratează fiecare animal aşa cum se cuvine", continuă el. „Indiferent de veniturile proprietarului său".

Cathy îi zâmbeşte peste masă.

— Tocmai mi-a trecut prin minte treaba asta. „Tu chiar aşa faci", spune ea. „Joseph, Catherine, Francesca... oricine ai fi tu!" spune ea, reuşind o imitaţie fidelă a incapacităţii haotice a tatălui lor de a discerne cu care dintre copiii lui vorbeşte.

— Doamne, Dumnezeule, izbucneşte Frannie, dându-şi capul pe spate. Suntem nebuni dacă putem râde acum.

— Sunt glume vechi şi răsuflate, spune Joe zâmbind pe jumătate. Despre părinţii noştri trăsniţi.

Părinţii lor au fost la fel ca ei, ambii adepţi ai muncii asidue, pline de devotament. Owen, tatăl lor, a crescut într-un cartier din Birmingham. La vârsta de douăzeci şi cinci de ani, după ce a măturat podelele fabricii timp de un deceniu, a ajuns să lucreze în serviciul administrativ. După spusele lui Owen, el ştia cine muncea din greu şi cine nu, şi unde funcţiona bine sistemul şi unde nu, aşa că le-a făcut administratorilor o ofertă. Aceştia au acceptat-o, el a luat un împrumut bancar şi a trecut de pe postul de om de serviciu pe cel

de director executiv. Acum deţine paisprezece fabrici. Dar, în timp ce mama lor a rămas aceeaşi femeie harnică şi neobosită, de când s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat cu Roşie, tatăl lor s-a retras în sine, căzând în melancolie.

— O voi lua ca pe un compliment, spune Joe pe un ton lejer.

Zis şi tăcut. Acum şi aici, în situaţie de criză, el poate fi patriarhul, salvatorul care nu a fost niciodată.

— Aşa să faci, îl îndeamnă Frannie râzând uşor.

El pune cafetiera Moka pe foc după ce bâjbâie pe la butoanele plitei de aragaz. Se bea cafea tradiţională aici, în Italia, picurată încet prin filtru precum o operă de artă. Aroma ei bogată cu tentă de alune prăjite umple bucătăria.

— Trebuie să mă duc numai puţin să văd ce face Paul, îi anunţă Frannie.

Când se reunesc în jurul mesei, Frannie se strecoară prin lateral, lângă Joe. Cathy îşi trage scaunul mai aproape, împreună, parcurg lista, cu capetele aplecate asupra ei, cu şuviţele lor negre de păr amestecându-se unele într-altele. Ceva din toate astea, intimitatea lor, cafeaua, o glumă spusă mai devreme despre tatăl lor, o scurtă pauză în conversaţie ca urmare a panicii, îl relaxează pe Joe. Este bucuros că se află aici, în siguranţă, alături de surorile lui. Ar face-o din nou, crede el, aruncându-i o privire piezişă lui Frannie, sora care îl poate face să râdă cu lacrimi când îi imită pe părinţii lor, din ce în ce mai veridic odată cu trecerea anilor, pe măsură ce mama şi tatăl lor au început să se transforme în propriile lor caricaturi. Cealaltă variantă... cu Frannie arestată aseară şi, începând de astăzi, în detenţie pe durată nedeterminată într-o închisoare italiană, plus anunţarea părinţilor... este de neconceput.

— Maşina are tabla înfundată rău de tot, spune Frannie, care îşi îndepărtează părul de pe fruntea ei

netedă şi bronzată, răspândind în aer un iz de şampon de portocale.

— Am parcat-o în locul obişnuit, m-am gândit că... orice altceva ar părea suspect.

— Am un plan pentru maşină, spune Joe. Lăsaţi pe mine.

— Bine, consimte Cathy.

I se pare firesc să aibă deplină încredere unul într-altul. O fac tot timpul la serviciu, la operaţii care necesită doi veterinari, sau când el o cheamă la o consultaţie dificilă căreia nu-i poate da de cap.

— în regulă. Iată cum stă treaba. Nu putem raporta dispariţia lui. Ar fi şi mai suspect. Deci trebuie să... trebuie să facem să pară că el este în viaţă. Cred că ar trebui să folosim cârdul lui de debit, propune Joe.

Fără voia lui, în timp ce îşi expune planul, simte cum creşte ceva în el. Mândrie, oare? Un fel de încredere masculină, un instinct animalic protector.

Dacă Joe nu ar cunoaşte-o pe Cathy, ar putea crede că sora lui nu l-a auzit. Privirea îi rămâne pironită pe ceaşca de cafea, iar corpul ei stă absolut nemişcat. Dar apoi îşi ridică ochii spre el. Nu este de acord, după cum îşi poate Joe da seama, dar ştie la fel de bine că trebuie să o facă.

— Tu chiar vorbeşti serios, constată ea cu răceală.

— Tu nu? îi întoarce el vorba.

— Nu-mi surâde deloc ideea de a face familia să creadă că un mort este în viaţă.

— Nici mie. Spune-mi dacă tu crezi că avem vreo altă opţiune, răspunde el cu glas rigid. Din moment ce nu crezi în învierea din morţi.

O spune pentru a provoca o reacţie din partea lui Cathy. Ca de fiecare dată, nu primeşte niciun răspuns. Ea îşi întoarce privirea de la el, indiferent de sentimentele pe care le-a îngropat adânc şi le-a sigilat.

— Nu avem nevoie de glumele tale sarcastice, Joe, spune Frannie pe un ton plictisit.

— Avem nevoie de un plan. De o direcţie, rosteşte Joe cu toată convingerea.

Cathy oftează, o expiraţie prelungă, ce pare să nu se mai termine.

— Bine, consimte ea.
— Bine?
— Mă voi ocupa eu de cârdul de debit, rosteşte Cathy încet, cu faţa încă întoarsă într-o parte. Tu să te ocupi de maşină.

Joe i se adresează lui Frannie acum:
— Tu vei veni cu o versiune a evenimentelor pentru noaptea trecută pe care o vom susţine cu toţii, în caz că vom fi întrebaţi.

Frannie dă aprobator din cap.
— Bine, spune ea cu o voce firavă, aceeaşi voce pe care o avusese atunci când aflase că era însărcinată, aceeaşi voce pe care o avusese atunci când abandonase şcoala veterinară şi decisese să se ocupe de recepţie. Speriată, dar prefacându-se că nu este. Bine.

15.

Cathy

Cathy stă lângă maşina închiriată. Soarele îi pârleşte pielea încetul cu încetul. O căldură necruţătoare, uscată, intensă, de parcă uşa unui cuptor ar fi rămas deschisă undeva în univers. Inima i se încordează să pompeze sângele, din cauza presiunii pe care o simte acumulată în piept. Vrea să o elibereze, să strige de pe un vârf de stâncă, să apuce un străin de revere şi să-i spună: „Suntem nişte ucigaşi!” Cathy îşi imaginează adesea cum ar fi să spună exact ceea ce simte… că este supărată pe vreun stăpân care îşi lasă câinele să fie invadat de purici, sau că se simte atât de singură, încât uneori ia cina în faţa unei oglinzi... dar acum e cu totul altceva. De data asta e mult mai grav.

— Arată destul de rău, îi spune ea lui Joe.

— Am s-o duc înapoi mai devreme.

Cathy îşi trece o mână peste bara de protecţie din faţă, care e înfundată. Frannie a curăţat temeinic maşina, ceea ce este surprinzător din partea ei. Frannie este o dezordonată. Pe biroul de recepţie de la cabinet sunt tot timpul îngrămădite lucrurile ei... unele dintre ele chiar de folos, cum ar fi lampa pe care o aprind dacă are loc o eutanasiere, astfel încât oamenii să ştie că trebuie să păstreze tăcerea în chip de respect. Dar în cea mai mare parte a timpului domneşte haosul. Uneori sunt acolo şi livrările ei de la ASOS[i]-, haine pe care le încearcă în camera personalului în timp ce Cathy îşi dă cu părerea.

— Nu va părea şi mai suspect? îl întreabă ea pe Joe. Trebuie să o returnăm abia peste două zile.

— Mai bine aşa, decât să ne inspecteze poliţia maşina, nu crezi? spune Joe, care ridică din umeri, uitându-se la Cathy.

— Nu se vor uita la maşină, zice Cathy, doar ca să îl liniştească.

Ea se gândeşte la propriul comportament la locul de muncă, la felul în care face o expertiză criminalistică minuţioasă a fiecărei posibilităţi atunci când un animal este bolnav, eliminând de pe listă, rând pe rând, diagnosticele mai puţin plauzibile şi neavând de fapt intenţia de a se opri cu adevărat. Da, dacă ar lipsi cineva, ea ar verifica poveştile tuturor, maşinile tuturor, gândeşte ea. Ar intervieva fiecare pereche de ochi din vecinătate. Se cutremură la acest gând.

— Poftim, spune Joe, întinzându-i portofelul.

Sunt în siguranţă aici, pe aleea asta întortocheată, ce dă în drumul pe care s-a întâmplat accidentul. Ambele sunt mărginite de tufe şi ierburi mari şi încâlcite, iar drumul este neîngrijit şi neumblat, din fericire. Ia portofelul, simţindu-se ca o hoaţă. Pielea caldă şi moale ca o cârpă uzată i se imprimă pe degete. Este un portofel negru simplu, cu trei despărţituri grosiere pe

fiecare parte, alcătuind buzunarele, şi conţine doar cărţi de credit.

— Bine, spune.

Joe stă în faţa ei, cu mâinile în şolduri. Cadrul este prea idilic pentru conversaţia pe care o poartă: cupola uriaşă a cerului care se întinde în faţa lor, iarba de un galben uscat, buruienile înflorite care au crescut pe marginea drumului.

— Cred că ar trebui să-l foloseşti într-un magazin, îi spune el. Pentru o plată contactless. Alege unul tară camere de supraveghere sau... dacă nu poţi... unul aglomerat, astfel încât să te pierzi în mulţime. Cumpără ceva... o sticlă de apă, nu ştiu ce să zic. Ceva banal.

Cathy dă repede din cap, urmând logica lui. Se uită fix la el preţ de o secundă sau două.

— La ce te uiţi? o întreabă, curios.

— Ah, la nimic anume, răspunde, întorcându-şi uşor privirea de la el, şi bagă portofelul în geantă. O să iau autobuzul, zice apoi. Vom spune că am fost să vizitez obiectivele turistice.

— Puţin probabil ca tu să te opreşti din treabă suficient de mult pentru a vizita obiectivele turistice.

— Ei bine, totul este puţin probabil.

— Bine. îi voi spune lui Frannie. Ea poate să adauge asta la... la chestia noastră. Joe flutură din mână, cu intenţia de a substitui cuvintele şi, dintr-odată, pare atât de sleit de puteri, încât lui Cathy îi vine să întindă mâna ca să-l aline.

— Da.

Cathy o porneşte pe drum, îndreptându-se spre locul unde aşteptase autobuzul zilele trecute, pe vremea când era o persoană complet diferită.

O dubă de televiziune este parcată în imediata

apropiere a staţiei de autobuz. în jurul ei stau adunaţi reporteri italieni entuziasmaţi, fumând, dând apeluri telefonice şi tastând pe celularele lor. Cathy îşi coboară privirea în pământ şi se holbează la picioarele ei în timp ce aşteaptă autobuzul, dorindu-şi să nu roşească atât de uşor.

Autobuzul are aerul condiţionat pornit şi înăuntru e la fel de rece ca în frigider, iar Cathy nu se poate abţine să nu se întrebe cum îi este lui William. Cât de frig este la doi metri şi jumătate sub pământ, în mijlocul zilei? Nu suportă să se gândească la asta. La el, în acest fel, la omul sănătos, viu, de la piaţă.

Cathy văzuse din celălalt capăt al pieţei că se petrecea ceva suspect. Bărbatul pe care îl cunoşteau acum drept William... care purta o geacă de blugi şi ţinea o ţigară în mână... stătea prea aproape de Frannie, care gesticula cu un ananas pe care tocmai îl cumpărase. Paul stătea atârnat pe şoldul ei.

Cathy a auzit vocea surorii ei peste zumzetul pieţei.

Proprietarul tarabei i-a întins aparatul POS lui Cathy, care a plătit pentru un stilou de care nu avea nevoie.

Ea a refuzat chitanţa şi i-a zis vânzătorului: „Sora mea”, în engleză, deşi ştia că el nu înţelege ce-i spune. Şi-a croit drum prin piaţă spre Frannie, care stătea singură cu Paul lângă o grămadă de portocale.

— Ce se întâmplă? a vrut să ştie Cathy.

— Bărbatul ăla – a spus Frannie, arătând cu degetul peste tarabele aflate vizavi de ele către bărbatul cu părul negru care trăgea în continuare din ţigară, aplecându-se apoi pe sub o copertină şi dispărând din raza lor vizuală – şi-a aprins ţigara şi a suflat fum peste... tot. A făcut un semn scurt din mână către Paul. Peste el.

Nu era indignată, la drept vorbind. Nu-i stătea în fire lui Frannie aşa ceva. Era doar nedumerită. De-a dreptul şocată că putea cineva să fie atât de nepoliticos.

— Oh, a făcut Cathy, dând repede din cap. Ei bine... atunci...

Frannie ţinea în mână o sacoşă din pânză pe care o umpluse cu fructe.

— Paul a inspirat o grămadă de fum, iar perele astea – arătă spre sacoşă – put acum. Nu pot să înţeleg. De ce să... Şi-a dat o şuviţă de păr pe după ureche, cu mâna tremurând.

Privirea lui Cathy a zăbovit asupra ei, asupra acelei ferestre mici deschise spre vulnerabilitatea lui Frannie, pe care numai ea o putea vedea.

— Hai să plecăm odată de-aici, a îndemnat-o Cathy, mereu dornică să evite conflictele. Simt cum dau în clocot de atâta căldură. îi aruncă o privire piezişă surorii ei. Unde este Joe?

— Pe acolo pe undeva, i-a răspuns Frannie, făcând un semn cu mâna către un stand unde se vindea espresso.

Frannie a scos-o pe Cathy din piaţă şi au rămas afară, în bătaia soarelui. în jurul lor pluteau miasmele Veronei: usturoi, căldură uscată, pubele de gunoi încinse. Nu se simţea nicio adiere. Cathy ar fi fost aproape bucuroasă să se întoarcă acasă, înapoi la blânda vară britanică. Frannie stătea lângă Cathy, uitându-se după fumătorul acela, dar individul ajunsese mult prea departe acum. Spinarea lui Frannie era roşie şi arsă de soare. Cathy a vrut instinctiv să îi pună o mână pe spate pentru a vedea cât de fierbinte e, pentru a-şi alina sora mai mică. Dar ceva din felul cum stătea, cu umerii gârboviţi şi cu vertebrele ieşindu-i prin piele, a făcut-o să tresară.

Joe a apărut cu pahar de carton plin cu cafea. Se ţinea de mână cu Lydia.

— Ce faceţi? a întrebat el.

— De când bei tu espresso? l-a tachinat Frannie cu un râs care părea oarecum forţat. Cine eşti tu... vreun cap mafiot?

— Sunt în vacanţă, i-a dat replica Joe.
— Am terminat aici, a spus Cathy.
— Am plecat pentru că un tip a suflat fum de ţigară peste tot pe Paul, i-a explicat Frannie, îndesându-i copilului şi mai tare pălăriuţa albă pe cap.

El a întins mâna instinctiv să şi-o potrivească la loc.
— Cum? a întrebat Joe cu glas tăios, sorbind încă o înghiţitură de cafea cu umerii încordaţi.

Cathy i-a aruncat o privire şi a simţit cum o cuprinde instantaneu un sentiment de nelinişte.

— Uite ce e, hai să... a zis Cathy, întinzând mâna spre braţul lui Frannie.

— în ziua de azi nu poţi să fumezi, pur şi simplu, peste mâncare, a spus Frannie. Nici măcar aici.

— *Frannie*, a insistat Cathy.
A mai aruncat o privire înspre Joe, care se înfoiase, părând oarecum mai masiv, aşa cum stătea cu picioarele depărtate şi umerii rotunjiţi.

— Nu, fir-ar el al dracului să fie, s-a burzuluit Joe, şi vocea lui a acoperit zumzetul pieţei.

— Joe! a strigat Frannie la el. Serios... nu.

— Ce?

— Nu te lua de el.
— Nu *mă iau* de el, îl iau direct la pumni pentru c-a pufăit fumul peste nepotul meu, a spus Joe. Unde e?

— Nu, s-a împotrivit Frannie, întinzându-se spre el şi trăgându-l de braţ.

Joe a împins-o cât colo, s-a răsucit pe călcâie, căutându-l pe bărbat din priviri, apoi a strigat în gura mare:

— Arată-te odată!
Un poliţist aflat în trecere pe acolo s-a oprit, uitându-se la ei.
— Totul este în regulă aici? a vrut să ştie.

Stătea în umbra unei uşi de la intrarea într-o bancă, îmbrăcat în uniformă complet neagră. Cu vipuşti roşii pe părţile laterale ale pantalonilor lui. Cathy îl mai văzuse prin preajmă. Ochii lui căprui căpătau în bătaia soarelui o nuanţă ciudată de bronz. De la jumătate în jos, corpul lui era încă în umbră, fiind aproape invizibil în semiobscuritate.

— Da, a răspuns Cathy ezitant. Nu... totul e în regulă. Mulţumesc. Obrajii i-au luat foc sub privirea lui. Ne cerem scuze. Fratele meu este doar... ştiţi dumneavoastră. Doar...

Vocea i s-a stins; nu a fost în stare să termine propoziţia. Cum să spună aşa ceva? Fratele meu este „în mod ocazional violent”?

— Ei bine, în afară de oamenii care fumează... Oricum, a plecat, a intervenit Joe.

Poliţistul şi-a înclinat uşor capul într-o parte, uitându-se la Joe.

— Cine?

— Imbecilul ăla care a suflat fum de ţigară peste sora mea.

— Chiar că era un imbecil, a zis Frannie, râzând scurt.

Poliţistul nu a spus nimic timp de câteva secunde, uitându- se în depărtare, apoi din nou la Frannie.

— Cel mai bine ar fi să nu ne creaţi probleme cât timp sunteţi aici, a rostit el cu glas domol.

Avea ochi cu pleoape grele şi pometţii atât de bine definiţi, de parcă i-ar fi scobit cineva cu lingura dedesubt.

— Şi să nu mai strigaţi pe străzi.

— A suflat fum de ţigară peste copilul meu, fir-ar el al dracului să fie! a răbufnit Frannie, într-un mod neobişnuit de grosolan pentru ea.

Fui Cathy i s-a părut fascinant felul cum se

dezvoltase instinctul matern al lui Frannie. Chiar dacă mai înainte avusese o fire pasivă, acum devenea chiar feroce uneori. Se manifestase în nenumărate moduri, îşi aminteşte Cathy; în primele zile, Frannie zâmbea tot timpul, fiind incapabilă să îşi concentreze atenţia în altă parte decât asupra lui Paul, nedezlipindu-şi nicio clipă privirea de el, râzând pe seama nopţilor nedormite. Asta e dragostea, presupune Cathy.

— Nu este frumos ca o tânără ca dumneata să hărţuiască bărbaţi, a spus poliţistul. Sau să-i înjure pe oameni în timp ce eu încerc doar... să dau o mână de ajutor.

A pufnit în colţul gurii, un râs mic, dispreţuitor, care i s-a părut lui Cathy că voia să spună: „N-ai idee cât de puternic sunt".

Acesta a fost catalizatorul. Prima piesă de domino. Altercaţia inofensivă şi stupidă de la piaţă care i-a dus acolo unde sunt acum.

Cathy stă cu ochii aţintiţi asupra genţii aflate la picioarele ei pe podeaua cenuşie a autobuzului gol. După aceea, se duce la balconul Julietei. Merge acolo de fiecare dată când vizitează oraşul. Chiar a intenţionat să ajungă acolo, dar a lăsat acest lucru la urmă; acum, trebuie să se ducă în locul acela ca să acopere ceea ce face cu adevărat aici. Să-şi acopere urmele.

îşi sprijină capul de geam în timp ce autobuzul opreşte lângă vechiul amfiteatru. Coboară din autobuz în plin soare şi simte cum căldura acestuia o învăluie de la picioare, urcând încet şi răspândindu-se în tot corpul.

S-a gândit că ar prefera să petreacă puţin timp singură, dar simte o apăsare în piept. Mintea îi zboară în continuare la
William. La părinţii lui. Are vreo prietenă? Vreun copil? Portofelul pare să atârne mai greu decât înainte în geanta ei.

Verona arată exact la fel ca la începutul săptămânii.

Cu turiştii plimbându-se pe aleile mici, pe jumătate umbrite, pe jumătate însorite, bând cafea, râzând, ferindu-şi ochii de lumina orbitoare. Cathy intră în piaţa principală, dincolo de amfiteatru. Se uită de-a lungul unuia dintre tunelurile care duc spre centrul acestuia, vede covoare înroşite de sânge. Toată această istorie. Acele sacrificii. Spectacolele. Puterea. îşi întoarce privirea de la el. Nu mai poate suporta.

Trebuie să ajungă la un chioşc de ziare, departe de artera principală. O ia în sus pe Via Carlo Cattaneo. Piatră cubică cenuşie sub ea, azurul deasupra ei. Cathy este un punct în univers.

Clipeşte încet. Vor încerca să dea impresia familiei lui William... oricare ar fi ea... că el este încă în viaţă. îşi surprinde reflexia într-o fereastră. Pantaloni scurţi, tricou. Ochelari de soare. Arată ca o femeie normală, dar este un monstru. Nu există vreun dubiu. Oare familia ei valorează mult mai mult pentru ea decât a altuia? Şi de ce?

Clădirile în culori pastel se îngrămădesc una într-alta. Parcă ar fi într-o barcă, a cărei punte se balansează sub ea. Se opreşte o clipă lângă o fereastră acoperită cu gratii, ca o celulă, dar apoi trebuie să se urnească din loc. „Continuă să mergi tot înainte. Acoperă-ţi urmele. Gândeşte-te la asta după aceea. Pune cât mai multă distanţă între tine şi crimă. Neagă, neagă, neagă!”, iar Cathy se descurcă excelent când vine vorba de negarea lucrurilor. Nu este prea greu să negi că s-a întâmplat ceva.

Trece pe lângă două mici scuaruri, o brutărie elegantă, un restaurant cu drapele italiene arborate, care fâlfâie în vânt, şi un şir de motociclete Vespa.

Se uită în jur. Camere de supraveghere peste tot. Camere mici rotunde sau dreptunghiulare îndreptate în jos, ca nişte păsări care îşi pândesc prada. Nu poate să o facă aici. Are nevoie de o mulţime de oameni. în secunda în care îşi va folosi cârdul, va fi înregistrată pe cameră.

Are nevoie de ceva cât se poate de obişnuit.

încercând să pară dezinvoltă, îşi scoate telefonul, apoi navighează prin oraş până la balconul Julietei. Trece pe lângă scuaruri curate, albe şi luminoase, cu arbuşti ornamentali bine îngrijiţi şi pavaje din marmură lustruită, străbate alei înguste, trecând prin faţa cafenelelor cu tăbliţe negre scrise cu cretă, care fac reclamă în limba italiană unor articole pe care Cathy nu le poate înţelege. Rahat, rahat, rahat! Unde sunt chioşcurile de ziare? Tocmai când începe să creadă că nu mai are nicio şansă, dă cu ochii de un chioşc. O copertină verde, cu alb pe margine. Sunt ceva oameni atât în interior, cât şi în exterior. S-ar putea amesteca printre ei. îşi ridică privirea, încercând să se poarte firesc. Nicio cameră de supraveghere la vedere. Asta este. Asta este şansa lor.

în interior, magazinul este cald şi întunecos. Miroase a ziare şi a loţiune pentru protecţie solară. Cathy se strecoară în spatele cuiva pentru a lua o sticlă de apă. întregul corp îi este acoperit de sudoare, care se evaporă de pe ea în timp ce deschide frigiderul, provocându-i frisoane. Degetele ei umede lasă amprente în condensul de pe sticla de Evian. Amprente digitale. Se uită la ele cu ochii măriţi de spaimă. Mâinile îi alunecă pe sticla rece. Este aproape îngheţată, o greutate solidă în mâinile ei.

Trebuie doar să ajungă la casă, îşi spune, mergând ca un robot, tot înainte.

îşi afundă mâna în geantă pentru a atinge portofelul lui William.

Oricine o poate vedea aici, pe camera de supraveghere. Oricine ar putea să o întrebe la casă de ce foloseşte un card care, în mod clar, nu îi aparţine. Vânzătorii ar putea fi de modă veche şi să-i ceară o semnătură. Şi apoi, ce? Nu. E o prostie. Pielea de pe piept i se încinge, se pătează de transpiraţie.

Nu poate să o facă.

Nu o va face. Cathy nu reuşeşte să scape de spaima

care o încearcă atunci când încalcă principiile moralităţii şi ale
logicii. Totul este o varză în mintea ei.

Plăteşte apa cu propriul card şi iese, respirând anevoios, simţindu-şi mâinile ca nişte perniţe cu ace.

îl sună pe Joe.

— Cum a mers? o întreabă el, în loc să o salute.

— N-am putut, Joe, spune ea încet.

— Ce?

— Pur şi simplu n-am putut să o fac.

Desface dopul de la sticla de apă şi soarbe din ea, din această sticlă care trebuia... undeva, pe o planetă imorală... să fi fost cumpărată de un om mort.

Joe ezită.

— îţi e prea frică să o faci? întreabă.

Ea aruncă o privire în interiorul ei, întrebându-se dacă îi este frică, şi poate că îi este, pe undeva. Dar nu poate folosi cârdul unui mort, nu poate pretinde că este el. Dându-i astfel familiei lui o falsă speranţă. Nu poate, nu poate. Ştie că nu are niciun sens, având în vedere că încearcă să scape de ceva odios. Şi mai ştie că, refuzând să coboare pe acea pantă alunecoasă, refuză să-şi ajute sora. Sora ei care se bazează pe ea, care s-a bazat întotdeauna pe ea, pe care Cathy o ţinea strâns de mână în timp ce traversau drumul aglomerat din faţa şcolii lor. Şi ce face ea acum? O lasă să traverseze singură. Aruncând-o în mijlocul traficului. Sentimentul de vinovăţie există, indiferent de acţiunea pe care ar întreprinde-o.

O îneacă lacrimile. Ea nu plânge niciodată. Şi le înghite înainte să apuce să îi şiroiască pe obraji şi îi vorbeşte clar şi răspicat lui Joe:

— E vorba doar... că mă simt ca o criminală. Mi s-a părut prea riscant.

— Vino acasă atunci, spune el, cu o voce neutră, un ton pe care ea nu îl poate descifra. înapoi la

vilă. Bine? adaugă.

— Bine, consimte ea.

Decide să meargă la balconul Julietei înainte de a pleca. Trebuie să pretindă că de aceea a venit la Verona în primul şi în primul rând.

— Poţi să mergi şi să vezi gratuit balconul, asta dacă nu te deranjează aglomeraţia.

îşi trece o mână de-a lungul peretelui cu graffiti, acoperit cu lacăte înlănţuite de sute de îndrăgostiţi înaintea ei. Şi-ar dori să aibă pe cineva căruia să-i povestească despre toate astea, cineva în care să aibă încredere, care să nu fie un membru al familiei; şi-ar dori, de asemenea, să nu îl dezamăgească, fiind în mod evident incapabilă să înţeleagă cea mai simplă dintre intimităţi. în cele din urmă, ajunge la balcon. îşi ridică privirea spre el, spre acea cutie mică, de culoare crem, acoperită de iederă, şi se gândeşte la Capuleţi şi Montagues. Toate sacrificiile pe care le-au făcut acei oamenii dinaintea ei pentru dragoste. Pentru partenerii lor, pentru iubiţii lor, pentru familiile lor.

PARTEA A II-A

Prejudicii de natură penală

16.

Joe

în mod nefiresc, Joe pune schimbătorul de viteze în poziţia neutră, folosindu-se de mâna dreaptă, în timp ce se apropie de serviciul de închirieri auto. Un şir de furgonete aliniate în curte reflectă cioburi strălucitoare de lumină care rămân în câmpul lui vizual chiar şi după ce închide ochii. Semnalizează la dreapta. A dat deja o tură de recunoaştere, sperând să nu fi atras atenţia nimănui. Şi acum este gata. Şi-a stabilit ţinta şi este pregătit de asalt.

Trece prin bariera de la intrare, apoi îşi aliniază maşina şi apasă pedala de acceleraţie până la podea. Maşina se propulsează direct în parapetele dispuse în

linie curbă, şi aude tabla scoţând un hârşâit satisfăcător. îşi continuă drumul şi intră cu maşina în barierele de protecţie, înglobându-le complet în caroserie. Apoi se lasă liniştea. Joe nu se poate abţine să nu se gândească la Frannie şi la William. Aşa s-a auzit? Cum s-a simţit ea? Cum s-a simţit ea singură, în liniştea deplină de după?

Joe aşteaptă câteva secunde, după care iese afară, părând nedumerit. Sperând. Sperând din tot sufletul. Sperând că tabla s-a şifonat în acelaşi loc. în timp ce se apleacă să privească maşina, soarele îi încinge ceafa la fel de intens ca o lamă fierbinte care-i crestează pielea. Brusc, pe căldura asta, se gândeşte la Lydia, la zâmbitoarea Lydia, care, în ianuarie trecut, i-a spus: „Hai să mergem la plajă pentru o zi”. Zis şi făcut. îşi va aminti acea zi pentru totdeauna. Peşte cu cartofi prăjiţi dintr-o caserolă din polistiren pe care au împărţit-o între ei, mâncând cu furculiţe din lemn, în aerul rece şi ceţos care se contopea cu aburi salini scoşi de ei pe gură şi pe nas. Cu marea care dispărea încetul cu încetul, odată cu apusul soarelui, cufundându-se în întuneric. Fără să le pese de frigul care le intra în oase. Termosuri cu ceai în drum spre casă. Ea îl vărsase pe al ei peste tot, iar el îi spusese: „Cineva face pipi cu ceai fierbinte pe coapsele mele!”, în timp ce încerca să intre pe autostrada alunecoasă. Ea lărgise atât de mult orizontul vieţii lor, iar acum el riscase totul, viaţa lor intensă şi expansivă împreună, pentru treaba asta.

Inspectează maşina acum. Da. A reuşit. A escamotat buşitura, punând-o pe seama unui al doilea accident, unul cu martori.

Un italian iese din birou afară în curtea asfaltată, venind până la parapetul lovit de Joe. Se întunecă la faţă în timp ce se uită la Joe şi la maşina închiriată. Joe intră în rol.

— îmi pare rău, spune el, îndreptându-se spre bărbat, îmi pare tare rău. Nu am văzut parapetul.

— Of! face bărbatul, trecându-şi o mână prin părul întunecat la culoare. Ei bine, este în regulă.

— Presupun că va trebui să plătesc ceva în plus, se oferă Joe.

— Da... E înfundată destul de rău, nu-i aşa? remarcă bărbatul, întâlnindu-i privirea lui Joe. El afişează un zâmbet. „Ups”, cum aţi spune voi, britanicii.

„Că bine zici”, ar fi reacţionat prompt Joe în mod normal, cu o falsă veselie. Dar trebuia să-şi joace rolul până la capăt astăzi.

— îmi pare rău, spune el sincer.

Este surprins să constate că vocea îi este impregnată de un sentiment autentic de părere de rău. Nu vrea să fie aici, să buşească maşini şi să spună minciuni. Drept urmare, este uşor să-ţi ceri scuze sincer. încă ceva pentru care să îşi ceară scuze, atâta tot.

— îmi pare tare, tare rău, spune Joe, cu vocea gâtuită de atâta părere de rău.

Maşina este dusă la marginea lotului şi Joe este lăsat pe pavaj în soare. Caută o bancă la umbră şi îşi şterge fruntea de umărul tricoului. Cel puţin poate da impresia că este stresat. Toată lumea va crede, pur şi simplu, că este îngrijorat din pricina maşinii.

Se uită cu atenţie la o femeie care o inspectează. Este îmbrăcată într-un taior, cu o eşarfa la gât, ca o stewardesă. Trebuie să îi fie atât de cald, dar Joe nu poate detecta nicio picătură de transpiraţie pe ea. Părul ei este perfect aranjat.

Joe stă în continuare pe bancă, urmărind-o din priviri pe femeie şi întrebându-se pe unde ar putea fi picăturile minuscule de sânge pe care Frannie le ratase cu siguranţă. Când va veni poliţia să bată la uşa lor. Ce le va spune sora lui autorităţilor, instanţei judecătoreşti. Cum va sta ea în prima noapte în celulă, cu braţele şi picioarele în unghiuri ascuţite, strâns ghemuită în singurătatea ei.

îşi pune ochelarii de soare astfel încât nimeni să nu-i

poată citi expresia de pe chip. Briza miroase a fierbinte şi a verdeaţă, tipic pentru o zi caniculară de iulie. Se întreabă dacă verile îi vor aminti mereu de aceasta, sau dacă va uita vreodată, dacă va putea merge vreodată mai departe. Se întreabă când se vor mai întoarce în vilă. Se întreabă cum o vor putea vinde vreodată, ştiind ce zace sub pământul din apropiere.

Bărbatul iese pe uşa biroului aflat în spatele lui Joe, făcându-l să tresară.

— Trebuie să semnaţi aici, spune el, dându-i un document scris în italiană, marcat cu o cruce în creion lângă o casetă pentru semnătură.

Are degete de fumător, cu pete galbene în nuanţa sodiului. Joe semnează fără să stea pe gânduri, dorindu-şi cu ardoare o ţigară. Orice este scris acolo în acei termeni şi condiţii nu poate fi la fel de rău precum ceea ce muşamalizează el. îi dă înapoi pixul, îndoindu-şi unghiile murdare în palme în mod nefiresc, defensiv.

După ce semnează, vine şi femeia cu eşarfa.

— *Grazie*, spune Joe, accentuând cuvântul în mod deliberat.

— *Prego*, murmură bărbatul imediat.

— Pot să plec acum?

Joe se ridică, sperând că finalitatea gestului îl va scuti de orice alt act administrativ. Nu mai poate suporta. îl doare pieptul din cauza efortului de a ţine totul în el, de a gestiona totul.

Acest sentiment nu este străin de Joe. Chiar recent, în luna mai, a muncit optzeci de ore într-o săptămână, neputând să părăsească o femelă ogar pensionară... dar nu bătrână... pe nume Lucie, care trecuse prin mai multe intervenţii chirurgicale complicate. S-a ocupat de absolut tot... operaţii, administrarea medicamentelor, îngrijirea ulterioară. Ture duble, triple. Inutil: are încredere în asistentele veterinare. Are încredere în Evan, care a îngrijit femela ogar împreună cu el. Dar n-a putut să plece, şi-a petrecut fiecare pauză pe care o lua aplicându-şi plasturi cu nicotină şi veghind prin geamul despărţitor. „Oricum nu mă voi relaxa acasă”,

spunea el oricui era dispus să-l asculte. Şi acesta era adevărul, dar, ca în majoritatea cazurilor, există mai multe adevăruri: Joe era, de asemenea, prea îngrijorat, prea speriat că îşi va pierde controlul, ca să plece. Abia când a avut un atac de panică şi Frannie la trimis acasă cu o sticlă de vin, a reuşit să se relaxeze şi, în cele din urmă, a adormit pe canapea, cuvintele ei răsunându-i în urechi: „Am constatat că, în general, cei care sunt inutili au o viaţă mult mai fericită”. A adormit, cu un surâs pe buze.

— Staţi, staţi, staţi, spune bărbatul, cu braţul întins.

Inima lui Joe pompează fulgere în jurul corpului său.

— Trebuie să vedem dacă maşina este în regulă... da? în afară de accidentul dumneavoastră, pentru care aţi fost de acord să plătiţi suma asta, adaugă el bătând cu degetul pe hârtie.

Femeia şi bărbatul pleacă să se uite la maşină. El a crezut că făcuseră asta deja. îi urmăreşte din spatele ochelarilor de soare, studiindu-le limbajul trupurilor, chipurile, în timp ce se apropie de bara de protecţie din faţă. Cum o putea merge ea toată ziua pe tocurile alea?

— Acesta este a dumneavoastră? spune femeia, venind cu ceva vişiniu în mâini.

Joe se cutremură. Dar nu este altceva decât poşeta lui Frannie.

Se holbează la geanta din mâna întinsă a femeii. Este în regulă. Este în regulă. Asta nu reprezintă o dovadă. A fost atât de preocupat de exteriorul maşinii, încât a uitat să arunce o privire înăuntru. Ce altceva îi mai scăpase? îşi arcuieşte sprâncenele. îşi scoate ochelarii de soare. Pavajul deschis la culoare este orbitor.

El îi întinde cheile, iar femeia le ia şi, brusc, se clatină uşor pe tocuri, o mică fisură în armura ei perfectă.

— Ar fi bine să încercaţi să mergeţi cu pantofi tară toc, spune Joe sec.

— Nu este permis, răspunde femeia zâmbind.

— Puneţi-l şi pe el să meargă pe tocuri, atunci, îi dă replica Joe, ridicând din sprâncene în direcţia bărbatului.

Femeia râde şi se întoarce cu spatele la el. Maşina este luată. El şi-a făcut treaba lui. Va fi curăţată acum, temeinic, profesional, şi orice dovadă microscopică ce a mai rămas va fi ştearsă definitiv.

Trupul lui Joe se relaxează, cuprins de un sentiment de uşurare în timp ce formează numărul serviciului de taximetrie scris de mână pe un afiş pus în fereastra biroului. Apasă tasta de apelare şi simte o bătaie pe umăr.

— îmi pare rău... aţi omis o semnătură, spune femeia.

Joe se uită îndeaproape la ea şi vede trei broboane distincte de transpiraţie de-a lungul buzei ei superioare. Brusc, i se face milă de ea, văzând-o în taiorul ăsta pe aşa o vreme, de parcă ar fi un animal suprasolicitat, un măgar de pe plaja Blackpool.

Joe a fost mereu aşa. Simţind compasiune pentru toate animalele, dar numai pentru unii oameni. Pe când avea nouă ani, a luat în grija lui o pisică fără stăpân, un motan roşcat cu şolduri descărnate şi cu blana mătuită care se strecurase pe fereastra dormitorului său. L-a hrănit cu resturi timp de o săptămână înainte de a le spune părinţilor săi. Mama lui a vrut să pună un afiş la cabinet, dar Joe nu a lăsat-o. A păstrat motanul, botezându-l Peanut-[2]\ A dormit pe perna lui Joe în fiecare noapte timp de un deceniu, fiind primul lui animal de companie. S-a uitat la el într-o noapte, la stomacul lui pestriţ, mai rotunjit acum, la blana lucioasă şi s-a gândit: vreau să fiu veterinar. Nu din cauza mamei lui, ci din cauza acelui micuţ Peanut care dormea în patul lui.

— Avem nevoie de acordul dumneavoastră pentru a o remorca, spune măgarul din Blackpool.

Ea face un semn cu mâna spre şosea. Vede o camionetă roşie venind spre ei. Umerii lui Joe se gârbovesc.

— Nu este deloc sigur să o conduci, adaugă ea zâmbind.

El stă în continuare cu privirea aţintită spre şosea. în spatele camionetei se află o maşină de poliţie. îşi mijeşte ochii spre orizont, încercând să nu pară vinovat.

— Mai am şi altceva de semnat? întreabă el.

Femeia clatină din cap şi el se sprijină de maşina încinsă, cercetând interiorul din priviri iar şi iar, dar este goală. E de-a dreptul paranoic.

Femeia bate cu degetul pe hârtie când el se întoarce cu faţa la ea. îşi semnează din nou numele, de data aceasta cu o mână mai tremurândă decât înainte. Se uită la cele două semnături, mâzgălite cu pix albastra, una lângă alta, urlând de panică, apoi îşi dezlipeşte privirea de la ele şi se uită din nou la poliţişti, care au parcat în faţa clădirii. Acum stau în maşină, doi bărbaţi bruneţi, nefacând nimic altceva decât să vegheze lumea cu ochi vigilenţi. Şi să-l vegheze şi pe el.

Joe se întoarce la vilă pentru a lua portofelul de la Cathy. O altă chestie de rezolvat. Nu asta îl deranjează. La fel ca în cazul femelei ogar pe nume Lucie, el nu are încredere în nimeni altcineva să o facă. El este capul acestei familii acum, la drept vorbind. Totul depinde de el.

— Nu pot să cred că ai buşit maşina, îi spune Cathy când sunt amândoi în camera ei.

El râde încet, cu un râs mic şi sumbru.

— Ce metaforă grozavă poate fi un accident de maşină! constată el, şi Cathy schiţează un zâmbet. Iar acum trebuie să fac ceea ce trebuia să faci tu, adaugă el, cu blândeţe însă.

înţelege de ce nu a folosit cârdul lui William.

Ea îi pune portofelul în palma întinsă. Momentul îi aminteşte de ceva din copilăria lor. De o tranzacţie care a avut loc cândva. Un pact, un secret, ale cărui detalii se pierd în trecut.

— Eşti sigur că facem ce trebuie? întreabă ea.
El face o pauză şi răspunde:
— Cred că da. Trebuie să... trebuie să-i îndrumăm pe o pistă greşită.

Se înfioară în timp ce rosteşte aceste cuvinte. Chipul lui Cathy este inexpresiv când iese din cameră, dar, când o aude traversând coridorul cu pardoseală din piatră, are impresia că distinge şi un suspin adânc, încărcat de tristeţe.

în Verona, Joe intră pe o alee înfundată ca să arunce o privire în portofelul din mâinile lui. Pe partea interioară îi atrage atenţia capătul ondulat al unei bucăţi de hârtie care iese uşor dintr-un buzunar ce nu pare să fi fost folosit în mod frecvent. O trage afară încet. Pe ea sunt scrise, cu pixul, patru cifre:

8305.
Un COD PIN.
Joe răsuflă uşurat. Are un COD PIN. Va merge la un bancomat, unul tară camere de supraveghere, şi îl va folosi. Va retrage 100 de euro, ca să pară că William se duce undeva. E mai puţin riscant. Sunt mai puţine riscuri ca o persoană să-l
întrebe ce face. Sunt mai puţine riscuri să fie prins.

Lui Joe i-a trebuit o jumătate de oră până să găsească un bancomat fără camere de supraveghere. A cumpărat o îngheţată şi a făcut multe fotografii la întâmplare, încercând să arate ca un turist rătăcind fără vreo ţintă anume. în împrejurări normale, nu ar fi niciodată această persoană, nu îl interesează nicidecum nenorocitele alea de grupuri statuare reprezentând nuduri, nici ruinele, nu acum când deţin vila de câţiva ani. Pentru el, sunt deja răsuflate toate chestiile astea turistice.

Se opreşte din drum să scaneze partea de jos a clădirilor. Nu se vede niciun bancomat. Un câine din rasa Jack Russell care este tras de lesă mult prea repede de un stăpân tembel îi atrage atenţia. Se uită

lung la el. Are în mod evident – pentru Joe – rotula dislocată. Un şchiopătat revelator al membrelor posterioare, care îl face să tropăie de parcă ar fi un iepure, nu un câine. Probabil că are nevoie de o operaţie la genunchi. Joe îl mai urmăreşte cu privirea încă vreo câteva secunde, gândindu-se să-i spună ceva stăpânului său, dar se opreşte când dă cu ochii de un bancomat în depărtare, fără nicio cameră de supraveghere înjur şi având cuvântul BANCOMAT scris cu litere albastre deasupra. Este momentul să se concentreze, nu să atragă atenţia asupra lui.

Se grăbeşte într-acolo şi introduce cârdul lui William în fanta de intrare, acesta fiind înghiţit cu un hârşâit de plastic, spre satisfacţia lui. Aparatul îi solicită codul PIN în italiană. 8305, tastează el cu toată atenţia, apoi aşteaptă. PIN ERRATO, îi dă de ştire aparatul, cu trei bipuri înfiorătoare. Umerii lui Joe se înalţă instantaneu până la urechi. Capul îi cade în piept.

— Rahat! Rahat, rahat, rahat, rahat, la dracu’, *rahat.*

Aparatul spune ceva în italiană. El vede pe ecran BANCO.

Luaţi legătura, nu-i aşa? Luaţi legătura cu banca dumneavoastră?

Joe are senzaţia că în trupul lui zumzăie un roi de albine.
Genunchii îi zbârnâie. Abia dacă mai poate sta drept. Se îndepărtează de bancomat clătinându-se pe picioare, trece pe lângă câinele cu rotula dislocată şi se întoarce la staţia de autobuz, simţind că portofelul din buzunarul lui a devenit radioactiv.

PIN-ul era probabil pentru un alt card, sau pentru unul mai vechi. Cum de a putut fi atât de tâmpit? De ce a presupus că era tocmai al acestui card de debit?

E terminat, se gândeşte el. A dat de dracu’. Ei nu îşi pot permite să facă vreo greşeală, şi totuşi el a comis-o. Face semn cu mâna autobuzului să oprească, simţindu-şi dintr- odată braţul lipsit de vlagă, şi se prăbuşeşte pe o banchetă în bătaia aerului condiţionat, cu capul

îngropat în mâini. După câteva secunde, se autocenzurează. Trebuie să se poarte normal. Se îndreaptă de spate, privind înjur, apoi vede camera de supraveghere, un ochi care nu clipeşte deloc, aflat în faţa autobuzului, îndreptat chiar asupra lui. Pentru o clipă... o clipă doar... este sigur că va vedea această secvenţă. Difuzată, undeva, ca probă, la procesul lui Frannie.

17.

Acum Biroul lui Jason, sfârşit de februarie, ora 17.00

încă o zi de marţi dintr-un februarie nesfârşit de lung.

Aştept întrevederea cu Jason. Este ora cinci şi aştept în anticamera lui. Ambele aeroterme sunt pornite, suflând un aer înţepător de fierbinte pe genunchii mei. Mă bucur de treaba asta. Chiar şi de aici, pot simţi mirosul biroului său. Cărţi vechi, cafea.

Verific Facebook-ul pentru a afla noutăţi despre familia mea. Nu o fac prea des – este un soi de masochism, cred –, dar astăzi nu pot rezista tentaţiei. A trecut atât de multă vreme de când m-am văzut cu vreunul din ei: de când mi s-a permis să mă văd cu vreunul din ei.

în timp ce aştept, dau drumul la aeroterme, îmi pun picioarele îmbrăcate în colanţi pe ele... Jason nu se va supăra... şi navighez pe internet.

Pe pagina lui Joe, în primul rând. Nu a postat niciodată prea multe chestii, mai ales în ultima vreme, dar mai găsesc câte ceva pe ici, pe colo. A semnat o petiţie pentru Câinii însoţitori în urmă cu ceva timp, care a rămas pe profilul lui de când l-am verificat ultima dată. Are în continuare aceeaşi fotografie de profil, făcută cu câteva săptămâni înainte de vacanţă.

Aceiaşi ochelari de soare pe care i-a purtat a doua zi după muşamalizare. Pun pariu că s-a descotorosit de ei deja. A scos numele cabinetului, Vets 24, iar la rubrica „ocupaţia actuală” e listat doar ca veterinar, cu locaţie necunoscută.

Paul a încetat să mai întrebe de Joe. Obişnuia să se intereseze de el tot timpul, în felul acela fără sens al copiilor mici. La fel de des cum mă întreabă dacă este ziua lui. Paul este un culegător obsesiv de informaţii. într-o zi, după tot ceea ce s-a întâmplat, el mi-a spus, punctând perfect: „Joe nu va mai vrea să ne vadă mult timp”. O imitaţie fidelă a mea.

Jason mă întâmpină, cu un carnet într-o mână, cu o jumătate de baton Mars în cealaltă.

— Ai avut o săptămână bună? mă întreabă, ca de fiecare dată.

Astăzi nu poartă pantofi. îmi arunc privirea în jos, atenţia fiindu-mi atrasă de şosetele lui roz.

— îmi cer scuze, spune, râzând scurt. Mi s-au udat pantofii, pe vremea asta pişăcioasă. Sper că nu te deranjează.

Se aşază şi stă cu picioarele încrucişate, aşa cum face de obicei, şi se uită la mine, balansându-şi în sus şi în jos un picior încălţat în roz.

— Ce-ar fi să trecem direct la subiect, în loc să ne mai învârtim în jurul cozii? îmi propune el, privindu-mă drept în ochi.

— Te referi la Verona? întreb.

— Desigur.

îmi susţine privirea preţ de două, trei, patru secunde, apoi ridică din umeri în mod deliberat şi dezarmant.

— Bine.

Respir adânc. Ştiam că asta se va întâmpla. Unele dintre întâlnirile noastre au fost conduse de mine, vorbind despre emoţii sau despre alte lucruri care mă

apăsau. Dar acum cred că a sosit timpul să apuc taurul de coarne.

Jason îşi deschide pixul cu un declic, pregătit, în cele din urmă, să noteze ceva. Desigur. Carnetul. A avut de la bun început intenţia să discutăm în mod oficial astăzi.

Nu spun nimic timp de câteva minute, iar el lasă tăcerea să se prelungească. Pe strada de dedesubt se aude zgomotul unui utilaj de deszăpezire înaintând prin zloată.

închid ochii. Trebuia să se întâmple. Chiar se întâmplă. Şi trebuie să fiu gata să vorbesc despre asta. Să spun exact aşa cum s-a întâmplat. Jason, avocatul, trebuie să-mi ia declaraţia. A fost atât de răbdător, până acum... mi-a spus odată că mi-a acordat mult mai mult timp decât altor clienţi deoarece i-a părut rău pentru mine, dar iată-ne ajunşi şi aici.

— S-a întâmplat acum optsprezece luni, încep, cu glas şovăitor. Sunt optsprezece luni de când familia mea s-a schimbat, şi a trecut mai mult de un an de când i-am văzut ultima oară. Totul a început în vacanţă.

18.

Atunci
Lydia

— Nu pot s-o fac, îi spune Lydia cu lacrimi în ochi lui Joe în dormitorul lor, în clipa în care acesta intră pe uşă.

A dus înapoi maşina închiriată, pentru a economisi bani, ceea ce a iritat-o pe Lydia. Vacanţele nu sunt făcute pentru a economisi bani. Vacanţele înseamnă să nu ştii, de fapt, cât înseamnă 50 de euro, cu exactitate, în lire sterline, şi să cheltuieşti oricum aceşti bani.

— Ce este? întreabă Joe, încremenind, de parcă

ar fi auzit o împuşcătură.

— Un alt test negativ, răspunde ea, lovind în pat cu picioarele. Atâta tot, adaugă, cu o voce slabă, reacţia lui exagerată făcând ca infertilitatea ei să pară absolut banală, deşi ştie că este ceva iraţional.

Ea urăşte faptul că toată preocuparea asta îi distruge vacanţa. Că o lasă să i-o distrugă.

Infertilitatea ei. Aşa a început să gândească Lydia despre treaba asta. în primele luni, îşi tot spunea că se va întâmpla în curând. Iar dacă nu, vor face teste de fertilitate, fertilizare in vitro chiar. A notat toate acestea pe telefonul ei: o listă cu toate motivele pentru care lucrurile vor merge bine, de ce se vor rezolva cu bine. Şi aceste lucruri *se întâmplă*, îşi spune ea cu toată convingerea acum. Recurg la tot ce e posibil. Dar, la fel ca în cazul unui pacient în comă care nu a răspuns niciodată la vreun stimul, zăcând acolo zi de zi în timp ce se încearcă lucruri noi, este greu să-şi păstreze speranţa vie. Să-şi gestioneze îngrijorarea în mod raţional sau să se mintă singură. Nu ştie sigur care din acestea două. Mintea ei vrea să alunge această îngrijorare aparte, gândindu-se, şi gândindu-se, şi iar gândindu-se la asta. Totul e în zadar.

Pe faţa lui Joe se citeşte instantaneu compasiunea.

— E vorba de mine, spune el imediat. Pun pariu că eu sunt de vină.

— Nu eşti tu de vină, fir-ar a naibii de treabă să fie! zice ea, întorcându-se cu spatele la el.

Sinceritatea lui brutală, anxietatea lui sunt atât de egoiste uneori.

— Nici nu se pune problema, adaugă ea. Nu este de vină niciunul din noi.

— Nu-i nimic, acceptă el imediat, spre meritul său. Se va întâmpla. Nimic nu rămâne vreodată la fel.

Are dreptate. Oamenii concep copii tot timpul, nu-i aşa?, chiar şi după ce s-au străduit din răsputeri. Oameni care pleacă în vacanţă. Oameni care au

programat un prim interviu pentru adopţie. Oameni care au avut o aventură de o noapte. Oameni disperaţi. Oameni relaxaţi. Li se mai poate întâmpla şi lor. Lydia ridică privirea spre fereastra dormitorului. Va fi mamă, ştie asta, şi abia aşteaptă să-şi cunoască copiii. Deşi este sigură că vor fi nişte delincvenţi, crescuţi de o mamă care este... deja... obsedată de înţărcarea naturală condusă de copil şi de metoda de antrenament a somnului fără plâns.

Joe se apropie de ea şi o sărută chiar pe vârful nasului.

— Este Lydia mea tristă? o întreabă.

— Este tristă, îi dă replica Lydia, sprijinindu-se de el.

— Vârful nasului tău este umed acum, spune Joe, sărutându-l în continuare. Ca al unui câine drăgălaş.

Lydia izbucneşte în râs. Doamne, el o poate face oricând să zâmbească. Este la fel de nebun ca ea.

Se întreabă cum este pentru el. Infertilitatea. L-a tras de limbă o dată, iar el şi-a lipit capul de tocul uşii ca un adolescent şi a spus că e în regulă.

Chestia este că el îl are pe Paul. El este compensaţia lui Joe, dar Lydia nu are parte de aşa ceva, nu vorbeşte cu absolut nimeni din familia ei. La scurt timp după ce a făcut cunoştinţă cu cei din familia Plant, totul a mers prost acasă pentru Lydia. O profesoară indiscretă de la şcoală, întrebându-se cum se face că Lydia părea uneori atât de tristă. O vânătaie ascunsă care fusese totuşi descoperită. Un secret dezvăluit în mod accidental, apoi tot restul. Asistenţii sociali. Cursurile de management al furiei pe care tatăl ei nu le-a urmat, iar mama ei le-a luat în batjocură. *Relocarea temporară*, despre care un asistent social i-a spus că va avea loc pe când o lua de la şcoală într-o zi de joi, în noiembrie. Cum a constatat Lydia că tot ce fusese numit temporar devenise permanent, pe măsură ce

copacii şi-au pierdut şi şi-au recăpătat frunzele, deşi nimeni nu a catadicsit să-i spună măcar atâta lucru. Un Crăciun într-o familie de plasament care avea tradiţii diferite,
care făcea cadouri *după* prânz.

Chiar şi acum, când se pomeneşte socializând cu membrii familiei Plant, cu aceşti veterinari frumoşi şi plini de farmec, pe care i-ar fi admirat pe vremuri doar de la distanţă, îşi permite un mic zâmbet. Pentru ei, şi pentru părinţii lor normali, dar şi pentru ea şi pentru cât de departe a ajuns. Nu mai este acolo, înapoi în copilăria ei, în acea casă în care mama ei nu trăgea niciodată la o parte draperiile, unde tatăl ei fuma atât de mult, încât întreaga încăpere avea un aspect cenuşiu şi îi mulţumesc fir-ar să fie lui Dumnezeu pentru asta! Ea este aici, pe cale să aibă propriul copil şi să îndrepte unele greşeli din trecut.

Dar nu este chiar la fel. Oricât de adorabil, Paul nu este al ei. Nu are pe nimeni de care să se ancoreze.

Se întinde pe pat şi îşi verifică telefonul. Ar putea să tragă un pui de somn. Căldura de aici este mult prea mare la ora prânzului.

— Lyds, spune Joe. Se uită la ea, afişând o expresie familiară. Nu putem rezolva totul, ştii? E o situaţie asemănătoare cu cea a şoimului din duş.

Lydia simte cum i se lăţeşte un zâmbet pe chip. încă din primele zile în care Joe a început să lucreze la cabinet, el şi-a creat un model de comportament pe care nu l-a încălcat până acum. Lydia încă îşi mai aminteşte de acea primă dată. Trecuseră doar câteva săptămâni de când începuse să lucreze în ture de noapte. S-a trezit dimineaţa, cu Joe dormind lângă ea după ce venise acasă undeva după ora şase. Era o dimineaţă mohorâtă de iamă, cu sistemul de încălzire trosnind şi pârâind din toate încheieturile, tară niciun pic de lumină de afară. Lydia a intrat pe bâjbâite în baie, întinzând mâna după prosop în semiîntuneric. Tot ce îşi aminteşte este că a aprins lumina din baie ca să dea peste un şoim rănit, ce stătea în cada de duş,

privind-o la fel de surprins. Ea a ţipat, iar Joe a dat buzna în baie şi a zis: „Ah, da, este un şoim acolo”, şi amândoi s-au cocoşat de râs. „A avut şi zile mai bune”, a adăugat Joe, arătând spre piciorul lui. Nu l-am putut lăsa singur.

După aceea, Joe s-a întors şi i-a arătat un afiş scris de mână pe care îl lipise pe uşa băii: *Atenţie!!! Este un* ***Şoim*** *aici!*

„Nu e nici pe departe o explicaţie adecvată”, a rostit Lydia pe un ton sec, iar Joe a îngenuncheat ca să verifice piciorul păsării, comentând apoi: „Nu da cu piciorul într-un şoim când este la pământ”.

Au urmat şi alte necuvântătoare... cea mai memorabilă fiind o bufniţă de un calm imperturbabil, care stătea cocoţată pe braţul canapelei lor şi fusese descoperită de Lydia când luase un pahar cu apă... dar ***Şoimul din duş*** a devenit o sintagmă conjugală pentru acele dăţi când încercau să rezolve prea multe probleme deodată.

— Ştiu, spune ea, aruncându-i un mic zâmbet. Nu am mai avut vreunul de ceva vreme.

— îţi voi aduce în curând acasă un şoim cu adevărat drăguţ, îi spune Joe mai în glumă, mai în serios, mutând nişte haine de pe unul din scaune.

Telefonul ei scoate un bip de avertizare, cel pentru ştirile de ultimă oră de pe canalul BBC.

— Uau, ai auzit chestia asta? spune, arătându-i ecranul.

Joe se opreşte, în sfârşit, din făcut ordine şi se uită la ea.

— Se desfăşoară o vastă operaţiune de căutare pe dealurile din imediata apropiere a Veronei, Italia, deoarece un cetăţean britanic, William McGovern, în vârstă de treizeci şi unu de ani, este dat dispărut, îi relatează Lydia.

— Oh! Patul se scufundă sub greutatea lui Joe în timp ce acesta se aşază lângă ea.

Lydia continuă să citească.

— Locuia aproape de noi, spune ea, ridicând privirea spre Joe. Se pare că era poliţist. Un poliţist italian, dar pe jumătate britanic.

Joe stă complet nemişcat lângă ea, de parcă nici nu i-ar fi vorbit, şi probabil că nici măcar nu a ascultat-o.

Poate că testul a fost greşit. Era prea devreme. Probabil că încă nu avea suficienţi hormoni în organismul ei. Ea calculează. Este posibil. Este doar o posibilitate. Speranţa se aprinde în sufletul Lydiei. Da. încă nu i-a venit ciclul... care ar trebui să îi vână cândva în decursul zilei de azi, dar nu i-a venit deocamdată. încă mai poate fi mamă. S-ar putea să fie *deja* mamă, se gândeşte, întrebându-se dacă spermatozoizii s-au întâlnit cu ovulul, în cele din urmă.

— Crezi că ar trebui să mai fac un test... mâine? întreabă Lydia, lăsând telefonul jos. Ştiu că par nebună, adaugă ea, aşteptându-se ca el să râdă, să o răsfeţe, aşa cum face de obicei.

— Nu ştiu ce să zic, spune Joe cu glas sugrumat.

întinde mâna după telefonul ei şi citeşte articolul de ştiri. Tipic pentru Joe. Nu poate aborda alte subiecte dificile decât despre animale şi despre afurisitele lui de surori.

„Nu, sunt doar geloasă”, îşi spune Lydia în sinea ei. „Nu mai fi meschină. Nu se pune problema că ei ar merita, mai mult decât tine, o strânsă şi minunată familie unită. Este doar o chestie de noroc, numai că e un noroc rupt în fund”.

— încă nu mi-a venit ciclul, spune ea, dar asta nu îl face pe el decât să se uite şi mai atent la ecranul telefonul ei.

— Nu-mi vine să cred despre poliţistul ăla, declară el.

— Ştiu.

— Este prea cald aici, remarcă Joe, deschizând o fereastră.

Se apleacă deasupra Lydiei ca să ajungă la geam, iar ea îi inspiră aroma. Dar, pentru o secundă doar, îl vede pe acel Joe pe care îl vede restul lumii. Caustic, *dificil.* Nu pe Joe al ei, Joe care pe dinăuntru e moale ca untul. De obicei.

19.

Joe

Joe o aude pe Cathy pufnind.

— A venit un poliţist, îi anunţă ea.

în panica lor, s-au închis toţi trei în baia principală, ascunzându-se de Lydia.

Baia este de-a dreptul hidoasă, suficient de urâtă încât să îţi provoace coşmaruri, dar nu destul de demoralizantă încât să te facă să o renovezi când este cald afară. O cadă albă monstruoasă, cu trei trepte care urcă până la ea. Genul acela de baie în care ai face o orgie. Plăci din piatră bej peste tot, până sus pe pereţi, pe treptele ce duc la cadă, pe întregul tavan...

— N-ar trebui să aibă vreo însemnătate treaba asta, cugetă Lrannie de pe treapta de jos a căzii.

Se joacă absentă cu capacul unei sticle scumpe cu ulei de baie tot scoţându-l şi punându-l la loc. Joe îşi doreşte să nu mai facă chestia asta, se simte ca un profesor în prezenţa unui elev agitat. De fiecare dată când o face, încăperea se umple cu o aromă dulceagă şi greţoasă de trandafiri. Lrannie priveşte în gol undeva între ei în tot acest răstimp, iar el îşi doreşte ca ea să se concentreze asupra a ceea ce au de făcut.

Lydia nu este însărcinată. Lydia nu este însărcinată. S-a retras în toaletă, de unde a ieşit apoi palidă şi trasă la faţă. I-a venit ciclul. E uimitor cât de mult îl deranjează acest fapt, chiar şi într-un asemenea context aberant, suprarealist şi criminal.

El şi surorile lui stau în baie, discutând despre faptul că William era poliţist şi punându-se de acord în privinţa versiunii lor comune. Conform ştirilor de ultimă oră, „poliţia locală din Verona va începe să audieze toţi potenţialii martori oculari în această după-amiază”. Joe s-a întrebat cum de s-a petrecut totul atât de repede, iar acum ştie: nu au ucis un civil. Au ucis un nenorocit de poliţist.

— Mai ai hârtia aia? îl întreabă Cathy pe Joe.
— Cu PIN-ul incorect?
— Nu, spune Cathy, cu o voce doar uşor mai ascuţită decât de obicei, singura variaţie a tonului pe care Joe a putut să o detecteze la ea de când i-a povestit despre încercarea lui eşuată de a retrage numerar de la bancomat.

— Acea foaie, mai ţii minte, peticele alea de hârtie din buzunarul lui cu... stropite cu sânge.

— O! Scuze. Scuze, creierul meu nu funcţionează la fel de repede ca al tău, răspunde Joe.

— Al niciunuia, de altfel, intră Frannie în vorbă. Cathy este iepurele de câmp, iar noi suntem ţestoasele.

— Vai, mulţumesc, spune Cathy.
— Un iepure frumos, o asigură ea pe Cathy. Şi o ţestoasă frumoasă, îl complimentează ea pe Joe, făcându-l să zâmbească.

— Pot ţestoasele să fie...

— Hârtia? îi cere în mod imperios Cathy.

— Da. Scuze.

Descuie baia cât se poate de încet şi se strecoară pe holul cu pardoseală din piatră până în dormitorul lui, scoţând portofelul şi foaia făcută bucăţi dintr-un buzunar aflat în căptuşeala valizei.

Odată întors în baie, i-o dă lui Cathy. Ea se aşază lângă Frannie... care, în modul ei tipic, nu le este de niciun ajutor... şi o despătureşte pe treapta dintre ei, uitându-se lung la ea. Picioarele lor bronzate stau întinse în faţă. Amândouă sunt îmbrăcate în pantaloni scurţi din denim, Frannie cu o helancă pe gât care îi scoate la iveală prea multe coaste, Cathy într-o cămaşă din denim pal care îi scoate în evidenţă braţele bronzate.

— Hai să căutăm pe Google şi gata, propune Frannie.

— Nu putem traduce textul online, ai uitat? se răsteşte Joe la ea. Asta în caz că... în caz că se uită cineva vreodată la istoric.

— A, da, îl aprobă Frannie. îmi pare rău. Am uitat.

— Din nou.

— Uite ce e... mă străduiesc, bine? îmi pare rău. începe să caute în telefonul ei.

— Sper că n-ai suflat vreo vorbă cavaleriei, spune Joe, referindu-se, aşa cum o face de obicei, la mulţimea ei de prietene şi de cunoştinţe. Frannie este singura tipă de treizeci şi ceva de ani care are un cont de TikTok, după ştiinţa lui.

— Bineînţeles că nu, ripostează ea, simţindu-se ofensată.

— Nu-l băga în seamă, i se adresează Cathy, cu blândeţe în glas. Ştiţi ceva, asta nu înseamnă că nu îl putem descifra într- un fel sau altul. Era ofiţer de poliţie. înţelegeţi voi?

Joe se uită fix la ea, aşteptând.

— Avem informaţii noi, spune Cathy cu răbdare în glas.

Joe se simte uşor ruşinat fiindcă ea este întotdeauna cu trei paşi înaintea lui.

— Trebuie să fi venit la piaţă în afara orelor de serviciu, presupune Frannie. Scoate din nou capacul sticlei cu ulei de baie şi Cathy i-o ia din mâini.

— Care-i treaba? se miră ea.

— Nu te mai juca acum cu lucrurile! Cu absolut orice. Telefonul tău moare toată ziua, bună ziua.

Ca la un semn, acesta scoate o avertizare sonoră, iar Frannie priveşte ecranul cu obrajii îmbujoraţi.

— E mama, zice ea. Pe grupul de WhatsApp.

Joe îşi scoate telefonul şi se uită pe ecran.

A ţi văzut Ştirea despre bărbatul dispărut care era

vecin cu voii scrisese ea.

Se holbează unul la altul, fără să spună nimic.

— Dacă ar şti ea, rosteşte Frannie încet.

— Ştiu, zice Cathy.

Joe îşi pune telefonul deoparte, ignorând-o pe mama lui îngrijorată, şi se uită la foaia de hârtie. Este ilizibilă. Chiar dacă ar fi scrisă în engleză, tot nu ar putea desluşi mare lucru.
Este ruptă în patru, având marginile moi şi zdrenţuite, ca un şerveţel uzat. Sângele scurs peste ele şi-a schimbat deja culoarea şi a devenit maro-închis, alcătuind nişte pete deconcertante de cerneală amestecată cu sânge pe orice document o fi fost acesta cândva.

— *E stato mandato*, spune Cathy.
— Poftim? întreabă Joe.
— Asta e tot ce pot să descifrez, uitaţi chiar aici..., le arată Cathy.

Ridică bucăţile de hârtie la vedere. Sângele uscat se scutură de pe ele sub forma unui nisip granular de culoare vişinie şi toţi trei îl privesc, făcând ochii mari de spaimă.

Obrajii lui Frannie se îmbujorează. Se ridică în picioare şi îmbibă nişte hârtie igienică cu apă ca să-l şteargă cu grijă de pe gresie. Nimeni nu se uită îndeaproape la pata roşie care s-a întins pe hârtia igienică, sânge uscat revigorat.

Joe priveşte cu atenţie peticele de hârtie.
— Nu ştiu la ce mă uit, declară. Am mai încercat deja treaba asta o dată. Hai s-o lăsăm baltă.

— Joe, îi atrage atenţia Cathy, în timp ce Frannie se spală pe mâini.

Ea înclină capul într-o parte o secundă, ciulind urechile. Joe tresare. E cineva de pe scări?

— Uite ce scrie aici, îi spune ea încet. Nu eşti greu de cap, nu-ţi face griji.

— N-am spus că sunt, pretinde Joe, deşi exact asta crezuse.

Cathy urmăreşte cu degetul cuvintele ţinând foaia în faţa lui, se uită în jos la hârtie şi apoi în sus la el, pentru a se asigura că a înţeles despre ce este vorba.

— Da, bine... Şi ce-i cu asta? întreabă el.

— Nici eu nu înţeleg, spune Frannie cu toată convingerea.

— Bine. Cathy se ridică şi se duce la fereastră, ţinând bucăţile de hârtie în lumină.

Frannie surprinde privirea lui Joe şi îşi dă ochii peste cap. Joe îi aruncă un zâmbet şters aliatei sale.

— Joe? se aude vocea Fydiei de afară, de pe coridor.

— Fa naiba! schiţează Joe vorbele tară glas. Cobor imediat, strigă el. Tăcere de cealaltă parte a uşii. Fydia nu-i răspunde şi nici nu se urneşte din loc. Coboară... vin şi eu imediat.

Doamne, aceasta e ultimul lucru de care are nevoie Fydia, o răbufnire din partea celei mai apropiate fiinţe, care-i ţine loc şi de familie, de când a devenit adultă. Ea îi vorbeşte de obicei cu dezinvoltură despre copilăria ei, dar când a fost împreună cu ea, acum câteva săptămâni, la petrecerea estivală organizată de firma ei şi un avocat oarecare a întrebat-o unde a crescut, Fydia a devenit dintr-odată evazivă şi rigidă. S-a întors cu faţa spre el, cu ochii trişti şi cu umerii lăsaţi, şi a răspuns: „Nu există nicio modalitate de a deschide discuţia despre abuz domestic la o petrecere estivală tară să le provoci tuturor amărăciune”. Dar apoi a privit-o cum şi-a impus să se calmeze, şi-a mai luat ceva de băut, şi-a scos pantofii şi a dansat cu el, Fydia lui. O floare frumoasă, care a răsărit printr- o crăpătură din beton.

— Unde au dispărut toţi? întreabă ea.

îl aude pe Paul spunând ceva nedesluşit. Privirea lui Frannie se transformă, din indolentă, în alertă, concentrându-şi toată atenţia asupra uşii.

— Nu ştiu sigur.

— Bine, atunci, zice ea, şi se aude după paşi cum se retrage în sfârşit.

— Ştiu ce este, le spune Cathy lui Frannie şi lui Joe. Se întoarce spre ei, întinzându-le peticele de hârtie. Este un document emis de poliţie.

— Atunci mă găseşti lângă piscină, împreună cu Paul, răsună glasul Fydiei de undeva de departe.

— Bine, strigă Joe panicat, deşi se simte vinovat că a lăsat- o să plece.

Paul plângea de obicei în timpul plimbărilor lui cu Joe, dar numai dacă ieşeau noaptea. Nu reuşea să o scoată la capăt cu el. în timpul zilei, părea să-i placă să fie plimbat pe drumurile de ţară, dar noaptea, efectiv urla. Joe a încercat diferite rute, haine mai călduroase. Până când, într-o seară, a urmărit privirea lui Paul şi şi-a dat seama: era îngrozit de lună. Fir-ar ea a dracului de lună să fie! Joe îi cumpărase lui Paul o carte despre lună şi i-o citise, aşa că, în cele din urmă, a bătut din palme când a văzut-o, iar pieptul lui Joe s-a transformat într-o explozie intermitentă de lumină, luna reflectându-şi razele înapoi asupra lui Paul, nepotul său.

Frannie se uită la uşă cu ochii mari şi umezi. Se întoarce cu faţa către Joe.

— Va trebui să-i spui Fydiei. Ea... o să-şi dea seama că se întâmplă ceva.

— Frannie! se răsteşte Joe la ea.

— Ce este? întreabă Frannie, uitându-se la el cu ochi rotunzi şi îndureraţi.

— Nimic, doar că... încercăm acum să rezolvăm această mizerie, spune el încordat. Nu mai

pune paie pe foc.

— Nu pun.

— Maturizează-te odată, îi şuieră el printre dinţi.

— Pardon? ripostează Frannie.

Joe o ignoră.

— Ia ascultaţi, intervine Cathy, vocea ei căpătând ton imperios, ceea ce era rarisim. întinde bucăţile de hârtie în faţa ei. Uitaţi-vă ce scrie pe peticul ăsta. *E stato mandato*, nu? Marginea unui sigiliu, aici sus, în colţ, poate fi al unui birou de poliţie locală sau aşa ceva? Şi aici jos, pe partea asta... tu ce crezi că este?

1-l dă lui Joe.

Parcă ar da un examen. Acesta citeşte încet şi cu atenţie.

Apoi din nou. Apoi citeşte şi a treia oară.

— Scrie „Plant”, spune el, la fel de confuz, de parcă lui Cathy i-ar fi crescut un alt cap chiar acolo, în baia aia hidoasă. „Plant”?

— Ce? se miră Frannie, ridicându-se şi ea în picioare.

— Scrie „Plant” şi se poate vedea doar 03/07, sub sigiliu, 3 iulie, le explică Cathy. Este un mandat. Este un mandat.

— Ce?! se miră şi Joe.

Privirea lui Cathy se roteşte spre Frannie.

— Poliţistul ăla avea un mandat de arestare pe numele familiei noastre.

20.

Joe

— Pe cine anume să aresteze? întreabă Frannie încruntându-se, iar Joe simte o satisfacţie

când vede că şi ea este la fel de confuză ca el, că poate nu este chiar atât de greu de cap pe cât are impresia.

— Nu ştiu. Nu pot desluşi nimic altceva în afară pe „Plant”.

— Poate că nu este un mandat de arestare. Poate că e doar un ordin de anchetă, îşi dă cu presupusul Joe. Nu ştiu ce să zic, avem mulţi oaspeţi cazaţi în vilă de-a lungul anului... poate că unul dintre ei a făcut ceva.

— Corect.

— L-ai întâlnit pentru prima dată la piaţă? o întreabă Cathy pe Frannie.

— Da.

— Are un mandat datat cu trei zile înainte de asta.

Cuvintele lui Cathy plutesc în jurul lor. Ea îi priveşte pe amândoi, pe rând, cu ochii mari.

Adevărul infam începe să se limpezească în mintea lui Joe. Au îngropat un poliţist care avea un mandat pentru unul dintre ei.

— Frannie, pe cine ai ucis? o întreabă el cu glas răguşit.

Dar Cathy este cea care ajunge în miezul problemei.

— Mandatele nu sunt emise în vid, susţine ea. Poliţia va şti. Vor şti că ne căuta pe noi... indiferent din ce motiv.

— Ce rahat! răbufneşte Joe expirând zgomotos.

Jos se aude zarvă. Nu e doar Lydia. Mai este cineva acolo. Se aud bătăi în uşă.

*

Joe se opreşte în mijlocul holului. Este atât de conştient de fiecare parte a corpului său. Ce fac mâinile lui, umerii lui, cum i se schimbă expresia feţei. Se va da de gol; nu este actor. Nu este făcut pentru aşa ceva.

A venit poliţia, *carabinieri.* Joe poate vedea prin ferestruica din uşa grea de lemn. Caschetă neagră, uniformă neagră, pantaloni cu vipuşti roşii. Imaginea este înspăimântător de oficială. Fastul ostentativ, date fiind împrejurările, aerul milităros. Se bucură doar că nu este tipul din Polizia di Stato. Că nu este poliţistul care l-a ameninţat în afara barului, în acea primă seară.

— *Ciao,* îl salută poliţistul. Poate că îl ştiţi... din întâmplare? îl căutăm pe William McGovern. Joe percepe accentul italian melodios al poliţistului. îi audiem pe toţi cei aflaţi în vecinătate, pentru a vedea dacă ne pot furniza informaţii utile.

Ochii lui reci şi întunecaţi cercetează cu atenţie chipul lui Joe. Cathy vine în spatele lui Joe, oprindu-se pe penultima treaptă, ca să-şi aştepte rândul. Frannie a rămas la etaj.

Joe încearcă să nu lase niciun pic de tensiune să i se instaleze în corp, îşi descleştează pumnii şi îşi lasă umerii în jos.

— Numele meu este Mario, adaugă poliţistul. Aş putea să stau de vorbă cu dumneata mai întâi, la secţia de poliţie? i se adresează lui Joe.

— Desigur, spune Joe, Vin chiar acum, dacă pot ajuta cu ceva.

Poliţistul îi ţine portiera deschisă, lăsând-o pe Cathy în urmă.

— Dumneata vii după aceea, îi spune Mano peste umăr.

Ea dă aprobator din cap. E foarte palidă. Niciunul dintre ei nu a apucat să doarmă încă. Dar aproape că s-a terminat, speră Joe, urcând în maşina de poliţie, pe bancheta din spate, ca un criminalul ce este. S-au descotorosit de cadavru şi vor fi audiaţi de poliţie, iar apoi, în câteva ore, se va termina totul. Cu siguranţă aşa va fi. Trebuie să-şi spună că aşa va fi.

21.

Acum

Biroul lui Jason, început de martie, ora 17.00

— Ei bine, şi acum, trecând peste crimă, ce-ar fi să-mi spui despre paşii pe care i-aţi făcut pentru a linişti apele.

— Ştiu că te referi la greşeala de la bancomat, spun eu imediat. Chestia e că niciunul dintre noi n-a vrut s-o facă. Joe, pur şi simplu... a simţit că trebuie, cred. Acum ştiu asta.

— Da, înţeleg.

Aud bila din vârful pixului lui Jason rotindu-se în sus şi în jos pe blocnotesul lui.

— Săvârşind alte infracţiuni. După... după prima, mă bâlbâi eu.

— Nu-ţi face probleme, mă linişteşte Jason. Aminteşte-ţi că toate astea sunt lucruri pe care le ştim deja.

îşi verifică discret ceasul. Este aproape şase fără zece, sfârşitul zilei de lucru.

— Vreau doar să finalizăm.

Se uită afară pe fereastră. E început de martie şi se întunecă mai târziu de fiecare dată când ne vedem.

— Trebuie să arătăm care e logica gândirii voastre.

Râd, un hohot scurt, sardonic.

— Ăă, niciuna?

El îmi aruncă un zâmbet ironic.

— Hm, niciuna?

Dacă ar putea să se întâlnească cu familia mea,

să-i întrebe şi pe ei. Dar eu nu am vorbit cu ei de mai bine de un an, aşa că, în mod cert, nu are cum.

— Unde *te duci*, după aceste întrevederi? îl întreb eu pe nepusă masă.

— Toată lumea mă întreabă, în cele din urmă.

Ceva din limbajul trupului lui Jason denotă o latură copilăroasă, atunci când piciorul lui loveşte partea de dedesubt a scaunului doar o singură dată. îmi aminteşte imediat de Paul.

Sunt asaltată de o altă amintire. O zi de plajă în decembrie, anul trecut. Paul a vrut să intre în apă, deşi eu îi tot arătam cât era de rece, înmuindu-i mânuţele dolofane în ea în mod repetat, dar el nu făcea altceva decât să strâmbe din nas şi să râdă.

în cele din urmă, mi-am scos pantofii şi şosetele, nisipul umed cedând sub picioarele mele ca nişte budinci de ciocolată. Apoi mi-am suflecat blugii şi am intrat în apă, ţinându-l în braţe în timp ce el striga de bucurie acolo sus, în aerul ceva mai cald. A fost o zi foarte asemănătoare cu cea de azi. în martie este aproape ca în decembrie în Birmingham, de parcă lumea se opreşte în loc timp de trei luni şi doar plouă şi iar plouă.

Jason stă cu un picior ridicat pe scaunul de lângă el acum şi se freacă la ochi, în timp ce cască tară să-şi acopere gura. îmi place chestia asta la el, această intimitate, această naturaleţe. Parcă nu-i pasă cât de bine ajung să-l cunosc. Nu are limite.
Majoritatea oamenilor mă tratează ca pe o leproasă, aşa că e ceva plăcut. Atâta tot.

— De ce n-ai mărturisit mai devreme? spune el, schimbând subiectul şi punându-mi prima întrebare cu adevărat dificilă. Se pare că au fost o mulţime de prilejuri.

— Pur şi simplu pentru c-am simţit că o pot face... Doar atunci am ajuns într-un punct tară de întoarcere.

— Şi anume? Jason închide pixul.

— în magazie. în fundul grădinii noastre.

PARTEA A III-A

Inducerea în eroare a organelor judiciare

22.

Atunci
Joe

Sediul Poliţiei din Verona este o clădire din piatră maronie aflată chiar în centrul oraşului. Când se apropie, Joe vede o maşină albastră, cu sigla *Polizia*, parcată în faţă.

în interiorul secţiei sunt mochete verde-marin pe jos şi miroase a ţigări şi cafea, chiar şi în grupul sanitar, unde se află în prezent Joe, cuprins de panică. Audierea este condusă de un procuror, nu de un poliţist. Acest lucru l-a bulversat pe Joe, care a cerut voie să meargă la toaletă.

Se uită la reflexia lui într-o oglindă crăpată, agăţată deasupra unei chiuvete din ceramică gri. Nu-i aşa că ai parte de şapte ani de ghinion dacă spargi o oglindă?

Dacă se gândeşte la Frannie, poate vedea trăsăturile ei metamorfozându-se sub ale lui, ca şi cum ar fi fost suprapuse şi copiate una după cealaltă. Obişnuiau să folosească la comun baia şi să se pregătească împreună pentru ieşirile de sâmbăta seara. Vorbeau despre alegerile vestimentare, despre felul în care îşi aranjau părul, stând cu chipurile alăturate în oglindă. îl numiseră „spectacolul de sâmbătă”. Lui Cathy i se părea ridicol.

Joe întinde mâna ca să-şi treacă un deget de-a curmezişul crăpăturii. Este colţuroasă, oglinda spartă şi ciobită fiind ca un teren accidentat sub

atingerea lui. Cândva, se gândeşte el, uitându-se la imaginea lui în oglindă şi arătând-o cu degetul, va uita de ziua de astăzi. De chiuveta asta. De crăpătura asta. Cu siguranţă, într-un an, poate doi, cu toţii vor uita, cu toţii se
vor relaxa.

îşi vede ochii în oglindă, apoi îşi fereşte privirea. Lasă în urma lui oglinda, crăpătura, ghinionul.

— Aşadar, i se adresează procurorul Matteo – Matt – lui Joe. Puteţi să ne răspundeţi la nişte întrebări?

încăperea este de modă veche. O sală de şedinţe care arată mai degrabă ca un departament de lucru. Un birou din lemn de culoare închisă într-un colţ, cu o tăblie din pâslă roşie. O masă în centru, cu două scaune ieftine din plastic. Un magnetofon care bâzâie lângă ei. Acest om este avocatul statului. Joe ar trebui să-şi ia propriul avocat? Sau asta ar spune mai mult decât orice despre vinovăţia lui?

îi întâlneşte privirea lui Matt. Ochii procurorului sunt deschişi la culoare, un soi de maro-cenuşiu deschis, în nuanţa lemnului plutitor. Are o faţă pătrată, un nas cârn ca de copil. Probabil că are puţin peste patruzeci de ani.

— Desigur, spune Joe. Cu plăcere. Dar nu ştiu cât de mult vă pot fi de ajutor.

— Sunteţi aici în vacanţă, da? începe Matt, în timp ce îşi răstoarnă pixul cu susul în jos şi îl deschide apăsându-l de masă cu un declic uşor, dar tară să se uite la el. în schimb îl fixează pe Joe, stând cu cealaltă mână la gură, ca să-şi mascheze expresia facială.

— Da, cu surorile mele, aşa e.

— V-aţi distrat bine?

— Desigur.

— Desigur... OK, spune Matt.

— Ca de obicei.

— Corect, da, da. Şi ce vreţi să spuneţi prin „desigur” şi „ca de obicei”? întreabă Matt, abordând un fals accent britanic, în timp ce rosteşte aceste cuvinte.

Joe îşi dă seama că Matt nu este o persoană cumsecade, dar, la urma urmei, are aceeaşi părere despre majoritatea oamenilor. Clipeşte des în mod deliberat, ca şi cum i s-ar fi spus să facă aşa, asemenea cuiva care imită o fiinţă umană, îşi ţine mâinile făcute căuş în jurul ceştii cu cafea care se odihneşte pe o farfurioară albă. Joe are în mână un pahar de plastic cu apă, în care se topesc trei cuburi de gheaţă.

— Am avut o vacanţă frumoasă şi relaxantă, răspunde Joe încordat, minciuna odată ieşită pe gură plutind prin încăpere ca un abur.

Respiraţia lui este precipitată. Se agaţă cu toată puterea de povestea pe care au născocit-o, nădăjduind că este suficientă, ca şi cum ar pune un tablou fals pe perete, sperând să îi păcălească pe oameni, făcându-i să creadă că este originalul.

— Am aici o fotografie a lui Will, spune Matt, împingând către Joe o foaie de hârtie A4 laminată peste masă.

Matt are mâini mari, cu pielea tăbăcită, care par a fi mai bătrâne decât faţa lui. Mâini care, făcute pumn, te-ar putea lovi cu toată puterea, fără nicio îndoială, şi te-ar putea răni. Joe se uită la propriile mâini, mâini de chirurg, mâini fine, şi crede că, chiar dacă ar vrea, nu ar putea scăpa de aici.

încearcă să disimuleze reacţia fizică pe care o are atunci când îl vede pe Will viu, tânăr, în uniformă de *carabinieri*, minus cascheta. Un zâmbet luminos, cu dinţi albi strălucitori, un zâmbet american. Ochi uşor oblici pe margini. Obraji roz. Joe înghite în sec, dar gâtul lui pare să nu funcţioneze, este mult prea uscat. Ia o înghiţitură de apă pentru a-şi masca o tuse.

Aşteaptă o clipă. Ar trebui să şi-l amintească pe

acest om de la piaţă, ştie că ar trebui, dar pur şi simplu şi-l şterge din memorie. El nu poate recunoaşte treaba asta. Nu acum când este aici, în această cămăruţă îmbâcsită, cu acest *avocat* care aşteaptă ca el să calce strâmb. La naiba! Va spune că nu a fost la piaţă.

Se uită la procuror şi se gândeşte în sinea lui: „Lasă-le pe Cathy şi pe Frannie să spună că şi-l amintesc de acolo, iar eu am să ies din această ecuaţie. Dacă Frannie va ajunge să cedeze vreodată, să nu fie Joe... să nu fie Joe implicat deloc”, închide ochii, urându-se pe sine. Ştie că este dezonorant ce face. Dar mai ştie că mulţi oameni ar proceda la fel.

— Nu l-am văzut în viaţa mea, susţine el, încercând să-i arunce lui Matt un zâmbet alb şi strălucitor ca al lui Will, îmi pare rău.

Matt nu spune nimic, chipul lui fiind absolut inexpresiv. Singurele mişcări percepute în încăpere sunt păcănitul ritmic al pixului său şi ticăitul unui ceas pe perete. Joe numără secundele. Trei. Patru. Cinci.

— Nu-l recunoaşteţi? insistă Matt, împingând hârtia şi mai aproape de Joe.

— Nu, declară Joe, după ce se preface că stă pe gânduri timp de trei secunde.

— Şi ce-aţi făcut... în frumoasa Verona? întreabă Matt pe un ton degajat.

— Păi, ştiţi cum e. Relaxare la piscina vilei şi în oraş, spune Joe cu sinceritate.

Este plăcut să spui adevărul; ai aceeaşi senzaţie ca atunci când îţi pui la bătaie atuul într-un joc de cărţi. „Vezi tu”, parcă ar spune el. „Nu sunt tot timpul mincinos”. Clatină din cap. Trebuie să-şi scoată din minte faptul că Matt ştie că îl minte. Habar nu are. Este doar o chestie de rutină pentru Matt. O audiere dintre multe altele. Joe nu pomeneşte nimic despre bar. Despre prima seară. El

va spune că nu i s-a părut relevant, dacă vor afla vreodată. Doamne, nu-i vine să creadă că Frannie l-a pus în această situaţie! Că ieşirile lui necontrolate din trecut faţă de imbecilii cu căşti Vespa ar putea căpăta o asemenea amploare...

— Ce-aţi făcut în ultimele, să zicem, douăsprezece ore? îl chestionează Matt. Aţi vizitat obiective turistice? Aţi fost la o băută?

— Noi am...

— Aţi ieşit devreme, nu? în dimineaţa asta? Pe la unsprezece?

— Eu... Joe ezită.

— Am bătut la uşă, spune Matt, privindu-l pe Joe direct în ochi. Azi-dimineaţă, devreme.

Joe îşi umflă obrajii. Matt nu-l va lăsa să termine ce are de spus.

— Da, răspunde el, prea tare. Trage aer în piept şi îşi domoleşte glasul. Eram... am dus maşina înapoi.

Nu poate să mintă. Sunt camere de supraveghere peste tot la serviciul de închirieri auto, documente. Asta e o chestie cam delicată. Pur şi simplu nu era sigur dacă va ieşi la iveală. Sau, cel puţin, nu atât de curând.

— Da, spune Matt, fixându-l cu privirea în continuare. Şi veţi pleca acasă în curând?

— Poimâine. Ca să evităm cozile.

— Cozile la intrarea în aeroport, spune Matt pe un ton lejer.

îşi pune pixul jos în mod deliberat şi se uită atent la Joe. Sprâncenele lui strâns unite exprimă mai degrabă îndoială decât suspiciune. Joe nu este bun la aşa ceva, nu-şi dă seama dacă Matt blufează sau este pur şi simplu nedumerit. Cathy ar şti. Joe spune întotdeauna exact ceea ce crede şi nu îi poate citi pe cei care nu fac la fel ca el.

Soarele după-amiezii târzii pătrunde pieziş pe

fereastră. Joe îşi întoarce faţa spre geam, încercând să pară indiferent. Ar putea îi la fel de bine o secţie de poliţie plină de igrasie din Marea Britanie. Avizierele sunt în italiană şi cafeaua... care nu i s-a oferit, *grazie*... miroase mai bine, dar atât.

— Da, la intrarea în aeroport, repetă Joe, întorcându-şi privirea spre Matt. Dar nu este întotdeauna mai bine să ne putem lipsi de ceva, cum ar fi o maşină? Să economisim nişte bani... dacă tot nu am mai avut nevoie de ea în ultimele zile?

— Care vasăzică, veţi lua un taxi până la aeroport, mai târziu? spune Matt.

Tonul lui este neutru, chipul, impasibil, dar cuvintele, incisive, ca o strângere de mână fermă, acaparatoare, care parcă nu mai vrea să îţi dea drumul. Joe se poticneşte în propria logică. Bineînţeles că, în mod normal, ei nu ar fi dus înapoi maşina închiriată.

— Exact, spune Joe.

— Pentru a economisi bani? subliniază procurorul cu un zâmbet ironic.

— Da.

— Şi aseară, înainte de a duce maşina înapoi? întreabă Matt. Răstoarnă din nou pixul cu susul în jos.

Joe încearcă să se concentreze asupra poveştii pe care a convenit-o cu Frannie, dar nu se descurcă deloc când se află sub presiune. De aceea preferă mai degrabă operaţia decât consultaţia. Operaţia, pentru el, este fără stres. Pacient inconştient, care nu se uită la el, fără stăpâni stând în aşteptare. Este singur. El este eroul, figura paternă, Dumnezeul.

— Da, eu... începe Joe.

Păcănitul pixului lui Matt. Ticăitul ceasului. întinde mâna după paharul cu apă şi soarbe din el în tip ce cuburile de gheaţă i se lovesc de buze.

Fie Matt ştie, fie toată lumea este suspectă, cugetă Joe, în timp ce se uită la trăsăturile regulate ale lui Matt. Ochi mari. Frunte înaltă. Părul dat pe spate ca într-o reclamă la Gillette. Dar nu are cum să ştie. Nu l-ar aresta dacă ar şti?

începe să transpire pe sub tricou, la baza gâtului. Mijeşte ochii când îi întâlneşte pe ai lui Matt.

— Aseară? repetă el, trăgând de timp.
— Da... ce aţi... făcut?
— Chestii obişnuite, ştiţi cum e, ca în vacanţă, bate câmpii Joe.

Doamne, de ce nu poate gândi limpede? Grătar. Au spus că au făcut un grătar. Dar Joe nu se poate gândi la altceva decât la faptul că simte cum se sufocă. Parcă nu mai are deloc aer. La ce oră au început să facă grătarul? Nu îşi mai aminteşte, iar

Matt îl va întreba. Mintea lui este goală.

Matt lasă să îi scape un hohot din colţul gurii.

Dispreţuitor.

— Puteţi fi un pic mai explicit? îi cere el.

— Eram cu familia mea.

— Da...

Pentru o fracţiune de secundă, Joe nu mai poate respira. Are un nod în gât de fiecare dată când încearcă. E suficient aer în această cameră? Ochii lui ţâşnesc spre fereastra închisă, apoi spre uşa pe care e atârnată o jachetă albastră. Respiră cu mare greutate, trage uşor de decolteul tricoului. Ochii morţi ai lui Will. Mâinile lui cenuşii chircite. Mirosul pământului. Frannie, Frannie, Frannie. Sora lui cea mai mică, care i-a cumpărat o statuie din piatră înfaţişându-l pe bătrânul lui motan, Peanut, ce tronează acum în curtea din spate. Care cumpără exact vinul care-i place lui pentru băutele împreună de vineri seara, care îi trimite o fotografie cu sticla, de la casa de marcat de la Sainsbury’s, când face

cumpărături joia.

— Nu avem toată ziua la dispoziţie... îi spune Matt. Maxilarul lui Joe zvâcneşte.

— în mod surprinzător, nici eu, de altfel, spune, încordat. Anxietatea se transformă atât de uşor în furie, în cazul lui.

— Ce-ar fi să răspundeţi la întrebare, atunci?

— Da, spune Joe cu glas sugrumat. Am făcut un grătar cu surorile mele. Destul de târziu.

încearcă să-şi şteargă transpiraţia de pe buza superioară pe ascuns, folosindu-se de un deget. Tuleiele îi zgârie pielea. Dar dacă Matt ştie totul despre documentul pe care William îl avea asupra lui? Aşteaptă ca Joe să mărturisească?

— Un grătar, spune Matt. Fără soţie? Sau iubită?

— Ea a preferat să se retragă devreme.

— Şi unde aţi făcut grătarul respectiv?

— La mică distanţă de vilă.

— înţeleg. Mâncare bună? Vin?

— Da, toate astea.

— Aţi văzut şi pe altcineva prin preajmă?

— Nu. Am mâncat o salată, pe la cinci, cu copilul surorii mele, Paul. Apoi...

— E vorba de Catherine sau de Francesca?

Joe încremeneşte. Aşadar cunoaşte numele surorilor lui.

— Frannie, spune Joe.

Şi acum este rândul lui să roşească. Iată! A rostit numele ucigaşei.

— Aştept cu interes să o audiez. Deci... aţi făcut grătarul după cină, da? O a doua masă?

Are din nou acea expresie impenetrabilă, în timp ce scoate la iveală minciunile lui Joe la fel de uşor de

parcă ar trage de un fir ieşit dintr-o ţesătură: „Oh, chiar vă credeţi al naibii de deştepţi…!”

— Da. Am mâncat doar câţiva... am făcut câţiva câmaţi mai târziu... Niciunul dintre noi nu putea dormi.

— înţeleg. Deci... v-aţi trimis mesaje între voi?

— Nu! Tocmai... băuserăm ceva şi apoi ne-am hotărât să facem un grătar.

— înţeleg. Deci, nici gând să vă duceţi la culcare, totuşi.

— Oh, ştiţi ceva? răbufneşte Joe. împinge brusc masa înspre Matteo, apoi se abţine, se abţine să-i spună acestui procuror să se ducă dracului.

Matt îşi lasă capul să atârne într-o parte.

— Ce?

— Nu eram obosiţi, spune Joe, dând înapoi, încercând să recupereze terenul pierdut.

Doamne, cât de prost poate să mintă!

— Deci nimeni altcineva nu a participat la grătarul vostru, şi nici nu aţi văzut ceva neobişnuit?

— Nu. Nimic.

— Până la ce oră aţi stat?

— Până la primele ore ale dimineţii.

— Unu? Două?

— Ceva de genul ăsta. Am băut multă bere, spune Joe, afişând un zâmbet forţat.

Matt aşteaptă, Joe nu ştie sigur ce anume, apoi îşi hârşâie scaunul pe podea dându-l în spate, aruncă pixul pe masă ca şi cum ar fi dezamăgit şi se întinde să-i strângă mâna lui Joe în palma lui uriaşă.

— Repet, spune el, dacă vă vine în minte ceva ce s-ar putea să fi omis, dacă auziţi ceva despre Will, ne veţi anunţa, da?

— Sigur că da, promite Joe. Am terminat acum?

îşi propteşte vârfurile degetelor în marginea mesei, gata de plecare. Este sigur că vede cum privirea lui Matt alunecă peste unghiile lui rupte şi murdare, doar o fracţiune de secundă, dar se poate să fi clipit numai. Ar fi putut fi orice.

— Da, gata, spune Matt.

în timp ce se ridică de pe scaun, Joe constată că este masiv. Un chip demn de un bust roman, atât de perfect proporţionat, dar un stomac protuberant, când îl vezi stând în picioare. Matt îi surprinde ochii iscoditori şi îi evită privirea preţ de o secundă.

îi cere numărul de telefon lui Joe, iar acesta i-l dă.

în timp ce e cu mâna pe uşă, pe care în Marea Britanie ar scrie PUSH, dar aici scrie SPINGERE, Matt îi vorbeşte din nou:

— Mai spuneţi-mi o dată, de unde aţi închiriat maşina?

Joe încremeneşte. Acel „mai spuneţi-mi o dată” este o minciună. Deloc întâmplătoare.

— Holiday Rent Now, zice el, fără să se uite înapoi la Matt, fără să aibă încredere în el.

— Bine, spune Matt.

Joe pleacă. Afară, îşi ridică privirea spre cer. Vede doi nori care plutesc unul lângă altul. Sunt rotunzi, ca şi cum cineva ar fi aruncat nişte inele de fum pe cer. Mintea i se învârte, se învârte, se învârte. în timp ce pleacă, liber, să cumpere un pachet de ţigări... în sfârşit... încă se simte ca şi cum ar fi acolo, înăuntru. în continuare captiv şi claustrofob. încă sub supraveghere.

23.

Cathy

Cathy stă pe treapta de jos, acolo unde a lăsat-o Joe, gândindu-se la milioanele de piste pe care ar fi putut şi ar fi trebuit să le urmeze noaptea trecută. Ar fi putut da vina pe o altă maşină, neidentificabilă. Să spună că William era beat şi mergea pe drum

împleticindu-se. Poate că poliţiştii nu şi-ar fi amintit de incidentul cu Frannie din piaţă. Poate că au făcut totul prea în pripă, constrânşi de cinismul lui Joe şi de teama lui Frannie. Şi acum e prea târziu, e prea târziu, e prea târziu.

S-a tot gândit şi ea la motivul pentru care un poliţist italian mergea singur pe un drum din Verona, spre vila lor, având asupra lui un mandat, pe numele lor de familie. Pentru prima oară, Cathy vede lucrurile dintr-o perspectivă diferită. Dar dacă e vorba de mult mai mult decât pare la prima vedere? Dar dacă William venea după ei? Dar dacă ştia ceva despre vreun membru al familiei ei? Despre Joe? Despre Frannie? Despre Lydia? Despre Cathy însăşi?

Dar, chiar în timp ce se gândeşte la toate astea, perspectiva se estompează şi dispare, fără să o mai poată prinde din urmă, indiferent cât de mult s-ar strădui.

Secţia de poliţie nu seamănă nici pe departe cu vreuna din Marea Britanie. Peste tot există dovezi că Italia este conservatoare, de şcoală veche. Din exterior, pare o ruină antică. Plăci dreptunghiulare din piatră maronie. înnegrită de vreme în acel mod fermecător al clădirilor de odinioară, care se degradează treptat, după secole la rând în care oamenii au locuit în ele. Piatra de culoarea căprioarei este pătată de apă, o pată uriaşă care se întinde deasupra uşii, arămie ca sângele vechi şi uscat.

La recepţie o întâmpină un bărbat îmbrăcat într-o vestă neagră, pe care scrie POLIZIA. Este condusă într-o încăpere unde miroase a ziare şi a cafea. în timp ce se uită la o pungă de dovezi aflată în colţul camerei, se gândeşte la pielea lui Will, albăstruie în lumina lunii. La unghiile lui pline de murdărie când l-au băgat în pământ. La felul în care, în cele din urmă, din cauza adâncimii gropii, au fost nevoiţi să-l

azvârle înăuntru ca pe o păpuşă de cârpă.

Un procuror stă în faţa ei. Este proaspăt bărbierit, nu e tocmai frumos, dar, probabil, interesant de privit.

— Luăm declaraţii de la toate persoanele care ne-ar putea da informaţii despre Will, îi spune el într-o engleză perfectă.

Numele lui este Matt.

— în intervalul de timp cuprins între seara trecută, începând cu ora unsprezece, până astăzi la prânz.

— în regulă, spune ea, încercând să pară degajată.

Will. O simplă informaţie, dar cât de semnificativă. El a preferat mai degrabă să îi spună „Will" decât „William". La fel cum prefera şi ea versiunea prescurtată a numelui ei. Poate că părinţii lui erau... ca şi ai ei... scorţoşi şi conservatori. Catherine, Francesca, şi Joseph, şi Rosemary. Totul era atât de formal.

— La ora unsprezece? spune ea, trăgând de timp.

Probabil era ora la care fusese văzut ultima dată de cineva. Cu excepţia lor, desigur.

Procurorul ţine în mână un pix, strângându-l lejer. îşi verifică ceasul şi scrie ora în partea de sus a blocnotesului său liniat. Cathy se pricepe să citească oamenii şi, în opinia ei, nimic nu îi dă de înţeles că acest bărbat ar şti despre ce este vorba, de fapt. După ea, Matt pare să parcurgă o listă de întrebări absolut de rutină.

— Aşadar, aţi stat cu fratele şi sora dumneavoastră... până târziu?

— Da, aşa este... Am stat până mai târziu să bem câteva pahare afară.

— Şi de la băutură aţi ajuns la grătar?

Tonul îi este blând, dar ochii lui căprui sunt vigilenţi, măsurând-o cu privirea precum un scaner. Zăboveşte asupra ochilor ei, apoi asupra mâinilor, asupra vârfurilor degetelor ei, asupra picioarelor care îi bâţâie ritmic pe sub masă. O face să se înfioare uşor, şi ea ştie că el remarcat treaba asta. Obstrucţionează o anchetă în curs de desfăşurare, se gândeşte ea. Chiar acum, chiar în această secundă, ea comite o altă infracţiune.

Pentru scurt timp... doar pentru scurt timp... îşi imaginează cum ar fi să spună adevărul. Să o demaşte pentru a-şi salva propria piele. Dar nu ar putea să o facă niciodată. O iubeşte prea mult. Frannie nu i-ar face niciodată aşa ceva. Nu- i aşa? Cathy speră să aibă dreptate, dar uneori se gândeşte că poziţia pe care o ocupă ea în familie este foarte delicată, având în vedere ce s-a întâmplat cu Roşie.

— Da.

Matt nu a mai scris nimic altceva pe blocnotes. Aşteaptă doar ca ea să-i furnizeze mai multe detalii. Fiindcă nu o face, el o întreabă:

— Unde aţi fost mai exact?

Se întrerupe ca să soarbă înghiţitură din cafeaua lui neagră.

— La ceva distanţă de vilă. N-am vrut să o trezim pe soţia lui Joe.

— Lydia.

— Da.

— Aţi mai făcut şi altceva? Vreo plimbare?

Ea face o pauză de o secundă. Dar dacă poliţia le-a interceptat telefoanele? Le-a monitorizat deplasările, cel mai probabil, şi pe cea în pădure. Trebuie să existe vreo înregistrare, pe undeva, a apelului lui Frannie către Cathy, chiar dacă şi-au şters istoricul din jurnalele lor de apeluri.

— Nu, nu cred, spune ea. Ăăă... lucrurile sunt puţin neclare. Am băut.

încearcă să nu se simtă ruşinată. încearcă să trăiască în mod firesc cu minciuna, apropiindu-se atât de mult de aceasta, încât să devină una cu ea, cum ar fi să adopte accentul sau să- şi însuşească limbajul corporal al altcuiva. Este în regulă să bei în vacanţă. Să stai până noaptea târziu. Nu era niciun cadavru. Niciun accident. Doar alcool, fratele şi sora ei, greierii, lumina lunii. Acele elemente pe care ea alege să le păstreze.

— Exact aşa a spus şi fratele dumneavoastră, îi zice Matt, iar Cathy percepe imediat substratul, ca un pistol înfipt în spatele ei. Nu aveţi idee despre nimic altceva? adaugă.

— Hm! Nu prea am dormit.

Nu gândeşte atât de strategic pe cât ar trebui să o facă. Nu au pus suficient de bine la punct toate detaliile. Certitudinea că au făcut o greşeală îi zguduie tot corpul. Axilele i se umezesc. Ia o înghiţitură de apă din paharul alb de plastic, dar mâna îi tremură. Totul este atât de evident.

— Bine, spune Matt, pe un ton sceptic. Şi apoi... şi apoi ce?

— Şi apoi ne-am culcat, spune ea.

— La...

Ea sesizează înţelesul propoziţiei rămase în suspensie. Cuvântul „două” îi stă pe limbă, „d”-ul e gata să-i ţâşnească pe gură, ca apoi să-i pună punct cu un uşor plescăit al limbii.

— Nu ştiu sigur.

— La fel ca Joseph, remarcă el.

„Nu reacţiona la replica lui”, îşi zice Cathy. „Nu gândi ca o
persoană vinovată. Nu te situa în defensivă”.

— Aţi băut... mult, nu-i aşa? spune el, înclinându-şi capul într-o parte.

O şuviţă din părul întunecat îi cade pe faţă,

ţeapănă de la atâta gel.

— Da.

— Orice se poate întâmpla, rosteşte el încet.

Cathy îşi ridică ochii spre el privindu-l cu asprime, dar încearcă să-şi păstreze chipul impasibil.

Nu mai spune nimic. Este acea Cathy care nu a răspuns nicidecum la acel apel telefonic. O persoană complet diferită.

— Vă simţiţi bine? o întreabă Matt tară urmă de compasiune. Aruncă o privire spre bluza ei pătată de transpiraţie la subraţ. Vă este cald?

— Mi-e bine.

— Şi în acea noapte în care aţi băut... n-aţi văzut nimic, n- aţi auzit nimic? Nimic neobişnuit?

— Nu.

— îl cunoaşteţi pe acest om... pe bărbatul dat dispărut? o întreabă Matt.

Ridică o foaie tipărită care conţine o fotografie a bărbatului pe care l-a îngropat Cathy noaptea trecută. Nu arată exact aşa cum şi-l aminteşte ea de la piaţă. Este mai masiv aici, are nişte obraji roşii care îţi sar în ochi. Două cercuri rotunde, perfecte, ca ale unui băiat din desenele animate.

— L-aţi văzut pe undeva?

Cathy ia foaia tipărită între degete şi se uită în ochii lui Will. „De ce ai avut un mandat pe numele nostru de familie?” îl întreabă ea în gând. îi aruncă o privire lui Matt, întrebându- se dacă el ştie răspunsul.

îşi coboară din nou privirea spre Will. Trebuie să fie sinceră cu privire la incidentul din piaţă. Vor fi imagini surprinse de camerele de supraveghere, martori. Trebuie să
şteargă doar uciderea din istoricul lui.

— S-ar putea, rosteşte ea cu precauţie. E posibil ca sora mea să fi stat de vorbă cu el.

— Sora dumneavoastră?

— într-o piaţă. El fuma... ea i-a cerut să stingă ţigara. Unul dintre colegii dumneavoastră a fost şi el acolo, spune ea. Adică, un poliţist.

Matt dă din cap. Faţa lui rămâne impenetrabilă. Dacă ar fi pusă să ghicească, Cathy ar spune că el avea deja această informaţie. Nici măcar faţa unui jucător de poker nu este atât de inexpresivă. Dintr-odată, nu îi mai este îngrozitor de cald, îi este cumplit de frig.

El îşi ridică pixul de pe birou.

— Când a fost asta?

— Ieri, declară ea. Pe la două.

— în regulă, deci acest bărbat fuma... o îndeamnă el să continue, iar Cathy îi explică ce s-a întâmplat, în timp ce Matt ia notiţe.

— S-ar putea să nu fie el, nu ştiu. Seamănă puţin cu el, adaugă ea. Ne-am dus acasă după aceea.

— împreună cu Frannie.

— Şi cu Joe.

— înţeleg, spune Matt, cu faţa din nou golită de orice expresie. Aţi fost cu toţii acolo, dumneavoastră, fratele, sora.

— Aşa e.

Matt nu spune nimic preţ de o secundă.

— Şi dumneavoastră... împreună cu familia, plecaţi poimâine acasă? întreabă, în cele din urmă.

— Da, confirmă ea, ridicând capul şi întâlnindu-i privirea.

— V-a plăcut Verona, da?

— Categoric, spune Cathy, şi umerii încep să i se relaxeze.

îşi dă scaunul în spate, doar puţin.

— Presupun că veţi duce maşina închiriată

înapoi, în drum spre aeroport. Trupul lui este complet imobil, ca şi cum ar fi cineva care urmăreşte cu calm ceva ce se petrece în depărtare.

— A fost deja dusă înapoi, spune ea.

— Deja? De către... cineva din familie?

— Da.

— Dar aeroportul şi serviciul de închirieri auto sunt unul lângă celălalt, remarcă Matt.

Expresia lui nu e bănuitoare. Este deschis la minte, de parcă ar aştepta ca ea să clarifice situaţia, fiind sigur că o va face.

Cathy ridică din umeri. Nu mai poate spune sau face nimic altceva decât să spere.

— Bine, spune Matt, ca un profesor dezamăgit. Puteţi pleca.

Când se întoarce, îi găseşte pe Frannie şi pe Paul lângă piscină. Se oferă să stea cu Paul în timp ce Frannie se duce la audiere, de parcă ar fi o echipă implicată într-o ştafetă grotescă.

Stă cu Paul pe şezlong şi îşi sprijină capul pe creştetul lui, inspirându-i aroma de biscuiţi şi sperând că el nu va trebui să treacă niciodată prin aşa ceva.

Paul se întoarce spre ea şi se privesc ochi în ochi.

— Nu vei şti niciodată ce-am făcut pentru tine, îi spune Cathy, conştientă fiind că nu va pricepe, că nu va interioriza pe deplin înţelesul cuvintelor ei. Am făcut-o pentru că te iubim.

Paul prinde ultimele două cuvinte din zbor şi faptul că le recunoaşte îi aprinde luminiţe în ochi.

— Şi eu la fel, strigă el, ceea ce o face pe Cathy să râdă printre lacrimi.

Joe 24.

Noaptea trecută, Joe a visat că a fost arestat. Unul dintre agenţii de poliţie care l-au arestat l-a privit cu compătimire şi i-a spus pe un ton confidenţial că şi el ar fi făcut acelaşi lucru pentru sora lui. Cătuşele reci îi tăiau încheieturile. O celulă din piatră cu o fereastră sub forma unei fante verticale lăsa să pătrundă înăuntru un fascicul de raze de soare, care îl orbeau dacă nu se tot mişca de colo-colo prin celulă, pentru a le evita.

în timpul nopţii i s-a părut că aude două bătăi în uşă, s-a uitat de două ori afară pe fereastră, trezind-o pe Lydia, dar nu era nimeni acolo. Nimeni care să bântuie prin preajmă, oricum.

Căldura verii este omniprezentă de fiecare dată când Joe deschide uşa. Nu dispare niciodată, nici măcar peste noapte, îşi simte picioarele arzând în timp ce se îndreaptă spre sala pentru micul-dejun. Este din nou dimineaţă şi au trecut aproape treizeci şi şase de ore de la incident.

Sala este mare, cu plafon înalt, cu ferestre din podea până în tavan decorate cu intarsii, care au căpătat o tentă modernă datorită ramelor negre pe care toată lumea pare să le aleagă în ultima vreme. Două uşi din lemn sunt larg deschise de o parte şi de cealaltă, lăsând să pătrundă razele soarelui înăuntru. Pe podeaua din piatră se plimbă de colo colo un câine, un ciobănesc german, care este uşor supraponderal. O scară în spirală aflată în colţul sălii spaţioase, luminate de soare, duce spre spaţiile de locuit. Miroase a unt prăjit, a croasante, a cafea şi a loţiune de soare.

Lydia ia un suc, aducându-i şi lui Joe unul, deşi el are nevoie de ceva calmant, nu acidulat. Ea se duce să arunce o privire în bufet. El îşi trece o mână prin păr. E al naibii de obosit. S-a tot gândit la lucrurile pe care le-au omis aseară, dar, până la urmă, s-a

24.

încurcat în propriile gânduri. Erau mult prea multe, suprapunându-se şi încâlcindu-se unele într-altele, iar el era prea agitat pentru a nota ceva, pentru a ţine o evidenţă a lor. A curăţat Frannie absolut toate picăturile de sânge? A

spălat lopeţile? Va putea o echipă de criminalistică să detecteze celulele epiteliale ale lui Will? Focul pe care l-au făcut nu este, mai degrabă, un semnal de avertizare pentru poliţie, precum lumina roşie a unui semafor sclipind în noapte? „Aici se ascunde ceva”, trebuie să-şi fi spus ei fără să vrea. Ce vor face cu portofelul lui Will şi cu mandatul dinăuntru? Dovada care face legătura între el şi ei; trebuie să o păstreze ascunsă, dar nu pot trece cu ea de securitatea aeroportului, nu-i aşa? Joe începe să transpire din nou gândindu-se la toate astea, în timp ce soarbe câteva înghiţituri din sucul lui de portocale mult prea dulce.

— Poliţia, îi şopteşte Cathy în barbă.

Joe îşi aţinteşte privirea spre ferestre. Polizia di Stato şi *carabinieri* forfotesc prin dreptul lor, cu siluetele distorsionate din pricina sticlei neuniforme. Sunt cinci la număr. Dau târcoale clădirii. Frannie începe să tremure lângă el, iar Joe îi aruncă o privire.

Se servesc singuri la micul-dejun.

— Poartă-te pur şi simplu normal, o sfătuieşte Joe pe Cathy.

— Tu eşti lac de transpiraţie, nu eu.

Joe ia un mic-dejun englezesc complet în fiecare dimineaţă, şi aşa face şi astăzi. îşi ia trei cârnaţi şi îşi pune o lingură de fasole dintr-un castron argintiu aburind. Simte farfuria caldă în mâinile lui. Este servit cu cafea în timp ce stă la masă alături de Cathy, cu Frannie în faţa lui, şi Paul cocoţat într-un scaun înalt lângă ea. Paul a răsturnat un puzzle de lemn alcătuit din patru piese pe tava scaunului său şi studiază cu atenţie una dintre piese. Joe întinde mâna spre ea, iar Paul o înşfacă imediat, ca un câine care păzeşte o minge, spunând: „A mea” şi bătându-se cu pumnul în piept. Joe nu poate să nu simtă dragostea lui crescândă pentru Paul, care înghesuie două piese de puzzle una într-alta, nepăsător şi

inocent. „Tot ce facem este pentru tine, totul este pentru tine, totul este pentru tine”, îi spune Joe în sinea lui.

Lydia li se alătură după câteva secunde. El se uită la ea, la nasul ei cârn pe care îl iubeşte de aproape două decenii. Se întreabă cum ar reacţiona dacă i-ar spune. Ei s-au identificat întotdeauna drept supra-gânditori. Lydia a spus odată: „Suntem nebuni de legat, ca Pălărierul” când şi-au petrecut toată seara îngrijorându-se deopotrivă pentru ovulaţia ei şi, respectiv, pentru o erupţie cutanată a unui buldog francez. Au chicotit apoi pe tot parcursul cinei. A doua zi, un set minuscul de păpuşi Quitapesares-*[11] a sosit la cabinet, cu un bilet de la Lydia, via Amazon Prime: *„Pentru îngrijorările tale şi ale mele*”, era scris pe el. Dar acele păpuşi nu-l pot ajuta acum, şi nici ea nu poate. Acum nu e vorba doar despre o simplă îngrijorare. E vorba despre o problemă reală.

— Sunt obosit, spune Joe, masându-se pe cap în încercarea de a-şi motiva comportamentul.

Cathy îl priveşte cu ochi arzători.

— Te-ai tot foit de pe o parte pe alta în pat azi-noapte, spune Lydia, cu gura plină de fructe. Ca un lunatic.

— Ştiu. îmi era foarte cald.

în timp ce mestecă un cârnat, intestinele par să i se lichefieze. Cu greu îi vine să creadă că ziua de ieri s-a încheiat şi cea de azi a început. Că o asemenea lume poate exista.

Cathy acceptă o ceaşcă de ceai dintr-un ceainic. Joe se uită la ceaiul care curge în cană sub forma unui jet nu tocmai cilindric.

— Eu am dormit bine, spune Cathy.

Chipul ei este senin. Este o actriţă grozavă. Joe nu se poate abţine să nu o studieze. Oare e uşor pentru ea?

— Eu vreau clătite, îi spune Joe, accentuând cuvintele cu subînţeles. Vrei şi tu?

— Sigur că da, spune ea, hârşâind scaunul de podea când îl dă în spate.

Se îndreaptă amândoi spre bufet şi stau la câţiva metri de ceilalţi. Joe toarnă un polonic din aluatul pentru clătite pe plită şi stă în aşteptare, cu o mutră posacă. îi aruncă o privire lui
Paul. încă se mai agaţă cu toată puterea de piesele lui de puzzle. îi place să ţină cât mai multe lucruri în pumnii strânşi.

— Cum de pari atât de bine-mersi? o descoase Joe pe Cathy.

— Nu sunt deloc bine-mersi.

Joe a analizat întotdeauna prea mult lucrurile, întorcându-le pe toate părţile, chiar dacă încearcă să nu facă asta. în urmă cu trei săptămâni, la cabinet, l-a făcut pe Evan „dobitoc” mormăind în barbă, şi s-a tot gândit la treaba asta aproape în fiecare zi de atunci încoace. Evan făcuse o radiografie inutilă, scoţând astfel nişte bani care îi permiteau să-şi atingă ţinta financiară, ceea ce nu ar fi trebuit să fie o surpriză pentru Joe, care ştiuse dintotdeauna despre el că este un risipitor. întreaga lui personalitate se modelase în jurul faptului că, într-o bună zi, îşi va cumpăra un Maserati, când, de fapt, în urma divorţului rămăsese lefter. Spune „eu însumi” când se referă la propria persoană. Aşadar, este un dobitoc. Şi totuşi...

îşi doreşte să poată fi pragmatic, precum Cathy.

— N-am putut să dorm, spune ea cu o voce scăzută şi cu ochii îndreptaţi spre bufet, uitându-se, după toate aparenţele, la aluatul de clătite care se învârte într-o cuvă. înţelegi, da? Am dormit îngrozitor de prost.

— Ai visat? o întreabă Joe.

— Da, spune Cathy.

Zâmbeşte cu tristeţe şi, în timp ce privirile li se întâlnesc, Joe e copleşit de senzaţia ciudată că amândoi au visat acelaşi lucru.

— Dar tu?

— Da, arestări în cea mai mare parte, răspunde Joe şi împunge o clătită, dorindu-şi să aibă păpuşile Quitapesares la îndemână totuşi, chiar dacă numai pentru a se confesa lor.

E atât de ciudat că cerul este încă la fel de albastru, că lui Paul încă îi mai place să ţină lucrurile strâns în pumnii lui minusculi şi grăsuni, că în continuare clătitele se coc, în

această viaţă de după.

— Ale mele erau despre el.

Cathy îşi muşcă buza şi se uită în stânga ei.

— Ce anume despre el? vrea să ştie Joe.

Dar Cathy nu spune mai mult. Ridică din umeri, rozându-şi o pieliţă desprinsă la marginea unghiei degetului mare, şi nu răspunde.

El aruncă o privire înspre Paul în timp ce stă pe gânduri, întrebându-se dacă, atunci când va ieşi, în sfârşit, totul la iveală, Lydia va privi înapoi la această vacanţă şi va putea identifica ziua. Ziua în care el a încetat să mai doarmă. Ziua în care totul s-a schimbat. L-ar putea ierta? Pentru ce a făcut şi apoi pentru faptul că a ţinut totul secret? Ridică un colţ al gurii în timp ce cugetă la asta. Da şi nu, decide el. Lydia este riguroasă atât în plan fizic, cât şi în plan mental. Dacă oamenii o enervează, îi scoate din viaţa ei. Ar putea ierta o crimă, dar nu şi o minciună. Nu numai că s-a înstrăinat de toată familia ei, ci şi de multe dintre prietenele ei, o consecinţă directă a copilăriei sale.

Limbajul corporal al lui Cathy se modifică. înţepeneşte ca o statuie.

— Sunt opt poliţişti acum, în foaier, îl anunţă, ochii ei căprui privind cercetător peste umărul lui Joe. Nu te uita.

— Cum aş putea să nu mă uit? ripostează Joe, dorindu-şi să se întoarcă.

— Le-ai spus despre piaţă, nu-i aşa? îi zice

Cathy încet.

Tot am vrut să te întreb. Ea întoarce clătitele. Absolut totul din limbajul corpului ei denotă o nonşalanţă studiată, aşa cum stă acum într-o rână, dar Joe o cunoaşte suficient de bine pentru a-şi da seama unde anume postura sa nu este suficient de şlefuită. Umerii îi sunt cu un milimetru mai sus decât ar trebui să fie în mod normal.

— Nu, răspunde Joe şocat. Nu le-am spus.

Se face roşu de ruşine, e deja o mică trădare. Dar cine nu ar încerca să se protejeze dacă s-ar afla în situaţia lui?

— Cum? se burzuluieşte ea. Nu le-ai spus poliţiştilor despre incidentul din piaţă? Că Frannie l-a văzut pe Will?

— Nu, spune Joe din nou, fără a oferi vreo explicaţie.

— De ce nu?

— M-am gândit că ar fi mai bine să omit totul.

— Dar eu am spus că erai acolo, Joe.

Joe încremeneşte.

— Nu m-am gândit. Ce facem? Lămurim situaţia?

— Nu, şuieră Cathy, bătând darabana cu degetele peste buze. în regulă... De fapt, tu nu l-ai văzut la piaţă, nu-i aşa? spune ea. Decât... de la distanţă?

— Nu, era destul de aproape de mine.

— *Joe.*

— Aşa e... am înţeles. Bine. Nu. Nu, nu l-am văzut.

— Deci, dacă ei te întreabă... ceea ce nu vor

face – îl priveşte tăios – noi susţinem treaba asta.

Joe are din nou senzaţia copleşitoare că îl strânge tricoul. A minţit poliţia, iar acum a ascuns adevăratul motiv faţă de sora lui, în timp ce ea, altruista Cathy, încearcă să-l scoată din beleaua asta.

Cathy se uită la el, fără să spună nimic. Se întreabă dacă ea ştie, dacă ea ştie că el a încercat să scape basma curată în camera de audieri. Ea are atât de multă putere asupra lui. Ar putea să sune la poliţie chiar acum şi să spună: „Fratele meu a minţit”. Vulnerabilitatea fiecăruia dintre ei îl loveşte drept în faţă. Adrenalina începe să-i pompeze prin vene. Ce naiba se întâmplă cu el?

A început să îşi piardă minţile. Nu mai are aer. înghite în sec. Respiră, crede că respiră, dar are senzaţia că se sufocă. Ce dracu’, ce dracu’, ce dracu’[9] Se apleacă înainte, sprijinindu-se cu mâinile de masă. Clătitele sunt două cercuri rotunde în faţa lui, umplându-i întregul câmp vizual. Clătite şi panică.

— Nu pot să respir, îi spune lui Cathy.

Ea se uită la el cu blândeţe.

— Dar respiri, spune ea cu o voce joasă.

— Nu pot. Am să mor, susţine el. Simte o apăsare în piept. Chiar nu poate respira. De fapt, nici nu respiră.

— în regulă, haide, hai să ieşim de aici, îl îndeamnă Cathy calm.

îl conduce afară din zona de servit masa pe uşa de ieşire în caz de incendiu din spate, lăsată deschisă astfel încât să pătrundă înăuntru un dreptunghi de lumină. Joe ridică o mână către Lydia, spunându-i că se va întoarce în curând. Stau acolo afară unul lângă altul.

— Inspiră cinci secunde, îl instruieşte Cathy pe Joe, privindu-l drept în ochi.

Respiră oare? De unde să ştie? Se va mai simţi vreodată normal?

— Expiră şapte secunde, continuă ea.

— Nu pot atâta.

— O să-ţi treacă, spune ea cu amabilitate. Bine?

— Nu, de data asta e diferit.

— Aşa spui tot timpul.

— Am uci...

— Stop. Respiră.

Joe simte că adrenalina a început deja să se risipească, precum un ceainic care fierbe până când se evaporă toată apa şi se stinge singur. Nu mai este nimic în el. îşi simte mâinile şi picioarele lipsite de vlagă.

Atacuri de panică. Le-a mai avut şi înainte. Cu sutele. Cathy este persoana cea mai indicată să-l calmeze, nu pentru că le ia în serios, ci pentru că nu le dă crezare, nu se teme de ele, spre deosebire de el.

— Inspiră cinci secunde, spune ea foarte calm, cu un mic zâmbet jucăuş luminându-i trăsăturile. Unele lucruri nu se schimbă, adaugă ea. îşi sprijină o mână de bara uşii de incendiu şi aruncă o privire peste umărul lui, înăuntru. Clătitele s-au ars.

O portieră de maşină se aude trântindu-se după colţ, pe partea laterală a clădirii unde se află intrarea principală. Este o construcţie din piatră albă, aproape prea strălucitoare pentru a putea fi privită cu ochiul liber. Fulgi de zăpadă dansează în faţa ochilor lui Joe când încearcă să privească într-acolo. Paleta de culori a zilei este alcătuită dintr-un albastru regal şi un alb curat, intens. E binevenit contrastul dintre aceste culori şi combinaţia de maroniu cu roşu de alaltăieri noapte.

O altă portieră de maşină. Un zgomot sec,

metalic. Joe se întoarce instinctiv spre zgomot. Nu poate vedea nimic, aşa că se uită la Cathy, aşteptând un indiciu. Ea aruncă din nou o privire peste umărul lui. în bătaia soarelui, pielea ei are culoarea piersicii, părul ei este caramel, ochii ei au o nuanţă strălucitoare de stejar. Dar ceea ce îi atrage în mod deosebit atenţia este expresia ei, de care nu îşi poate dezlipi privirea. Sprâncenele strâns împreunate. Colţurile gurii lăsate.

— Nu te uita, îi cere ea în şoaptă.

El se răsuceşte pe călcâie oricum. Muşchii îi sunt încordaţi, gata pregătiţi.

— Ce este? Poliţia? spune el, uitându-se înapoi la Cathy.

Ea îşi duce o mână la gură.

— Nu.

— Atunci, ce?

Joe face un pas înapoi şi i se alătură. Stau acolo împreună, unul lângă altul, privind încremeniţi.

— Cane corso, spune Cathy.

O rasă de câini adulmecători.

Joe

Sunt zeci, zeci de asemenea câini antrenaţi pentru găsirea cadavrelor. Fiecare ţinut în lesă de câte un agent de poliţie, fiecare tremurând de nerăbdare să plece pe teren. Sunt nişte câini mari, negri, semănând cu cei din rasa Staffordshire bull terrier, dar cu picioare mai înalte. Joe a tratat unul, anul trecut, adus la cabinet de un spaniol care locuia în Kings Heath. înfulecase învelişul din pâslă al unei mingi de tenis, *dintr-o singură înghiţitură*, după spusele bărbatului. Câinele avea nevoie de o intervenţie chirurgicală de amploare. Se recuperase bine. îl simţea de departe pe Joe venind în camera de pregătire preoperatorie din secţia canină. întotdeauna îşi ridica privirea înspre el când ajungea în secţie, cu nările fremătând.

Joe nu se poate abţine să nu se holbeze la ei. Lydia probabil că se întreabă unde sunt, dar lui nu-i pasă. Este fascinat de spectacolul pe care-l fac câinii, ca o turmă care se adună. Mai sunt şi alţi câini scoşi din alte maşini de poliţie. Trebuie să fie vreo douăzeci.

Joe se întoarce să se uite la Cathy. împreună, ocolesc clădirea ca să ajungă în faţa ei. Se comportă suspect, dar nu se pot abţine. Se opresc lângă un portocal care este perfect şi atât de rotund, încât pare fals, cu portocalele atârnând în el ca nişte felinare. Joe îşi aprinde o ţigară rulată.

El încearcă să se comporte firesc, în timp ce poliţia trece prin dreptul lor. Apoi urmează mass-media, reporterii de ştiri cu microfoanele lor pufoase, vânând orice sunet făcut de câini, vânând orice suspecţi. Toată această mascaradă. Va trebui să o ţină tot aşa la nesfârşit. Abia dacă suportă gândul.

— Am vrut asta, îi spune el lui Cathy cu voce joasă după ce au plecat cu toţii.

— Ştiu.

Chipul lui Cathy a căpătat acum o tentă cenuşie în lumina strălucitoare a soarelui. Pocneşte din degete, iar el îi întinde ţigara pe care a rulat-o, deşi ea nu fumează. El i-o aprinde în timp ce ea o ţine între buze, amândoi încercând să se descurce pe cât de bine pot cu mâinile lor tremurânde. Ochii li se întâlnesc, faţa lui fiind foarte aproape de a ei, dar niciunul nu scoate o vorbă.

— Regreţi c-ai răspuns? o întreabă el.

Ea ştie exact ce vrea Joe să spună. întotdeauna ştie. Dar dacă ea i se va confesa lui sau nu este o cu totul altă chestiune.

— Nu, spune ea. Nu. Ridică din umeri. Doar e vorba de Frannie.

Poliţiştii dau drumul câinilor din lesă, lăsându-i să se risipească în depărtare. Cozile lor sunt ridicate în aer. Acestea blochează lumina soarelui, alcătuind jocuri de lumini şi umbre, apoi alte lumini şi alte umbre, în timp ce se îndreaptă spre orizont.

— Nu pot mirosi mai jos de doi metri sub pământ, spune Cathy încet, când poliţiştii nu îi mai pot auzi şi sunt din nou singuri. Ne-am gândit bine.

— Sângele, mormăie el, cu ţigara în gură.

— Nu putem decât să sperăm că l-a curăţat bine.

Cathy îşi ţine ţigara între degetul mijlociu şi inelar, aproape de încheieturi, ca un fumător experimentat. Când pufăie fumul, are mâna chiar lângă faţă.

— Arăţi ca un cap mafiot, constată Joe, izbucnind într-un râs scurt, născut dintr-un soi de anxietate maniacală faţă de situaţia în care se află, mai degrabă decât dintr-un oarecare motiv amuzant.

Cathy îi aruncă un zâmbet anemic.

Joe îşi termină ţigara şi striveşte chiştocul în ţărână cu talpa pantofului. îşi simte picioarele atârnând grele ca şi cum ar fi făcut exerciţii fizice

intens şi muşchii tremurându-i de spaimă.

— E imposibil să mai avem mirosul lui pe noi. De pe drum... de pe hainele noastre, spune Joe, gândind cu voce tare. Nu-i aşa că acei câini pot detecta un miros de la un kilometru distanţă? Am operat odată unul, şi ştia exact unde mă aflam în orice moment.

— Am spălat toate hainele, îl asigură Cathy. Nu-ţi face griji. M-am ocupat eu de toate. Sunt antrenaţi să miroasă un cadavru în descompunere. El a fost... tocmai a murit. Cred că mirosul este diferit.

Joe dă din cap. E cuprins de un val de uşurare. Cathy are situaţia sub control. Ea o va rezolva.

— Eşti atât de al dracului de deşteaptă, îi spune el lui Cathy. Nu pot să-mi dau seama cum de n-ai găsit niciodată pe cineva.

Este uimit când Cathy face un pas înapoi, îndepărtându-se efectiv de el.

— Ce? spune ea, cu o voce abia şoptită.

El roşeşte. Şi-a permis să se relaxeze din cauza cunoştinţelor ei solide, a stăpânirii ei de sine, şi-l luase gura pe dinainte.

— Ştii, se bâlbâie el, mă refeream la ştii tu, la un bărbat cumsecade cu care să-ţi împărţi viaţa.

— Nu se pune problema că *nu am găsit* pe nimeni, subliniază ea, punând ghilimele în aer.

— îmi cer scuze, spune Joe, dar cuvintele lui sunt de prisos. Nu mă băga în seamă.

Cathy aşa şi face. Amândoi se uită în depărtare, spre zarea uşor înceţoşată şi pâlpâitoare din pricina căldurii, căzuţi pe gânduri.

Poate că Will a trecut pe aici înainte tară să ştie, tară să-i treacă prin cap măcar că se îndrepta spre propria moarte. Ce căuta el, târziu în noapte, mergând pe acel drum spre vila lor? Bărbatul pe care sora lui îl ucisese înainte ca misterul să fie

rezolvat, un bărbat care murise cu propriile secrete intacte, ca o cutie nedeschisă aruncată în largul mării.

Cathy expiră fumul de ţigară în aerul de vară, formând un nor de zahăr pudră, apoi se întoarce să se uite la el.

— Va fi bine.

— Am senzaţia că avem nevoie de mai mult decât de un simplu plan, spune el. Se gândeşte preţ de o secundă. Ce-ar face tatăl lui? Ce-ar vrea tatăl lui ca el să facă? Există o linie telefonică alocată pentru asemenea cazuri, nu-i aşa? zice Joe. Unde poţi trimite şi mesaje.

— 7070. Au spus la ştiri. De ce?

— Dacă am spune că l-am văzut?

Cathy înţelege imediat logica din spatele cuvintelor lui.

— Dar nu noi, se opune ea.

— De la un telefon cu cartelă. Doar un mesaj. în care să spunem că l-am văzut astăzi.

Cathy pare să tremure uşor în lumina soarelui, umerii ei ridicându-se în timp ce îşi întoarce faţa de la el şi expiră fumul prin colţul gurii.

— E decizia ta, afirmă ea. Eu aşa simt, că poate ar trebui să o lăsăm moartă deocamdată.

— De ce?

— Mă gândesc că pur şi simplu... la chestia de la bancomat... ştii, nu? Am scăpat ca prin urechile acului acolo.

— Da. Poate. Să nu ne mai jucăm cu focul, conchide Joe cu glas scăzut, uitându-se la vârful chihlimbariu al ţigării, care se transforma încet în cenuşă, devenind din portocaliu gri, ca într-o incinerare rapidă.

— Exact. Şi… nu ştiu. Cathy râcâie pământul cu vârful pantofului sport. Doar că… nu ştiu cum să zic. Totul este un pic cam sordid, nu crezi?

— Da, cred că, la drept vorbind, am traversat Rubiconul cu sordidul ăsta, constată Joe pe un ton sec.

— Poate, îşi dă Cathy cu presupusul.

Rămân în tăcere câteva minute.

— Ea a spus că nu s-a putut opri, rosteşte Cathy atât de încet, încât el trebuie să îşi încordeze auzul.

— Ştiu.

Nu-şi mai spun nimic, lăsând cuvintele şi suspiciunea să plutească în aer între ei.

— Cath, spune el în şoaptă acum.

— Da?

Se întoarce spre el, privindu-l cu nişte ochi rotunzi şi căprui plini de îngrijorare.

— Ai fi făcut la fel pentru mine?

Cathy face o mică pauză înainte să răspundă, uitându-se la el în continuare.

— Desigur, spune ea. După o secundă de gândire, adaugă: Desigur că aş face-o. O fac şi acum.

Nu îl întreabă şi pe el acelaşi lucru.

— Da?

— Păstrez secretul în privinţa nelegiuirilor tale, răspunde ea simplu.

Joe scoate o altă ţigară pentru el, apoi îi oferă una lui Cathy.

Ea o ia, neaprinsă, şi o ţine în mână până ce o termină pe cea anterioară. Joe le aprinde pe amândouă, apoi se joacă încet cu bricheta, trăgând iar şi iar de rotiţă, cu ochii la flacăra mică, solitară, care ţâşneşte afară şi se stinge cu uşurinţă, iar şi iar.

Ea păstrează secretul nelegiuirilor lor. Nu mai contează care a fost prima, asta din pricina celor pe

care le-au comis pe parcurs, ca un tren care merge fără oprire în noapte, învârtindu-se în cerc, fără de început sau de sfârşit, ca să nu-şi amintească nimeni de unde a pornit.

— Este vorba despre Paul, se repede să spună Cathy. O facem pentru Frannie.

— Ştiu, spune Joe, cu un zâmbet pe jumătate trist, în timp ce se gândeşte la felul în care Paul este îngrozit de propria reflexie în oglindă.

Joe abia aşteaptă ca băieţelul să-şi dea seama că este el însuşi, şi ca acel zâmbet larg şi ştirb al lui să iasă la iveală.

— Este vorba şi despre Roşie. Nu-i aşa? întreabă el, dorind să vorbească despre acest lucru, deşi este un loc în care aproape că nu pătrund niciodată.

— Categoric e vorba şi despre Roşie, admite Cathy, luându-l prin surprindere.

26.

Acum

Biroul lui Jason, început de martie,

ora 17.00

— Domnişoară Plant, mă salută Jason cu o înclinare a capului când ajung la întrevederea noastră.

Nu spun nimic, aşezându-mă doar în faţa lui. Ştiu că am evitat acest lucru destul de mult timp deja. îmi încrucişez gleznele.

Jason este îmbrăcat într-o pereche blugi şi un pulover astăzi, o ţinută lejeră, tară nicio explicaţie. Se freacă la ochiul stâng cu degetul arătător, în timp ce se uită în jos la nişte hârtii.

— Şi cum te mai simţi? mă întreabă el, un pic cam abătut, după părerea mea.

— Ştii cum e, spun eu. Cu suişuri şi coborâşuri.

Afară se aude şuieratul unui autobuz care pleacă de pe loc. Suntem în martie, deşi vremea încă nu dă semne de încălzire. Cumva, se pare că amândoi ne-am concentrat gândurile asupra trecerii din februarie în martie.

— Ei bine, trebuie să ajungem şi la treaba asta, spune Jason cu glas răspicat.

— Ştiu, răspund eu. îmi cufund faţa în palme. Ştiu. Am vorbit despre asta de săptămâni întregi, ştiu.

— Uite care-i treaba, îmi spune el cu blândeţe.

Stau în continuare cu mâinile la ochi şi îl simt cum începe să se mişte prin cameră, făcând ordine; o tactică de diversiune evidentă, dar pentru care îi sunt recunoscătoare.

— Ar ajuta cu ceva să ascult versiunile tuturor oamenilor cu care ai trecut prin experienţa asta? Eşti pe mâini sigure, promit.

— Este vreunul dintre ei în închisoare? întreb cu tristeţe în glas.

Pune hârtiile pe raft şi scoate un blocnotes nou, gol, un gest deliberat, poate. Se aşază şi se apleacă înainte, şi mă priveşte stând sprijinit cu coatele pe genunchi.

— Să treci prin toate asta... este un rău necesar, bine? E... ca la dentist. Şi, da, unii dintre ei sunt în închisoare.

Scot un râs sardonic.

— Dumnezeule!

— Uite, spune el, am majoritatea informaţiilor, iar acum trebuie doar să... să le pun cap la cap.

— Sub forma unei pledoarii, rostesc eu cu tristeţe.

Se apleacă în faţă să ia dosarul numărul unu. Are patru de- acum. Au tendinţa să se înmulţească la fiecare întrevedere a noastră. Patru teancuri verzi-albăstrui, cu panglici roz înfăşurate în jurul lor, legate cu funde înnodate neglijent de către Jason însuşi, care pare să nu aibă nicio secretară, niciun asistent.

— Cred că strategia noastră ar trebui să fie să spunem, pur şi simplu, instanţei, la proces, propria ta versiune a evenimentelor, propune el, arătând cu mâna spre blocnotesul unde se va afla declaraţia mea. Să jucăm cât mai direct posibil. Exact ce s-a întâmplat, de la început până la sfârşit. Bine? Fără jocuri riscante, fără poveşti. Fără minciuni.

— Corect, îl aprob eu. Da, înţeleg ideea.

Crima. Impactul. Tot ceea ce a urmat. Tot ceea ce s-a întâmplat după aceea.

— Procesul are termen peste două săptămâni, mă anunţă el. Aşadar, trebuie să ne punem pe treabă.

27.

Atunci
Cathy

Este miezul nopţii. Cathy stă cu spatele lipit de tăblia patului lui Frannie şi lucrează pe telefon, făcând lucruri pe care nu trebuie neapărat să le facă.

Sunt luminate doar de ştirile italiene care rulează pe ecran. Picioarele lor au exact aceeaşi lungime, tălpile desculţe fiind exact la acelaşi nivel una cu cealaltă. Pielea li se luminează intermitent cu un roşu aprins provenind din imaginile de la televizor.

— Nu sunt sigură că voi mai putea dormi vreodată, declară Frannie, frecându-se pe frunte.

Poartă un tricou pe care scrie „Revolte, nu diete”. Se joacă cu monitorul pentru bebeluşi din mâinile ei, coborându-şi periodic privirea spre silueta adormită a lui Paul.

— Asta îmi aminteşte de noi după orele de şcoală, spune ea, lăsându-şi capul pe spate şi sprijinindu-se de perete.

Cathy, Joe, Frannie şi Roşie obişnuiau să ajungă acasă pe la patru, în fiecare după-amiază. Se întorceau de la şcoală împreună, mergând de-a lungul râului, apoi tăind-o pe câmpuri şi urcând dealul până acasă. Frannie întârzia mereu. Joe mergea prea repede. Se plângeau unul altuia de aceleaşi lucruri, în majoritatea zilelor. „Pentru numele lui Dumnezeu, mergi mai încet”, îi spunea Frannie gâfâind lui Joe, care se întorcea şi mergea cu spatele, râzând de ea. în unele privinţe, nu s-a schimbat mare lucru. Cu câteva săptămâni în urmă doar, au stat de vorbă în bucătăria lui Frannie până la unu şi jumătate dimineaţa. Cathy şi Frannie şi-au dat unghiile cu ojă. Joe a băut şase beri.

— Da, numai că nu ne uitam la ştiri italiene, comentează Frannie râzând.

Soarbe o înghiţitură de cafea neagră. Frannie este o mare băutoare de cafea, în orice moment al zilei. Nu pare să o afecteze deloc.

Cathy se uită la profilul surorii ei, la trăsăturile ei perfecte, la nasul ei drept, la ochii ei cu colţuri uşor alungite. Până şi degetele ei sunt plăcute la vedere, subţiri, dar nu osoase. Seamănă cu Roşie.

Roşie a fost copilul aparte al familiei, fiind cu doi ani mai mică decât Frannie. A murit pe când avea opt ani. Sindromul morţii subite infantile. Un caz foarte rar întâlnit la un copil care nu mai e bebeluş.

Din păcate, cugetă Cathy, uitându-se la curbura delicată a nasului lui Frannie. Un eveniment rarisim. Ghinion pur. Devastarea totală şi completă a familiei

lor şi a vieţii pe care o ştiuseră până atunci.

în lumea post-Rosie, părinţii lor au devenit ciudaţi şi dificili. Mama lor mereu evaluând riscurile... le interzisese odată să se joace în castele gonflabile... tatăl lor retrăgându-se în sine. Camera lui Roşie a rămas exact la fel, cu fotografiile ei pe perete în ordine cronologică, oprindu-se la vârsta de opt ani. în prima lună de după moartea ei, au venit de la developat nişte fotografii recente cu ea care au ajuns să fie înrămate şi agăţate pe perete lângă celelalte.

în urma acestui eveniment, fraţii rămaşi au început să-şi croiască drumul mai departe, singuri, trei fraţi care şi-au dorit să fie împreună, orice s-ar întâmpla.

— Nu-mi vine să cred cât de puţin dorm, adaugă Frannie.

Cathy crede uneori că Frannie este norocoasă. Avea zece ani când a murit Roşie şi abia dacă îşi mai aminteşte de ea. Aproape că nici nu-şi dă seama ce au pierdut cu toţii. Cathy, care avea treisprezece ani, şi Joe, care avea cincisprezece ani, îşi amintesc aproape totul.

— Hai să oprim televizorul, propune Cathy. O să tot vedem diverse chestii despre el de-acum încolo.

Deja fuseseră difuzate de două ori filmările cu câinii adulmecători, având în fundal o mare de oameni bronzaţi în uniforme negre, însoţiţi de o echipă de criminalişti înalţi de statură, cu nişte feţe albe şi ciudate, umblând de colo-colo printre câini.

Frannie dezactivează sunetul, dar nu întrerupe imaginea. îşi termină cafeaua şi îşi aşază cana pe pat între gambe. Telefonul ei este pus la încărcat pe pervaz, iar Cathy îl vede luminându-se, chiar şi la această oră. Cum de sunt toate prietenele ei treze?

— De ce crezi că avea mandatul ăla? o întreabă Cathy, în loc să o întrebe despre prietenele ei... şi despre cum a ajuns să îşi facă atât de multe

prietene, şi atât de uşor.

— Ei bine, spune Frannie, întinzând din nou mâna după cană şi trecând-o dintr-o mână în cealaltă în timp ce se gândeşte, era un ofiţer de poliţie.

— Da, exact.

— Ar fi putut să fie vorba despre *orice*, nu-i aşa? O inspecţie privind siguranţa vilei noastre? O chestie legată de închirierea maşinii? Nu avem de unde să ştim.

Cathy îşi schimbă poziţia pe pat, încrucişându-şi picioarele sub ea. Frannie îşi sprijină inconştient un cot pe genunchiul lui Cathy. în ciuda realităţii sumbre, Cathy încă reuşeşte să-şi repereze vechile anxietăţi şi contrapunctele lor. Că Frannie este mai apropiată de Joe decât de ea. Că o găseşte pe Cathy de neînţeles, plictisitoare, *ciudată.* Cotul acela însă îi spune ceva diferit, iar Cathy i-l mângâie.

— Dar dacă investiga pe cineva? întreabă Frannie.

— Pe cine?

— Ei bine, nu pe tine sau pe mine.

— Nu?

— Pe Joe? Sau pe *Lydia*? Dar dacă Joe s-a dus după Will şi... doar ştii şi tu prea bine cum poate fi el...

— Ştiu, spune Cathy. Poate că Joe a avut probleme mult mai mari aseară cu Lydia şi cu acel bărbat decât a fost el dispus să recunoască.

— Da. Am putea să-l întrebăm. Unde este documentul? vrea să afle Frannie, întinzând o mână spre Cathy.

— în camera mea.

— Hai să ne uităm din nou la el. Mâine. împreună cu Joe, după ce tragem un pui de somn cu toţii. Du-te să vezi ce face.

Se uită drept înainte, la televizor, dar chipul ei pare tulburat. Cathy îşi dă seama că sora ei se gândeşte dacă nu cumva Joe este implicat mai mult decât a dat de înţeles. Pare stoarsă de vlagă în seara asta. Orbitele ei sunt bine definite, incongruente cu bronzul de vacanţă, iar luminile şi umbrele de pe chipul ei sunt accentuate de strălucirea monocromă a televizorului.

Joe este la duşul din capătul holului. Nici el nu poate dormi. Ele aud cum jetul de apă i se izbeşte de trup, adunându-se şi curgând şiroaie.

— Ia uite, spune deodată Frannie, stând cu ochii lipiţi de televizor.

Cathy îşi mută privirea de la pometţii lui Frannie, îndreptându-şi atenţia asupra ecranului.

Omicidio. Trupul lui Cathy reacţionează la cuvânt înainte ca mintea ei să apuce să-l traducă. Se apleacă în faţă, urmărind cu atenţie subtitrarea în engleză. Scrisul se derulează, agonizant de încet, ca la ştirile despre fotbal de pe teletext, pe care le urmăreau uneori împreună după şcoală.

Poliţia a deschis o anchetă pentru omucidere ca urmare a unei tranzacţii suspecte cu numerar.

Cathy simte că venele din craniu îi pulsează cu putere, îşi ia capul în mâini în timp ce camera se scufundă şi se învârte în jurul ei.

— Ce este? şopteşte Frannie. Ridică doar privirea înspre ecran, ţinând capul în continuare în jos, şi se uită la subtitrare, în timp ce pe ecran vorbeşte un ofiţer de poliţie italian. Se dă jos din pat şi stă în picioare în colţul camerei întunecate. Cathy abia o vede pe întuneric.

Avem motive să credem că Will McGovern a murit în circumstanţe suspecte, de Şi nu a fost găsit încă niciun cadavru, scrie în subtitrarea cu litere albe, care se derulează pe ecran. Persoana care Ştie unde se află domnul McGovern a depus mari eforturi pentru a face să pară că acesta este dispărut, nu mort. O încercare eşuată la un bancomat a ieşit la

iveală ca urmare a acţiunilor rapide întreprinse de HSBC Bank. Câinii adulmecători au detectat mirosul unui cadavru în apropiere. Acum credem că asasinul său încearcă să dea impresia că domnul McGovern este în viaţă.

Cathy îşi simte întregul corp uscat ca un deşert. Gura ei. Ochii ei. Ca şi cum cineva ar fi absorbit toată umezeala din ea, lăsând doar o carcasă goală în loc. Uşa dormitorului lui Frannie se deschide şi amândouă se încordează. Este Joe, cu un prosop roz înfăşurat în jurul taliei.

— Pot să mă schimb aici? întreabă el, ţinând în braţe o pereche de pantaloni de trening şi un tricou gri. Lydia a adormit. Şi m-am săturat dracului de atâtea întrebări.

— Sigur că da, spune Frannie încet, mergând să se aşeze din nou pe pat fără să îşi ia ochii de la televizor.

Cathy se uită la ea. în timp ce ochii i se adaptează la întuneric, vede că Frannie şi-a răsfirat degetele şi şi-a dat pe spate părul de pe frunte, ţinându-l acum strâns în coadă de cal. îşi ţine coatele în lateral, trupul ei fiind în rest complet rigid.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Joe imediat.

Cathy şi Frannie fac un schimb de priviri.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el din nou.

— Uite, zice ea, arătând spre televizor. Câinii adulmecători... bancomatul...

Cathy se duce lângă pervaz, privind afară pe fereastră. După câteva secunde, în timp ce se întoarce să se uite la Joe, respiră profund şi vede crucifixul chiar deasupra creştetului său. O cruce de culoarea stejarului. Un alt Iisus din argint. Cu două pete roşii pe mâini. Nu îşi poate lua ochii de la el.

Joe îşi trage tricoul pe el. I se lipeşte de porţiunile umede ale pielii, pe materialul gri apărând pete

negre ca de cerneală.

Cathy inspiră adânc. Cu o voce scăzută, spune:
— Au aflat că e mort.
— Am dat de dracu', şopteşte Joe, cu ochii pironiţi pe ştirile de ultimă oră.

E încă în prosopul roz şi în tricou. Aruncă o privire peste umăr către uşa care stă întredeschisă, ca să se asigure că nu este nimeni acolo.

— Avem nevoie de un nou plan.
— Nu, nu, se opune Cathy cu fermitate. Trebuie să ne oprim. Pur şi simplu, să ne oprim.

— Dar...
— Ştii ceva... haide doar să... Traversează camera spre el, punându-i o mână pe braţul umed. Trebuie să ne oprim. Inspiră adânc. E cazul să ne oprim.

Se întoarce să o privească pe Frannie, care se uită în continuare la televizor, albul ochilor ei strălucind exact ca în acea noapte, cu sclipiri animalice. Joe o priveşte şi el. Cathy se uită în gol la pervaz, gânditoare. în timp ce face asta, telefonul lui Frannie, care e pus la încărcat acolo, se aprinde din nou în faţa ei. Frannie este în contact aproape permanent cu cea mai bună prietenă a ei, Deb, drept urmare Cathy nu este surprinsă să vadă un mesaj în aşteptare.

Frannie a cunoscut-o pe Deb când aveau douăzeci şi unu de ani, atunci când aceasta din urmă şi-a adus câinele Manchester terrier la o consultaţie. Cathy a observat în timp real cât de uşor şi-a făcut o prietenă sora ei mai mică. O întrebare sau două, o comunicare deschisă, ca apoi să chicotească amândouă în timp ce încercau să cântărească animalul. Au făcut schimb de numere de telefon şi uite aşa şi-a făcut apariţia cea mai bună prietenă; ceva ce Cathy nu a avut niciodată. Deb vine la Frannie în majoritatea zilelor de marţi... „de departe

cea mai proastă zi a săptămânii”, după cum declară Frannie... şi adesea, până să adoarmă seara la ea acasă, Cathy le aude hohotele de râs prin pereţi sau prin ferestrele deschise.

Dar nu este de la Deb. Este un mesaj cu un logo oficial. *Vă mulţumim că aţi contactat Jason Granger Law...* apare în previzualizarea de pe ecranul lui Frannie.

Cathy clipeşte nedumerită. „Jason Granger Law?” îşi mută privirea de la telefonul lui Frannie, îşi scoate propriul telefon, apoi caută pe Google.

Jason Granger, asta scrie pe website-ul său. *Avocat penal din Birmingham.* Cathy îl priveşte îndelung.

De ce a primit sora ei un mesaj de răspuns de la un avocat? Este avocatul ei? înainte de a se putea convinge de contrariu, Cathy adaugă numărul lui Jason la contactele ei, ca să-l poată ţine sub observaţie, simţindu-se vinovată de încă un lucru: ar încremeni de ruşine dacă Frannie s-ar uita pe telefonul ei, la mesajul ei către un bărbat cu care a fost la o întâlnire, în urmă cu două săptămâni, şi care, după cum ştie prea bine acum, nu vrea să o mai vadă, după ce Cathy i-a trimis mesaje fără să primească vreun răspuns (de două ori). Ştie şi de ce: i-a răspuns la întrebări într-un mod prea stângaci, pe când erau amândoi la pub, probabil că l-a plictisit de moarte cu animalele ei, poate că a vorbit prea mult despre Macca, buldogul salvat de ea.

Cathy face ochii mari în timp ce Frannie şi Joe se ceartă. Stă nemişcată, gândindu-se doar la acest secret, acest secret pe care Frannie a ales să-l ascundă de ei.

Nu poate să nu simtă, în lumina slabă din casă, că se întorc unul împotriva celuilalt, încet, atât de încet, încât s-ar putea să nici nu bage de seamă, ca trei nave de război care au început să meargă înainte şi acum s-au întors în sens invers, fără ca vreunul dintre cei de la bord să simtă această manevră.

— Dacă n-au găsit cadavrul, de unde ştiu că e mort? întreabă Joe, uitându-se la ea. Chiar şi după un duş, încă mai miroase a ţigări; a adus mirosul în cameră cu el.

— Nu ştiu nici eu, răspunde ea.

Dacă are de gând să o întrebe pe Frannie despre treaba asta, ar trebui să o facă acum. Dar ceva o opreşte. Cărţile au fost împărţite şi nu-i rămâne decât să le joace, ţinându-le cât mai aproape de pieptul ei.

— O să-l găsească? întreabă Frannie.

Cathy îşi roteşte privirea spre ea.

— Nici asta nu ştiu, spune Cathy, frecându-se cu mâna pe frunte.

Face o pauză, căzând pe gânduri.

— N-ai trimis mesajul acela, nu-i aşa? i se adresează ea lui Joe.

— Ce mesaj?

— La linia telefonică deschisă pentru el. Spune-mi că n-ai trimis acel mesaj.

Joe se încordează, întorcându-şi doar capul către ea.

— Ce? izbucneşte Frannie. Este un „ce” ascuţit, astringent, ca o lămâie.

— Bineînţeles că nu, răspunde el pe un ton arţăgos. Am spus doar că nu am de gând s-o fac.

Lydia apare în prag îmbrăcată în pijama, cu părul strâns în vârful capului.

— Ce mesaj? vrea să ştie ea.

28.

Lydia

Lydia se trezeşte în toiul nopţii într-un murmur de voci şi experimentează o senzaţie familiară: singurătatea în mijlocul mulţimii. Aşa i se întâmplă uneori cu familia Plant, mai ales în vacanţă. Nici

măcar nu au intenţia să o marginalizeze, dar o fac.

Partea patului pe care doarme Joe este goală. Se uită la ceas.

1.32 a.m. îşi încordează auzul. îi aude pe toţi trei, vorbind animat.

Luna călătoare pe cer luminează patul cu două pătrate în mişcare, de un alb strălucitor.

Se ridică din pat, îşi îmbracă halatul şi iese din dormitor. Unde o fi? E târziu, chiar şi pentru el. A făcut acelaşi lucru şi noaptea trecută. Şi ieri, când era în baie, evident, cu surorile lui, discutând ceva, şi a trimis-o la plimbare de parcă ar fi fost un copil agasant. L-a întrebat de patru ori ce s-a întâmplat şi a primit tot felul de baliverne în chip de răspuns. O situaţie de criză la cabinet, fără să-i dea detalii însă, apoi ceva legat de mama lui...

Lydia a trebuit să înveţe, pe parcursul vieţii, cum să îşi apere singură interesele. Nimeni altcineva nu o va face, şi-a dat seama foarte târziu, în timp ce – cu ajutorul terapeutului – a renunţat treptat la prietenele dificile şi toxice care îi spuneau lucruri de genul: „Te deranjează faptul că te-ai îngrăşat?” Lydia nu avea de unde să ştie ce o aştepta atunci când s-a împrietenit cu ele.

Drept urmare Lydia se hotărăşte, în timp ce îşi rearanjează părul în creştetul capului, că trebuie să tragă o linie aici, acum, în seara asta. Este şi ea în această vacanţă. Merită să fie tratată ca atare.

Aude voci în timp ce înaintează pe coridor. Podeaua din piatră este rece sub tălpile ei, ca o criptă. Fiind desculţă, îi poate simţi imperfecţiunile; unele părţi sunt aspre, altele, ondulate şi inegale. Miroase ca într-o biserică veche în vila asta. Lydia uită acest lucru de fiecare dată până la următoarea vacanţă când se întoarce aici. Chiar şi imediat după ce fac curăţenie, mirosul persistă. Lemn, morminte vechi, tămâie ancestrală.

Cathy este cea care vorbeşte, constată Lydia, tonul scăzut şi calm al vocii acesteia combinându-se

cu cel ridicat al lui Joe, în camera lui Frannie. Se opreşte, picioarele răcindu-i-se din ce în ce mai tare în timp ce stă nemişcată pe podea. Ştie că nu ar trebui să tragă cu urechea, dar ocazia a venit de la sine, iar Lydia a fost fascinată de familia Plant încă de la vârsta de paisprezece ani. Chiar dacă acum face şi ea parte din familie, interesul pe care îl manifestă faţă de ei nu a scăzut aproape deloc. Părul lucios, întunecat la culoare, alura atletică, apropierea lor.

Maria şi Owen... părinţii lor... luau un mic-dejun englezesc complet în zilele lucrătoare, înainte de şcoală, cu suc de portocale strălucitor pus în carafe din sticlă. Covorul lor roz de pe treptele scării interioare era tot timpul aspirat, rămânând în urmă dungi perfect uniforme. Lydia obişnuia să se ducă cu gândul la casa ei, cu ramele ferestrelor mucegăite şi cu o atmosferă imprevizibilă, şi se crispa. Şi acum iată-i aici, acea familie perfectă, dezinhibată, neştiind că ar trage cineva cu urechea la spusele lor. Lydia are o senzaţie foarte stranie, de parcă ar fi un voyeur sau vreun pervers ciudat.

— Da, ei pot, îl aude pe Joe spunând în camera lui Frannie.

Carafele cu suc de portocale dispar din mintea Lydiei ca nişte baloane care se sparg. Această familie, după cum a aflat ea în ultimii câţiva ani, nu este perfectă. Frannie este de părere că Joe şi Cathy sunt, din nefericire pentru ei, foarte ambiţioşi... Joe şi Frannie sunt de părere că sora lor. Cathy, este blocată emoţional. Cathy şi Frannie sunt de părere că Joe este prea iute la mânie şi prea dur. Ei alcătuiesc un mozaic în continuă schimbare, interacţionând în diferite moduri şi descumpănind-o pe Lydia, care cândva credea că dragostea este doar în alb şi negru.

Lydia stă pe coridor, ascunsă în conul de umbră. Uşa este întredeschisă. Joe vorbeşte cu glas scăzut.

Abia îl aude. Dar dincolo de orice ar spune el în şoaptă, ea poate auzi murmurul anost al ştirilor. Bărbat dispărut. Se bucură că persoana dispărută nu este o femeie, cel puţin, nu aici, nu în vacanţa ei.

— Spune-mi că nu ai trimis acel mesaj, zice Cathy cu voce tare.

Lydia face încă un pas înainte, aproape intrând în conul de lumină. Cathy nu ţipă niciodată. Nu ridică niciodată glasul. Nu este niciodată altfel decât calmă, stăpână pe sine, cumpătată, înainte ca oricare dintre ei să mai apuce să spună ceva, Lydia face un pas înainte. Ezită, doar o singură dată, în dreptul uşii. Degetele ei sunt în lumină, dar restul trupului e învăluit de întuneric. Instinctul îi spune cumva Lydiei că nu se va putea întoarce niciodată în timp la acest moment, cu vârfurile degetelor ei străpungând lumina, trecând un prag tară întoarcere.

— Bineînţeles că nu, spune Joe şi, tară să vrea, Lydia simte cum răsuflă uşurată. Am spus doar că n-aveam de gând să o fac.

— Ce mesaj? spune ea păşind în lumină. Se uită la soţul ei, sesizând totodată si atmosfera tensionată dintre el si surorile lui.

Cathy are umerii ridicaţi. O surprinde pe Lydia privind-o şi îşi încrucişează braţele la piept. Se uită o clipă la Joe, apoi pare să ia o decizie. Imediat după aceea, se îndreaptă cu paşi mari spre uşă, îi aruncă o privire scurtă Lydiei şi trece pe lângă ea. Timpul pare să încetinească pe măsură ce ea face acest lucru, ca şi cum ar fi doi dansatori într-o sală de bal, cu feţele una lângă alta, dar cu trupurile îndreptându-se în direcţii diferite. Cathy... regina subînţelesurilor... îi comunică ceva Lydiei.

— îmi pare rău, mormăie Cathy.

Undeva între „îmi cer scuze” şi o justificare.

Lydia se dă deoparte ca să îi facă loc să treacă.

— Ce mesaj? îl întreabă ea din nou pe Joe.

El se învârte într-un cerc minuscul, fără rost, cu mâinile înfipte în păr. Lace o pauză, apoi vorbeşte din nou.

— Hai să... începe el, dar nu îşi termină propoziţia până ce o conduce afară, pe coridor, şi înapoi în camera lor mică, curată şi ordonată, scăldată de lumina lunii pe care ea tocmai a lăsat-o în urmă, atunci când totul părea diferit. Nu ştiu de unde să încep, mărturiseşte, rămânând în picioare lângă patul lor.

— Cum adică?

Ochii Lydiei se îngustează în timp ce îl priveşte, intrigată. Joe poartă un prosop roz şi un tricou, o combinaţie absurdă. Ce face? îşi trece mâinile prin păr, gestul trăgându-i tricoul în sus.

— S-a întâmplat ceva, îi destăinuie el.

Se aşază pe patul înalt, bălăbănindu-şi picioarele goale în aer. Apoi se ridică din nou, îşi scoate prosopul şi îşi trage pe el o pereche de pantaloni de jogging.

Lydia îl urmăreşte din priviri în acel mod lipsit de pasiune şi intim al unui cuplu căsătorit. E ciudat de calmă. Nu a crezut niciodată că va fi, în cazul în care cel mai rău coşmar al ei s-ar adeveri – o trădare din partea lui Joe, chiar dacă nu e prea sigură de treaba asta încă –, dar este absolut calmă.

— Ce s-a întâmplat? vrea ea să ştie.

Joe îşi încleştează mâinile în poală.

— Am vrut să trimit acel mesaj, spune el, muşcându-şi buza.

în spatele lui se află un ceainic şi un set de căni, nefolosite şi prăfuite, şi trei cruci albe pe perete. îşi plimbă privirea în stânga şi în dreapta. Lydia încearcă să îl facă să o privească drept în ochi, dar nu reuşeşte. Este ca şi cum ai încerca să ancorezi o barcă în aer.

— Ce mesaj?

— Către Evan.

— De la cabinet? întreabă Lydia surprinsă.

— Da... el...

— El se ocupă de cabinet acum, nu-i aşa?

Lydia se uită lung la Joe. Este atât de evident că el improvizează. Ea îşi ridică mâinile în aer, cu palmele îndreptate spre Joe.

— N-am ce discuta cu mincinoşii, declară ea. Spune-mi ce se întâmplă cu adevărat.

— Nu, nu, se împotriveşte Joe, cu chipul cuprins de panică, lăsându-şi colţurile gurii în jos şi unindu-şi strâns sprâncenele ca şi cum ar fi personajul principal din propriul său desen animat.

Lydia îl şocase. Mai demult, el îi spusese că este o femeie tară scrupule, iar ea nu uitase asta niciodată. „Am fost nevoită să devin o femeie lipsită de scrupule în situaţia mea”, îi dăduse ea replica pe un ton glacial. Când eşti forţată să rupi orice legătură cu părinţii, nicio altă separare ulterioară nu este la fel de dificilă. Peste tot în jurul ei, Lydia vede cum oamenii îndură tot felul de lucruri, îşi întemeiază o familie, trăiesc alături de oameni care îi fac să se simtă nefericiţi, şi a jurat că nu va accepta niciodată aşa ceva.

— Cum poţi să-mi spui tu mie una ca asta? îi reproşează el.

Lydia simte un junghi de vinovăţie. Trebuie să recunoască faptul că Joe este aliatul ei pe viaţă, că nu i-a dat niciodată motive să se îndoiască de el. Nu are parolă pusă pe telefon; oricum, acesta conţine doar albume foto pline de câini şi pisici... El face câte o fotografie fiecărui animal pe care îl vindecă, adăugându-l la un album denumit *Homeward Boimd*[111].

— Pe cuvântul meu, spune el acum. Era

vorba despre Evan. îşi freacă fruntea cu mâna. îmi pare rău. La cabinet este... n- am vrut să-ţi faci griji.

Lydia stă sprijinită de perne, aşteptând explicaţia.

— Sunt ceva probleme... Evan a făcut... a dat-o în bară. Tocmai ne hotărâm cum să procedăm în această privinţă.

— Ce-a făcut?

— O procedură inutilă, din nou, spune Joe.

— Aha! Ce-a făcut, de fapt?

— O ecografie, pentru că ştia că proprietarii sunt bogaţi.

— înţeleg.

— Mda, vreau să spun că nu ar fi trebuit să o facă. E complet falit. Şi nu am de gând să îl fac partener, spune Joe, cu un mic zâmbet dispreţuitor strecurându-se pe buzele lui.

— De ce este falit? întreabă ea.

— Din pricina divorţului, spune Joe.

Se apropie uşor şi, Dumnezeule, nu-i poate rezista acestui bărbat! Miroase a mosc şi a soare, şi o acceptă exact... *exact*... aşa cum e, goleşte coşul din baie în fiecare săptămână de numeroasele ei teste de sarcină, zâmbind ironic doar, tară să scoată o vorbă. Lydia se simte extrem de uşurată că mesajul nu conţinea nimic îngrijorător. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru acest „nimic”!

— De fapt, şi-a luat şi o a doua slujbă, şofer de livrare. Cred că soţia lui l-a jecmănit cu pensia alimentară.

— Oh, uau! îi zâmbeşte, dându-se mai aproape de el.

Şi atunci el o comite: îşi înclină ecranul telefonului astfel încât Lydia să nu-l poată vedea. O mişcare infimă pe care, în mod normal, ea nu ar fi remarcat-o.

— Pot să-ţi văd telefonul, te rog? întreabă ea.

încearcă să respire adânc, să nu se lase acaparată cu totul de acest bărbat care iubeşte animalele şi o iubeşte pe ea.

— Ce să vezi?

— Telefonul tău. îi întinde o palmă deschisă, aşteptând.

Joe arată exact asemenea cuiva care nu vrea să-i dea telefonul soţiei sale. Trupul i se îndepărtează din nou de ea, chircindu-se de parcă ar avea o durere puternică de stomac.

— Joe, spune ea încet.

El îşi duce o mână la buzunar, dar este doar un simplu gest. Care va însoţi explicaţia lui despre motivul pentru care nu îi poate da telefonul. Nu există fum fără foc, pentru Lydia, aşa că ea spune pur şi simplu:

— Bine, şi se întoarce cu spatele la el, intrând în baie pentru a-şi lua un pahar cu apă.

— Lyds.

— Ţi-ai exprimat cât se poate de clar poziţia, îi spune ea când se întoarce. Este ceva pe el...

Arată spre buzunarul lui, la forma dreptunghiulară ieşită în relief.

— Ceva ce nu vrei să văd.

— Am şters mesajul lui Evan. A fost o prostie. Fiindcă mi- a dat atâtea motive de îngrijorare.

— Arată-mi telefonul, şi dacă nu, să te ia naiba!

O umbră trece în zbor peste chipul lui, dar Lydia nu îşi poate da seama despre ce anume este vorba. Ceva pentru care nu poate găsi cuvântul potrivit. Ceva asemănător cu angoasa. Ochii lui se încreţesc pe la colţuri. El îşi dezveleşte dinţii.

— Nu, o refuză el.

în 1995, mama Lydiei a avut de ales. Să plece cu

Lydia pentru ca aceasta din urmă să fie în siguranţă, sau să rămână. Şi a rămas. Drept urmare, Lydia nu va rămâne niciodată. Nu cu cineva care o răneşte. Convieţuieşte cu impulsivitatea lui Joe pe considerentul că nu este niciodată ea ţinta atacurilor lui. S-ar putea să fie nepoliticos cu stăpânii câinilor şi cu oamenii care îi taie calea în trafic. S-ar putea să spună că urăşte felul în care Evan se simte obligat să repete cuvintele „măreţul, atotputernicul York”, ori de câte ori vorbeşte despre oraşul lui natal, dar Joe nu o ridiculizează niciodată pe Lydia.

— Bine atunci. Este alegerea ta, spune ea.

Joe începe să se spele pe dinţi. Lydia se uită la el prin oglindă timp de câteva secunde, întrebându-se ce vor să însemne toate astea.

în timp ce se pregătesc de culcare în tăcere, ea se uită la trupul lui Joe pe sub gene. Pare adus de spate. Fără să vrea, Lydia simte un val de compasiune pentru el, ca un tunet cutremurător care îi răscoleşte trupul. „Nu”, îşi spune ea. „Nu. Nu simţim simpatie pentru oamenii care ne provoacă durere”. Se bagă în pat şi se întoarce cu spatele, îndepărtându-se în mod deliberat de el.

Lydia se trezeşte, pentru că Joe nu doarme. Este imposibil să dormi lângă cineva care se tot întoarce de pe o parte pe alta, mototolind aşternutul, evident frustrat. Ca şi cum ai încerca să adormi în urma unei dispute aprinse pe care doar Joe pare să o aibă cu el însuşi.

Ea se întoarce pe partea cealaltă şi deschide ochii, uitându- se la spinarea lui Joe. Probabil că simte, deoarece se întoarce şi el cu faţa spre ea. Se uită unul la altul câteva secunde, pe întuneric.

Albul ochilor lui pare albăstrui în lumina schimbătoare a lunii, cu umbrele ei tremurânde pe

patul lor, ca şi cum cerul nopţii s-ar foi de pe o parte pe alta, la fel ca el.

— Ce se întâmplă, Joe? şopteşte ea.

O poate spune doar aici, stând ochi în ochi pe timp de noapte, tară să distingă niciun indiciu din limbajul trupului său.

— Nimic, răspunde el, dar se apropie mai mult de ea. O mână caldă aterizează într-a ei pe sub pătură, iar ea închide ochii. îţi dau cuvântul meu că nu se întâmplă nimic despre care ar trebui să ştii, adaugă, dar cuvintele lui sunt triste, înlăcrimate, învăluite în ceaţă. Vreau să ai încredere în mine.

— N-am încredere în tine, ripostează Lydia imediat. Nu când te comporţi aşa. Se întinde pe spate şi cade pe gânduri, retrăgându-şi mâna dintr-a lui. Ce vrei să spui prin „nimic despre care ar trebui să ştiu”?

Joe se apropie de ea, îşi sprijină capul de pieptul ei şi îşi înlănţuie picioarele de ale ei. Inspiră şi expiră profund, ca şi cum ar ofta. Este singurul sunet care se face auzit în camera lor, chiar dacă fereastra este deschisă.

— Vreau să spun că... ei bine. S-a întâmplat ceva care... dacă ai şti despre asta... ţi-ar complica existenţa.

— Despre ecografia lui Evan?

Urmează doar o infimă ezitare din partea lui.

— Nu.

— Ei bine, cred că ar fi cazul să ştiu despre ce este vorba, insistă Lydia, ridicându-se în capul oaselor şi îndepărtându-l de lângă ea.

— Nu vrei, spune Joe.

— Sunt eu... *Joe.*

— Uite ce e. S-a întâmplat ceva. Cu afacerea noastră. Şi, dacă îţi spun, atunci...

— Este ilegal?

— Da.

— Mă afectează?

O secundă de tăcere.

— Nu.

— Nu poţi...

— N-am de gând să-ţi spun, Lyds, o refuză Joe cu blândeţe, stând întins pe pat şi sprijinindu-se într-un cot.

Ea nu poate distinge nimic altceva în afară de conturul vag al siluetei lui, umărul şi ochii lui.

— Ce *anume* s-a întâmplat? Ar trebui să ştiu, nu-i aşa? Chiar dacă este ilegal.

— Nu vrei să ştii. Este pentru... Privirea lui Joe se îndreaptă spre fereastră, apoi se întoarce din nou la ea. Este pentru binele tău. îţi jur, spune el. Când ţi-am dat eu vreun motiv să îţi pierzi încrederea în mine? Aşteaptă ca ea să-i răspundă, apoi, când îi surprinde expresia, adaugă: Nu mă refer la ei, nu la familia ta. îşi pune o mână pe piept, în semn că o spune cu toată onestitatea. La mine. La mine.

— Nu este nevoie să faci asta, spune ea.

— Ce?

— Nu trebuie să o spui aşa.

— îmi pare rău, zice el imediat, cu toată convingerea. Greşeala mea.

— Nu mi-ai dat... şopteşte ea. Nu mi-ai dat niciodată vreun motiv să îmi pierd încrederea în tine.

— Şi atunci? rosteşte el cuvintele, ca şi cum ar fi o propoziţie completă.

— Ajuţi pe cineva? îl întreabă. E o situaţie asemănătoare cu cea a şoimului din duş?

El zâmbeşte la replica asta.

— Da, îi răspunde. Fâlfâie tară niciun rost o mână în aerul nopţii, apoi o lasă să cadă înapoi pe pat. S-ar putea spune şi aşa.

Este lumină, dar încă foarte devreme, când Lydia se trezeşte. Joe a plecat din nou. Ea stă la fereastră. Cerul este pestriţ, cu nori violeţi, rozalii pe margini, ca într-un desen mâzgălit de un copil. Ea se întreabă unde s-a dus. îl vede undeva în depărtare, din nou împreună cu Cathy, la marginea terenului vilei lor. Are mâinile în şolduri. Poziţia lui este defensivă. Ea o cunoaşte prea bine. îi priveşte cu atenţie pe amândoi.

Va sta cu ochii pe ei, decide Lydia. Cu urechile ciulite.

Cu cât se uită mai mult, cu atât vede mai mult.

29.

Joe

Joe a trimis, de fapt, acel mesaj.

S-a întors în oraş. A călătorit cu un autobuz de seară, cerul era colorat intens în nuanţa piersicii coapte, dincolo de ferestrele murdare. A rămas în picioare pe toată durata călătoriei, deşi autobuzul era gol, dorind să se elibereze de o parte din tensiunea nervoasă, degetele lui transpirate alunecând pe stâlpul de plastic din centrul autobuzului.

Un bărbat care stătea în spatele unei case de marcat demodate, de culoare cenuşie, l-a salutat cu o frază lungă în italiană, iar Joe a ridicat din umeri scuzându-se şi l-a salutat în engleză. Vânzătorul a băgat mâna într-unul dintre dulăpioare, de unde a scos un Nokia. Negru. încăpea cu uşurinţă în palma lui. L-a luat şi a plătit pentru el.

— Un al doilea telefon pentru o a doua femeie! a

exclamat bărbatul. Foarte discret. Avea un zâmbet atoateştiutor.

Joe, cu gluga trasă pe cap în raza de acţiune a camerelor de supraveghere, a plecat în grabă cuprins de panică, ieşind în apusul de un portocaliu aprins.

Era, a argumentat în sinea lui, mai bine să-şi asume acest risc şi să le diminueze şansele de a fi prinşi. Mai bine să recurgi la x decât ia *y.* Mai bine să rişti *a*-ul decât 6-ul. Viaţa lui Joe s-a transformat într-o serie de situaţii disperate, pline de obstacole insurmontabile, şi s-a săturat până peste cap de toate astea. Era atât de sătul de toate, încât ar fi fost în stare să se aşeze pe jos chiar acolo, în mijlocul străzii, şi să plângă. Aproape că ar fi fost în stare să meargă direct la secţia de poliţie şi să se predea. Să-şi predea toată familia. Să cumpere o armă de la un magazin similar cu acesta şi să se împuşte în cap.

în schimb, Joe a intrat pe o alee lăturalnică mizeră, cu telefonul lui cu tot, şi l-a pornit. Bun. Avea zece euro credit. Cu greu se putea descurca cu el. Era atât de vechi, încât tastele scoteau bipuri în timp ce le apăsa, un sunet electronic retro, ca în jocul Tetris. A tastat mesajul în Google Translate, apoi l-a verificat. Doamne, ce mult îşi dorea să fi venit Cathy cu el!

L-am servit pe bărbatul dispărut azi-dimineaţă. Lucrez într-un bar din Padova.

Ho servita l 'uomo scomparso questa mattina. Lavoro in un bar a Padova.

înainte să aibă timp să se răzgândească, a apăsat pe butonul de trimitere.

La întoarcere, a cumpărat trei produse de patiserie italiene. Ori de câte ori este stresat, mănâncă, dintotdeauna a fost aşa. De obicei, el atenuează efectele numărând caloriile într-o aplicaţie despre care îi este prea jenă să spună că o

foloseşte. Dar a sfidat de data asta toate cele o mie de calorii ale lor, de parcă untul şi zahărul l-ar putea umple până la saturaţie, i-ar putea ascunde secretele, le-ar putea strivi cu totul şi le-ar putea sufoca de-a binelea.

30.

Cathy

Cathy nu este străină de episoadele de tristeţe udate cu lacrimi, chiar dacă nimeni nu ştie asta. Stă la masa din bucătărie, singură, aşa cum face adesea în Anglia, doar că, de data aceasta, cu o altă marcă de ceai. Manuel. Ceai italian. Nu are acelaşi gust.

Se gândeşte la chipul răvăşit al Lydiei şi se întreabă ce fel de soţ este fratele ei în acest moment. Cum trebuie să se simtă Lydia. Liind complet în ceaţă. Ştiind, desigur, că se întâmplă ceva, dar nu şi ce anume. I se pare foarte straniu să se gândească la fratele ei astfel. Ca la un soţ, şi nu ca la un frate.

Stătea exact la fel ca acum la ea acasă, la începutul primăverii, bând o cană de ceai Tetley. Avusese o întâlnire cu proprietarul unui iepure de casă uriaş, pe nume Leonard. La al doilea consult, când l-a diagnosticat cu dacriocistită (canale lacrimale blocate), proprietarul i-a cerut numărul de telefon.

„Pentru un consult?”, l-a întrebat ea.

„Pentru o cafea”.

„Ah”.

„Oh... nu”, a spus el după ce a privit pentru o secundă expresia de pe chipul ei.

Era uriaş, acest Pete Green căruia îi plăceau iepurii uriaşi şi consultaţiile în timpul zilei. Un munte de om.

„E-n regulă. Nu-ţi face griji”.

„Oh, eu doar... îmi pare rău”, a spus Cathy. „Nu refuz o cafea”.

A aşteptat cu nerăbdare toată săptămâna. A exersat în faţa oglinzii, încercând să adopte limbajul relaxat al trupului lui Frannie. A întocmit pe telefonul ei o listă cu subiecte despre care să vorbească, în caz că i-ar fi pierit inspiraţia. Pentru că asta i se întâmplă întotdeauna lui Cathy. Nu se poate gândi la nimic interesant de spus. Ce problemă idioată poate să aibă, gândeşte ea adesea, totuşi este o problemă.

S-au întâlnit seara într-un local care era ceva între un bar şi o cafenea. Era una dintre acele seri mohorâte şi ploioase de primăvară în care aveai impresia că ar putea fi, la fel de bine, toamnă. Grinzile din lemn întunecat la culoare se profilau în tavan, luminile suspendate erau agăţate ca stelele pe cer.

„E atât de întuneric aici, încât nu pot să văd dracului nimic”, a bombănit Pete, ceea ce a făcut-o să zâmbească.

Ploaia împroşca ferestrele lungi până în podea şi spăla strada din faţa localului.

Au băut cafea şi au împărţit o prăjitură cu morcovi, apoi au comandat un ceainic cu ceai, care le-a fost adus de o chelneriţă atât de ţâfnoasă, încât s-au cutremurat de râs. Au privit cum se întuneca cerul afară. Cathy îşi aminteşte detalii ciudate despre acea întâlnire: cum ţinea cana fierbinte cuibărită în podul palmelor. Cum vedea ochii unui bărbat practic necunoscut la lumina lumânărilor. Cum s-au despărţit într-o noapte rece de primăvară.

Ea a crezut că lucrurile au decurs bine. Au râs, nu-i aşa? Nu au fost atâtea tăceri incomode ca de obicei, nu? Nu a intrat în panică în toaletă din pricina discuţiilor mărunte şi nici nu a roşit atât de mult, încât să vrea să dea bir cu fugiţii.

Cathy şi-a făcut o ceaşcă de ceai când a ajuns acasă şi s-a aşezat la masa din bucătărie, exact ca acum. S-a îngropat în hârtii şi, mai târziu, a apărut un mesaj de la el. Meritul lui, a jucat cinstit. *O seară minunată, dar ne-ar fi mult mai bine ca prieteni.* Şi-a luat capul în mâini, apoi s-a uitat la Macca, simţindu-şi în mod acut singurătatea. Macca nu putea vorbi. Nu o putea alina. Uneori era atât de apăsătoare singurătatea, încât îi venea să sune la vreun soi de linie telefonică pentru ajutor specializat. Să angajeze un asistent, un robot, care să stea vizavi de ea la masă şi pur şi simplu să o privească cum bea această ceaşcă de ceai. Altfel, practic vorbind, este ca şi cum nu s-ar fi întâmplat, nu s-ar fi întâmplat, nu s-ar fi întâmplat.

în Verona, se duce la culcare, în cele din urmă, pe la patru sau cinci dimineaţa. Este trezită la nouă de o bătaie în uşă. Coboară, îmbrăcată în pijama şi îngrijorată, ca să vadă două siluete mişunând prin dreptul ferestrei. Este din nou poliţia. *Carabinieri.* Uniforme negre şi roşii, un semnal de avertizare, de parcă ar fi nişte insecte otrăvitoare. Stomacul i se prăbuşeşte de pe o stâncă. Ei ştiu. Ei ştiu. Au văzut-o. L-au văzut pe Joe. Şi acum a sosit momentul. Tot ce au putut să facă a fost să continue să alerge de atâta vreme încoace, ca şi cum ar fi încercat să se ferească din calea unui tsunami.

Cathy deschide uşa cu mâini tremurânde.

— Bună dimineaţa, îi întâmpină ea.

— Catherine, i se adresează un agent de poliţie, unul pe care nu-l mai văzuse până atunci, un bărbat blond şi înalt.

Ea îi întâlneşte privirea şi încearcă să nu pară îngrozită, aşteptând ca el să vorbească, să o aresteze, să îi dea un avertisment în italiană, să întrebe de Lrannie. Au găsit cadavrul. Au găsit filmările de pe camera de supraveghere. Au găsit sângele. Compania de închirieri auto i-a raportat la

poliţie. Ea îşi ţine respiraţia, în timp ce el deschide gura să vorbească.

— Am venit să vă informăm, începe el.

Cathy are o senzaţie de apăsare în piept.

Dar, pe măsură ce răscoleşte în adâncurile fiinţei ei, descoperă acolo, pripăşită lângă frică şi ruşine, o fărâmă de uşurare. Că s-a terminat. Că s-a întâmplat ce era mai rău.

— Am vrut doar să vă anunţăm că, aşa cum stau lucrurile în momentul de faţă, puteţi pleca astăzi, continuă el. Dar dacă vom considera că avem nevoie de voi mai mult timp, pentru a ajuta poliţia la ancheta în curs, nu vă veţi putea îmbarca. Vă mulţumim pentru ajutorul acordat în anchetă. S-ar putea să luăm din nou legătura. Dar, deocamdată, adaugă, cu o expresie impenetrabilă pe chip, în cazul în care vă întrebaţi, sunteţi liberi să plecaţi.

Cathy spune ceva, nu ştie sigur ce... nişte vorbe de complezenţă... şi închide uşa. întregul ei corp este acoperit de sudoare, iar umerii îi sunt ridicaţi până în dreptul urechilor. Nu se poate ca ei să nu fi remarcat.

Se aşază din nou la masa din bucătărie unde era acum câteva ore sau zile, nu mai ştie sigur, şi se gândeşte la acea uşurare. Acum, în schimb, se pomeneşte că e măcinată de dezamăgire. O combinaţie deloc neobişnuită pentru ea, dar se întreabă dacă, de data aceasta, va fi momentul saltului decisiv. Şi anume, faptul că într-o bună zi ar putea mărturisi.

îşi apasă o mână pe stomac, acolo unde sălăşluieşte vinovăţia, şi încearcă să o strivească, dar nu reuşeşte, nimic nu-i reuşeşte. Doar mărturisirea ar putea funcţiona. Ridică privirea spre statueta lui Iisus de deasupra uşii şi îi mărturiseşte lui, cu voce tare, fiind prima persoană căreia îi spune.

Astăzi se întorc acasă cu avionul, dar Frannie este în continuare lângă piscină. Cathy s-a gândit mult la

ea. La explicaţiile ei pentru rănile lui Will şi pentru faptul că nu a chemat o ambulanţă. La felul cum a spus că nu s-a putut opri, după ce l-a lovit, dar şi-a schimbat declaraţia, doar puţin, atunci când a fost strânsă cu uşa, ca un manipulator media. „Nu m-am putut opri”, a spus ea iniţial. Şi apoi a susţinut că, de fapt, a vrut să spună că nu s-a putut opri „imediat”. Cât de repede mergea totuşi? De ce şi-a luat un avocat?

Se ridică să meargă să-şi împacheteze bagajele şi, în timp ce face asta, se uită pe deasupra piscinei la Frannie. Un lămâi perfect stă în spatele ei. Ea arată de parcă ar fi la o şedinţă foto pentru o revistă. Aproape că sunt mai multe lămâi decât frunze, atârnând cu vârful în jos, ca nişte lacrimi, gata să cadă. Frannie se uită şi ea la Cathy. Pielea de pe umerii lui Cathy se face de găină, cu toate că nu ştie sigur de ce. în cele din urmă. Frannie îşi pune ochelarii de soare, acoperindu-şi ochii. Cathy îi face semn cu mâna arătând în sus, dornică să detensioneze atmosfera. Când Frannie îşi ridică privirea, tot nu-i poate vedea ochii, dar este sigură că sunt aţintiţi asupra ei, urmărindu-i fiecare mişcare.

31.

Lydia

Lydia se preface că împachetează, dar, de fapt, scotoceşte prin lucrurile lui Joe, făcând ceva la care nu a recurs niciodată în întreaga lor relaţie. Dar îi ascunde ceva. Nu este o idioată, aşa că iat-o aici, cu iPad-ul lui, în vila cufundată în linişte.

Are şi toate hainele lui murdare aici. îşi începe căutarea metodic. în primul rând, hainele. Face o pauză, cu pantalonii lui scurţi în mână. Dacă se uită, nu mai poate da înapoi. în caz că găseşte ceva.

Ce caută? îl cunoaşte pe Joe. îl cunoaşte *bine.* El nu ar... ce? înşela-o? Aici în Verona? Gândul este absolut ridicol. Pune jos pantalonii scurţi. Dar apoi îşi aminteşte expresia întipărită pe chipul lui. Şi – mai rău chiar – de cea a lui Cathy. Păreau vinovaţi. Cu toţii păreau. Poate este vorba de o chestiune financiară. Jocuri de noroc. Convenţii generale amiabile cu creditorii. Datorii ale cabinetului. Garanţii personale acordate. Lydia nu-şi poate stăpâni avalanşa de gânduri ce i se învârt prin minte.

Nu este nimic în pantalonii scurţi. O reţetă anulată, cu doza prescrisă mâzgălită la repezeală. Un şerveţel folosit. Trei euro şi un tichet de parcare tipărit în italiană.

Trece mai departe, la iPad. Nu are o parolă. Navighează pe e-mailurile lui, pe reţelele sociale, pe istoricul căutărilor. Toate la vedere şi nimic sinistru în ele. Joe a căutat pe Google cazuri veterinare recente, lucruri de făcut în Verona şi – îl va ierta pentru asta, dacă e vorba de atât şi nimic mai mult – „Megan Fox hof ,{1\ Tensiunea îi scade cu cât găseşte mai puţin. Poate că nu e nimic. Traumele vechi reapar la suprafaţă, o presimţire ce pare a fi nefondată, totuşi. Poate că Joe al ei este bun, bărbatul care s-a uitat la mesajul de eroare apărut la un test de sarcină recent şi i-a spus: „Da, eşti nebună de legat”. Poate că este încă al ei.

Apoi navighează pe WhatsApp-ul lui. Are aplicaţia pe iPad. Există acolo grupul de familie. A fost adăugată şi ea abia anul trecut, după ce a cerut în mod expres. Joe i-a minimalizat importanţa... „E plictisitor, sincer, plin de fotografii cu Paul şi întrebări din domeniul veterinar...” dar, anul trecut, chiar înainte de Crăciun, când au organizat un Secret Santa, Lydia a fost, în sfârşit, adăugată. A simţit un fior de bucurie la gândul apropierii ei de o familie adevărată, cu toată complexitatea şi

simplitatea ei, deopotrivă. Frannie îşi dorea un buget mai mare... *Ce poţi să primeşti de douăzeci de lirei* a întrebat ea, iar Joe a replicat: *O recepţioneră mai bună la cabinetul veterinari* Lydiei îi făcea plăcere să citească înţepăturile şi tachinările jucăuşe ale unei familii funcţionale.

Se uită peste restul mesajelor lui. Un schimb de glume cu doi prieteni. Chestiuni profesionale cu Evan. îşi lasă umerii să cadă.

Dar... ceva o frământă. Face o pauză, întrebându-se ce poate fi, înainte să-şi dea seama. „Uită-te după ce lipseşte, dar vezi şi la ce este acolo”, i-a spus odată unul dintre avocaţii de la serviciu pe când îl ajuta la un dosar de dezvăluiri publice. Ce lipseşte?

Surorile lui. Nu a trimis niciuneia dintre ele vreun mesaj – conform telefonului său – de trei zile. Dar... i-a trimis un mesaj lui Frannie. A doua zi după ce ea a stat cu Paul. Nu-i aşa?

Nu are cum să fie adevărat. Se uită la şirurile de conversaţii din Mesaje şi de pe WhatsApp, dar nu dă de numele niciuneia dintre ele. Intră în fişierele şterse ale ambelor. Nimic. Se întinde pe spate, ţinând iPad-ul lejer în poală, şi se gândeşte. Se întreabă ce să facă în continuare.

Şi se simte uşurată că măcar nu e vorba de vreo aventură. Dar ce este? Ceva ce are de-a face cu ei trei.

Şi ceva care – crede el – nu o priveşte pe ea. Dar trebuie ca el să-şi acopere urmele.

Va trebui să-l întrebe, decide, în cele din urmă. Va trebui să- 1 întrebe şi să nu accepte un „nu” drept răspuns, până când el o va privi drept în ochi şi îi va spune adevărul. Sunt căsătoriţi, împart un pat, dorm în pielea goală, fac şi duş împreună, uneori. Salvează animale împreună, râd împreună, vor să întemeieze o familie împreună. I se pare corect ca el să-i spună adevărul.

32.

Cathy

Cathy o aude pe Lydia făcând bagajele alături. A decis să ardă portofelul şi mandatul şi speră că Lydia nu va veni să îşi bage nasul în treaba ei şi să pună întrebări.

Câteva chibrituri aprinse într-un castron vechi lângă o fereastră deschisă sunt suficiente ca pielea portofelului să ia foc şi să se contorsioneze, emanând un miros înţepător. Are la îndemână un ulcior cu apă, dar, din fericire, fumegă, şi arde, şi începe să se transforme în cenuşă până când nu mai rămâne nimic din el.

Urmează mandatul. Este ascuns în buzunarul lateral al valizei şi, în timp ce îl scoate, încă se mai se gândeşte la Frannie şi la Jason Granger. Despătureşte şi întinde bucăţile rupte pe pat şi se apleacă asupra lor, cu mâinile de o parte şi de alta a acestora. S-au uscat după noaptea aceea în care au fost mânjite cu sânge, şi cu lacrimile lui Frannie, şi cu transpiraţia de pe palmele lor cuprinse de panică. Unele părţi sunt mai greu de descifrat, dar altele sunt mai uşor de citit, din cauza sângelui care s-a diluat, pălind la culoare.

Dar stai puţin, ce-i asta? Ochii ei cercetează cu atenţie, încercând să mai desluşească şi alte cuvinte. Un „s” poate. Un „o”. Un „p”...

Se îndreaptă de spate şi ridică una dintre bucăţile de hârtie în lumină ca şi cum ar fi o radiografie. E ceva acolo, jos, chiar înainte de acea ruptură.

Literele au fost sfâşiate orizontal chiar prin centrul lor, iar acea bucată lipsă s-a rătăcit pe cine ştie unde, drept urmare, părţile rămase nu se mai potrivesc. Dar Cathy recunoaşte ceea ce este scris pe jumătate acolo. La fel de uşor pe cât şi-ar recunoaşte propriul nume. *Joseph Picant.*

*

Cathy stă în aeroport lângă Joe, întrebându-se cine este el cu adevărat. Ce ştie fratele ei? îl cunoştea pe Will dinainte de accident? Se gândeşte la minciuna pe care a trântit-o poliţiştilor, că nu l-a văzut niciodată pe Will, şi la Lrannie, care a angajat un avocat, şi nu poate să nu se întrebe dacă ei joacă un soi de joc ale cărui reguli ea nu le cunoaşte.

— Unde facem check-in-ul? întreabă Lrannie, ţinându-l în braţe pe Paul, la douăzeci de minute după ce toţi ceilalţi l-au făcut, în vreme ce ea era în duty-free.

Cathy încearcă să se abţină şi să nu se enerveze pe ea când Joe îi arată unde.

— Nu pot să cred că l-aţi făcut fără mine! îi spune Lrannie lui Joe în timp ce amândoi se îndepărtează. Şi când te gândeşti că ne uitam la Saturday Show-{-}- împreună.

Sunt cu toţii agitaţi. Dar, până acum, nimeni nu le-a spus că vreunul dintre ei se află sub interdicţia de a părăsi ţara. Nimeni nu le-a spus că vor fi percheziţionaţi, iar Cathy are încă un motiv de mulţumire, pentru că, înainte de a arde portofelul şi mandatul, le-a făcut o fotografie pe care a stocat- o într-un spaţiu privat şi criptat pe telefonul ei. Ştie că şi-a asumat un risc, dar nu a putut să se despartă definitiv de ele. Nu putea lăsa misterul în urmă. S-ar putea să aibă nevoie de ele într-o zi, pentru a se izbăvi. Sau pentru a rezolva misterul:
cine a fost acel bărbat şi ce-a avut de-a face cu ei.

Şi totuşi, Cathy ştie că toţi se aşteaptă la câini adulmecători, şi la poliţie înarmată, şi la un anunţ făcut în ultima clipă prin portavoce în avion.

Lydia a fost tăcută în tot acest timp. Acum se uită la parfumurile din duty-free, dar în felul cuiva care nu caută ceva anume, de fapt. Cathy este îngrijorată în sinea ei.

Lydiei nu-i scapă nimic, niciun detaliu. Şi este

imposibil să te comporţi normal când ai fost complice la îngroparea unui cadavru, cu şaptezeci şi două de ore mai devreme.

— Un Toblerone gigant? o îmbie Joe, apropiindu-se de Cathy în timp ce ridică la vedere ciocolata.

Cathy se uită la el, la complicatul, tandrul, fragilul său frate. Cum poate să se comporte atât de normal? Va trebui să discute chestiunea asta cu el.

împreună, se îndreaptă spre zona cu produse cosmetice pentru machiaj. Ochii lor se reflectă peste tot înjur într-o sută de oglinzi, ricoşând din spoturile albe strălucitoare montate pe ele.

— Joe, i se adresează ea.

El o priveşte fără să rostească vreun cuvânt.

— De ce este numele tău pe documentul pe care îl avea Will?

— Ce? spune Joe. Rămâne cu gura căscată din pricina şocului, mijeşte ochii, de parcă ar studia ceva atât de aproape, încât nu-l poate desluşi ca lumea.

— De ce este numele tău pe mandat?

— Nu aici, spune Joe, iar Cathy simte o mică străfulgerare de uşurare, de speranţă că el ar putea să-i dea o explicaţie.

Cathy îl conduce pe Joe afară din magazin, departe de multiplele oglinzi cu suprafeţe reflectante din standurile cu cosmetice şi de camerele de supraveghere.

Ies printr-una dintre uşile automate din faţa pistei, care duce la o zonă pentru fumat. Un avion, care tocmai a decolat, se înclină într-o parte şi face un looping în aer sub privirile lor.

— Despre ce vorbeşti? vrea să se dumirească el.

— Numele tău era pe mandatul acela, Joe. Chiar în partea de jos. De-a lungul unei rupturi.

— *Cel* se miră el.

— Nu ştii de ce scria acolo „Joseph Planf'?

— Habar n-am, declară Joe. Face o scurtă pauză, după care spune: Ce fel de conversaţie e asta?

A devenit un laitmotiv al familiei această propoziţie. Frannie l-a iniţiat. A trecut printr-o fază în care a băut, a fumat, a chiulit de la şcoală. Obişnuia să încerce să domine certurile în familie, ca şi cum ar fi fost un director executiv sau cam aşa ceva. „Ce fel de conversaţie e asta?" a spus ea, plină de tupeu, stând pe hol, după ce că venise acasă cu o oră mai târziu decât i se permisese, într-o rochie foarte mulată pe corp, mirosind a ţigări. Joe i-a surprins privirea lui Cathy şi amândoi au început să chicotească necontrolat, spre indignarea părinţilor lor.

— Nu ştiu, răspunde Cathy încet.

Amândoi se îndepărtează de uşă. O rafală de aer aduce cu ea un miros de motoare fierbinţi şi de benzină. îi biciuieşte părul lui Cathy peste toată faţa. Ea şi-l dă enervată pe după urechi şi îi întinde cu grijă telefonul lui Joe, ţinându-l înclinat cât mai aproape de ei.

Joe se holbează la telefonul cuibărit în mâinile lui. îşi apleacă tot corpul peste el şi îşi lasă capul în jos. Stă cu toată greutatea lăsată pe un picior, cu degetul mare al celuilalt picior sprijinit în spatele lui. O postură pe cât de ciudată, pe atât de relaxată. Arată absolut firesc, se gândeşte Cathy în timp ce îl evaluează.

— Habar n-am, declară Joe în cele din urmă, pe un ton intrigat.

Dacă minte, a convins-o.

Mai rămân acolo, la soare, pentru câteva secunde, iar Cathy se simte ca un ofiţer de poliţie care speră că el va umple tăcerea. Dar Joe nu îi oferă alte informaţii.

— Ar putea fi... ştii tu, lovitura de pumn despre care ne-ai spus? La bar?

— Cum adică, „ar putea fi”?

— Bine, bine, se repliază Cathy, studiindu-l în continuare cu atenţie.

„Ce fel de conversaţie este asta?”

— Nu ştiu ce să fac în privinţa asta, mărturiseşte Joe.

Un alt avion scoate un zgomot asurzitor de-a lungul pistei şi ei se îndepărtează instinctiv de el, deşi nu sunt nicidecum în apropierea lui.

— Ar trebui să... Vreau să spun...

— Ei bine, nu poţi spune nimănui.

Acum, la umbra clădirii fiind, Joe se întoarce către Cathy, cu ochii întunecaţi şi cu chipul palid.

— Ar trebui să folosim un computer imposibil de urmărit, când ne întoarcem acasă, sugerează el. Să putem ascunde cât mai bine posibil acest document. Un internet café sau ceva de genul ăsta.

— Da, poate, spune Cathy, deşi este inutil.

Doar patru cuvinte sunt lizibile. *Stato, Mandato*, *Joseph* şi *Plant.*

El îi dă telefonul înapoi în timp ce intră în sala de îmbarcare şi se aşază, aşteptând să fie chemaţi. Cathy stă cu ochii pe personalul aeroportului. Pe oamenii care scanează bagajele. Pe echipajele de cabină. Pe vameşi. Şi, bineînţeles, pe poliţiştii de lângă poarta de îmbarcare. Au doi ciobăneşti germani cu ei, câini adulmecători, diferiţi de cei dinainte. Joe îi urmăreşte şi el cu privirea, în timp ce stau acolo ca nişte santinele.

Ea închide ochii ca să nu mai vadă câinii adulmecători, şi aeroportul, şi poliţia italiană, şi îşi doreşte, mai mult decât şi- a dorit vreodată ceva, ca familia ei, în zece ani, să fi scăpat de treaba asta şi să fi uitat de această vacanţă, să nu facă referire niciodată la ea, ca şi cum ar fi un eveniment care nu

s-a întâmplat deloc cu adevărat. îşi doreşte şi iar îşi doreşte acest lucru cu ardoare, în lumea întunecată de sub ochii ei închişi. Rămâne acolo, în lumea ei întunecată, şi se întreabă dacă se vor întoarce vreodată la Verona.

— Nu vom putea vinde vila niciodată, îi murmură ea lui Joe, cu ochii încă închişi.

— Ştiu.

— Şi nici nu ne mai putem întoarce vreodată.

— Dar dacă este pe noi? întreabă Joe.

Cathy deschide ochii. El stă întors cu faţa spre ea, cu coatele pe genunchi şi cu spatele îndoit pe scaunul de plastic.

— Pe noi? repetă Cathy.

— Mirosul lui.

E ceva în expresia lui Joe ce o nelinişteşte pe Cathy. Ea clipeşte, încercând să alunge sentimentul. Joe nu a făcut-o niciodată să se simtă neliniştită.

— Sunt câini adulmecători de aeroport. Caută droguri.

— Cred că ar ridica o sprânceană la un cadavru, spune Joe pe şleau.

— Cine ştie! Ne-am spălat cât am putut, zice ea.

O mică încurajare deşartă. Un scenariu alternativ se desfăşoară în faţa ei. Unul în care el ar face o glumă. „Câinii chiar pot să ridice din sprâncene?”, ar spune el, iar zâmbetul lui Cathy s-ar transforma într-un hohot de râs.

Zborul lor are numărul 1573A, cu destinaţia Birmingham International. Cathy se va simţi uşurată când va fi în patul ei, departe de toate astea. înapoi la ceea ce a fost înainte, speră ea, şi departe de fratele şi de sora ei; undeva unde nu şi-a dorit niciodată până acum să fie.

îşi trece geanta prin scaner. Un angajat plictisit se uită la ecran cu ochi obosiţi, cu pleoape grele, cu capul înclinat uşor pe spate. „Nu am nimic în

geantă", repetă în sinea ei. Nu se uită la Joe. întregul corp i se încordează când scanerul se opreşte, apoi porneşte din nou, de parcă Dumnezeu însuşi, Iisus din crucifixele de la Verona, s-ar juca în clipa aceea cu ea.

Intră, la rândul ei, în scanerul corporal. Acesta scoate un bip. Inima i-o ia la goană. Un bărbat flutură un detector peste corpul ei. Ea constată că îşi ţine respiraţia. Bagheta scaner trece între braţele şi părţile laterale ale corpului ei. îi ajunge între picioare. Se întoarce înapoi în sus şi în jos pe toată lungimea braţului şi, exact în timp ce face asta, ea îi întâlneşte privirea, doar pentru o clipă. Ochi de un căprui-închis, gene lungi, un moment efemer de contact vizual. Şi, în timp ce se uită la el, Cathy se gândeşte: „Am îngropat un cadavru cu doar câteva zile în urmă. S-a declanşat o vânătoare de oameni pentru el şi trebuie să scap".

Lucrătorul aeroportului nu-i poate citi gândurile, desigur, iar Cathy trece fără incidente. Dar gândurile încă îi ard în interiorul creierului. De parcă ar fi toate acolo, stând la coadă în capul ei, aşteptând ca ea să spună cuiva. Aşteptând să li se dea glas.

în Birmingham, Frannie, Joe şi Lydia se duc la maşină, în timp ce Cathy încă mai aşteaptă în aeroport. Lucrează pe telefonul ei, verificând scanări şi reţete. Bagajul ei lipseşte. Doar al ei şi al unui străin, un bărbat înalt şi zvelt, care stă lângă ea. E tuns la zero, bronzat şi stă cu o mână sprijinită în şold. Poartă un tricou alb cu trei picături purpurii distincte pe partea din faţă, despre care Cathy crede, pentru o secundă, că sunt de sânge.

El o surprinde privindu-l.

— Vinul din avion, se justifică ridicând din umeri. Urăsc zborul.

Cathy îl aprobă cu o înclinare din cap. Există ceva în limbajul lui corporal care o face să vrea să îl

studieze în continuare. Toată greutatea lăsată pe un şold. Felul în care talia lui este subţire în comparaţie cu lăţimea umerilor. Părul lui blond de pe antebraţe.

Se forţează să-şi dezlipească privirea de el. E obosită şi îi este frig la picioare în şlapi. A dispărut aerul condiţionat din Italia, setat la temperatura unui frigider, dar la fel şi căldura de acolo. Chiar şi aici, înăuntru, în sala de recuperare a bagajelor, se simte vântul, de parcă o uşă ar fi deschisă undeva.

— Şi ale dumneavoastră s-au pierdut? o întreabă bărbatul.

Nu pare să îl deranjeze prea tare treaba asta. Se aşază, chiar acolo, pe banda rulantă pentru bagaje. Cathy se uită la gleznele lui subţiri şi la picioarele goale încălţate cu adidaşi şi simte un gol în stomac.

— Se pare că da, spune ea cu glas rigid, întrebându-se de ce îi este atât de greu să stea alături de un bărbat atrăgător, singur, care aşteaptă la fel ca ea şi, în mod evident, pare dispus să stea de vorbă ca să treacă timpul mai repede. Timiditatea lui Cathy este dublată de stânjeneala ei. De ce nu şi-a învăţat lecţia după întâlnirea cu Pete, proprietarul iepurelui? De ce nu poate să fie şi ea ca toţi ceilalţi?

— Probabil că le-au aruncat pe undeva.

El se lasă pe spate, sprijinindu-se în palme, şi se uită la ea. Faţa lui este destinsă, zâmbetul larg de un alb strălucitor fiind îndreptat direct spre ea. Chiar acolo unde tricoul lui se întâlneşte cu pantalonii scurţi se vede o dungă subţire de piele bronzată, lată de doar un milimetru. Cathy nu se poate abţine să nu se holbeze într-acolo. întrezăreşte o umbră de păr întunecat la culoare şi cârlionţat. Obrajii i se îmbujorează împotriva voinţei ei, în ciuda faptului că ar trebui să ştie prea bine că nu e cazul să se lase atrasă de nimeni în acest moment, nu în împrejurările date.

Bagajele lor aterizează pe banda care începe să se

mişte, făcându-l pe bărbat să sară ca ars în picioare. El izbucneşte în râs, uitându-se la ea. Cathy clipeşte, privind drept în faţă, ia valiza ei care se apropie. Când bagajele ajung în dreptul lor, înghesuite unul în celălalt, el întinde mâna după valiza lui Cathy, mai întâi, o ia de pe bandă şi o lasă să cadă la picioarele ei.

— Pe curând, îi spune el.

Apoi se întoarce cu spatele şi pleacă, iar ea îi surprinde mirosul. Ca de vară. Acel miros pe care îl simţi când intri într-
0 seră încinsă de soare. Dintr-odată, Cathy simte mirosul din acea noapte pe ea, pe braţele ei, şi îl adulmecă, şi iar îl adulmecă, până când dispare cu totul.

33.

Joe

Joe s-a întors acasă şi a reînceput lucrul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se află în camera personalului, care se întinde pe toată lăţimea clădirii, în spatele sălilor de consultaţie cu ieşire direct în aceasta, centrifugând sânge, făcându-şi cafea şi având grijă să nu le amestece pe cele două. Şi-a ţinut respiraţia în această dimineaţă în timp ce a recoltat sânge. Mirosul metalic al acestuia. Ascuţit şi dezgustător. Aproape că
1 s-a făcut rău.

— Mm, sânge şi cafea, mormăie Frannie şi trece parcă plutind pe lângă el. Este desculţă şi are o cutie de cola în mână.

— S-ar putea să centrifughez cafeaua în vederea depistării bolilor, spune el şi o aude pe Frannie hohotind în timp ce se îndreaptă spre recepţie.

A făcut analize de sânge ca primă experienţă de

muncă, spre dezamăgirea lui. El voia să trateze animale şi, în schimb, a procesat rezultatele analizelor vreme de două săptămâni. Şi-l aminteşte şi acum pe acel Joe, în vârstă de şaptesprezece ani, căruia încă nu îi crescuse nasul de tot, uitându-se cu vădit interes prin geamul uşii de la sala de tratament, în speranţa că va zări vreo pisică sau vreun câine.

Evan iese pe uşa din spate a Sălii de consultaţii numărul 1.

Spinarea lui Joe se îmbăţoşează. Nu suportă să fie deranjat de Evan nici în cele mai bune momente ale lui, darămite astăzi, îşi picură mohorât lapte în cafea şi încearcă să-l ignore. Evan se pricepe foarte bine să lucreze cu clientela, îi spune Cathy tot timpul. Nu trebuie să trimită aproape niciodată o înştiinţare de plată, nu primeşte niciodată plângeri.

„Asta pentru că este un prefăcut”, a spus Joe cu câteva săptămâni în urmă, pe un ton sec, iar Frannie s-a prăpădit de râs.

„Nu este un prefăcut”, l-a contrazis ea printre hohote. „Este complet sincer în prostia lui”.

Evan este un veterinar îngrozitor de prost. Acesta e adevărul. E bun la operaţii, are mâini sigure şi poate vorbi în mod convingător cu proprietarii animalelor de companie, dând impresia că e foarte priceput în meseria lui, dar cam atât.

„Nu putem teroriza singurul non-Plant din cabinet”, a conchis Cathy oftând.

Joe se duce în cealaltă parte a încăperii, departe de sângele care se învârte în centrifugă şi de cafeaua proaspăt făcută, şi începe să scrie o reţetă pentru deparazitarea unui cockapoo. Ceva în legătură cu recipientul steril al dezinfectantului cu aromă de lămâie, cu cafeaua, cu lista de probleme cât se poate de banale: vaccinări pentru pisici şi câini, conjunctivite, labradori care au ingurgitat bikini... toate aceste lucruri îi aduc alinare după sângele şi grozăvenia de la Verona.

Cathy este în Sala de consultaţii numărul 3, chiar în spatele lui. Frannie se află în faţă, la recepţie. Este ziua liberă a mamei lor, dar probabil că va veni pe aici la un moment dat; aproape întotdeauna trece pe la cabinet. Câinele lui Cathy, Macca, doarme într-un colţ.

Evan porneşte ceainicul electric, iar apa ajunge din nou la punctul de fierbere aproape imediat.

— Cum a fost la Verona?

— Hm, bine. Foarte cald.

Joe se gândeşte la mesajul trimis poliţiei şi la afurisitul de bancomat şi se întreabă cât de mult timp mai are la dispoziţie. Cât va mai dura până când îl vor găsi? Va mai avea parte de câteva săptămâni, luni? Această cutie de medicamente pentru deparazitare expiră anul viitor. E sigur că nu va mai apuca acea zi în libertate.

— Ai fost în locul acela despre care ţi-am povestit? Evan îşi încrucişează picioarele, atingând podeaua cu vârful unuia din pantofi. Unde se duc localnicii?

— Da, da, ne-am dus la acel restaurant şi am zis: „Evan este atât de *cool* şi de autentic”, spune Joe. „Doar el ştie locurile mai puţin frecventate de turişti, unde mănâncă localnicii”.

— înţeleg că nu, conchide Evan, deloc impresionat. Nu ştiu ce să fac cu pacientul meu, adaugă el, smucindu-şi degetul mare peste umăr şi arătând spre sala de consultaţie. Ca să nu mai spun că sunt frânt de oboseală.

— întotdeauna spui acelaşi lucru după vacanţa noastră, constată Joe.

Părinţii lui Evan sunt avocaţi şi el a spus odată în

glumă că îi va convinge să dea cabinetul în judecată pentru stres la locul de muncă.

— Asta pentru că de fiecare dată este un coşmar, îi dă Evan replica pe un ton blând. Vreau să spun... cum se numeşte un veterinar care este atât de ocupat, încât, pur şi simplu, eliberează reţete tară să stea să stea pe gânduri?

— Medic, zice Joe, cu un chip lipsit de orice expresie.

Evan se ţine efectiv cu mâinile de burtă de atâta râs.

Joe verifică de două ori dacă doza prescrisă corespunde greutăţii corporale a cockapoo-ului şi întinde mâna după cafea. Este prea fierbinte.

— Ei bine, nu am cu ce să te ajut în privinţa oboselii, spune el, savurând în linişte acest moment de... de ce? De superioritate, presupune el. El este partenerul, iar Evan, angajatul. „Doamne”, se gândeşte Joe. „Trebuie să-şi găsească ceva mai bun de făcut în viaţă din moment ce a ajuns să se preteze la astfel de lucruri”.

— Da. Evan se freacă de frunte. Am lucrat aseară.

— Aici?

— Nu... La Deliveroo. M-a deşelat.

— Nu sunt în stare să leg o propoziţie cap-coadă după ce plec de aici, mărturiseşte Joe pe un ton înţelegător.

— Corect, spune Evan cam înţepat, evident stânjenit.

Evan este o combinaţie ciudată între dorinţa de a fi văzut ca un mare mahăr şi victimă, în acelaşi timp.

— Cât de rău este? întreabă Joe. în privinţa banilor...

— îi plătesc lui Aii peste trei mii pe lună, amice.

— Uau! Atunci, fasole pe pâine prăjită scrie pe tine la cină, glumeşte el, dar, în sinea lui, se întreabă dacă ar putea face ceva pentru el. Să-i mărească salariul, poate.

— Nici măcar atât, îi dă Evan replica, scoţând un hohot de râs scurt şi trist.

— Sunt încă acolo? întreabă Joe, dând din cap spre uşa sălii de consultaţii.

— Da. O căţea de doi ani... un pudel de jucărie. Are un istoric ciudat în privinţa rezultatelor la teste. Simptome ciudate, care se manifestă cu intermitenţe.

— O căţeluşă, îl corectează Joe.

Evan parcă apasă pe un buton, activându-şi şarmul cuceritor, de faţă cu pacienţii, dar nu catadicseşte să facă asta niciodată în camera din spate.

— Câţi ani are, mai exact? Joe se reazemă de tejghea, mai relaxat decât înainte.

Situaţia financiară a lui Evan l-a făcut să se simtă mai bine în legătură cu propria lui criză. *Schadenfreude*-[I]- se numeşte, nu-i aşa? Nu-i poate fi atât de rău, dacă există un cuvânt pentru asta, speră Joe.

— Doi şi jumătate, luna viitoare. Evan îşi scoate ochelarii rotunzi şi se freacă la ochi. *Căţeluşa* este bine, într-un fel. Pierde în greutate uneori. Nu mănâncă întotdeauna. Vărsături intermitente, dar în niciun caz dese. Pare puţin stresată. Glicemie uşor scăzută. Ultimul test a arătat valori crescute ale parametrilor renali, dar este atât de tânără... Partea ciudată este că i s-a făcut mai rău de când a venit la cabinet.

— Poate fi vorba de o falsă glicemie pe motiv de eroare de testare în laborator?

— Nu. Probă a fost testată la noi în clinică.

— Pentru ce altceva ai mai testat-o?

— Pentru paraziţi. Am făcut un test pentru alergie alimentară. Am făcut şi unul pentru parazitologie fecală. Am testat-o pentru infecţie

urinară. I-am făcut o radiografie abdominală pentru detectarea de corpi străini, un test al nivelurilor de lipază şi amilază pentru pancreatită. Toate negative. Tot aşa a fost şi rezultatul de la rinichi, îi dă raportul Evan. îşi freacă scalpul cu mâna. Are un tatuaj la încheietura mâinii pe care scrie „Iubeşte-ţi viaţa”. Idiot, idiot, de-a dreptul idiot.

— E complicat, spune Joe. De ce i s-a făcut mai rău după ce a venit la cabinet?

Aude zgomotul ghearelor care râcâie linoleumul în sala de consultaţie a lui Evan şi ridică din sprâncene.

— Nu ştiu. Am spus că trebuie să mă gândesc la asta, îi explică Evan, pe jumătate scuzându-se. Fără ca ei să mă bombardeze cu întrebări şi fără ca nenorocitul ăla de câine să încerce să îşi bage nasul peste tot. Trebuie să fie ceva gastro, având în vedere toată gama asta de reacţii.

— Are diaree?

— Uneori. Uite, răspunde el şi scoate rezultatele analizelor de sânge.

Joe se întoarce instinctiv cu spatele la ele. Descompunerea a tot ceea ce conţine sângele: anticorpi, plasmă, globule roşii. La fel ca oamenii. La fel ca Will. îi simte mirosul.

îşi maschează reacţia sorbind din cafea. Este încă prea fierbinte şi îi arde buzele ca o reacţie alergică. Se uită fix la peretele din faţa lui. Ceva îl sâcâie. învârte cafeaua în ceaşcă şi mai bea o înghiţitură fierbinte.

Stres.

— Fă un test de cortizol bazai, îi sugerează Joe. Sau, şi mai bine, un test de stimulare cu ACTH. Mă gândesc la un Addison atipic. La rasele de jucărie este diferit. Se spune că nu pot face faţă stresului.

— Dumnezeule! spune Evan. Ai dreptate. Chiar aşa să fie?

— Vom vedea. încearcă.

Mulţumit într-un fel, Joe se duce la recepţie să o vadă pe Frannie. De obicei, ea se pricepe grozav de bine să îi ridice moralul. Pe biroul recepţiei, ţine pisici chinezeşti care îşi flutură lăbuţa şi are gustări pentru câini şi perniţe Dreamies pentru pisici, pe care le dă proprietarilor împreună cu chitanţele. Ea face din acest cabinet un loc plăcut şi primitor.

— Ei bine, o anunţă el, sprijinindu-şi coatele pe tejgheaua biroului. Tocmai a venit Evan în spate, smiorcăindu-se.

— Oh, fii amabil cu Evan, îl roagă ea.

— Parcă ai fi Cathy, adepta convingerilor etice.

— Nu chiar, spune Frannie, strâmbându-se.

Joe se întinde după un Twix de pe biroul ei, iar ea face un gest de desconsiderare înspre el.

— Ia-l tu, eu nu pot să mănânc, spune ea.

— Eu nu mă pot opri din mâncat.

Evan îşi face apariţia în recepţie împreună cu acea căţeluşă şi cu stăpânii ei.

— Mulţumesc, amice, rânjeşte el, în timp ce aceştia plătesc. Le-am spus că a fost ideea mea.

— Bineînţeles c-ai făcut asta, îi dă replica Joe. îşi termină Twixul şi întinde din nou mâna. Frannie îi dă o pungă de chipsuri ondulate Quavers.

— Am spus că mi-a venit o idee strălucită în camera din spate, îi relatează Evan râzând. îmi pare rău, ba nu îmi pare rău. Mănânci pentru doi, sau ce?

Joe se îmbăţoşează.

— Eşti un idiot, spune el.

Evan crede că Joe glumeşte şi râde zgomotos.

— Arăţi superb ca întotdeauna, îi spune lui Frannie, după ce şi-a condus pacienta cu stăpâni cu tot până la ieşire.

Nu poate rezista niciodată să nu flirteze cu ea.

— Şterge-o de aici, Evan, spune ea nepăsătoare.

Joe îşi termină chipsurile, apoi se întoarce la centrifugarea sângelui.

întrucât lucrează până târziu, Joe primeşte un mesaj de la Frannie. Sticla lui de vin – un merlot Yellow Tail – stă acolo, pe banda de la casa de marcat, lângă – pufneşte pe nări – un pachet de ţigări şi un tort cu brânză dulce uriaş.

— Perfect, îi răspunde el, iar ea îi trimite un zâmbet.

Joe se gândeşte acum, în timp ce lucrează, la toate animalele pe care le-a tratat până în momentul de faţă şi le-a salvat. La fericirea pe care o aduce proprietarilor lor. La grija şi atenţia cu care le tratează. Se întreabă dacă treaba asta va compensa vreodată tot restul.

34.

Cathy

Cathy este într-o consultaţie cu o femeie al cărei doberman nu mai mănâncă.

— încercaţi pastă cu vitamine timp de două zile, îi recomandă Cathy, cu mâna pe capul dobermanului. Câinele este bine. Are ochii strălucitori. Dă din coadă. Stomacul se simte relaxat şi nu este sensibil la atingere. Respectaţi o dietă uşoară, hrăniţi-l manual cu pui şi orez făcut biluţe, dacă e nevoie. Puţin şi des. Reveniţi dacă schema nu funcţionează, dar ar trebui să fie în regulă. întâlneşte ochii proprietarei – o femeie de şaizeci de ani. Nu am motive de îngrijorare, o asigură Cathy.

Mereu face această afirmaţie, dacă este

adevărată. Ar vrea să i se spună şi ei la fel, dacă Macca ar fi bolnav.

Femeia clipeşte la ea, zâmbind şi îndreptându-şi inconştient mâna spre câine. Animalele de companie înseamnă atât de mult pentru stăpânii lor. Cathy îi conduce pe doberman şi pe proprietara acestuia afară, în recepţie. Frannie, cu un pix care îi ţine părul strâns în vârful capului, cu Facebook-ul deschis pe computerul de serviciu şi având ambalaje de chipsuri şi un baton de ciocolată împrăştiate pe birou, se pune imediat pe treabă şi face nota de plată. îi aruncă o privire lui Cathy.

— Ai timp pentru o paradă de modă rapidă?

Cathy ridică din sprâncene.

— Ştii ceva... fac cumpărături când sunt stresată, se scuză Frannie, scoţând un colet de la ASOS, cu ambalajul său distinctiv negru cu alb, din sertarul de sus al biroului. Ce crezi despre asta? spune, deschizând pachetul şi scoţând hainele. Ridică o bluză la vedere şi i-o arată lui Cathy. Este roşie ca sângele.

— E prea mult, rosteşte Cathy încet. Roşul nu ţi se potriveşte.

Frannie continuă să cotrobăie prin pachet, nebăgând-o în seamă. Cathy numai că nu-i spune: „Cum te poţi gândi la cumpărături tocmai acum?” Nu ar fi corect. Fiecare face faţă situaţiei în felul lui. Frannie o târăşte pe Cathy în sala de pregătire preoperatorie, încăperea cu cele mai bune lumini, unde încearcă o rochie cu imprimeu autumnal lungă până la podea, care îi este mult prea mare. în timp ce o scoate de pe ea, Cathy îi poate număra coastele.

— Poate, spune Cathy. Este o variantă.

Asta obişnuia să îi spună mereu lui Frannie când soseau haine la cabinet, numai că, de data asta, nu crede cu adevărat ceea ce spune. Totul s-a schimbat.

— Am s-o întreb pe Deb, zice Frannie, făcând

rochia ghem şi punând-o înapoi în folia de plastic transparentă.

întoarsă în sala de consultaţii, Cathy şterge masa cu spray antiseptic şi cu o rolă albastră pentru curăţarea părului de animale.

O aude pe mama lor intrând în foaier. Cathy a fost întotdeauna tolerantă faţă de incapacitatea mamei ei de a renunţa complet la controlul afacerii celor trei copii ai săi, dar nu poate da ochii cu ea astăzi. Ea va şti.

— Cum a fost în vacanţă? o descoase Maria, băgându-şi capul pe după uşă.

— Bine, răspunde Cathy.

— Arăţi obosită. Cu toţii arătaţi obosiţi.

— Suntem bine, o asigură Cathy.

— Mănânci suficient?

— Mamă, ripostează Cathy, cu un semnal de avertizare în voce.

Are treizeci şi cinci de ani. Nu vrea să fie dădăcită. Şi, chiar dacă ar vrea, nu de asta are ea nevoie acum – de această anxietate pe care o afişează mama ei. Dacă Maria ţine neapărat să o dădăcească, atunci ar putea, cel puţin, să discute despre elefantul din încăpere.

— Te întrebam doar, se apără Maria.

— Ai consultaţii? o întreabă Cathy. Azi?

— Nu. Dar Frannie mi-a spus că aveţi un rottweiler cu epistaxis.

— Mda, este în spate, îi confirmă Cathy, întrebându-se dacă, atunci când va avea şaizeci şi cinci de ani, nu va putea rezista să nu treacă pe la cabinet. Doamne, speră să nu fie aşa. Joe îi va face o tomografie, adaugă ea.

— Serios? Deja?

— Nu este doar un simplu acces de strănuturi, afirmă Cathy, oftând plină de frustrare că trebuie să-i explice raţionamentul lor, că trebuie să

repete o conversaţie pe care ei au avut-o deja. Ce bine ar fi dacă mama lor ar lucra cu normă întreagă sau dacă nu ar lucra deloc...

Maria a pornit deja pe uşă afară.

— îl avem sub control, strigă Cathy după ea.

îşi verifică telefonul înaintea următorului pacient, stând pe podea lângă Macca, buldogul salvat de ea, adus la cabinet în urmă cu trei ani, având un deget rupt, de către un proprietar care nu era dispus să plătească pentru a-l trata. „Ca să fiu sincer, mi-aş dori să nu-l fi avut niciodată”, a declarat bărbatul şi, în acea secundă, ochii căprui ai lui Macca i-au întâlnit pe cei ai lui Cathy şi a fost dragoste la prima vedere.

„Bineînţeles că este cineva aici care l-ar putea salva”, a spus ea mai în glumă, mai în serios.

„Oh, da... Dumnezeule. Mi-ar plăcea treaba asta. Pur şi simplu, are mult prea multă energie”.

Cathy s-a uitat la el, făcând ochii mari şi gândindu-se: „Cum de-ai putut?” Macca a plecat acasă cu ea săptămâna următoare şi s-a săltat singur pe canapea. Degetul lui nici măcar nu avusese nevoie de vreun alt tratament în afară de odihnă.

Navighează acum pe telefonul ei, dar nu găseşte noutăţi. Sângele îi devine efervescent în timpul ăsta. Stă acolo singură, în camera din spate, cu faţa îmbujorată, în spaţiul de care odinioară era atât de mândră că îl deţine parţial, dar în care se simte de data asta ca într-o închisoare. Nu îi este mai bine niciodată ajunsă aici, în Marea Britanie. îi este mai rău, de fapt, pentru că sunt cu toţii atât de departe de cadavru. Cathy habar nu are dacă l-au găsit. Chiar în acest moment, în timp ce se uită la manichiura ei de vacanţă stând sprijinită pe blana lui Macca, cineva ar putea să-l dezgroape pe Will. Duhoarea lui, pielea lui putrezită. Ceea ce au făcut ei este *atât* de greşit, atât de vădit greşit. Sunt nişte

monştri. Ce ar crede mama lor?
Mama lor ar... ce-ar face? Cathy nu-şi poate imagina. Ar fi distrusă. Asta s-ar întâmpla. Asta e ceea ce s-a mai întâmplat deja o dată.

îl trage pe Macca lângă ea, ţinându-l strâns. El mârâie, iar ea îi dă drumul. în mod normal, ar lucra. Ar consulta pacient după pacient, lăsând schemele de îngrijire ulterioară să se adune teancuri-teancuri, ar comanda hrană pentru câinii cu diferite afecţiuni medicale şi butelii noi de oxigen pentru sala de operaţii, fiecare sarcină creând la rândul său altele. Ar ajunge acasă la ora zece seara, prea obosită ca să mai gândească. Dar nu face nimic din toate astea astăzi.

îl roagă pe Evan – care mănâncă sandvişuri cu brânză de unul singur în cabinetul lui – să-i ţină locul la următoarea consultaţie, deşi ştie că este frânt de oboseală şi suprasolicitat. Cu toate acestea, găseşte o scuză oarecare şi iese prin recepţie, urmărită îndeaproape de ochii măriţi de uimire ai lui Frannie. Cabinetul lor este aproape în mijlocul pustiului, doar un şir de trei spaţii comerciale, cu apartamente deasupra, şi cu câmpuri în spate. O farmacie, o cafenea privată şi cabinetul lor veterinar. Chiria era ieftină aici, în sălbăticie, iar ei îşi făceau publicitate cu preţurile reduse pe care le practicau la cabinetul veterinar, spre supărarea mamei lor. Afacerea s-a pus repede pe roate. Pe oameni nu-i deranja să parcurgă o distanţă mai mare pentru a beneficia de un chilipir şi de un loc de parcare uşor de găsit.

începuse să plouă de dimineaţă în timp ce venea la cabinet. Un adevărat potop biblic, despre care se vorbeşte la ştiri, precum şi în buletinele meteo. A plouat într-o dimineaţă cât într-o lună, şi încă mai toarnă cu găleata. Este o vreme atât de furtunoasă, încât cerul a început să se întunece şi plafonul de nori atârnă jos pe alocuri, având culoarea unei pensule cu vopsea neagră înmuiată în apă limpede. Afară miroase a iarbă udă şi a trotuare fierbinţi.

în cafeneaua de alături, comandă o cafea americană şi îi adaugă puţin lapte luat de la o mică staţie cu autoservire din lemn, aflată în partea din spate. Are nevoie să stea doar zece minute aici, singură, ca să-şi limpezească mintea. Se aşază şi îşi duce cana la buze, gândindu-se la Will. Poate că, dacă se gândeşte la el, aducându-i un omagiu, o va ajuta cumva.

în timp ce priveşte cum cafeneaua liniştită se umple treptat de oameni care îşi scutură umbrelele, dându-şi la o parte părul ud de pe faţă cu gesturi deliberate, îl vede. Pe bărbatul din sala de preluare a bagajelor. Cathy clipeşte, uimită că el se află aici, la ţară. Are o geantă maro cu el, o geantă pentru laptop. Astăzi poartă ochelari, dar cu siguranţă este el. Este îmbrăcat cu un hanorac şi cu o pereche de blugi închişi la culoare, suflecaţi la glezne şi, în timp ce îl priveşte, dogoarea îi urcă din nou în obraji.

încearcă să-i surprindă privirea şi zăreşte cu coada ochiului că el se opreşte din drum atunci când o recunoaşte.

Se apropie de masa ei, ocolind tejgheaua. Aduce cu el mirosul de peisaj rural bătut de ploi şi, de dincolo de el, răzbate din nou acel miros fierbinte de vară. Ea îşi ridică privirea spre el în timp ce îi inspiră aroma.

— Fata de la banda rulantă pentru bagaje, spune el, cu un zâmbet lăţindu-i-se pe chip.

Este mai în vârstă decât a crezut ea la început. Poate să aibă patruzeci şi ceva de ani. Ochi întunecaţi, dar gene palide.

— Eu sunt, îl aprobă ea.

Ce amuzant! cugetă Cathy. Dacă nu i-ar fi dispărut bagajul, tot s-ar fi intersectat cu acest bărbat aici, în cafenea, dar nu l-ar fi cunoscut, ca şi cum ar fi fost două piese de domino care se prăbuşesc pe rând, prima trebuind să o încline pe a

doua; ceva la care Cathy se gândeşte adeseori atunci când retrăieşte clipa în care a sunat-o Frannie.

El se întoarce cu spatele la ea, cu un braţ ridicat pe jumătate în chip de rămas-bun, iar Cathy simte cum o furnică ceva pe piele. Dezamăgire. îşi doreşte acea trăire care îi arde obrajii în flăcări.

— S-a spart ceva? în bagajul tău? întreabă ea disperată.

El se întoarce din nou cu faţa spre ea, şi un zâmbet i se întinde mai întâi pe o jumătate a gurii lui, apoi pe cealaltă, un rânjet strâmb mai mult sau mai puţin intenţionat, după care răspunde:

— Nu. în al tău?

— Tom! strigă proprietarul cafenelei, privind spre masa lui Cathy. Ca de obicei?

— Da, te rog. La pachet, adaugă Tom, întorcându-se din nou cu spatele la ea.

Cathy se pomeneşte că îşi bea cafeaua americană în grabă. La urma urmei, trebuie să se întoarcă la muncă.

îşi sincronizează ridicarea de la masă exact cu momentul în care el îşi atinge cârdul contactless de POS. Şi apoi ies împreună în ploaie. El ţine în mână un pahar de unică folosinţă, stând iarăşi proptit cu toată greutatea pe un şold. Uniforma ei de lucru se udă. Ce face acum, după ce şi-a scurtat pauza de cafea ca să iasă odată cu el pe uşă? Ea este întotdeauna cea care urmăreşte prada. Dar poate simţi căldura pe care o emană corpul lui, chiar şi aici, în timp ce stau împreună afară, în ploaie.

— Lucrezi la cabinetul veterinar? întreabă el, făcând un semn cu mâna în care ţine cafeaua către halatul ei tunică şi ridicându-şi gluga hanoracului cu cealaltă.

— Da. Cathy se uită dincolo de umărul lui, către cabinetul veterinar.

Joe şi Frannie ies împreună. Cathy îşi verifică distrată ceasul. Joe ar trebui să fie la operaţia de după-amiază. Şi Frannie ar trebui să fie la recepţie. Unde se duc? Ea continuă să-i urmărească din priviri. Ceva din limbajul trupului lor denotă că sunt conştienţi de sine, timizi poate. Merg împreună pe drum, dar unde anume, Cathy nu-şi poate imagina.

— Eşti medic veterinar sau... începe Tom.

— îmi cer scuze, spune Cathy. Arată spre ei. Aceia sunt fratele şi sora mea.

— Lucraţi împreună?

— îhm, spune ea, privindu-i în continuare.

Gândindu-se în continuare. Gândindu-se la avocatul lui Frannie, la numele lui Joe de pe mandat, la cât de singură se simte brusc în această familie, de parcă ar ţine-o atârnată deasupra unei prăpăstii, iar ea ar trebui să se bazeze pe ei ca să nu îi dea drumul în hău.

— O vreme cam ploioasă pentru o plimbare, remarcă Tom, uitându-se şi el la ei.

Ea îşi întoarce privirea spre el.

— Te-ai udat destul de tare. Se uită la blugii lui, care au deja pete întunecate pe alocuri din cauza ploii.

El ridică din umeri, cu un gest larg şi stângaci, de parcă nu i-ar păsa de nimic, iar Cathy, căreia îi pasă al dracului de mult de orice, se mută după el ca o floare după soare.

— Da, sunt medic veterinar, spune Cathy, răspunzând la întrebarea lui cu obrajii în flăcări.

— Oh, minunat! exclamă Torn.

Ploaia îi biciuieşte pe amândoi, iar Tom începe din nou să râdă.

— Iisuse Hristoase! zice el. Nu este Verona, nu-i aşa? Dar rămâne în continuare pe loc, zâmbind în jos spre ea.

— Nu, nu este, spune Cathy.
— Ar trebui să... începe el.
Cathy aşteaptă, întrebându-se dacă ar putea simţi şi el ce simte ea, cum stă acolo, ezitând, în timp ce picăturile îi alunecă pe gât, uitându-se la cafeaua lui. Ochii lor se întâlnesc.

— Vrei să mergem într-un loc mai uscat? propune Tom. Să împărţim cafeaua mea? Sau să-ţi cumpăr alta?

El ridică din umeri, din nou cu un gest larg.
Cathy devenise timidă pe când avea doisprezece ani. Timiditatea ei debutase odată cu febra glandulară. Cu o zi înainte, jucase hochei, apoi se dusese la o cafenea, apoi venise acasă şi îşi făcuse ordine în cameră. Avea o energie debordantă, pe care şi-o cheltuia după bunul-plac. Stătea până seara târziu. Se săruta cu băieţi. îşi termina eseurile în al unsprezecelea ceas şi făcea sport pentru a se detensiona după aceea.
Dar apoi, a urmat boala. A luat-o la şcoală, de la o colegă de clasă care şi-a revenit în aproximativ o săptămână, într-un timp foarte scurt, aşadar. Dar pe Cathy a lovit-o crunt. Mai întâi, căldura dogoritoare a febrei, intensitatea viselor provocate de febră. Apoi oboseala, ca şi cum membrele ei ar fi stat sub apă. Nu îşi aminteşte prea multe despre săptămânile şi lunile care au urmat, doar mici frânturi. Cum întindea mâna să-şi strângă părul într-o coadă de cal, iar mişcarea braţelor ei o epuiza în mod neaşteptat. Cum adormea cu o ceaşcă de ceai cuibărită în mâini şi cădea într-un somn atât de profund, încât atunci când se trezea, ceaşca era exact în aceeaşi poziţie, doar că ceaiul era rece.
S-a îmbolnăvit în noaptea de Revelion şi abia în aprilie a fost în stare să-şi pregătească singură gustarea de prânz. Se trezea la zece, se uita la televizor până la amiază. Mai trăgea un pui de somn. Se uita la televizor până seara, şi era adesea în pat înainte de nouă. Doctorul spusese că sistemul ei

imunitar intrase în „descoperire de cont” şi că avea nevoie să-şi petreacă o perioadă plătind ratele, explicaţie care avea sens pentru Cathy, ciudat de logică în haosul bolii în care se pomenise trăind.

Cathy a continuat să-şi revină pe parcursul verii şi al toamnei. Tot ceea ce nu fusese în stare să facă în timpul bolii căpătase apoi caracter experimental, uneori la scară mică, miniaturală chiar, în acea toamnă/iarnă. Făcea câte o prăjitură şi se întindea în pat, până se cocea în cuptor. Făcea mici excursii, dar se odihnea pe bancheta din spate a maşinii, pe drum până acolo.

Şi apoi, dintr-odată, în ianuarie următor, s-a simţit mult mai bine. începuse să vorbească cu un băiat pe MSN-ul de pe laptopul ei, uneori, când era bolnavă şi zăcea în pat. Era de la şcoala ei, cu un an mai mare, şi stătuse acasă aproape la fel de mult ca ea, cu un femur rupt care nu se mai vindeca.

El a venit la ea în noaptea aceea, când ea avea grijă de
Roşie. Roşie avea opt ani, Cathy treisprezece, Joe cincisprezece. Toţi ceilalţi erau plecaţi la o petrecere de familie despre care Cathy spusese că nu o atrăgea deloc, când, de fapt, încă nu avea energia necesară pentru aşa ceva. Nu a vrut să reţină pe toată lumea în casă, aşa că s-a oferit să aibă grijă de Roşie.

Roşie dormea adânc. Cathy şi băiatul s-au dus în bârlogul ei, au închis uşa şi s-au uitat la un film.

Chiar şi acum, cu tot ce s-a întâmplat după aceea, şi de atunci încoace, Cathy îşi poate aminti detalii ciudate din acea seară. Trotuarele ca de sticlă din pricina gerului de afară. Faptul că a aprins trei lumânări, trei puncte portocalii în întunericul de pe şemineu. Niciodată nu ar mai putea să i se pară lui Cathy că era ceva absolut obişnuit într-o seară, nici măcar în cea mai banală dintre ele, petrecută cu suficientă energie, tară să doarmă, se gândea ea, în timp ce se ţinea de mână cu un băiat pe nume Sean, pe care abia dacă îl cunoştea, dar dorea să-l

cunoască mai bine. Nimic rău nu i s-ar mai putea întâmpla vreodată, se gândea ea, exact în acea seară. Avusese deja parte de doza ei de ghinion.

Au ieşit din bârlog după ce filmul s-a terminat.

S-a dus să verifice ce făcea Roşie şi a găsit-o în patul ei.

Complet nemişcată.

Cathy s-a oprit în prag, alungând anxietatea pe care o resimţea. A traversat camera şi a întins mâna s-o atingă pe Roşie, ca să verifice doar, şi a simţit că era rece. Se răcea. Nu era prea rece, dar nici la temperatura corpului. Corpul lui Cathy a reacţionat la şoc dând în clocot. încă îşi mai aminteşte şi acum de dogoarea aceea provocată de panică. Sindromul morţii subite a sugarului, au spus ei. I se poate întâmpla oricărui copil. Nimeni nu ştie ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi ascultat, dacă ar fi verificat-o mai des.

Cathy cu greu îşi mai aminteşte ce a urmat. Apelul la Urgenţe, părinţii ei întâlnindu-se cu ea la spital. îşi aminteşte doar de acel ger năprasnic de afară, de acele trei lumânări, de ultimul sentiment de fericire îmbuteliat când a stat mână în mână, adolescentă fiind, cu acel băiat, Sean, pe care nu l-a mai văzut de atunci. Singurul lucru pe care Cathy şi-l aminteşte este ceea ce a auzit. De la mamă la tată, de la soţie la soţ, aflaţi în ceea ce credeau ei că era intimitatea liniştită a bucătăriei lor, Cathy i-a auzit.

„Ei bine, ea a făcut mereu ce-a vrut, fără să se gândească la consecinţe".

Cathy îşi poate da seama ca adult că aceasta este o evaluare nedreaptă... a fost o adolescentă normală; activă, da, şi egoistă... Şi totuşi. Treaba asta a ajuns să-i definească vârsta adultă. Fiecare cuvânt aruncat la întâmplare la vreo întâlnire este pus la îndoială. Viaţă trăită în tonuri cenuşii, o fire reţinută, mereu

la locul de muncă. Trebuie să fie autosabotaj, îşi dă seama acum; se pot întâmpla lucruri rele imediat după lucruri bune, imediat după ce te relaxezi.

Cathy îşi ridică privirea spre acest bărbat căruia nu pare să- i pese de nimic. Şi vede cât de fericit este el, în timp ce îl udă ploaia şi îi zâmbeşte ei. Trăindu-şi viaţa în ploaie.

— Ştii ce? spune Cathy, uitându-se la el, cu ploaia picurându-i pe frunte.

Ar putea încerca. Ar putea încerca să fie mai puţin timidă. Ar putea încerca să se exteriorizeze.

— Ce mama naibii! Hai să mergem.

35.

Acum

Biroul lui Jason, mijlocul lunii martie, ora 17.00

— în regulă, spune Jason. Avem ceea ce numim depoziţia celeilalte părţi.

— Oh! exclam.

Termenul îmi este vag familiar, aşa cum este uneori jargonul legal. Procese, martori, inculpaţi, acuzaţi... Mă uit la mâinile mele care se odihnesc în poală, în timp ce stau aşezată vizavi de el.

— Aşa că am studiat-o cu atenţie, spune Jason, şi îmi simt umerii relaxându-se de uşurare.

„Nu este treaba mea”, trebuie să-mi reamintesc eu uneori. „Este, de fapt, treaba lui, să termine odată cu asta, să mă ajute, să-i pună capăt”.

— Bine, răspund, cu o voce firavă.

Acum că mi-a spus, văd că depoziţia este împrăştiată pe biroul lui în bibliorafturi având numele meu pe cotor. Trei, patru, cinci la număr. Am

impresia că se tot adună. Atâta documentaţie despre ceva ce s-a întâmplat într-o fracţiune de secundă.

Pe biroul lui Jason sunt trei căni de cafea pe jumătate băute, iar părul lui este mai zbârlit decât de obicei.

— Şi am corelat-o cu declaraţia pe care ai dat-o tu.

— Corect. E de rău?

— Nu, nu e de rău, spune Jason, dar lungeşte ultimul cuvânt, accentuându-l, ca şi cum lumina strălucitoare a reflectoarelor ar fi îndreptată asupra lui.

— Dar nu este nici de bine?

Privirea lui Jason alunecă într-o parte.

— Vreau să spun... Uite, zice el, privindu-mă din nou drept în faţă, tară să mă slăbească din ochi.

Pentru o clipă, inima stă să îmi sară din piept şi cred că urmează să-mi spună că nimic din toate astea nu este bine, că totul s-a terminat, că suntem terminaţi.

— Joe n-a fost de acord cu versiunea ta asupra evenimentelor.

închid ochii. Este amuzant cum, chiar şi după ce ne-am înstrăinat, încă mă simt apropiată de Joe. Chiar dacă nu mai locuim în acele căsuţe frumoase, mititele, cu ferestrele lor arcuite şi cu podele din piatră, chiar dacă nu mai lucrăm împreună la cabinet şi nu ne mai petrecem fiecare seară împreună. Chiar dacă eu sunt aici, în biroul unui avocat, iar el este, poate, în biroul avocatului său, totuşi... Simt că, dacă aş întinde mâna, aş putea să-l ating, pe fratele meu Joe.

— Cât de rău este?

Depoziţiile au fost luate separat, aşa cum se procedează de regulă. Poate, poate, poate sunt doar mici inadvertenţe. Poate că amintirile noastre sunt

doar puţin diferite. Poate că nu este nimic important.

Dar, la fel ca tot ce a urmat după Verona, scenariul cel mai bun, pur şi simplu, nu se materializează. Doar o serie de ghinioane, ca şi cum ai arunca unu cu zarul de o sută de ori la rând.

— Este foarte diferit, rosteşte Jason clar şi răspicat.

întinde mâna spre dosarul marcat „R. vs Plant[-]- – Dosarul nr. 1” şi, în timp ce afară lapoviţa cade sporadic în rafale, începe să-mi explice şi ne apucăm de treabă. Să reparăm. Să reparăm dezastrul pe care l-am făcut cu toţii. Mă uit afară pe geam cum lapoviţa se transformă ploaie, izbind sticla murdară a geamurilor din biroul lui Jason. Bineînţeles că suntem terminaţi, cred eu. A fost o prostie să sperăm altceva.

Clipesc în timp ce îmi ridic din nou privirea spre Jason, care subliniază o secţiune din depoziţia lui Joe. Crima s-a înfăptuit, iar acum urmează pedeapsa.

36.

Atunci
Cathy

Imediat ce coboară din maşină, picioarele lui Cathy se scufundă în bălţile care o înconjoară. Merge până la uşa din faţă a lui Frannie în loc să se ducă la a ei. Abia dacă a văzut-o astăzi, la serviciu, şi a decis să stea de vorbă cu ea după ce a zărit-o rătăcind pe drumurile de ţară împreună cu Joe. Trebuie să lămurească lucrurile, iar cu Frannie se poate descurca mai uşor decât cu Joe.

Cathy a făcut schimb de numere de telefon cu Tom, dar încă nu a primit niciun semn de la el. Când s-au despărţit, el a atins-o pe umăr, iar corpul lui Cathy s-a îndreptat spre al lui de parcă ar fi scăpat

de sub control. în afară de asta însă, întâlnirea la o cafea s-a încheiat la fel ca multe altele dinaintea ei. O promisiune cu jumătate de inimă, un plan de viitor. Care va fi anulat de el, presupune ea, urmat de un alt plan, anulat la rândul său, potenţialul murind în faşă precum zăpada care cade, dar nu se aşterne.

Frannie răspunde la uşă, apărând în prag împreună cu părinţii lor, care au hainele pe ei. Frannie poartă un batic colorat şi îl ţine în braţe pe Paul, care este înfăşurat într-unul din acele prosoape cu glugă. Ochii lui căprui-închis sunt încadraţi de gene drepte şi umede. Miroase a lavandă, a biscuiţi şi a lapte. Paul tresare, surprins să o vadă, apoi îşi ascunde faţa doar pentru o secundă, un joc pe care îl face adeseori.

— Sunteţi bine? îi întreabă Frannie zâmbind.

— Tocmai am ieşit din tură acum, îi spune Owen lui Cathy, trăgând-o spre el pentru o îmbrăţişare rapidă. Mă bucur să te văd chiar şi în treacăt.

Ca de fiecare dată, când se uită la Paul, chipul lui se transformă. I-a dispărut stoicismul. A dispărut şi anxietatea mamei sale. Părinţii ei îşi ascund chipul cu palmele şi merg cu spatele pe alee, iţindu-se pe după ele ca să-l facă pe Paul să râdă, o ghiduşie pe care Cathy nu-şi aminteşte să o fi făcut cu ea. Atât de mulţi părinţi sunt mai buni ca bunici.

Părul lui Frannie este îngrămădit în creştetul capului pe sub batic. Machiajul ei s-a estompat. Este atât de slabă. Are pometţii proeminenţi, cu scobituri adânci dedesubt, de parcă ar suferi de o boală gravă. Se dă deoparte şi o lasă pe Cathy să intre, aşa cum face de fiecare dată.

— A venit şi Joe cu tine? întreabă ea, iar Cathy simte o strângere de inimă.

Are impresia că Frannie ar prefera mai degrabă ca Joe să fie aici, nu ea.

— Nu. Ce mai faci? o întreabă Cathy.

— Ştii tu, spune ea, cu spatele la Cathy. Când sus, când jos.

— Mda.

— Mă bucur că ne-am întors. Un ceai?

— Da, prefer să fiu astăzi, aici, decât acum câteva zile acolo, spune Cathy.

— Cum au fost mama şi tata?

— Oh, la fel, spune Frannie sec. Bunici exemplari. Tata i-a cântat lui Paul. „You are My Sunshine."[2]-

— Incredibil.

Frannie râde, culegând din mers un teanc de corespondenţă în timp ce traversează holul.

Casa ei are un miros diferit de cea a lui Cathy. Plastilină, rufe proaspete, iz stătut de mâncare gătită. Tot timpul face diverse lucruri cu şi pentru Paul. Gustări ce pot fi mâncate cu mâna, experimente culinare, pastă de hârtie.

Frannie merge pe holul cu podea din lemn împreună cu băieţelul, ştiind că sora ei o va urma. Acasă la Frannie este locul unde se adună cu toţii, niciodată la Cathy. Ea ştie de ce, ştie că este logic, dar tot o zgândăreşte treaba asta. I-ar putea găzdui la ea, chiar dacă măsuţa ei mică de bucătărie este întotdeauna acoperită cu hârţoage, chiar dacă tavanele cu grinzi sunt atât de joase, încât are nevoie de lumini aprinse în timpul zilei. Casa ei poate părea o versiune mai sărăcăcioasă decât cea a lui Frannie, dar, cu toate astea, are câteva particularităţi interesante. Stive ordonate de buşteni lângă focul adevărat, deschis. Plăci de lambriuri din lemn în camera din faţă, pe care a zugrăvit-o în albastru-marin. O sonerie lângă uşă, pe care a păstrat-o de pe vremea când era un oficiu poştal victorian.

Cathy se duce să se aşeze pe pragul uşilor pliante moderne ale lui Frannie, aşa cum face aproape

întotdeauna. Frannie aduce două ceaiuri şi stau amândouă acolo, cu picioarele atârnând deasupra terasei, una lângă alta.

— Joe mi-a povestit că i-ai spus că numele lui figurează pe mandatul ăla, îi relatează Frannie lui Cathy pe un ton degajat, în timp ce îi oferă ceaiul.

Tonul ei nu este acuzator. Fumea, pentru Frannie, este destul de simplă şi benignă, nu are niciuna dintre complexităţile pe care Cathy pare să le găsească în ea. Joe spusese odată pe un ton ameninţător că avea de gând să ia la pumni un băiat care îi dăduse papucii lui Frannie pe când avea cincisprezece ani, iar Cathy încă îşi aminteşte că sora ei îi zisese lui Joe: „Dar nu mă deranjează deloc. Mi-a plăcut de el, dar nu atât de mult!"

— Ce? spune Cathy, pierdută în gânduri.

Ei alcătuiesc un triunghi, iar Cathy se află în vârful lui. Unghiul care, cel mai probabil, trebuie să suporte greul oricărui impact. Aşa se simte, orişicum. Brusc, vrea să plece. Să se ducă să stea singură în casa ei, cu uşile şi ferestrele închise pentru fratele şi sora ei.

— Spune că tu l-ai întrebat despre asta, insistă Frannie.

Sora ei e învăluită într-o lumină verzuie, de la grădina din faţa ei. Casa lui Frannie este de o eleganţă rafinată prin simplitatea ei. Ea cumpără lucruri la care Cathy nu s-ar gândi niciodată... Covoraşe din blană de oaie puse pe banchete, afişe cu filme de modă veche înrămate pe pereţi. Cumpără aproape totul de pe eBay.

— F-am întrebat... pentru că numele lui este pe acel document, admite Cathy. Nu-i aşa că e ciudat? Că scrie Joseph pe el?

Paul se îndreaptă spre ele nesigur pe picioare şi Frannie culege din pumnii lui micuţi nişte fărâme galbene provenite de la ceva nedefinit.

— Buretele de baie, o lămureşte ea, incapabilă să se abţină să nu-i zâmbească.

Mandatul ăla ar putea fi orice... nu-i aşa? continuă ea. O încălcare a vreunei reguli de circulaţie. A condus mult acolo. *Orice.* El crede că eşti suspicioasă în privinţa lui.

— Ei bine, poate că sunt.

Frannie se îndreaptă de spate, iar Cathy îi surprinde instantaneu expresia. Deranjată, cumva.

— îmi pare rău, adaugă repede Cathy. Doar că... trebuie să recunoşti că este ciudat.

— Da, este ciudat, o aprobă Frannie, înseninându-se. Dar Joe spune orice îi trece prin cap. Nu ar putea să ascundă un secret faţă de noi, chiar dacă ar vrea.

— La fel ca tine, afirmă Cathy.

— Corect, spune Frannie râzând. Sunt prea toantă ca să vă tom minciuni. Joe este prin preajmă? Ar trebui să-i fac şi lui un ceai?

— Nu ştiu, spune Cathy, dorind brusc, cu toată tăria, să rămână singură cu sora ei, dorindu-şi ca Joe să nu fie tot timpul prin preajmă, locuind chiar în casa de alături. Poate că atunci i-ar povesti şi despre Tom.

Părinţii lor au fost şocaţi de sarcina lui Frannie. Le-a dat vestea tuturor la cină, dar era clar că Joe ştia deja. Ceea ce a surprins-o cel mai mult pe Cathy a fost dorinţa lui Frannie de a păstra copilul, de a-l creşte singură. Ea – fiind o persoană care anterior obişnuia să îşi cheltuiască salariul generos pe care i-l plăteau pe pantofi sport şi bijuterii – a început să economisească imediat.

Intenţionase să-şi ia concediu de maternitate, dar s-a simţit singură în căsuţa ei, aşa că, în schimb, l-a adus pe Paul la cabinet în căruciorul lui în fiecare zi, cu Macca stând lângă el.

Frannie se ridică în picioare şi începe să scoată

câte ceva din frigider.

— Nu ne putem întoarce unul împotriva celuilalt, îi zice ea lui Cathy.

Se duce la unul dintre dulapurile de bucătărie, de unde dă jos un castron. Pune ceva în el şi apasă un buton de pe

cuptorul cu microunde, întorcându-i spatele lui

Cathy.

— Aşa a spus, continuă ea.

— Mda, mormăie Cathy.

Paul aliniază cu grijă trei dinozauri pe scândurile din lemn. Cathy îl urmăreşte din priviri, cugetând în sinea ei.

Se uită la ploaia care împroaşcă piscina gonflabilă a lui Paul, picăturile transformându-se în mici erupţii, de parcă cineva ar sufla bule de sub suprafaţa apei. Grădina lui Frannie este sălbatică, plină de ierburi, flori şi tufişuri, toate amestecate laolaltă. în momentul de faţă este o explozie de verde şi violet, un tablou în mişcare în spatele casei.

— Nu crezi? o provoacă Frannie.

— Nu mă întorc împotriva nimănui, declară Cathy.

— Nu. Noi ştim asta. Frannie îşi încrucişează la piept braţele acoperite cu pistrui, uitându-se la Cathy.

„Noi”.

— Fas-o baltă, uită... *uită* c-am spus ceva, zice Cathy, cu vocea gâtuită ca un pahar ţinut prea strâns de picior.

— Oh, nu e nevoie să fii aşa.

— Cum să fiu?

— Dificilă.

— Nu sunt dificilă. Tu se pare că eşti aşa... Iei totul... prea uşor.

— Ce? răbufneşte Frannie, întorcându-se plină de surprindere către Cathy. Se încruntă, evident nedumerită.

— Nimic, spune Cathy, simţindu-se deja vinovată...

Un efect pe care numai mezina familiei lor îl poate avea asupra ei. S-a dezlănţuit doar pentru că s-a simţit izolată de ei, îşi spune apoi.

— Nu merge aşa, ce-i cu tine? insistă Frannie.

Cathy se gândeşte la amănuntele legate de avocat, la mandat, la sângele lui Will şi la cât de mult a fost, şi constată că nu prea ştie de unde să înceapă.

— Mă întrebam doar cum te simţi cu adevărat, dincolo de toate aparenţele, spune Cathy.

— Mă simt chiar foarte bine, răspunde Frannie imediat.

— Vreau să zic... mai exact.

— Cum adică?

Cathy nu spune nimic. Frannie face ochii mari în timp ce se uită la ea.

— Oh, mă simt *prea* bine, nu-i aşa? Tipic pentru tine.

— Tipic pentru mine?

— Autopedepsire draconică.

— Doamne, Fran! Eram îngrijorată doar, pretinde Cathy, dar este o minciună.

Ea nu era îngrijorată; era suspicioasă. Frannie pare să se simtă prea bine. Face cumpărături din duty-free şi, chiar acum, poartă o pereche de cercei cu pene pe care trebuie să şi-i fi pus în această dimineaţă. Cathy nu se poate imagina făcând aşa ceva. Ea abia se târăşte de pe o zi pe alta.

Frannie se ridică în picioare, scoate nişte cartofi dintr-un sertar şi îi aruncă unul lui Cathy.

— Decojeşte-l şi nu mai fi aşa de

morocănoasă, spune ea. Pe locuri, fii gata, start!

Cathy prinde al doilea şi al treilea cartof, în timp ce Paul scoate hohote ascuţite de râs. încearcă să facă ceea ce i se spune, dar încă se mai frământă în sinea ei. Ar putea să o întrebe de avocat. Frannie este deja scoasă din sărite. Cathy ar putea la fel de bine să profite de treaba asta.

Stă, privind afară spre grădină, cu un castron între genunchi, şi învârte cuţitul pentru decojit cartofi în jurul texturii umede şi cărnoase, căzută pe gânduri. Dorind să întrebe un milion de lucruri. Cât de des Frannie şi Joe discută despre ea. Dacă au încredere în ea. Dorind să o întrebe pe
Frannie dacă îi pare rău. Dacă este recunoscătoare pentru ceea ce au făcut ei. Pentru ceea ce au făcut pentru ea. Sau dacă, poate, ea nici măcar nu se gândeşte la asta. Cathy aruncă o privire în cealaltă parte a bucătăriei către sora ei, care toacă un morcov. Este la fel de directă pe cât lasă să se înţeleagă? Sau francheţea ei este de fapt o acoperire, o deviere de la subiect, asemenea cuiva care se preface că este direct şi sincer, când, de fapt, este un ghem de nervi, precum Cathy însăşi?

— Ceea ce vreau să spun, începe Cathy, în timp ce curăţă cartofii, este doar că...

Chipul lui Frannie se încordează. Aşteaptă în tăcere ca sora ei să termine ce are de spus, ca un poliţist care ascunde un as în mânecă.

— Doar că ce? rosteşte ea, în cele din urmă.

— Ţi-am văzut telefonul în Verona. Ştiu că n-ar fi trebuit să mă uit. Dar l-am văzut pe acel avocat că te-a contactat înapoi.

Sprâncenele lui Frannie se arcuiesc.

— Aşa, care vasăzică, spune ea cu răutate în glas.

— Nu fi supărată.

Frannie oftează şi se sprijină de blatul mesei de bucătărie.

— Ca să fiu sinceră, m-am gândit că ar fi rezonabil să avem un avocat la îndemână... pentru noi toţi. în condiţiile actuale. Dacă cineva îmi umblă pe telefon şi îi găseşte toate detaliile, atunci probabil că oricum este prea târziu...

Lasă să îi scape un râs trist printre dinţii ei drepţi şi albi. Şi, în acel moment, Cathy o crede. Râsul acesta este marca Frannie.

— A fost *atât* de mult sânge, Fran. A fost atât de mult. Şi să nu chemi ambulanţa...

— Ştiu. Frannie îşi mută greutatea de pe un picior desculţ pe altul.

— Aveai o viteză mai mare decât ne-ai spus?

— Nu. Nu aveam. Frannie o priveşte pe Cathy drept în ochi.

Cathy menţine contactul vizual cu ea o clipă, îmboldită de propria ei onestitate.

— Erai băută?

— ***Nu.***

— Mă simt de parcă... tu şi Joe... începe Cathy, dar chiar în acel moment îl aude intrând pe uşă şi strigând-o pe Frannie. Vorbind de lup.

— Cum adică te simţi de parcă eu şi Joe...? o iscodeşte Frannie.

Joe ridică o mână salutându-le pe amândouă şi îşi toarnă un pahar de cola din frigiderul lui Frannie. Stau acolo, amândoi în bucătăria lui Frannie, şi se uită lung la Cathy, făcând front comun.

— îmi pare rău că am întârziat, se scuză Joe. E suficient să spun doar: un labrador şi un glonţ Nerf au intrat într-un bar...

— A supravieţuit careva? întreabă Frannie sec.

— Toată lumea.

Joe zâmbeşte. Este un veterinar grozav. Dintotdeauna, absolut dintotdeauna asta şi-a dorit să fie. Cathy îşi aminteşte cum apăsa cu toată seriozitatea un stetoscop de jucărie pe pieptul motanului său, Peanut, într-o după-amiază după şcoală, şi asculta cu atenţie.

— Vrem şi noi vinul pe care l-ai cumpărat! spune Joe.

Fără să scoată vreun alt cuvânt, îşi ia paharul de cola, traversează bucătăria lui Frannie şi i se alătură lui Cathy, aşezându-se cu picioarele încrucişate în pragul uşii deschise.

— A fost un soi de săptămână a vinurilor, continuă el şi se întoarce să se uite la cele două surori ale sale.

Frannie ia o sticlă din frigider şi scoate dopul cu un pocnet.

— Familia Ward a refuzat să plătească factura în seara asta. A procedat aproape la fel ca familia Woolworth.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Joe! se răsteşte Frannie la el, privindu-l cu înverşunare. Asta fost acum douăzeci de ani.

Cathy îşi maschează un zâmbet, deşi înţelege de unde i se trage supărarea surorii mai mici. Istericalele ei la adresa clanului Woolworths pe când avea zece ani fac parte din folclorul familiei lor.

— Acum chiar ai nevoie de vin, decide Cathy.

— Să închinăm un pahar pentru chestia asta, spune Frannie posomorâtă.

— Am să comand pizza, le anunţă Joe, deschizând o aplicaţie pe telefon.

— Nu, fac chipsuri sănătoase, de casă.

— Ghipsurile sănătoase sunt un oximoron, afirmă Joe.

Şi, dintr-odată, este la fel ca în majoritatea serilor. Toţi cei trei fraţi. Mâncare, băutură, glume, dar

Cathy este circumspectă, în seara asta.

— Simte-te ca acasă, spune Frannie râzând.

Se apleacă asupra lui, adăugând şi ciuperci, la care el protestează. Ea acoperă cartofii cu apă şi îi pune în frigider.

Cathy se freacă pe frunte. Ce se petrece aici? Este ceva cât se poate de firesc între ei, şi tocmai asta nu i se pare în regulă.

Sora ei pare să se simtă absolut în largul ei, după ce a ucis pe cineva săptămâna trecută. Este ceva neliniştitor în treaba asta, ceva pe care ea nu poate pune degetul. De obicei, se simte atât de confortabil să stea aici, în dreptul uşilor deschise ale lui Frannie. Fie că plouă, sau ninge, sau este o zi însorită. Dar nu şi în seara asta.

— Tu ce vrei? o întreabă Joe pe Cathy, ridicând telefonul. Ceva anume?

— Nu, mi-e indiferent, răspunde Cathy, ştiind că vocea ei sună încordată.

— Hai, pe bune, răbufneşte Frannie, privind-o pe Cathy peste umăr. E vorba doar de o pizza. Will este la fel de mort, indiferent dacă mănânci una sau nu.

— Aşa funcţionează lucrurile pentru tine? se revoltă Cathy. Noi pur şi simplu... ne vedem nestingheriţi de treaba noastră?

— Cath, murmură Joe. Este doar o pizza, ce mama dracului!

— Bine, consimte Cathy, sorbind din vin şi întrebându-se de ce este singura dintre ei cu conştiinţa încărcată.

Ei pălăvrăgesc despre alte lucruri, în timp ce stau aşezaţi, aşteptând, pe pragul uşilor cu vedere la grădina lui Frannie. Afacerea lor, diferite tratamente curente... Joe şi Cathy fac o abordare profundă a cazuisticii unui labrador cu giardia recurentă, până când Frannie le spune să înceteze. Nu vorbesc

despre vacanţă sau despre cadavru. Două pahare de vin mai târziu, Cathy trebuie să recunoască, tară să vrea, că vede viaţa în culori mai puţin mohorâte. Poate că Frannie are dreptate. Poate că insistând asupra acelui fapt nu face decât să înrăutăţească lucrurile.

Le soseşte pizza, iar Frannie se duce să răspundă la uşă. Cathy aude vocea lui Evan înainte de a apuca măcar să-şi dea seama dacă poate fi cu adevărat a lui.

Se uită la Joe, care deschide o altă sticlă de vin. El îşi înclină capul în semn de aprobare.

— El livrează, spune Joe.

— *Pe bunel* De ce?

— Bani, răspunde Joe laconic.

— Pentru ce?

Joe se joacă cu dopul de plută.

— Plăteşte o grămadă de bani pentru întreţinerea copilului.

— Uau! Dumnezeule! Acum chiar că mă simt prost.

— Eu nu, spune Joe încordat.

Ochii lui Cathy îi urmăresc degetele cum îşi fac în continuare de lucru cu dopul sticlei de vin şi nu se poate abţine să nu se întrebe dacă ştia că Evan era în tură în seara aceea.

— Poate ar trebui să-l plătim mai bine, sugerează ea.

— Câştigă un salariu bun. E treaba lui dacă vrea să-şi părăsească soţia şi copilul.

— *Joe*| Eşti atât de meschin uneori.

— Nu sunt meschin. Spun doar ceea ce gândim cu toţii, susţine Joe.

Cathy nu poate rezista tentaţiei de a se duce pe

hol să o ajute pe Frannie. Şi să-l vadă pe Evan.

— ... dacă ai vrea, spune Evan. După aceea?

— Nu chiar, zice Frannie pe un ton degajat, printre chicoteli.

— Am înţeles, spune Evan, întinzându-i cutiile de pizza. în regulă, atunci. Ai făcut plata online, nu-i aşa?

— Pentru pizza sau pentru invitaţie?

— Nu te umfla prea tare în pene, îi atrage atenţia Evan, în timp ce Frannie ia cutiile, râzând în continuare.

— Tocmai ţi-a dat întâlnire? o întreabă Cathy pe Frannie după ce aceasta închide uşa.

— Mda, din nou, răspunde ea dispreţuitor, în felul acela în care doar oamenii frumoşi îşi pot permite.

Cathy simte o împunsătură de gelozie. Cum de reuşeşte? Frannie nu ar merge niciodată doar la o singură întâlnire. Ea nu ar fi niciodată abandonată din prima: bărbaţii şi-ar dori întotdeauna mai mult.

— Evan? întreabă Joe, când intră amândouă în bucătărie şi încep să aranjeze cutiile de pizza pe masa uriaşă a lui Frannie. Ce-a mai făcut?

— Tocmai mi-a dat întâlnire, în timp ce ne livra o amărâtă de pizza, îl lămureşte Frannie. „Uite, aici ai cutiile cu pizza, şi, pe deasupra, eşti dispusă să ţi-o tragi?”

— Este dezgustător, afirmă Joe, dar râde în timp ce cotrobăie după maioneză prin frigiderul lui Frannie.

Cathy ştie că asta caută, tară să fie nevoie ca el să o spună cu glas tare.

— Ar fi trebuit să comand un hotdog, adaugă el, cu capul pe jumătate băgat în frigider.

— Nu-mi vine să cred că are un al doilea loc

de muncă, declară Cathy.

— S-ar putea să mă plâng că pizza e rece.

— Nu face asta, îl roagă Cathy, întinzând mâna spre braţul lui Joe. El e, în mod evident… nu ştiu cum să spun. Trece prin nişte chestii.

— E un labagiu, spune Joe. Cine vrăjeşte femeile în propriile lor case când livrează pizza?

— Oamenii singuri, răspunde Cathy.

Mănâncă în tăcere, iar Cathy se simte mai relaxată cu fiecare minut care trece. Poate că vor învăţa să uite. Poate că vor mânca pizza şi vor bea vin aşa cum o făceau înainte. Vor putea să îşi bată joc în continuare de colegul lor, în spatele uşilor închise, fiind cele mai proaste versiuni ale lor împreună. Poate, poate, poate.

Sunt în aceeaşi dispoziţie ca la înmormântarea lui Roşie, acel amestec volatil de panică şi umor macabru. Cathy îşi aminteşte prea bine. Priveghiul. Toţi prietenii şi familia. Mama lor într-un taior sobru din anii nouăzeci, tatăl lor într-un sacou negru atât de închis la culoare şi atât de uzat, încât părea a fi cumva de un verde sticlos. După ce toată lumea a plecat, Cathy, Joe şi Frannie au spălat vasele în bucătăria fermei, aşa cum făceau adesea. Cathy le-a spălat, Joe le-a şters şi Frannie le-a pus la loc, ceea ce a însemnat, de fapt, că Joe le-a pus la loc în majoritatea locurilor în care ea nu putea ajunge. Cathy a aruncat o privire spre tavan. Părinţii lor stăteau de vorbă.

— Au spus ceva de o reducere de zece la sută, spunea mama lor.

Joe s-a uitat alarmat la Cathy. Mama lor a continuat:

— Şi nu au aplicat-o. Uite... am plătit integral pentru tot, feliile de pizza, şi batoanele de caşcaval cu ananas...

— Uau! a exclamat Joe, evident incapabil să

se abţină.

Frannie privea zâmbitoare de la Cathy la Joe.

— Ce este? a întrebat.

— Nimic, s-a repezit să-i răspundă Cathy. I-a aruncat o privire lui Joe. „Nu”, i-a spus ea, ridicând o mână, cu buzele tremurânde.

— Este vorba despre mâncarea pentru înmormântare, i-a explicat Joe. O reducere pentru... pentru mâncarea de la înmormântare.

— Vom ajunge în iad dacă râdem, a spuse Cathy.

Dar Joe se ţinea deja eu mâinile de burtă de atâta râs, iar Cathy şi Frannie i s-au alăturat curând.

— Dumnezeule, au început să devină strânşi la pungă, a afirmat Cathy.

în anii următori, trăsăturile de caracter minore, dar pronunţate ale mamei lor – cumpătare, un fel de preţiozitate anxioasă – au crescut în intensitate, în timp ce tatăl lor părea să se ascundă cu totul în spatele nimicniciei, reprimării, liniştii şi lacrimilor în ziua de Crăciun şi în cea în care ar fi trebuit să fie ziua lui Roşie, pretinzând că, pur şi simplu, nu se simţea prea bine.

Joe, Cathy şi Frannie au reacţionat în cele din urmă în singurul mod în care copiii adulţi pot să o facă: prin negare.

Gândindu-se la cât de apropiaţi fuseseră, la cât de mult investiseră unul într-altul, Cathy o întreabă dintr-odată pe Frannie:

— I-ai spus lui Joe despre Jason?

în ochii lui Frannie se citeşte şocul, felia de pizza rămânând în aer deasupra maionezei lui Joe.

— Avocatul? întreabă Joe.

Cathy îl fixează din priviri.

— Ne-am gândit că ar fi bine să avem pe cineva în cazul în care vom avea vreodată nevoie de

un avocat, spune el.

Prea multe explicaţii. Tonul lui e mult prea onest.

— Deci ştii cine este.

— Da, îi confirmă Joe.

— Voi doi... dar nu şi eu, spune ea.

O macină treaba asta. Vechea rivalitate între fraţi, sentimentul că a fost lăsată pe dinafară, dar şi altceva, ceva ce ea a încercat să ţină sub control: ranchiună. Amărăciune. Că Frannie i-a făcut una ca asta. Că ea este atât de adânc implicată, încât nu poate găsi o cale de ieşire.

Frannie şi Joe nu-i răspund.

37.

Joe

Sâmbăta seara în vizită la părinţii lor. Joe o aşteaptă cu nerăbdare în fiecare săptămână, dar se întoarce întotdeauna la el acasă într-o stare de proastă dispoziţie. Lydia nu a vrut să vină în seara asta, s-a purtat ciudat cu el toată săptămâna, în fiecare seară întrebându-l ce a făcut Evan, în fiecare seară devenind irascibilă când el refuza să-i spună.

Cathy l-a lăsat pe Macca acasă de data asta.

— Nu ar fi făcut altceva decât să cerşească brânză, le-a explicat, morocănoasă, evident şi ea cu capsa pusă.

Părinţii lor locuiesc într-o fermă veche la marginea comitatului Warwickshire – suficient de departe de căsuţele lor, încât să trebuiască să sune ca să îşi anunţe vizita, ceea ce le convine de minune. Este o casă în formă de L, cu două anexe: una pe care o folosesc pe post de bar şi una pentru depozitarea lemnelor. Acum, ei stau în bar împreună cu doi labradori aurii bătrâni, cu uşa larg deschisă spre ploaia de iulie, şi toarnă cu găleata, împroşcând stropi mari şi grei pe podeaua din lemn. Este o

cămăruţă cu şase scaune în jurul unei insule micuţe, cu câteva sticle de vin şi de bere, cu o tablă de darts într-un colţ. Nu este un bar adevărat, aşa cum subliniază adesea Joe. Mai degrabă o magazie.

Paul s-a dus la culcare, iar atmosfera s-a răcit oarecum de când a plecat el. Nu mai există nicio conductă prin care să îşi poată canaliza dragostea unul faţă de celălalt. Nu mai sunt izbucniri hilare pe tema dinozaurilor – *Stegosaurus!,* a strigat el peltic la ora cinei –, sau cuvântul *yes*, repetat la nesfârşit, învăţat recent, dar cu accent american. Joe l-a auzit pe tatăl lui imitându-l mai devreme *-yayus* – şi a fost atât de surprins de tonul său vesel.

— Oricum, mă bucur că a fost bine în Italia, le spune tatăl lor, cu atitudinea lui rigidă obişnuită.

Joe stă cu ochii aţintiţi în jos, asupra halbei lui pe jumătate băută, astfel încât să nu fie nevoit să schimbe nicio privire cu surorile sale.

— A fost, consimte Joe stând cu ochii în poală. Se uită apoi la tatăl său, zâmbind binevoitor, şi se simte de parcă ar avea din nou zece ani, dorindu-şi atât de mult să-l impresioneze, dorind să aibă încredere în el şi să-i mărturisească. Dorindu-şi să fie încă la acea vârstă la care Peanut era în viaţă, abia aşteptând să se ghemuiască pe perna lui. Când Frannie şi Cathy se aflau încă în grija tatălui lor, şi nu – mai mult sau mai puţin – într-a lui Joe.

— Verona este un oraş sigur? întreabă Maria.

— Pe bune?! comentează Joe.

întrebarea îl irită mai mult decât de obicei, pentru că Verona, în mod evident, nu este un oraş sigur: sau nu a fost pentru Will, cel puţin.

— Este în regulă, adaugă el cu glas gâtuit. Serios vorbind. Doar este Italia, la urma urmelor. Nu ne-am dus în Irak.

Maria nu zâmbeşte. Tatăl lor ignoră schimbul de cuvinte, scoate săgeţile din dulap şi montează tabla pe perete.

— Facem un joc? i se adresează el plin de speranţă lui Joe, dintotdeauna fiind diplomatul din umbră, pacificatorul.

în timp ce se joacă, mama lor întreabă despre rezultatul analizelor unui terrier cu o rotulă luxată, iar Joe se duce cu gândul la acel câine Jack Russell pe care l-a văzut şchiopătând prin Verona în ziua în care a folosit cârdul lui Will la bancomat. Ieri, când o asistentă i-a cerut să canuleze aorta unui chihuahua cu probleme delicate de sănătate, îi venea mai degrabă să se ascundă sub birou decât să deschidă o venă şi să simtă mirosul sângelui. Operaţia este de obicei un prilej de meditaţie pentru el. Cathy preferă să se ocupe de tratamente, găsind rezolvări pentru cubul Rubik. Ştie pe de rost fiecare interacţiune medicamentoasă şi poate detecta o cantitate anormală de proteine din urină în exact cinci secunde. Acesta este motivul pentru care au făcut întotdeauna o echipă atât de bună. Dar acum el este pierdut, si bănuieşte că si ea este la fel.

— L-am operat. E bine... la odihnă în cuşcă, spune Joe.

— Proprietarii nu vor fi de acord cu treaba asta, le atrage atenţia ea. Ei sunt... ştiţi voi.

— Trebuia să o facem, pledează Cathy.

— Nu ştiu sigur dacă...

— Te-ai pensionat sau încă mai te ocupi de management la scară redusă? o repede Joe, ca apoi să regrete imediat când vede cum mamei îi pică faţa.

— Cu toţii păreţi de-a dreptul deprimaţi, remarcă ea, în loc să răspundă. Melancolia de după vacanţă?

— Eu sunt bine, afirmă el.

— Nu mai fi aşa arţăgos, îl sfătuieşte mama sa, în timp ce el se foieşte stingher sub privirea ei.

— Doar că... trebuie să îţi explicăm ţie toate deciziile noastre. Pentru că nu tu nu mai vrei să lucrezi, ceea ce înţeleg pe deplin. Dar încă vrei să fii implicată, se scuză cumva Joe.

— îmi pare rău, spune mama lui, cu o voce mai ascuţită decât de obicei. îmi ce scuze pentru că vreau să ştiu ce se întâmplă cu afacerea mea. îşi desface braţele larg, apoi le lasă să cadă.

Joe scutură din cap iritat. Total lipsit de logică.

— Las-o baltă.

— Spuneţi-ne mai multe despre Verona, le cere Maria. Aţi auzit de bărbatul... englezul dispărut... când aţi fost acolo?

Atmosfera se încordează ca un arc. Este greu de imaginat că ea nu ştie sau nu îşi va da seama la un moment dat, gândeşte Joe, în timp ce îşi termină berea. Doar este mama lor.

Dar ce înseamnă atmosfera, de fapt? Este doar limbajul trupului. Nimic mai mult sau mai puţin decât atât. Moleculele din aer nu se schimbă pentru că ei ştiu ceva ce părinţii lor nu ştiu.

— Da, spune Joe. Ne-ai trimis deja mesaje.

— Ştiu. Nimeni nu mi-a răspuns la ele.

— Au dat târcoale câţiva poliţişti prin preajmă, ne-au întrebat nişte chestii. Joe aruncă o privire spre Frannie. N-a fost cine ştie ce tevatură.

O vede pe Cathy îndepărtându-se de el şi trecând de cealaltă parte a barului. Ea se uită în jos, la labradori, dar el ştie că l-a auzit. întinde o mână după cola ei. Este fermă.

— V-au băgat în sperieţi? întreabă Maria.

Aşa funcţionează mintea ei: întotdeauna, dar întotdeauna, absolut întotdeauna îşi imaginează tot ce e mai rău. Joe s-a săturat până peste cap, chiar dacă, cu această ocazie, instinctul ei matern este corect. Uite unde au ajuns. Să îşi rezolve problemele singuri, în loc să le ceară ajutorul.

— Nu, spune Joe necăjit.

— Bietul de el, îl compătimeşte Owen, iar atmosfera devine apăsătoare şi tristă instantaneu.

Părinţii lor se gândesc la Roşie, dar surorile lui – Joe este sigur de asta – se gândesc la William.

Ochii lui Frannie sunt umezi în timp ce se uită la el din cealaltă parte a încăperii, iar Joe îşi doreşte ca ea să nu se piardă cu firea.

— Mda, spune cu glas îngroşat cea care odinioară fusese o soră îndurerată, acum însă fiind ea însăşi cea care provocase durerea unei alte familii.

Cad în ceea ce părinţii lor trebuie să creadă că este o tăcere în care se bucură de compania lor plăcută, în timp ce Joe, Frannie şi Cathy stau acolo, simţindu-se ca nişte monştri, ca nişte ticăloşi.

Joe simte un bâzâit în buzunar şi îşi scoate telefonul. Trebuie să fie Lydia.

Este un prefix cu codul +39. Tot corpul i se răceşte brusc. Se holbează la el, apoi i-l ridică lui Cathy la vedere.

— Un apel din Italia, spune, cu o voce nefirească şi răguşită.

— Vrei să răspund eu? se oferă ea imediat.

— Nu, răspund eu, spune Joe. Simte ochii părinţilor îndreptaţi asupra lui.

— De ce nu vrei să răspunzi? întreabă Maria pe un ton strident.

El o ignoră şi iese afară cu capul băgat între umeri, picăturile de apă din iarbă îmbibându-se în încălţămintea lui.

— Alo? spune el în telefon.

— Joe? întreabă o voce feminină italiană.

— La telefon, îi confirmă el.

Are impresia că inima îi pompează impulsuri electrice prin tot corpul.

— Sunt Carina, scuze... Am un număr nou, spune ea.

Carina locuieşte cu câteva vile mai departe de ei. Se cunosc pentru că drumurile li s-au intersectat pe când preluau corespondenţa, dar el nu ţine minte să-l fi sunat vreodată.

— Cum stai cu rezervările pentru septembrie? îl întreabă ea.

— E totul ocupat, spune el. De ce?

— Oh... nu e nimic important. Avem aici un cuplu care a vrut să verifice dacă poate veni şi familia lor... să stea în vila ta.

— îmi pare rău, spune el, gândindu-se că se poate descurca şi tară toate aceste rezervări, că vrea să-şi îngrădească definitiv vila cu un gard înalt şi că, în mod cert, el, unul, nu va mai sta niciodată în ea. îmi pare rău, spune din nou, dorind doar să încheie cât mai repede convorbirea.

Cathy şi Frannie trebuie să fie îngrijorate, stând înăuntru şi prefacându-se că totul este în regulă, când, de fapt, oricum numai în regulă nu e.

— Nu-ţi face probleme. Aţi auzit de planul de dezvoltare rurală? îl întreabă Carina cu dezinvoltură. Este în plină desfăşurare chiar în timp ce vorbim.

— Ce dezvoltare? Joe îşi trece o mână prin păr.

— Pădurea din spatele vilei tale şi de lângă a mea, spune ea. în sfârşit se sistematizează. Au primit avizul de începere a lucrărilor săptămâna trecută.

Joe crede că nu mai are mult până să leşine.

— Nu mi-a spus nimeni nimic, zice el, de parcă aşa ar anula vestea asta care a căzut ca din senin pe capul lui. N-ar trebui să ne anunţe şi pe noi?

— Sunt sigură că anticul sistem de

dezvoltare rurală italian ţi-a scris o scrisoare din care nu vei înţelege o iotă, râde Carina, apoi închide.

Joe rămâne acolo, în grădina părinţilor săi, dorindu-şi, pentru o secundă doar, să nu aibă o mamă şi un tată care să fi avut parte deja de prea multă tragedie. Astfel, ar fi putut apela la ei. îşi întinde un braţ în întuneric, imaginându-şi că l-ar putea prinde cineva cu toată puterea, că l-ar putea ajuta. Stă
acolo pentru o secundă, cu braţul întins, ascultând ploaia.

— Ce faci aici? întreabă Cathy, ieşind prin cadrul luminat al uşii, cu chipul îngrijorat.

Ochii îi alunecă spre braţul lui întins şi se încruntă şi mai tare.

— Sapă pădurea. Sistematizare, spune Joe, conştient că vorbele lui nu au niciun sens.

— Ce?!

— O să-l găsească, spune el, exact în momentul când Frannie iese pe uşă.

O tăcere adâncă se lasă între ei.

— Trebuie să mergem, spune Joe.

— Ştiţi ceva, îi anunţă Cathy pe părinţii lor, intrând înapoi în bar, ne cerem scuze, dar trebuie să ne ocupăm de ceva acasă la noi. Vorbeşte atât de repede şi pe un ton atât de categoric, încât este inutil să mai comenteze cineva ceva. Trebuie să... Vecinii ne-au spus că Macca latră.

Este o minciună şubredă, dar pare să fie trecută cu vederea, deoarece Cathy nu minte niciodată. îşi ia haina şi îi împinge pe Joe şi Frannie pe uşă afară. Părinţii lor par să mai spună ceva, să ia rămas-bun sau să se întrebe ce se întâmplă, dar Joe parcă este pe altă planetă, reluând iar şi iar în minte apelul telefonic, dorindu-şi să fi apreciat mai mult săptămâna trecută, ziua de ieri, când lucrurile stăteau prost, dar nu chiar atât de prost.

Ca un părinte pus în situaţia de a gestiona o criză, Cathy îi scoate pe toţi afară în ploaie şi îi duce în maşina ei rece.

Porneşte vechiul sistem de încălzire şi conduce în tăcere pe şosea cam vreo jumătate de kilometru, apoi opreşte maşina. Se întinde pentru a aprinde lumina interioară. Joe îi urmăreşte mişcările, deliberate şi lente. El nu poate face faţă. El nu poate face faţă. Intră în panică.

— Fa naiba! spune ea.

Cathy opreşte motorul.

— Ce ţi-a spus, mai exact?

Joe repetă, cuvânt cu cuvânt, bucuros că îi pasează lui Cathy această problemă care atârnă prea greu pe umerii lui.

Se uită direct în ceafa lui Frannie din locul unde stă el, pe bancheta din spate. Urechile îi ies şi mai mult în evidenţă decât înainte. Stomacul i se face ghem de spaimă pentru ea. îşi doreşte ca ea să mănânce. Nu s-a atins nici de brânză, nici de biscuiţi în seara asta, a băut doar apă. Spre deosebire de el. Care a înfulecat vreo şaizeci de biscuiţi. Şi un kilogram de brânză.

— Cât de mare este pădurea? o întreabă Frannie pe Cathy.

Feţele lor sunt distorsionate din pricina luminii de deasupra capului, umbre groteşti formându-se în jurul nasurilor lor.

— Trebuie să cobor, spune Joe.

Maşina lui Cathy nu are uşi pentru pasagerul din spate, iar el loveşte nerăbdător în spătarul scaunului ei.

— Bine, bine, spune Cathy, ieşind şi ţinându-i portiera deschisă.

Stau acolo, pe marginea drumului, în strălucirea farurilor, exact aşa cum au făcut în urmă cu o săptămână.

— Fir-ar ea a dracului de sistematizare! răbufneşte el cu glas răguşit.

— S-ar putea să nu fie chiar acolo unde noi... unde l-am... pus noi.

— Bineînţeles că acolo va fi, spune el. îşi sprijină mâinile pe capota maşinii. I se va face rău. Are un atac de panică. Bineînţeles că acolo va fi. Aceasta este... aceasta este... mâna destinului.

— Trebuie să te calmezi, îl îndeamnă Cathy.

— E mai bine aşa, rosteşte Frannie cu glas pierit.

Sunt înconjuraţi de peisajul cufundat într-un întuneric adânc, stând pe drumul pe care obişnuiau să meargă acasă de la şcoală. Aceeaşi dinamică a fraţilor prinşi în joc, dar într-o situaţie diferită de data asta, o situaţie inimaginabilă.

— Nu putem face nimic, afirmă Cathy. Trebuie doar să ne păstrăm cumpătul. îşi scoate telefonul şi tastează ceva. Priviţi, spune, arătându-le un website. Pot trece ani de zile de la cererea de sistematizare până la prima construcţie.

Joe îi ia telefonul din mână şi citeşte articolul.

— Sau foarte puţin timp, remarcă el. Aici se spune că durata variază.

Brusc, îi vine să dea cu telefonul pe pământ. Nenorocitul ăla de individ din piaţă! Blestematul de drum târziu în noapte al lui Frannie, după o sticlă de vin! Cum de au ajuns în situaţia asta?

— Nu se întrevede nicio tergiversare birocratică, constată Joe. Nu e ca la noi.

— Va mai dura totuşi ceva timp, susţine Cathy.

— Şi, după aceea?

— Nu ştiu.

— Trebuie să ne întoarcem şi să-l mutăm de

acolo.

Cathy scoate un hohot de râs batjocoritor.

— Cred că asta este cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată.

Rămân toţi în tăcere câteva minute.

— îl visaţi? întreabă Frannie.

— Da, eu îl visez, recunoaşte Cathy cu glas domol.

— Nu, spune Joe cu toată sinceritatea. Mă visez pe mine. Arestat.

— Visez momentul acela, se confesează Frannie. Şi felul în care l-am îngropat. Pământul acela... mirosul. Şi ştiţi voi, toată ploaia asta? Aseară am avut uşile deschise şi mirosul acela de pământ fierbinte... Eram sigură că pot simţi şi mirosul de cadavre. Spune toate acestea cu voce joasă, privind în depărtare. ADN-urile noastre sunt în mod sigur pe acel cadavru.

Joe se uită la Cathy în timp ce o spune.

— Nu ne-au prelevat probe de ADN.

— Dar ne-ar putea rechema pentru testare. Şi dacă nu mergem vom părea...

— Hai să ne ocupăm de realităţi, nu de ipoteze, propune Cathy. Este uşor să stai aici şi să-ţi imaginezi tot timpul ce poate fi mai rău.

îşi ridică privirea la el, străpungând întunericul cu ochii ei limpezi şi inteligenţi, iar el are încredere în ea. Trebuie să aibă.

Joe oftează, privind în pământ.

— Mi-aş dori să fie altfel, spune el.

— Ştiu, îl aprobă Cathy. L-am îngropat destul de adânc. Nu ştiu cât de adânc sunt săpate fundaţiile. Poate nu chiar atât de adânc.

— Mai bine l-am fi lăsat acolo, mărturiseşte Joe. Am fi putut înscena o sinucidere.

Cathy tresare.

El aruncă o privire înapoi spre casa părinţilor lor.

— Ei sunt aşa de... nu aţi vrea să le putem spune? Frannie dă drumul năvalnic aerului din piept.

— în mod categoric nu, se opune ea. I-am distruge.

Joe pufneşte pe nări.

— Adică... nu ai vrea ca ei să nu reacţioneze aşa?

— Oh, ba da. Numai că au rămas blocaţi în trecut. Cu Roşie. Asta spune Deb.

— Ce ştie Deb? spune Joe cu răutate în glas.

— Cândva... nu au fost întotdeauna aşa, susţine Cathy, ignorându-l.

Nici el, nici Cathy nu au mulţi prieteni. Prin natura meseriei lor. El ştie că este gelos, dar nu se poate abţine. Nu îşi poate imagina cum ar fi să îi spună vreunui prieten despre toate substraturile familiei lor.

Cathy continuă:

— Ei erau... îţi aminteşti cum erau când am fost în Franţa? în parcul de rulote Haven Holiday?

Joe dă repede din cap. Tatăl lor îşi pierduse ochelarii, beat fiind. Râseseră ore întregi, în timp ce el mergea pe pipăite prin camping ca o cârtiţă, găsindu-i în cele din urmă într-un tufiş, îşi aminteşte atât de multe despre acea vacanţă. Cum se dăduseră pe toboganele cu apă, cum călăriseră. Picnicuri cu aşa-zise produse franţuzeşti – chifle cu caise despre care credeau că erau pâinici normale şi pe care erau nevoiţi, vrând- nevrând, să le mănânce cu burgeri.

— Hamburgeri cu caise, spune el, zâmbindu-i lui Cathy, care îi zâmbeşte înapoi.

— Crezi că vor reuşi vreodată... Nu ştiu. Să se relaxeze? întreabă el. Să ia ziua ei de naştere ca

atare?

— Nu, spune Cathy tristă. Unele lucruri îţi lasă cicatrici permanente. îşi întoarce privirea de la el. Pur şi simplu nu pot face faţă. De aceea se ascund în ei înşişi.

— Aş vrea să-mi pot aminti, mărturiseşte Frannie. Nu-mi amintesc de asta. îşi duce mâinile la frunte. De această... această distracţie.

— Părinţii noştri au fost amuzanţi, într-adevăr, recunoaşte Joe, punându-şi un braţ pe după umerii surorii sale mai mici, toate trei siluetele lor profilându-se pe cer.

îşi doreşte pentru o secundă ca Roşie să fie încă aici, sau cel puţin ca părinţii lor să fi putut face faţă pierderii ei, cumva. Cumva diferit de felul în care au făcut ei faţă. Pierderea surorii lui îl sufocă. Ar fi avut aproape treizeci de ani acum. Nu poate nici măcar să încerce să-şi imagineze cum ar fi arătat. Cum ar fi fost dacă ar fi venit cu ei la Verona.

— Joe, spune Frannie.

Se simte o lejeritate în vocea ei. Joe bănuieşte că ea deviază conversaţia de la Roşie şi de la sentimentul de vinovăţie al lui Cathy care atârnă între ei, nerostit.

— Ce este? întreabă el.

— Ştii că ai plecat de la cabinet în prăpădiţii ăştia de saboţi?

Joe aruncă o privire în jos. Iisuse! I-a purtat toată seara tară să-şi dea seama.

— La dracu'! bodogăne el. Ăsta e semn de bătrâneţe?

— Cu siguranţă, spune Frannie.

Cathy, Frannie şi Joe se întorc împreună în maşină şi pleacă.

— Vezi să nu îţi uiţi şi pipa aprinsă, îi spune Frannie când ajung pe drumul ce duce la căsuţele

lor albe strălucind ca trei faruri în depărtare.

Joe închide ochii de plăcere. Nu li se poate întâmpla tocmai lor. încă mai pot râde, încă se mai pot distra, încă se mai pot iubi unii pe alţii, chiar şi în întuneric.

38.

Acum
Prima zi a procesului R. vs Plani

— în regulă, atunci, îmi spune Jason, paisprezece zile mai târziu, deşi nu am de unde să ştiu dacă aşa şi este.

Acelaşi cer gol, lipsit de profunzime. Aceiaşi copaci maronii şi fusiformi. După cum s-a dovedit, sfârşitul lui martie poate fi foarte asemănător cu luna decembrie. A mai trecut încă o lună în zbor, încă o lună de înstrăinare de fiecare membru în parte al familiei mele. Până astăzi.

Suntem în faţa Curţii Regale de Justiţie din Birmingham. Avocatul poartă un costum adecvat, chiar dacă în timp ce veneam încoace am surprins o străfulgerare a şosetelor lui roz.

— Eşti gata? mă întreabă. Nu lasă să se vadă, dar cred că este obosit, barba lui fiind acum mai grizonantă decât anul trecut, când ne-am întâlnit pentru prima oară.

Uşa tribunalului este dintr-un lemn închis la culoare, impozantă, exact la fel ca aceea a secţiei de poliţie din Verona. Mă uit la el, la inculpaţii şi la avocaţii care vin şi pleacă. La juraţi şi la judecători.

— Eşti programată la ora zece, îmi spune Jason. Respiraţia lui are un miros stătut de cafea. „Halena avocatului”, a glumit odată, în felul lui tipic.

— Să mă aştept la ceva îngrozitor? îl întreb cu glas scăzut.

Am încercat să mă comport ca o adultă în tot acest răstimp, începând de la secţia de poliţie în miez de noapte şi continuând cu tot restul. în absolut tot ce am făcut pas cu pas, din Verona şi până în momentul de faţă. Dar nu mai pot, nu astăzi. Nu acum, când sabia atârnă deasupra capetelor noastre.

— Da, spune Jason, şi îmi place sinceritatea lui.

— La naiba! răbufnesc, într-o tentativă de umor de care se alege praful.

Jason se sprijină cu o mână de clădirea din piatră.

— Voi, avocaţii, faceţi asta tot timpul, adaug.

— Nu am prea multe procese răsunătoare, sincer vorbind, îmi mărturiseşte. Se uită drept în ochii mei în timp ce îşi tot aprinde bricheta, un tic mărunt de-al lui.

— Ce-ai vrea să se întâmple? îl întreb.

Scapără din nou bricheta. Ca prin farmec, iese la iveală o mică minge de foc albăstrui-gălbuie.

Jason nu pare surprins de întrebare. Poartă doar un costum, iară palton. Este bine croit, cu mânecile terminându-se exact la încheieturi.

— Să se facă dreptate, spune, în cele din urmă. Procuratura îşi joacă cartea. Apărarea şi-o joacă pe-a ei. Şi apoi se ajunge undeva la mijloc... acolo unde se află judecătorul, juraţii... Aceasta este partea care ţine de justiţie, nu-i aşa? Este acea parte din mijloc.

— Deci nu vrei să câştigăm?

— Noi ne situăm undeva dincolo de învingători şi învinşi, corect? spune, privindu-mă drept în faţă.

Şi-a bărbierit gâtul, dar nu şi barba. Rezultatul e un aspect ciudat, de colaj, ca şi cum şi l-ar fi pictat pe un pulover cu guler rulat.

— Presupun că da, consimt, fără să-l slăbesc

din priviri. Şi are dreptate. Oricum ai da-o, Will tot mort e, familia mea tot distrusă e. Nu ne vom mai reveni. Nu putem să ne revenim.

Intrăm în tribunal şi ne aşezăm împreună în foaier. Am băut o jumătate din paharul cu ceai, luat de la distribuitorul automat, deşi are gust de plastic. Emană o căldură aburindă şi lipicioasă, dar, în mod cert, aproape că nu conţine deloc ceai. Jason îmi atinge umărul uşor, doar o singură dată, şi atunci îi văd.

Ochii mei îi urmăresc în timp ce se îndreaptă spre Sala de judecată numărul 1. Mama, tata. Joe. Dumnezeule, Joe! Este mult mai masiv acum, pieptul lui seamănă cu un butoi. Lydia nu îl însoţeşte, desigur. Părul i-a încărunţit la tâmple, ca şi cum cineva l-ar fi vopsit cu spray. Fruntea e brăzdată în lung de trei cute distincte, şanţuri adânci provocate de stres. îmi amintesc cât de mult a încercat să ţină familia unită. A fost prea greu, probabil. Cu toţii ne-am străduit atât de mult să rămânem fermi pe poziţii, încât am reuşit să ne călcăm în picioare pe noi înşine, cei din familia noastră.

Mama şi tata au mai îmbătrânit. Clipesc, incapabilă să cred că sunt ei cu adevărat. Se vede un început de cocoaşă în partea de sus a spinării tatălui meu. îi privesc cu detaşare.

Nu mă pot preface că nu îi cunosc. Nu sunt sigură exact de ceea ce fac. O combinaţie între o ridicare a bărbiei în vânt, o fluturare a mâinii, o încercare de a le surprinde privirile. Doar mama se uită la mine, o singură dată, aruncându-mi o privire rapidă şi pătrunzătoare, aşa cum cineva s-ar putea uita în mod accidental la soare, ca apoi să-şi întoarcă ochii orbiţi de durere în altă parte. Ceva mic şi trist erupe în mine. Totul este de-a dreptul inutil.

Familia mea străbate foaierul, familia mea, într-o unitate de nezdruncinat, ca o navă care nu îşi poate

devia cursul, chiar dacă ar vrea.

Mă întorc spre Jason. Colţurile gurii îi sunt lăsate în jos în semn de înţelegere şi îşi înclină capul în faţa mea, aproape în semn de respect.

— îmi pare rău, spune încet. Mă atinge uşor pe umăr încă odată, şi e ca şi cum mi-ar fi dat un mic pumn.

— Şi mie, zic, la rândul meu. Vreau să spun că... era normal să se întâmple aşa, nu?

— Fegea nu este deloc blândă cu familiile, admite el cu simplitate, în timp ce îi privim cum îşi văd mai departe de drum.

Ei intră şi în urma lor uşile sălii de judecată continuă să se legene, şi atunci îmi vine în minte bricheta lui Jason, cum se aprinde şi se stinge iar şi iar.

— Eşti gata? mă întreabă cu amabilitate.

Statutul lui de avocat îmi dă o stare de bine. Face asta în fiecare zi. Nu este ceva înfricoşător pentru el. Nu este nimic în joc pentru el în afară de bani, şi de atingerea obiectivelor financiare propuse, şi de reputaţie. Nu este vorba de viaţă. Nici de moarte. Nu este vorba de familie, sau de dragoste, sau de onestitate, sau de adevăr, de nimic din toate astea, la drept vorbind. Nu şi pentru avocaţi.

— Sunt gata.

— Doamna Plant să se prezinte în Sala de judecată numărul 1, se aude anunţul prin difuzor.

Eu şi Jason intrăm pe aceeaşi uşă pe care a intrat familia mea, ADN-ul lor fiind, tară îndoială, impregnat pe mânerul uşii pe care tocmai l-am atins.

— Ar trebui să mă duc acum? îl întreb, arătând spre centrul sălii de judecată. în boxa acuzaţilor?

Este, tară urmă de îndoială, în centrul atenţiei. Locul în care mii de inculpaţi au spus ce au avut de

spus înaintea mea, şi-au depus jurământul înaintea mea, şi-au distrus vieţile înaintea mea.

— Nu, stai aici deocamdată, îmi spune Jason, făcând un semn cu mâna spre un scaun aflat lângă el. Aşteptăm să fim chemaţi în faţa instanţei, să fie citite acuzaţiile.

— Toată lumea în picioare, spune un aprod într-o robă uriaşă, cu care mătură pe jos.

Sunt surprinsă pentru o secundă, deoarece, chiar dacă totul s-a schimbat în acea noapte la Verona, totul este pe cale să se schimbe din nou acum. O piesă în trei acte. Atunci. Acum. Şi în viitor, orice ar aduce acesta.

Judecătorul intră, iar noi ne înclinăm capetele în faţa lui, expunându-ne cele mai vulnerabile părţi ale gâtului, după care judecata începe.

39.

Atunci

Lydia

în timp ce Lydia culisează schimbătorul de viteze în marşarier, cu gând să dea o fugă noaptea târziu la Tesco şi să se răsfeţe cu ceva bun de mâncare, sistemul audio se porneşte automat. Aşteptându-se să fie radioul, întinde degetul arătător pentru a-l opri, dar vocea lui Joe se aude prin difuzoare. Afişajul se aprinde cu un bip de apel, în timp ce Lydia îl priveşte, nedumerită.

— Ce este? întreabă cât se poate de clar o voce de femeie.

Lydia se uită lung la casă, cu mintea zbâmâind de tot felul de gânduri. Joe trebuie să fie într-un apel telefonic, care s-a transferat automat pe hands-free-ul maşinii când a pornit ea motorul. Stă acolo şi aşteaptă, încremenită, în speranţa că apelul va

continua.

Joe îşi dă probabil seama, pentru că întrerupe convorbirea. Lydia se uită la afişaj, apoi îşi scoate telefonul şi fotografiază numărul. El apelase o femeie. Sunase o femeie de îndată ce ea ieşise din casă. Lydia simte cum se înfierbântă şi curg apele pe ea, şi pelerina de ploaie i se lipeşte de piept şi de braţele goale. Poate că Joe a şters de pe WhatsApp grupul cu Frannie şi Cathy pentru că lor le spusese deja. Probabil că are de gând să o părăsească.

O năpădeşte un acces de furie imediat după aceea.

Va suna la acel număr, îşi zice în sinea ei, în timp ce bagă maşina în viteză. Pentru prima oară în viaţa ei, se bucură că nu este însărcinată. Că nu are o legătură atât de profundă cu acest bărbat care are secrete faţă de ea.

40.

Joe

E început de săptămână şi s-a făcut târziu. Joe închide cabinetul, pentru că nu au pacienţi peste noapte.

Stinge luminile din spate şi rămâne acolo pe întuneric, clipind, fără să facă altceva decât să stea pe gânduri. Uneori, e capabil să facă faţă. Se bucură dacă e ocupat. Cel mai rău e dimineaţa, în intervalul de câteva secunde dintre trezire şi aducere aminte. Creierul lui trece de la vidul uitării la „ceva nu e cum trebuie să fie”. Când doarme, e Joe cel de odinioară, dar când se trezeşte, trebuie să treacă prin durerosul proces de a deveni acel Joe de acum. Joe complicele. Joe criminalul.

Oftează în timp ce trece prin sala de pregătire preoperatorie, apoi prin sala de consultaţii a lui Cathy, meticulos îngrijită, şi iese în recepţie.

Frannie stă la birou în întuneric, jucând Solitaire pe computer.

— Fran? spune el, surprins. Unde este Paul?

— Cu mama şi cu tata, răspunde ea. Trebuia să ies la cină, dar... Nu ştiu. N-am mai avut chef.

— Oh, zice el, oprindu-se şi stând în întuneric lângă cântarele pentru câini. întinde un deget de la picior pentru a le apăsa, şi acestea prind viaţă, luminând camera cu un albastru intens despre care ştie că va dura exact treizeci de secunde.

Cu cine?

— Cu Deb.

— Şi cum se face că nu te-ai dus?

Umerii ei colţuroşi se ridică şi coboară imediat apoi, corpul său alcătuind un triunghi.

— Nu ştiu.

— îţi faci probleme? întreabă el.

Ea îl priveşte, cu o expresie absolut neutră.

— Sunt îngrijorată pentru Cathy, îi destăinuie.

— Pentru Cathy? De ce?

— Nu este în apele ei.

— Dar cine este Cathy, la urma urmelor? ripostează Joe mai în glumă, mai în serios.

— Ştiu, spune ea. Ştiu. Dar...

— Dar ce?

— E suspicioasă din pricina mandatului.

— Păi, nu suntem cu toţii?

— E numele tău pe el, subliniază Frannie. Nu ştiu ce să zic. Sunt îngrijorată pentru că ea nu se simte...

— Cum adică, nu se simte? o descoase Joe.

Lumina cântarelor se stinge, lăsându-i aproape pe

întuneric, camera fiind scăldată acum într-o lumină verde ca sticla datorită fundalului de la Solitaire.

Frannie nu spune nimic, mulţumindu-se doar să se uite la el în penumbră.

— Cred că ar trebui să ne purtăm mai frumos cu ea, declară aproape în şoaptă. Să o ţinem... de partea noastră.

— Ce? Păi, ne purtăm frumos cu ea, spune Joe, şocat de manipularea făţişă din afirmaţia lui Frannie.

Nu au sugerat niciodată că vreunul dintre ei ar trebui să ţină la un moment dat „partea cuiva”. Ca şi cum acesta ar fi un joc în care doar o singură persoană poate câştiga.

Frannie ridică iar din umeri, pentru ca imediat după aceea să-i lase să cadă. îşi cuprinde faţa cu palmele.

— Eu, pur şi simplu... Joe. Are atât de multă putere asupra noastră!

Joe îşi sprijină o mână de perete, încercând să priceapă logica ei.

— Ce vrei să spui? o întreabă, ridicând vocea.

— Hai să nu ne certăm, îi spune ea pe şleau. Eu sunt de partea ta.

Joe o ignoră.

— Tot nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nimic, de fapt. Doar că...

— Doar că... ce? Cathy deţine toate atuurile? Ne-ar putea da pe mâna poliţiei?

— Poate că da.

— Am putea să o dăm noi pe *ea* pe mâna poliţiei?

Frannie se uită la el, cu ochii rotunzi, două „o”-uri

uşor surprinse.

— Ce? Nu. Bineînţeles că n-am vrut să spun asta.

— Nici eu, se repede Joe să dea replica.

Merg acasă împreună. Casa lui Cathy este cufundată în întuneric. Joe o urmează fără cuvinte pe Frannie până înăuntru.

El deschide uşile şi se aşază acolo, pe podeaua bucătăriei, cu picioarele atârnând deasupra terasei, tară să facă altceva în afară de a se gândi, de a se gândi profund la spusele ei. întrebându-se de ce, atunci când a vrut să ştie dacă e totul în regulă, ea i-a răspuns că este îngrijorată din pricina lui Cathy.

Ea îi arată tară să scoată vreun cuvânt merlotul lui Yellow Tail care îl aşteaptă pe blatul mesei de bucătărie, ca un prieten loial.

— întotdeauna îţi aminteşti să-l cumperi, remarcă el.

— Da. îi toarnă un pahar, tară să întrebe unde este Cathy, tară să o invite la ea. Este prima dată când preferă să fie singuri. Ciocnesc paharele, apoi ea se aşază lângă el.

— Şi totuşi, eşti bine? insistă el.

— Nu-ţi face griji pentru mine, îl linişteşte ea.

— Sunt oarecum îngrijorat dacă *nu* eşti bine, afirmă el râzând.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic altceva decât... Vreau să spun... Am îngropat un cadavru, explică el, mulţumit de faptul că singura lor vecină este Cathy.

— Da... sunt perfect conştientă de asta, Joe.

— Pur şi simplu... nu ştiu ce să zic.

— Bea-ţi vinul, Joe, îl îndeamnă ea.

— Noroc, spune el încet.

Frannie îl priveşte cu coada ochiului, îşi lasă picioarele să îi alunece din pantofi şi soarbe din vin,

fără să spună nimic, îşi întorc amândoi privirea spre cer şi stau acolo în tăcere. Joe ştie că se gândesc la conversaţia avută mai devreme în recepţie.

După câteva minute, ea îşi ciocneşte paharul de al lui.

— Pentru viitor, închină ea.

Acum

Prima zi a procesului R. vs Plani

— Jur, încep să rostesc eu, că voi spune adevărul şi nu voi ascunde nimic din ceea ce ştiu. Aşa să-mi ajute Dumnezeu!

Dar care este adevărul? La asta mă gândesc când intru în boxa martorilor, rotindu-mi ochii prin sala de judecată. Este mai banală decât mă aşteptasem, având în vedere exteriorul grandios şi ceea ce văzusem la televizor şi în filme. Scaunele nu sunt altceva decât nişte simple scaune umplute cu spumă poliuretanică, acoperită cu o stofa verzuie. în încăpere domneşte atmosfera liniştită a unui birou într-o zi lucrătoare de ianuarie. Atmosferă de lucra, de reflecţie, uşor mohorâtă.

în galeria publică, văd mâinile tatălui meu încleştate pe spătarul banchetei de lemn din faţa lui. Există un soi de asertivitate în acel gest, de parcă am fi aici ca să rezolvăm un noian de aberaţii. Şi poate că el chiar crede asta, nu ştiu ce să zic. Nu îmi răspunde la apeluri, de când s-a terminat totul, de când bomba a explodat în acea noapte de august.

Toate adevărurile sunt diferite, iar al meu este diferit de al lui Joe. Mă uit la picioarele mele încălţate în pantofii negri cei noi care mă strâng, trag aer în piept şi dau ochii cu juraţii, unul câte unul.

— Doamnă Plant, mi se adresează procurorul, exact aşa cum a spus Jason că o va face. Dacă nu vă deranjează, ne puteţi relata tot ceea ce s-a întâmplat în acea după-amiază când conduceaţi

spre... locul incidentului?

— Da, îi confirm, vocea mea răsunând limpede în sala de judecată.

Jason îmi surprinde privirea şi îmi atrage în felul acesta atenţia, determinându-mă să mă concentrez asupra procesului, cred eu. Asupra motivului pentru care suntem aici. El este

avocatul meu, dar eu sunt interogată de un procuror, care este bătrân şi, mai ales, bărbat. Cu mult peste vârsta de pensionare. Slăbuţ, bronzat, cu urechi mari, cu un nas borcănat şi cu sprâncene stufoase pe sub perucă.

— Vă rog, mă îndeamnă el cu amabilitate.

Ochii mei ţâşnesc spre juraţi, apoi spre judecător, şi înapoi la el.

— Eram în vacanţă, la Verona, încep eu. Am fost acolo de multe ori, mai ales vara. Avem o vilă în zonă.

— Şi vila respectivă este pe numele tuturor celor trei fraţi?

— Da, am cumpărat-o împreună: eu, sora mea şi fratele meu, Joe, declar, privind drept în faţă, fără a-mi lăsa privirea să alunece din nou spre ei. între timp am vândut-o.

în vreme ce spun asta, mă uit la Joe, care îşi mută însă privirea în altă parte.

— Bun. Povestiţi-mi, aşadar, ce s-a întâmplat, atunci, în Verona.

— A fost o vacanţă normală.

— Absolut normală?

— Până în acel moment, da. Noi doar... ştiţi cum e. Ne-am bucurat de soare şi am vizitat obiectivele turistice din apropiere. Am gătit împreună, am băut împreună. Mă opresc, dorindu-mi să îmi pot lua înapoi acele ultime cuvinte.

— Bun, şi unde aţi fost, mai exact, în după-amiaza dinaintea morţii lui William McGovern?

— La piaţă, spun eu.

Nu pot să mă abţin să nu înghit în sec. Sistemul digestiv mă trădează, stomacul mi se încleştează împotriva voinţei mele.

— Am făcut cumpărături împreună, continui, cu glas scăzut.

Şi, pentru o clipă, mă întorc în timp. Doar eu, fratele meu şi sora mea, în vacanţă. într-o fază a vieţii noastre, o fază din trecutul nostru, când locuiam împreună într-un şir de căsuţe şi eram într-un continuu du-te-vino de la unul la altul, având grijă de Paul, ca o comunitate restrânsă. Lucram împreună la cabinetul veterinar. Totul s-a dus. Totul s-a dus pe apa sâmbetei. Lacrimile îmi urcă în gâtlej, purtate pe coama unui val de tristeţe.

— Am fost la piaţă. Era o zi obişnuită, rostesc eu, cu glasul îngroşat.

Şi acum ce? Căsuţa mea e scoasă la vânzare. Cabinetul veterinar s-a desfiinţat. Apeluri fără răspuns. Am fost şterşi din listele de prieteni de pe Facebook. înstrăinare.

încerc să-mi distrag atenţia. Sunt patru ferestre dreptunghiulare în partea de sus a sălii de judecată, genul de ferestre pe care le-ai putea vedea în holul unei şcoli vechi, iar eu fixez cu privirea acele patru mici paralelipipede de lumină. Soarele de martie pare să fi ieşit, în sfârşit, la iveală. Sunt complet albite de trecerea timpului.

Povestesc completului de judecată despre piaţă. Avocatul aşteaptă plin de răbdare, apoi începe să îmi pună întrebări.

— Deci, atunci... după aceea, spune el, cântărindu-şi cu grijă cuvintele, restul după-amiezii a decurs fără evenimente notabile, dar seara dumneavoastră nu a fost la fel, nu-i aşa?

îşi încrucişează braţele la piept, deranjându-şi faldurile robei negre.

— Da. Era târziu. Mă înfior. îmi cer scuze, spun, încercând să respir, încercând să mă adun. încercând să-mi amintesc, aici, pentru acest complet de judecată, şi să uit totul, în acelaşi timp. Maşina. Cadavrul. Sângele. Primul pas în necunoscut,

departe de tot. Căsuţele noastre. Afacerea noastră. Dinamica noastră familială. Era disfuncţională, uneori, ca a tuturor, de altfel, dar era a noastră.

— Puteţi să ne relataţi... vă rog? Ce s-a întâmplat minut cu minut?

— Bine, consimt eu, cu un firicel de glas.

Jason mi-a spus că exact aşa va decurge audierea, dar acum, că sunt aici, îmi dă o senzaţie de ostilitate. Mă gândesc
că tot ceea ce voi spune va fi întâmpinat cu scepticism.

Mă uit la juraţi. Doisprezece oameni, bărbaţi şi femei, absolut obişnuiţi. Unii în costume. Bărbatul din extremitatea stângă va fi cu siguranţă primul jurat... Are ochelari mari cu rame aurii şi un costum bleumarin cu vestă cu tot, ce pare scump. în rest, o masă amorfa. „Publicul larg”. Aceşti oameni care votează la alegeri şi lucrează în birouri şi îşi fac cumpărăturile în supermarketuri şi se uită la telenovele. Un grup care îşi va exprima în unanimitate punctul de vedere... vinovată sau nevinovată... asupra evenimentelor de la Verona. Numai că habar nu am care dintre ele va fi. Habar nu am cum vor decurge lucrurile. Vor merge acasă şi vor vorbi despre noi... despre familia mea, despre mine... ca şi cum am fi nişte răufăcători? Nişte oameni corupţi, egocentrici? Sau despre cum *a fostl* Acea disperare, acea panică? Muşamalizarea accidentală. Muşamalizarea care îşi are rădăcinile în ceva frumos, plin de bune intenţii, plin de dragoste, dar care s-a acrit precum laptele bătut.

Clipesc şi mă uit direct în ochii procurorului. Ce se va întâmpla cu mine? După ce toate acestea se vor fi terminat?

închid ochii ca să nu mai văd pe nimeni şi nimic, doar pentru o secundă. Aud pe cineva dregându-şi glasul şi ştiu că este Joe fără să fie măcar nevoie să mă uit la el. Ştiu asta din cauza intonaţiei, a înălţimii

sunetului, a acelui „hm” accentuat şi prelung înainte de „crm”.

Deschid ochii, dar mă uit în jos, la lemnul boxei martorilor, la paharul alb din plastic plin cu apă. Orice altceva în afară de a mă uita la el.

Jason stă în spatele procurorului, încurajându-mă din priviri. Fără să clipească, solemn, reconfortant.

— Puteţi să ne relataţi, acordând cât se poate de multă atenţie detaliilor? mă îndeamnă procurorul.

Aruncă o privire înspre mine, apoi se uită din nou la notiţele lui, dând semne că începe să îşi piardă răbdarea. Sunt sigură că e convins că am putea trece mai repede prin toate astea, mult mai eficient decât o facem noi acum.

Dau din cap, din nou.

— Da, răspund. Trag aer adânc în piept şi apoi îi dau drumul încet. Bine, consimt pentru a doua oară.

— Să începem, de pildă, cu ora unu dimineaţa? Corect?

Este ca şi cum s-a deschis în mine o trapă către iad. Este greu de descris, dacă nu ai trecut prin asta. Trauma, cred eu. Mi se face pielea de găină pe umeri. încep să simt ceva în stomac, o pulsaţie constantă, ritmică, precum un generator care produce suficientă energie pentru a elibera ceva oribil, înghit în sec de câteva ori, ştiind că ochii tuturor sunt aţintiţi asupra mea în această sală de judecată cufundată în linişte. Tăcerea atârnă greu acum, ca înaintea unei conferinţe de presă importante sau a unui anunţ solemn.

Ridic ochii spre procuror, dar nu spun nimic. Generatorul continuă să funcţioneze, dar a început să creeze o stare de panică, care se năpusteşte asupra mea ca o furtună de nisip. Toate greşelile noastre. Tot ce am pierdut. Pereţii arată ca şi cum s-ar clătina, gata-gata să se prăvălească asupra noastră.

— Sunteţi în regulă? mă întreabă. Doamna Plant?

— Da, da, sunt bine, îl asigur. „Gândeşte-te. Gândeşte-te”. La acea noapte. La ce a fost înainte de ea. Şi apoi, la ceea ce a urmat: zilele ciudat de calme, de meticuloase care au urmat, momentele fericite chiar, până când totul s-a prăbuşit.

Nu pot s-o fac. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât ochii juraţilor mă urmăresc cu atenţie în timp ce mă întind să-mi dau părul pe după ureche.

— Aş putea... îmi cer scuze... aş putea să iau o pauză de cinci minute? spun, adresându-i această întrebare lui Jason.

El reacţionează imediat, sărind în picioare, avocatul meu, protectorul meu.

— Domnule judecător, ştiu că s-ar putea să nu am dreptul să iau cuvântul, însă... începe el, dar judecătorul îi face un semn cu mâna.

— Şedinţa se suspendă, spune el cu glas domol. Domnilor şi doamnelor juraţi, vă rog să părăsiţi sala. Facem o pauză de cinci minute, doamnă Plant.

îi mulţumesc dând din cap, tară să spun nimic.

Jason vine după mine şi mă conduce pe o bancă adiacentă peretelui sălii de judecată. Miroase bine aici. A încălzire centrală, a cafea, se simte şi acel miros specific pe care oamenii îl poartă cu ei, imediat după ce au coborât iarna dintr- o maşină încălzită. Ger combinat cu mirosul sintetic al radiatoarelor îmbâcsite de praf. Lucruri reconfortante ale vieţii normale de zi cu zi. Pot să stau pe bancă şi să mă prefac că sunt aici din motive rele, dar nu oribile. O infracţiune rutieră. Un atac la persoană.

Familia mea nu a ieşit din sala de judecată. Au ales să rămână acolo până se reia audierea mea, o decizie care era de aşteptat, una judicioasă, cred eu.

— îmi cer scuze, spun. îmi cer scuze.

Jason stă lângă mine, mai aproape decât alţi avocaţi de clienţii lor, îmi imaginez eu. Mă înec cu lacrimile.

— îmi pare rău, spun din nou.

— în regulă, este în regulă, mă asigură el, pe un ton pe care trebuie să-l folosesc şi eu uneori cu Paul când devine extrem de obosit şi de agitat. Vocea lui este joasă. Din punct de vedere strict juridic, nu ar trebui să stăm de vorbă.

— De când te preocupă pe tine detaliile tehnice?

— Adevărat. M-am ocupat chiar şi de conflicte de jurisdicţie pentru tine... pentru a primi acordul ca procesul să se ţină aici.

— Ştiam că va fi greu. Am crezut că eram...

— Eşti pregătită, mă asigură Jason, rozânduşi pielea de pe buzele uscate. Se uită în jos la podea, în loc să se uite la mine. Uite ce e. N-am de gând să te mint. Trebuie să fii pregătită.

Mă fixează cu privirea acum şi îmi dau seama că, deşi nu este o ameninţare, sună ca un ordin. Braţele puternice ale sistemului de justiţie sunt în momentul ăsta în jurul meu şi nu există nicio posibilitate de alegere în toată treaba asta, nicio libertate, de fapt.

— Bine, rostesc eu cu o voce mică şi tristă. Cât timp mai am?

— Trebuie să facem ceva progrese înainte de ora prânzului, răspunde.

Scoate dosarul albastru, pe care e scris numele meu, şi bate cu degetul pe el.

— Nu mai ajungi la întâlnirea ta astă-seară, spun, încercând să câştig timp, încercând să am parte de puţină normalitate, ca să-mi las pulsul să-şi revină.

Jason îşi dă capul pe spate şi râde copios, părul lui cărunt strălucind în luminile slabe ale tribunalului. Câţiva avocaţi se întorc să se uite la el, dar nu-i bagă

în seamă.

— Vrei să ştii despre ce este vorba, zice el, privindu-mă pieziş.

— Categoric.

— în regulă, dar asta numai pentru că eşti în mijlocul procesului, spune el mai în glumă, mai în serios. Nu pot să am încredere în nimeni când e vorba de un asemenea nivel de secretizare a informaţiilor.

— Bine, consimt eu încet. Mă uit la uşa sălii de judecată. Procurorul este bun? îl întreb.

— Nu-i rău, răspunde Jason. Este vorba de AA.

— Ce este AA?

— Acolo unde merg eu. Sunt alcoolic. O spune ca şi cum ar fi făcut o remarcă despre vreme, apoi soarbe o înghiţitură din cafeaua lui şi se uită la mine.

— Oh!

— Deci, uite cum stai. Mă tem că eşti reprezentată de un nebun.

Las să îmi scape un mic hohot de râs.

— Cu toţii avem viciile noastre.

— N-am mai băut de zece ani.

— Şi, te duci în fiecare zi?

— Alcoolul maschează problema.

— Şi care este problema?

Jason îşi termină cafeaua.

— Oh, sunt o grămadă chiar. Ajungi să devii obsedat de anumite lucruri. Umplerea golurilor, ştii tu. Aşa cum spui – îmi aruncă o privire – cu toţi avem viciile noastre. Oricum, sunt foarte bucuros să spun că sunt destul de echilibrat în această perioadă şi mai mult decât capabil să fiu un bun avocat – cu sau tară detalii tehnice.

Simt cum mă cuprinde un val de speranţă, chiar acolo, în tribunal, la jumătatea unui proces intentat pentru crimă. Că, atunci când se va termina, s-ar putea să mă regenerez şi eu. O pasăre Phoenix renăscută din cenuşă. Că există speranţă pentru oamenii distruşi, pentru oamenii care au făcut greşeli enorme, absolut enorme.

— Sunt alături de tine, adaugă el.

Asta este tot ce am nevoie să aud. O mică licărire de speranţă. De sprijin, de cafea, de căldură. Nu pot vedea drumul până acolo, dar nu înseamnă că nu există. Jason îl poate vedea pentru mine. Mă ridic în picioare.

— Bine, spun, cele două silabe rostogolindu-se într-o singură respiraţie fierbinte. Bine.

Jason se ridică şi el în picioare şi mă urmează înăuntru, apoi mă conduce până la boxa martorilor, trecând pe lângă scaunele goale ale juraţilor, pe lângă scaunul gol al judecătorului. Sala de judecată se umple treptat, din nou.

— în regulă, doamnă Plant, spune procurorul pe un ton plictisit. Nu vom relua jurământul, dar vă rog să vă reconfirmaţi numele pentru a fi consemnat în stenogramă.

Dau din cap, fiind gata, de data asta. Mă întorc cu faţa direct spre juraţi.

— Catherine Plant, declar cu.

42.

Atunci

Cathy

Tom i-a tot trimis mesaje. Şi acum, tam-nisam, a sunat-o.

— La serviciu, spune ea, ca răspuns la întrebarea legată de unde este.

— Munceşti mult, consideră el. Adică... *prea*

mult. Vrei să ieşi cu mine, în schimb?

Ea închide ecranul computerului, unde a căutat planul italian de sistematizare. Se pare că nu poate găsi un răspuns referitor la cât timp mai au la dispoziţie până când vor începe excavaţiile. Săptămâni, luni, ani. Italia este mai puţin preocupată de birocraţie şi de termene-limită decât Anglia.

— Aşa e slujba asta, spune ea, apoi şterge istoricul de pe computerul ei, îndreptându-şi toată atenţia asupra lui.

Cathy nu a mai fost niciodată la o a doua întâlnire în viaţa ei. Nu-i vine să creadă că el îşi doreşte asta. Ar putea pleca de la serviciu, se gândeşte ea, aruncând o privire de jur- împrejurul camerei din spate. Ar putea lăsa pe mai târziu această reţetă. Ar putea lăsa acel ciobănesc german în grija asistentelor din tura de noapte...

— Ştiu, spune Tom acum, lungind cuvântul, într-un mod plăcut. Aş putea veni să te ajut. Sunt un asistent excelent pentru veterinari, pe cuvântul meu. Sunt un tip cu sânge rece.

Cathy lasă să-i scape un mic hohot de râs.

— Mi-ar prinde bine.

Intră în recepţia goală, cu telefonul la ureche. Frannie a plecat acasă deja... Are program prelungit trei zile pe săptămână, când Paul merge la creşă şi apoi la părinţii lor, şi program scurt în celelalte două zile.

Ploaia se scurge atât de rapid pe faţada din sticlă, încât dă impresia că tremură. Nu peste mult timp se va recolta grâul pe câmpul de vizavi. Toamna bate la uşă, iar această vară ciudată, îngrozitoare, va fi în curând de domeniul istoriei, aparţinând sezonului trecut şi apoi sezonului anterior acestuia.

Cine ştie cât timp le mai rămâne la dispoziţie până când va fi găsit cadavrul? Câte anotimpuri – două sau poate trei? Zilele le sunt numărate. Ceea ce o

face să devină fatalistă.

— Vino să fii asistentul meu, îi propune ea lui Tom.

— Sunt deja pe drum, o anunţă el, iar Cathy aude clinchetul cheilor din mâna lui.

Ea intră în camera personalului şi, chiar acolo, pe masă, ca şi cum ar fi un mesaj venit de sus, din ceruri, se află coletul de la ASOS al lui Frannie, care încă nu a fost rambursat. Ea ezită, apoi îl duce în cabina de toaletă, se dezbracă, despachetează rochia şi o trage pe ea. Părul i s-a încărcat electrostatic pe unde s-a atins de rochie şi îl netezeşte, privindu-se în oglindă. Acolo unde rochia era mult prea mare pentru Frannie, arată măgulitor pe Cathy. Mânecile sunt vălurite, materialul închis i se învârtejeşte în jurul picioarelor. Este o ţinută de zi, dar şic, pe un fond întunecat, aproape negru, cu frunze de toamnă. îşi strânge şnururile în nuanţe de ocru în jurul taliei şi, ah! iat-o. O Cathy cu talia bine conturată iese la iveală din adâncuri. îşi face un selfie şi i-l trimite lui Frannie, cu textul: *Pot să o păstrezi* Frannie răspunde imediat: *Desigur! Fac eu cinste!* îţi vine uimitor de bine. Cathy se uită lung la acele mesaje, la acele mesaje ca între surori, la acele mesaje generoase şi la ea însăşi, îmbrăcată în rochie, şi încearcă să se agaţe de aceste relicve ale normalităţii şi să le păstreze cât mai mult.

Tom îşi face apariţia cu un zâmbet larg pe chip. Se balansează înapoi pe călcâie, şi, după felul cum o priveşte, Cathy se gândeşte în sinea ei că, probabil, flirtează cu ea.

— în spate este un ciobănesc german sterilizat, îi explică ea, ignorându-i expresia. A avut piometrită.

— în regulă, şefa, spune el. Frumoasă rochie. Ciudată vestimentaţie pentru un veterinar.

— M-am schimbat.

— Pentru mine?

— Trebuie să-l ţinem sub observaţie.

— Bine, spune el râzând.

Poartă o cămaşă din denim deschisă la culoare, cu mânecile suflecate până sub coate. Ea se opreşte în dreptul uşii de la sala de recuperare. El rămâne în imediata ei apropiere şi ea simte căldura pe care o emană corpului lui. Tom nu o sărută, dar îşi întinde mâna şi o cuprinde de talie cu degetul arătător încovoindu-se în jurul ei, pentru o secundă doar.

— Bine, zice el din nou.

Ea împinge uşa. Ciobănescul german încă mai este conectat la tubul de oxigen şi stă întins pe o parte în cuşcă.

— Arată mai rău decât îi este de fapt, îi spune Cathy peste umăr.

— Doamne! exclamă Tom, părând şocat pentru prima dată.

— Este foarte bine. Cathy îngenunchează şi îşi pune o pereche de mănuşi, scoţând tubul albastru din gura câinelui.

— Bun, şi acum, Thomas, îi spune ea peste umăr, poţi să- mi scoţi, te rog, o seringă din – îi arată cu mâna – sertarul de acolo?

— Da, şefa, răspunde el pe un ton degajat, ridicându-se în picioare şi dându-i-o. Şi altceva?

— Asta e tot deocamdată, spune ea râzând. Aspiră soluţia în seringă şi injectează analgezicele şi antiinflamatoarele. Câinele geme încet, iar Cathy îi ia capul în mâini cu blândeţe. Bine, hai să-i acordăm câteva minute. Eu am de scris nişte reţete acum. Tu... fii cu ochii pe Bella. Arată către câine.

— Categoric, dădacă pentru câini scrie pe mine, se conformează Tom, aşezându-se cu picioarele încrucişate în faţa cuştii. Cea mai bună slujbă din lume.

Cathy verifică teancul de reţete din camera din

spate, le ştampilează şi le parafează una câte una, dar continuă să arunce câte o privire pe furiş înspre Tom. îl poate vedea prin ferestruică, văzându-şi de treaba lui, sârguincios, mângâind din când în când capul câinelui. El nu îşi verifică telefonul, nu aruncă nicio privire în jur, nu îşi bagă deloc nasul prin lucrurile lor. Stă doar şi mângâie câinele, exact aşa cum i-a spus ea.

Se sprijină în mâini lăsându-se pe spate, la fel cum a făcut în sala de preluare a bagajelor, şi inima lui Cathy face un salt acrobatic în pieptul ei.

Reţetele sunt aproape terminate, iar ea vrea să plece acum.

— Gata, spune prin uşa deschisă a sălii de recuperare.

— Bella este bine dispusă, o anunţă Tom pe un ton degajat. Am stat de vorbă despre tot felul de lucruri. El face gropiţe în obraji în timp ce se întoarce să se uite la ea.

— Bine, spune Cathy, zâmbindu-i înapoi. îşi întinde mâinile spre el pentru a-l trage în sus şi, dintr-odată, trupul lui se află chiar lângă al ei în întunericul sălii de recuperare. Ea se lasă uşor pe spate şi îşi înclină capul înspre el, nedorindu-şi nimic altceva decât să fie complet învăluită de mirosul lui, să simtă acele buzele pe ale ei.

— Cathy, i se adresează el, cu o notă de admonestare simulată în glas. Ce-o să zică Bella?

— Nu-mi pasă, răspunde Cathy, alungându-şi din minte fiecare gând despre Verona, despre cum nu ar trebui să se apropie de cineva pe care abia l-a cunoscut.

— Bine, atunci, spune Tom şi îi trage uşor trupul spre al lui, dar nu o sărută, nu încă, ci doar îi şopteşte ceva.

De neînţeles, dar nostim, cuvintele trec din gura lui direct într-a ei, până când buzele li se întâlnesc.

— Stai, mai sunt două, spune Cathy, în timp ce intră în camera din spate să-şi recupereze geanta şi să îl ia pe Macca, după câteva minute. Două reţete ale lui Joe, adaugă ea. După aceea putem pleca.

El îşi sprijină coatele pe birou chiar lângă ea, urmărind-o
cu atenţie în timp ce scrie.

— Pisicile cu tulburări tiroidiene ale lui Joe, îi explică ea. Două doze de metimazol. Una este sub formă de tablete, cealaltă este o cremă.

— O cremă?

— O ungi cu ea pe lobul urechii, îl lămureşte

Cathy.

— Grozav.

— Şi sunt gata. Cathy introduce reţetele într-o pungă şi le pune într-un coş galben din plastic. Tom este atât de aproape de ea! Hainele lui miros a ploaia de afară. Pielea lui miroase a iarbă proaspăt tunsă şi a gumă de mestecat. în regulă? îl întreabă.

— Joe e fratele?

— Da.

— Cum este? se interesează Tom în timp ce traversează sala de pregătire preoperatorie. Trage de unul dintre tuburile de gaz care atârnă din tavan. La naiba, scuze, spune el, când acesta se mişcă mai mult decât se aştepta.

Cathy râde în timp ce stinge lumina principală, întregul ei corp se simte mai uşor de la sărutul lui Tom. Tot ce îşi doreşte este să mai aibă parte de aşa ceva.

— Probabil că Joe te-ar urî, zice ea. Nu este la fel de receptiv precum Macca, aici de faţă.

— Este ca fraţii aceia...

— Exact.

— Excesiv de protectori?

— Cam aşa. Mai mult cu Frannie decât cu mine, recunoaşte ea, şi probabil o spune pe un ton cam posomorât, pentru că sprâncenele lui Tom se arcuiesc a nedumerire. Ar face absolut orice pentru ea, îi explică Cathy şi, în acelaşi timp, gustă din plin adevărul cuvintelor ei.

El *chiar* ar face orice. Ar face orice pentru Frannie. Deci unde, mai exact, se situează Cathy în acest triunghi?

— Dar pentru tine? o întreabă Tom pe un ton incisiv.

— Nu sunt chiar atât de sigură de asta, răspunde Cathy cu sinceritate.

— Care vasăzică, eşti sora marginalizată? constată el, sprijinindu-se de tocul uşii.

Sunt încă în întuneric. Macca oftează şi se întinde la picioarele lor.

— Unul dintre prietenii mei se simte aşa. întotdeauna spune că nu i-ar alege pe fraţii sau pe surorile lui să-i fie prieteni.

Cuvintele lui sunt la fel de uşoare şi de puternice ca zăpada care se aşterne pe pământ. Cathy se gândeşte la diferitele conversaţii surprinse pe furiş, pe care fratele şi sora ei par să le aibă tară ea, la secretele pe care le-ar putea păstra, şi se înfioară. *S-ar împrieteni ea* cu Frannie şi cu Joe?

— Dar mama ta?

Cathy este bucuroasă că el a schimbat cursul conversaţiei. Se gândeşte ce să răspundă în timp ce stau acolo, pe întuneric.

— Este genul de veterinar tradiţional. A făcut cursuri de specialitate. Noi am învăţat văzând şi făcând. Chiar şi după atâţia ani, excelează din punct de vedere teoretic, spune Cathy, gândindu-se că, deşi mama ei este expertă în hemograme, nu are capacitatea să sesizeze simptome fizice minore.

— Este uimitor faptul că există tipuri diferite

de veterinari, remarcă Tom, iar Cathy râde şi ea.

A fi veterinar este la fel de normal ca a conduce o maşină, în familia ei, şi este plăcut să vezi şi perspectiva cuiva din afară.

— Bella va fi bine? se interesează Tom.

— Este o asistentă aici care are grijă de ea, îi spune Cathy.

— Ah, care vasăzică mi-ai dat de lucru doar ca să mă ţii ocupat.

Cathy râde.

— Şi nu ţi-a plăcut? Sarcina ta?

— Ba da.

Ea nu aude decât animalele care se tot foiesc. Abia poate distinge aparatul cu raze X ataşat de perete, în întuneric. Şi bipăitul luminilor intermitente ale aparaturii medicale.

— Nu pare să te deranjeze nimic, îi spune lui Tom. Eşti... aşa, foarte dezinvolt. Totul ţi se pare atât de firesc. Nu-ţi pasă că sunt ciudată.

El îşi dă capul pe spate şi izbucneşte în râs, speriind, tară îndoială, animalele.

— Nu eşti ciudată. Eu sunt un mare pierde-vară, îi spune el cu seriozitate. Pe bune.

— în niciun caz.

— Ba da, cu siguranţă.

— Cum aşa?

— Vreau să spun că nu iau deloc în serios faptul că trebuie să-mi câştig traiul.

— Chiar aşa?

— Da. Astăzi am predat o singură lecţie de chitară. Sunt o persoană independentă extrem de leneşă, spune el cu nonşalanţă. Chiar aşa.

O mică autoevaluare, făcută fără pic de jenă.

— Şi ce altceva mai faci? Când nu munceşti prea mult?

— Păi, ei bine, sunt un asistent veterinar, pe

deasupra, îi aruncă un zâmbet.

— La propriu vorbind, eu îmi iau munca în serios, afirmă ea.

— Am observat. Ar trebui să încerci cândva, spune el degajat. Să tragi chiulul. Să-ţi umpli timpul cu altceva. îţi dă o senzaţie de bine.

— în niciun caz, se opune Cathy, iar el râde din nou.

— în regulă, spune el pe un ton în continuare amuzat. Şi chestia asta e tare, continuă, vesel nevoie mare, în timp ce părăsesc sala de operaţie şi ies afară în ploaie. îi aruncă lui Cathy o privire peste umăr. Am putea merge să luăm cina, dacă vrei? Sau orice altceva.

în sinea ei, Cathy zâmbeşte, plină de încântare. „Sau orice altceva”.

43.

Joe

E ora şapte seara. Joe a operat aproape toată ziua şi braţele îl dor din cauza efortului. Se află în camera din spate acum, ocupându-se de documentele administrative postoperatorii.

Mama lui trece pe acolo.

— Totul e-n regulă? îl întreabă.

Se opreşte şi se apleacă deasupra lui, răspândind un iz puternic de parfum în timp ce se uită la ceea ce face el.

— De ce este atât de ieftin?

— E o poveste lungă, răspunde Joe oftând.

Şi chiar este. O negociere grea şi complicată pentru a-i determina pe proprietari să fie de acord măcar cu atât. O operaţie la un preţ extrem de redus pentru că Joe ştie că, altfel, nu ar fi avut loc.

— Ar trebui să fie de două ori pe atât,

remarcă ea.

— Ştiu. îşi ridică privirea spre ea. Azi nici măcar nu lucrezi. Calmează-te, pur şi simplu, nu te mai agita atât.

Joe este imediat asaltat de amintirea unei Marii complet diferite. Mama care îl aştepta, zâmbind, la baza unui tobogan atât de fierbinte, încât, vara, îi ardea coapsele. Mama care – e sigur de asta – obişnuia să îi spună să nu se facă niciodată veterinar, fiindcă programul lung de lucru e extenuant, munca e grea şi mizerabilă, şi ai parte tot timpul de un animal bolnav după altul. Nu se poate abţine să nu se uite plin de curiozitate la ea, aşa cum şi-o aminteşte, pe mama lui cea de odinioară şi pe mama de după moartea lui Roşie.

— De ce ai vrut ca noi să practicăm meseria asta? vrea să ştie el, acoperind factura cu o altă foaie de hârtie.

— Ce? spune Maria, dar nu pare a fi o întrebare.

— Eu doar... Sunt sigur că mi-ai spus odată să nu o fac, afirmă el. Când eram mic. Când l-am avut pe Peanut.

Aproape că îi vine să plângă rostind numele lui Peanut. Iisuse, ce dracu' e cu el? Plânge după un nenorocit de motan mort.

— A fost atât de greu când eraţi cu toţii copii, spune Maria, şi Joe presupune că aşa a şi fost.

O femeie de carieră în anii optzeci, căsătorită cu un bărbat de carieră, pe deasupra.

— Pun pariu că îţi aduci aminte de vremurile din trecut cu drag, spune el, încercând să invite trecutul acolo, în cameră.

Dar pe cine anume, mai exact? Pe Roşie, cu siguranţă, dar şi pe Maria, aşa cum a fost cândva. Băiatul care sălăşluieşte în el este mereu în căutarea acelor crâmpeie de amintiri. El poate vedea cât de

grav afectată a fost Cathy de moartea lui Roşie şi presupune că îşi face griji că ar putea fi şi el afectat în mod asemănător.

Mama lui îşi întoarce privirea de la el.

— Nu-i aşa? insistă el.

Roşie ar fi împlinit treizeci de ani săptămâna viitoare. El ştie ce se va întâmpla peste câteva zile: mama şi tatăl lui nu vor mai răspunde la telefoane, vor apărea o săptămână mai târziu, pretinzând că au fost ocupaţi, că au avut un virus la stomac, sau un proiect de bricolaj dificil. Este la fel în fiecare an. Ziua ei de naştere este pe cât de trecută sub tăcere, pe atât de marcantă.

Când mama sa îşi ridică privirea spre el, ochii îi sunt umezi.

— îmi aduc aminte de o mulţime de lucruri cu drag, spune ea, apoi pleacă, de parcă acea propoziţie ar fi fost un adio.

Joe îşi coboară privirea asupra unor reţete pentru pisici, încercând să nu plângă. Doamne, o vrea pe mama lui înapoi! Pe acea mamă zâmbitoare de la tobogan, aşa cum a fost ea cândva, aşteptându-l cu braţele larg deschise, cu toate speranţele, temerile şi problemele lui.

Reţetele. El doar le contrasemnează pentru a-şi ocupa timpul, dar nu sunt întocmite corect. Pufneşte.

— Acestea au dozajul greşit, spune el, intrând în recepţie şi fluturându-le înspre Cathy. Le-ai semnat ieri?

— Serios? se miră ea, dar nu se uită la el.

— Da, dozajul este de zece ori mai mare. Cath?

— Oh, îmi pare rău, se scuză ea. Trebuie să fi... nu ştiu.

Mi-am pierdut capul puţin. îi zâmbeşte, pentru o

fracţiune de secundă doar. E suficient să clipeşti ca să-i ratezi zâmbetul. Aşa e Cathy. Ce se întâmplă cu ea? Nu face niciodată greşeli. Şi pare destul de nepăsătoare în privinţa asta.

„I-a spus cuiva”. Paranoia se insinuează ca un adevăr bătut în cuie în creierul lui Joe, aşa cum îşi face apariţia întotdeauna anxietatea. Pieptul i se contractă. Palmele încep să-i transpire.

— E greu pentru noi toţi, nu-i aşa? vrea el să ştie, încercând să-şi alunge starea de nelinişte şi să o facă să vorbească deschis.

— Este în regulă, zice ea.

— Bine, 0,1 miligrame, nu un miligram, spune Joe, scriind la repezeală dozajul şi semnând reţeta el însuşi. în regulă?

— Da. Scuze.

E amurg. Frannie şi-a terminat ziua de lucru la patru, fiind una dintre zilele ei scurte, aşa că sunt doar ei doi. Televizorul este dat pe canalul de ştiri, ca întotdeauna, dar acum situaţia asta evocă, desigur, ceva sinistru pentru toţi.

Evan este în spate, pe undeva, terminând de cusut copcile tară tragere de inimă. Ar trebui să fie mai buni cu Evan, se gândeşte, undeva în străfundurile minţii lui, şi să nu-i mai dea de făcut sarcinile postoperatorii de tot rahatul. Joe a văzut un cupon pe biroul lui zilele trecute reprezentând o reducere de două lire sterline la Tesco, tăiat şi împăturit cu grijă. Maria nu ar suporta ideea ca o persoană din afara familiei Plant să intre în parteneriat cu ei, dar Joe ar putea face ceva pentru el... ceva generos. Ceva bun.

— îmi cer scuze, îi spune din nou Cathy lui Joe.

— Ai nevoie să îţi iei câteva zile libere? o întreabă Joe. Nu putem ucide pisici... sau orice.

Cathy se uită la el. Amândoi aud şi nerostitul „altceva”.

— Nu. Sunt bine. Pur şi simplu nu am

judecat corect, eram pe fugă ieri. Nu e din cauza... Cathy se întoarce cu spatele la el, îndreptând unele dintre pachetele cu hrană dietetică expuse pe rafturi. Nu e din cauza lui, îi spune ea peste umăr. Şi apoi, pentru a schimba subiectul, presupune el, adaugă: Avem nevoie de mai multă hrană dietetică Hills.

Joe pune reţetele în sertar, fiind astfel gata pregătite pentru ca Frannie să le distribuie a doua zi şi încearcă să nu se gândească la posibilitatea că mai sunt şi altele pe care ar trebui să le verifice. Poate ar trebui să verifice totuşi prin sondaj câteva dintre cele aflate în sistem, pentru orice eventualitate...

Se întoarce să o întrebe pe Cathy dacă ar fi cazul să o facă, şi atunci vede ştirea.

Aria de căutare a britanicului dispărut în pădurea din Verona s-a restrâns, se derulează ştirea de la BBC Breaking News pe ecranul televizorului lor din recepţie. Joe simte că are un pietroi care îi atârnă greu în stomac. Corpul lui pare să încremenească locului şi arată cu mâna spre ecranul televizorului, cu încetinitorul. Cathy nu a văzut-o încă, se uită la pachetele de mâncare şi la o listă pe care o are pe un clipboard, iar el urmăreşte din priviri cum ea sesizează reacţia lui bruscă, o vede clipind o dată, de două ori, totul fiind în mişcare precum nisipul care se scurge în clepsidră, încet,
grăunte cu grăunte, şi apoi o vede şi ea.

O trec transpiraţiile în timp ce citeşte ştirea. Joe vede efectiv cum i se formează broboane de transpiraţie pe piele, cum picăturile mici se scurg apoi pe clavicule de parcă ar fi depus efort fizic. Pe obrajii ei înfloresc două pete roşii distincte care pălesc imediat după aceea, precum nişte iubiţi ale căror buze nu se întâlnesc niciodată.

— Ei ştiu, şopteşte Joe.

îi vine să strige în gura mare, dar nu poate. Nu poate să-şi recapete suflul.

Adrenalina îi aleargă în sus şi în jos pe braţe, provocându-i frisoane, ca şi cum ar avea gripă.

— încetează, îi spune Cathy cu blândeţe, se uită în jos şi îl vede cum îşi freacă braţele cu putere.

— Ce dracu' o să ne facem? întreabă el. Este o chestiune de timp.

Ea se apropie de el.

— Nu ştiu. Nimic, răspunde ea. Nu putem face nimic.

— M-am săturat deja de asta. Să nu fac nimic.

— Ştiu. Ştiu. Ştiu, spune ea, întinzând o mână spre el, iar el îşi aminteşte, îşi aminteşte de acelaşi gest pe care l-a făcut ea când şi-a încleştat palma de a lui.

în ziua înmormântării lui Roşie. Amândoi au aruncat câte un trandafir alb pe sicriul ei palid. Cathy ţinea floarea în mâna dreaptă, iar mâna stângă i s-a încleştat de a lui. El a învăluit-o imediat, ca pe o piatră înghiţită complet de o apă încremenită, apoi a aruncat la rândul lui floarea. Au stat acolo, ţinându-se de mână, şi au privit petalele plutind în jos, fără să spună nimic. El i-a strâns cu putere mâna atunci când aceasta a aterizat pe a lui.

— Am dat de dracu', spune el. Am dat de dracu', fir-ar să fie de treabă!

— Nu. Nu-i aşa, îl contrazice ea. Nu ne-au prelevat probe de ADN.

— Şi, ce... o să dăm bir cu fugiţii dacă ni le vor cere?

— Spun doar... că s-ar putea să nu fim suspecţi, susţine ea. Nu ştim unde, ce şi cum.

— Dar casa de marcat... Nu ştiu... Frannie a spus...

— Ce a spus Frannie?

— Nimic. Las-o baltă. Am băut ceva împreună aseară şi ea părea, nu ştiu cum să zic, îngrijorată.

— Aţi băut fără mine?

— N-o lua aşa, o întoarce el. Joe face o pauză. Am trimis un mesaj la linia telefonică, să ştii, adaugă el, pe de o parte pentru a-i distrage atenţia, pe de altă parte pentru a-i mărturisi, iar ea închide ochii, doar pentru scurt timp, arătând ca o insectă care bate din aripi.

— Nu.

— Ba da. S-ar putea să urmărească telefonul pe care l-am folosit. Să-i găsească pe toţi cei care au cumpărat unul în acea zi. S-ar putea să aibă înregistrarea de pe camerele de supraveghere de la bancomat deja. Ştii ceva? S-ar putea să ştie şi să vină la noi să ne preleveze probe, când vor găsi cadavrul.

— Trebuie să aşteptăm, Joe, insistă ea.

Aud un zgomot venind dinspre colţul camerei. Cathy traversează recepţia şi deschide uşa celei mai îndepărtate săli de consultaţie. Şi acolo dă de Evan, stând în picioare. Ascultând fiecare cuvânt al lor.

44.

Cathy

Cathy tresare în timp ce se uită la Evan îngrozită.

Atacul ei de panică este imediat întrerupt de soneria de la intrarea în cabinet, care sună de trei ori. Se întoarce şi se uită afară pe fereastră. Un bărbat ud leoarcă, îmbrăcat într-un hanorac bleumarin, ţine în braţe un buldog francez. E sânge peste tot. Cathy este vag conştientă de Joe, care stă cu mâinile sprijinite pe blatul recepţiei de parcă ar fi gata-gata să i se facă rău, dar se duce la uşă cu mişcări automate, pentru a-l lăsa pe bărbat să intre.

Fără să se gândească la anchetă. Fără să se gândească la Evan. Fără să se gândească la felul cum s-a prăbuşit totul într-o singură clipă. Chiar a doua zi după ce a primit tot ce şi-a dorit.

— A fost călcat de maşină, spune bărbatul. Nu suntem... nu sunteţi medicul nostru veterinar curant... dar vă rog să-l ajutaţi.

Este tânăr, probabil că are vreo douăzeci de ani, şi este blond. Instinctul preia controlul asupra lui Cathy. Evaluează imediat câinele. Trebuie să îl opereze. Asta e clar.

— Aduceţi-l înăuntru, spune ea.

Câinele este pregătit pentru operaţie, anesteziat, deschis, hemoragia internă este stopată, iar Cathy îl coase la loc până când simte că există şi un spaţiu în care să gândească, şi nu doar să *execute* ceva. O să-şi piardă un picior.

Trebuie să vorbească cu Evan, care monitorizează anestezia, deoarece toate asistentele au plecat acasă. Să îi explice.

— Ceea ce ai auzit... începe Cathy, în timp ce Evan monitorizează câinele şi apoi reglează cadranul aparatului de anestezie. Mâna îi tremură.

— Hai să ne concentrăm doar pe asta, propune Evan cu glasul gâtuit.

Ce o să-i spună? Cathy nu se poate gândi la nimic altceva în afară de asta, în timp ce pune o copcă şi verifică dacă firele sunt bine strânse, pune o altă copcă şi iar verifică. Sala de operaţii miroase a rugină şi a fier. Joe îşi ţine privirea aţintită pe masa de operaţie. Pare la fel de pierdut ca ea. El nu face absolut nimic. A abdicat. Cathy continuă operaţia câtă vreme
el stă şi se uită, nefiind de niciun folos.

— Vom vorbi despre treaba asta, totuşi, spune Evan.

în mod accidental, Cathy strânge prea tare o copcă pe abdomenul câinelui, ceea ce o face să

tresară.

Se uită la Joe, iar el ridică firul, lucrând în linişte alături de ea, mâinile lor interpretând un dans pe care şi-l pot aminti pe de rost, ca nişte pianişti, ca nişte sportivi.

Cathy nu are habar ce va face Evan. încearcă să se gândească la cum ar proceda ea dacă ar fi în locul lui, dar nu mai poate gândi astfel. Ea va fi pentru totdeauna acea Cathy care a răspuns la apelul surorii ei în miez de noapte, oricât de mult şi-ar dori să nu fie.

Şi acum aria de cercetare s-a restrâns. Au venit acasă doar de patru săptămâni. Iar răscrucea de drumuri pe care Cathy a evitat-o apare brusc acolo, chiar în faţa ei. La fel de abominabilă şi de morbidă şi de tară speranţă precum animalul pe care îl operează.

După aceea, rămân singuri cu Evan în sala de recuperare. Câinele îşi revine încet după anestezie, stăpânul lui fiind încă în faţă, la recepţie. Este absurd, se pomeneşte ea gândindu-se, în timp ce Evan îşi pune mâinile pe masă şi se uită la ele. Nu au cum să nu îi spună. Nu-i aşa? S-au angajat într-o conversaţie care ar fi trebuit să aibă loc în altă parte. Nu aşa se întâmplă întotdeauna? Oamenii se complac din ce în ce mai mult în situaţia dată, până când ajung să se dea de gol.

Dar a fost şi felul cum au reacţionat ei la spusele lui. Ca şi cum ar fi explodat o bombă cu ceas tăcută. Ar fi trebuit să-i alunge bănuielile, pur şi simplu, cu o ridicare din umeri. Să inventeze ceva. Perioada scursă, în care nu a fost oferită nicio scuză, vrea să însemne că au acordat prea multă atenţie faptului că el a tras cu urechea.

Evan îşi mijeşte ochii şi se încruntă, de parcă ea ar fi în bătaia unui soare strălucitor, iar el în umbră.

— Evident că ştiţi ceva despre bărbatul dat dispărut de la ştiri. Corect? Aţi fost în Verona. Ziceaţi că... Adică, spuneţi- mi că sunt nebun, dar... Nu are cum să nu fie... aşa.

Joe desprinde tuburile de oxigen, tară să se uite la niciunul dintre ele.

E mijlocul serii. Amândoi ar fi acasă în mod normal. Pleoapele îi sunt grele.

— Evan... începe ea, tară să aibă habar cum să încheie propoziţia.

— Vreau să spun că... am dreptate, nu-i aşa? spune el, vorbind în felul în care a făcut-o întotdeauna.

Joe spune despre el că îşi rosteşte replicile de parcă s-ar fi uitat la prea multe sitcom-uri.

— Eu... zice Cathy. A avut timp să se gândească pe tot parcursul operaţiei, cu excepţia faptului că nu a reuşit, nu poate face faţă mai multor sarcini odată în acest fel, nu atunci când este în joc o viaţă. Imediat, se duce cu gândul la cum l-a resuscitat pe Will, la cât de tare s-a străduit, la situaţia în care a fost pusă vrând-nevrând. Şi unde mama dracului este Frannie atunci când totul se prăbuşeşte înjur?

— Nici pomeneală, spune Cathy absolut neconvingător. Ne uitam doar la ştiri.

— Cathy, intervine Evan. Mă crezi idiot?

Ochii lui Cathy se umplu de lacrimi. Se enervează, încercând să clipească repede ca să şi le reprime, trădată fiind de corpul şi de inima ei. Nu poate face asta, nu poate nega. E ca şi cum ai spune că negrul este alb. Evan este prea inteligent pentru aşa ceva.

— Vorbeaţi despre... omul acela, spune el. Şi acum plângi.

Joe se întoarce cu faţa spre ea şi dă din cap, un asentiment mic şi tăcut. Nu au de ales, vrea să însemne acel gest din cap. E prea târziu. Timpul a

expirat. Este mai bine să treci la limitarea consecinţelor decât să minţi şi să ridici noi suspiciuni.

Cathy inspiră mirosul de antiseptic, se uită la luminile fluorescente de deasupra capetelor lor şi deschide gura.

— Evan, i se adresează ea, fără să se uite la el.

— Ştiţi unde este, spune acesta încet, iar ea plânge şi mai tare.

O potecă duce la stânga şi una la dreapta. Ea o face la dreapta.

— în vacanţă, începe ea.

Nu simte nicio uşurare, în ciuda faptului că această mărturisire a clocotit în ea timp de săptămâni. Nu vrea să spună asta chiar oricui.

— Aşa..., o îndeamnă Evan să continue.

— Frannie a ucis pe cineva, mărturiseşte Cathy.

Cinci cuvinte mici. Cinci cuvinte mari. Adevărul.

— Ce dracu'[9] izbucneşte Evan. Ce mama dracului? Rămâne cu gura uşor căscată şi face nişte ochi mari şi rotunzi care nu clipesc deloc. Ce?! Se îndepărtează la o distanţă de doi paşi de ei, de parcă ar fi nişte monştri.

Dar ei nu sunt monştri, se gândeşte ea cu tristeţe, verificând respiraţia buldogului francez. Totul este ireal pentru Cathy, stomacul ei este o groapă cu vipere veninoase care se zvârcolesc spasmodic.

— N-a fost ceva rău intenţionat. Am făcut ceea ce trebuia să facem, încearcă ea să se apere.

Evan se holbează în continuare la ei, cu mâinile în exact aceeaşi poziţie în care erau atunci când cuvintele i-au ieşit pe gură, înfipte în păr.

— A lovit un bărbat cu maşina ei. A fost un

accident, spune Joe.

Cathy se bucură nespus că fratele ei este alături de ea, pentru a încerca să transforme povestea, la fel de dură şi de inflexibilă ca oţelul, în ceea ce a fost *cu adevărat.* în dragoste şi loialitate şi, oricum, în singura opţiune viabilă pe care o aveau. Nu a fost aşa? Nu greşesc, nu?

Evan şi-a coborât mâna din păr pentru a se şterge pe frunte, care acum este acoperită de sudoare.

— Vreau să spun... zice el. Nu m-am gândit...

Expresia de pe chip i se schimbă în timp ce o priveşte pe Cathy.

Ea nu vrea să audă continuarea pentru nimic în lume, momentan, deoarece nu i-o poate descifra. Tot ce ştie este că faţa lui s-a schimbat. Din ceva în altceva.

Brusc, se sperie. Sunt doar ea şi Joe, singuri cu acest bărbat.

— Cum... cum aţi putut? întreabă Evan.

— Nu înţelegi, spune Cathy.

Ar putea ea să-i explice vreodată cuiva? Apelul din miez de noapte. Sângele. Cum s-a temut pentru sora ei, mai mult decât s-a temut pentru ea însăşi. Istoria lor lungă şi comună, Roşie... Tot ce s-a întâmplat în viaţa lui Cathy a condus la acel moment, sau cel puţin aşa simte ea.

îi întâlneşte privirea lui Evan.

— Tu doar... ce? Tu doar... ce-ai făcut, ai ascuns un cadavru?

îşi direcţionează întrebările către ea, iar Cathy poate înţelege de ce. Ea l-a şocat mai mult decât ar fi putut să o facă Joe vreodată.

— N-am avut de ales, se scuză ea. Eu doar...

— Nu poţi spune nimănui, intervine Joe cu glas ridicat.

Evan nu mai scoate o vorbă acum. Şi-a astupat gura cu o mână, frecându-se pe bărbie cu degetul

mare.

— Frannie m-a sunat, se repede Cathy să-i explice. Era după ora unu dimineaţa. Lovise pe cineva. Era atât de speriată că va merge la închisoare... Era pe partea greşită a drumului, pur şi simplu a uitat, pur şi simplu a uitat că acolo se conduce pe partea dreaptă.

Evan dă din cap, cu mâinile tot încleştate peste gură, cu pielea în tonuri de cenuşiu.

— A avut nevoie de mine. Nu ştiam ce altceva să facem... Noi... Sângele... n-am avut de ales.

— Mda.

— Tu n-ai... n-ai face la fel? Dacă ar fi vorba de sora ta... de fratele tău?

Evan se uită lung la ea. Se văd broboane de transpiraţie formându-se în partea superioară a liniei părului său. Strălucesc în lumina plafonierelor.

— Sunt singur la părinţi, afirmă, în cele din urmă.

— Vom merge cu toţii la închisoare, spune Joe.

Cathy îi aruncă o privire. Nu îi va ajuta această atitudine agresivă, dar ea înţelege de ce Joe o adoptă.

Brusc, Cathy nu se mai bucură că el este acolo cu ea, la urma urmelor. Că ea este de *această* parte, şi nu de partea lui Evan. Ei *sunt* nişte monştri, trebuie să fie. îşi doreşte cu ardoare să nu se afle aici, încercând să facă dintr-o crimă, o înmormântare a cadavrului şi tot restul un rău necesar, ci să fie acolo, cu Evan. în stare de şoc. îngrozită. Să fie acea Cathy dinainte de telefon.

— Este... asta este... bălmăjeşte el.

— Ştiu, şopteşte Cathy, încercând să respire adânc. Ştiu.

— Cum... începe să spună Evan, dar piesele

de puzzle se potrivesc la locul lor, în mod cât se poate de clar.

Evan este un devorator de ştiri. El ştie cu siguranţă totul despre acest caz.

— Era un poliţist, continuă Evan şi, preţ de o secundă, Cathy se simte aproape mândră că a reuşit să-i provoace o reacţie, să-l cunoască. Cine a decis să muşamalizaţi treaba asta?

— Vreau să spun că... Toată lumea. Nimeni.

Cathy priveşte în gol prin cameră, căzută pe gânduri, încercând să apeleze la abilităţile de care s-a folosit toată viaţa: logică, raţionament. Dar este imposibil, când e legat de propria persoană. Când ea însăşi este implicată.

— Ce-ar trebui să fac cu această informaţie? spune el. Se uită la Cathy. El stă în profil pe întuneric, întors cu faţa spre ea. Adică...

— Vom merge cu toţii la închisoare, intervine din nou Joe. Vom merge cu toţii la închisoare dacă spui ceva. Paul nu va mai avea o mamă. Deja nu are tată.

Evan nu spune nimic, gura lui schimonosindu-se într-o parte de parcă ar zâmbi ironic. Cathy se gândeşte la el livrând acele pizze şi tresare. Cumva, situaţia în sine pare mai precară din cauza asta, din cauza a cine este el, din cauza a ceea ce ştiu ei despre el şi a ceea ce l-au văzut făcând.

— Bun aşa, spune Evan, cu o anumită insinuare în glas, pe care Cathy nu este sigură că a mai auzit-o vreodată la el până acum.

Joe nu l-a plăcut niciodată, dar pe Cathy nu o deranjează. Nu este deosebit de interesant pentru Cathy, nu o scoate deloc din sărite, spre deosebire de Joe, care se face foc şi pară din cauza lui. Dar cuvântul „interesant” este supraevaluat. Interesant este să fi făcut sex doar de două ori până la vârsta

de treizeci şi cinci de ani.

— N-ai fost acolo, îi zice Joe.

— Nu, n-am fost! admite Evan. Cum aş putea să nu spun nimănui despre asta? Totul este... vreau să spun că... este, de fapt, o nebunie. Eu comit o infracţiune, nu-i aşa, acoperindu- vă crima?

— îmi pare rău, spune Cathy cu seriozitate. Dar... e pentru o persoană pe care o iubeşti. Dacă te-ar suna şi... începe ea, dar nu are rost, chiar nu prea are rost deloc.

Nimeni nu înţelege situaţia până când nu se confruntă cu ea. Cathy nu ar înţelege-o.

— Să arunc pământ cu lopata peste o fiinţă umană? întreabă Evan surprins.

— Nu există nimeni pe lumea asta pentru care ai face-o?

Cathy sondează terenul, ştiind exact pentru cine ar face-o. Exact pentru acea persoană datorită căreia şi-a luat o a doua slujbă. Exact pentru acea persoană căreia îi plăteşte pensie alimentară.

El îşi lasă ochii în jos, cugetând, în mod evident.

— Dumnezeule, spune el, înţelegând probabil, în cele din urmă.

Evan pleacă la scurt timp după aceea. Pleacă şi Joe, lăsând- o singură cu munca ei, la fel ca întotdeauna.

O năpădeşte o dorinţă teribilă de a-i pune capăt odată, în timp ce se ocupă de monitorizarea postoperatorie a buldogului francez. De a-i pune capăt în cel mai simplu şi uşor mod posibil, înainte ca toată treaba asta să-i termine pe ei, ea fiind persoana care ar avea cel mai puţin de pierdut dacă o ia în bot.

Ar putea să mărturisească, să spună că a fost ea. Să ia vina asupra ei.

L-ar pierde pe Tom, dar ce este între ei, de fapt? O aventură stupidă.

La urma urmei, se gândeşte Cathy, în întunericul în care este cufundat cabinetul noaptea, ce mai contează o altă viaţă salvată? Ar fi pedeapsa pe care ar fi trebuit să o primească Cathy acum douăzeci de ani. Dacă ar mărturisi spunând că ea a fost autoarea, atunci toată treaba asta s-ar termina, fară ca ea să piardă absolut nimic. Aproape nimic. Spre deosebire de toţi ceilalţi.

45.

Lydia

Lydia găseşte fotografia pe care a făcut-o cu apelul primit de Joe şi formează numărul. Este la serviciu, unde ştie că nu va fi deranjată de nimeni. E un număr din Italia, iar ea recunoaşte imediat tonul monoton de apel internaţional. Se află într-una dintre sălile de şedinţe din spate ale firmei de avocatură, în pauza de prânz. Aproape că închide telefonul, fiind un pachet de nervi, căci nu vrea să ştie de fapt, totuşi nu închide.

— Sunt soţia lui Joe, îi spune simplu femeii care răspunde la apel.

Este o tehnică pe care a văzut că o folosesc avocaţii aici, la firmă: o abordare directă, oferind cât mai puţine informaţii posibil. De obicei, oamenii completează golurile cu presupunerile lor.

— Oh, bună ziua, îi spune femeia Lydiei.

Lydia nu-şi recunoaşte vocea. Palmele îi sunt fierbinţi şi umede de transpiraţie, nu numai din cauza a ceea ce ar putea afla, ci şi din pricina intruziunii ei. Joe flutură uneori dispreţuitor din mână în loc să îi explice glumele surorilor lui. Ca şi cum ar fi convins că ea nu are cum să le priceapă.

— Am vorbit cu Joe aseară, adaugă femeia.

— Da... spune Lydia. Şi sunteţi în Verona?

— Exact.

O notă de nedumerire se strecoară în glasul femeii. Urmează o pauză, ca şi când ar aştepta o explicaţie din partea Lydiei.

— Mă întrebam dacă... îmi cer scuze... dar aţi putea să-mi spuneţi despre ce aţi discutat? o iscodeşte Lydia.

Gândul o duce iar şi iar la aventuri amoroase. Şi la minciunile pe care le spun oamenii pentru a le acoperi.

— M-a întrebat despre locaţia noului plan de sistematizare... cel de lângă vilă, o lămureşte femeia.

Lydia simte cum i se ridică o greutate de pe piept şi răsuflă uşurată, având senzaţia că un baraj s-ar fi spart undeva, lăsând să se reverse doar sentimentele bune.

— Oh, da, mi-a pomenit ceva despre asta... îmi cer scuze, spune Lydia. încercam să dau de altcineva.

îşi îngroapă faţa în mâini, lăsând să i se răspândească un zâmbet pe chip. Nu e vorba de o aventură. Nu e vorba de o ruptură. Doar de o femeie din Verona cu care Joe a vorbit pentru că era îngrijorat din pricina vilei lor.

— Nicio problemă, zice femeia. A vrut să ştie când începem şi cum arată zona, şi cum va afecta valoarea vilei sale. Am vrut să-l sun înapoi... Lucrările s-au amânat din cauza anchetei poliţiei. Au în vizor o zonă aflată în imediata apropiere a drumului. Ei caută peste tot acolo... Cât efort, câtă durere... Nu există niciun centimetru din Verona nerăscolit, după cât se pare.

Lydia îi mulţumeşte şi închide. Ei bine, nu-i poate spune lui Joe, nu-i aşa? Va trebui, pur şi simplu, să afle singur. Este vorba doar despre sistematizare. Nu e nimic sinistru în asta.

îşi petrece restul zilei zâmbind.

46.

Joe

— Am avut o urgenţă, spune Joe, frecându-se pe frunte.

Chiar dacă s-a spălat pe mâini, încheietura lui încă mai emană un iz metalic de sânge. Cel puţin, aşa crede el. Sângele din noaptea aceea, îi simte mirosul uneori. Este o amintire, o fantomă. Adulmecă din nou, doar ca să verifice.

— Da? spune Lydia, urmărind din priviri mişcarea braţului său.

Stă pe canapeaua lor albastră, cu şosete în picioarele care îi ies de sub o păturică albă. Are un aer degajat.

— Ce este? spune Joe.

Se aşază lângă ea. Până şi picioarele îl dor. Care e problema cu el?

„La naiba”, îşi spune în sinea lui. Anchetatorii caută într-o anumită zonă. Ce vrea să însemne asta? Evan ştie acum. Nava se scufundă, apa năvălind prea repede peste ei ca să o poată opri.

Joe îşi descleştează maxilarul şi o priveşte cu luare- aminte.

— Ce-i cu tine? o întreabă el.

— îţi datorez scuze.

— Da?

— îmi pare rău că am fost bănuitoare. Ştiu care-i treaba cu Verona.

Lui Joe îi tresaltă inima în piept.

— Ce?

— Ştiu că eşti îngrijorat doar din cauza planului de sistematizare. Şi... ce-i cu asta? Ai încercat să-l stopezi? în vreun mod ilegal?

„Dumnezeule!”, se gândeşte Joe, trecându-şi mâna prin păr.

Sentimentul de vinovăţie. Dracu’ să o ia de vinovăţie! Nu-i poate face faţă. De fiecare dată când se împart cărţile, nu are cum *să joace corect.* Toţi ceilalţi au aşi şi popi, pe când el are o mână proastă.

Joe se apropie de ea pe canapea, o palidă compensaţie pentru faptul că a exclus-o.

— De unde ştii despre chestia asta?

— Oh, de pe Google.

— Nu-mi datorezi scuze. Da, încercam, într-adevăr, să stopez sistematizarea.

— Sistematizarea pădurii? întreabă Lydia.

— Da.

— Ce-ai făcut?

— Am trimis doar nişte scrisori... spune Joe, cu ezitare în glas.

— Şi ai sunat o femeie. Nu-i aşa?

— Nu.

— Ştiu că ai făcut-o, îl contrazice Lydia. Mă minţi în continuare, Joe. Dar am crezut că a fost vorba doar...

— Ţi-am zis că nu pot să-ţi spun.

Şi atunci ea se ridică şi se îndepărtează de el ca un animal sperios. Urcă la etaj şi trânteşte uşa de la baie după ea. El aude cum începe să curgă robinetul de la cadă, o baie pe care probabil că ea nu şi-o doreşte. Lydia este ţepoasă ca un arici când vine vorba de rolul ei în familie. Nu acceptă ideea că va fi întotdeauna cea marginalizată.

Joe se uită în sus la tavan, fix în locul unde probabil că stă ea de obicei, cocoţată pe marginea căzii, cu degetele de la picioare înfipte în covoraşul de baie pe care îl spală cu religiozitate o dată pe săptămână, şi se ia cu mâinile de cap, întrebându-se ce să facă. întrebându-se dacă există o posibilă soluţie la care s-ar putea gândi şi care să nu facă rău

nimănui. Care să o ţină pe Frannie în siguranţă. Care să o ţină pe Lydia în siguranţă, dar să nu o excludă. Dar nu există. Se aşază din nou, cu ochii închişi, podidindu-l lacrimile, şi ascultă zgomotul căzii care se umple, nivelul apei urcând şi iar urcând, dar fără să se reverse încă.

Nu poate să-i spună. I-ar frânge inima. Fiindcă a făcut ceva ilegal, ceva legat de violenţă. Tatăl ei le-a bătut pe ea şi pe mama ei. Prima dată, el a ţinut-o atât de strâns de încheieturi, încât i-au rămas urme, îi povestise Lydia. A doua oară a fost un pumn în stomac. Lydia i-a spus unei profesoare abia după a douăzecea oară. A avut parte de atât de multă violenţă.

L-ar părăsi. El îşi ridică încet capul. Dar este oare acesta lucrul corect de făcut – să o priveze de o asemenea alegere? Sau este lucrul corect de făcut pentru a continua să o protejeze ţinând-o în necunoştinţă de cauză?

Se urcă în pat lângă ea mai târziu în această seară. Lydia doarme, după cum îşi poate da el seama. Respiraţie profundă. Doarme pe burtă, aşa cum o face întotdeauna. Este cald în dormitor, aşa că şi-a azvârlit pătura de pe ea, stând cu tălpile goale la vedere. El stă, uitându-se la acele picioare, la acel poponeţ, la mădularele soţiei sale pe care a promis că le va iubi pentru totdeauna, că le va venera, uitând de toate celelalte femei, de dragul ei. Deci, ce face el acum?

Dar nu este chiar atât de simplu. Nimic nu este. Frannie, în anumite privinţe, înseamnă pentru el la fel de mult ca Lydia. Care este alegerea potrivită?

Lydia probabil simte că stă cu ochii pe ea, pentru că se foieşte.

— în camera de oaspeţi, mormăie ea în pernă.

Vede o mică pată umedă pe faţa de pernă, o dâră

de salivă. Joe adoră intimitatea căsătoriei, faptul că i se permite să vadă asemenea lucruri la o altă persoană. Dar nu pare să mai fie ceva ce i se permite. Trebuie să renunţe la asta, pentru a-şi salva sora. Chiar e adevărat?

— Vreau să-ţi vorbesc, îi spune el cu blândeţe, nevrând să o facă să tresară, să o sperie.

Lydia se ridică în capul oaselor, tară să spună nimic. Este goală, dar îşi trage pătura în sus, acoperindu-şi sânii.

— Hai să spunem că ajut pe cineva care a făcut ceva ilegal. Ceva cu adevărat ilegal.

— Cât de ilegal? vrea să ştie Lydia imediat.

Joe îşi coboară privirea spre aşternutul de pe pat, spre acea dâră de salivă de pe faţa ei de pernă.

— Ar putea primi o condamnare la închisoare pe viaţă, îi destăinuie el cu glas scăzut.

Lydia clipeşte, privindu-l nedumerită.

— Cum? şopteşte ea. Şi apoi îşi retrage piciorul de lângă al lui, cu călcâiul acela al ei frumos şi rotund, care arată exact ca o piersică, şi îi pune o singură întrebare: De ce faci asta?

— Iubito, riposteaza Joe.

Lydia se uită drept înainte şi dă încet din cap, părând pierdută în gânduri. Şi apoi i se adresează din nou:

— Şi de ce îmi spui tocmai acum?

— Vreau ca tu să ai posibilitatea de a decide ce să faci.

— Atunci ar fi cazul să-mi spui toată povestea, zice ea, întorcându-se spre el, cu părul încă ciufulit de somn.

El se opreşte o secundă, cugetând în sinea lui. Evan ştie deja. Nu-i datorează asta şi ei?

— Bine, rosteşte el încet, plin de durere.

Aşadar, îi povesteşte. Despre absolut tot. Frannie, Verona, sângele, trupul.

La început se aprinde o scânteie de recunoaştere când el rosteşte numele surorii sale, dar, după aceea, chipul Lydiei pare să se estompeze, ca un mesaj scris în nisip care este şters încet, încet, încet de tot, de un val. Până la sfârşitul poveştii, nu a mai rămas nimic din el. Şi atunci el ştie. Lydia este uşor de citit, îşi trăieşte viaţa după nişte reguli pe care a trebuit să şi le stabilească singură pentru a înţelege ceea ce s-a întâmplat cu ea. Şi nenorocirea asta va încălca una dintre acele reguli, Joe o ştie cu siguranţă.

Cu toate acestea, având inima plină de speranţă, se uită la ea şi îi zice:

— Sper că am făcut ceea ce trebuie spunându-ţi.

— Nu ştiu, şopteşte ea, privindu-l cu ochi uriaşi şi trişti, cu ochi de ogar Basset. Joe. Cum ai putut să faci una ca asta? Totuşi, ea nu ridică glasul.

— Nu... eu... ea... Ce puteam să fac?

Lydia îşi înfăşoară pătura mai strâns în jurul ei şi tremură.

— Joe.

— Ce este? întreabă el.

— Nimic, spune ea încet, privind dincolo de el, undeva, în altă cameră. Gândindu-se, presupune el, în felul acela cum o face ea.

— Tu ce crezi? o întreabă el pe şleau.

Ea îi întâlneşte ochii şi încearcă să îşi compună un zâmbet pe faţă, dar este doar o imitaţie jalnică.

— Am înţeles, spune ea cu o voce sugrumată, tristă. Mda. înţeleg. Este o chestiune de familie, nu-i aşa?

— Corect, o aprobă Joe încet, neştiind ce să creadă, ce să înţeleagă din expresia de pe chipul ei, din limbajul rigid al corpului ei, din felul cum se uită

la el.

— Joe? spune ea, câteva minute mai târziu.

— Da?

— Cadavrul este în pădurea în care se fac lucrări de sistematizare?

Mâinile lui Evan tremură în timpul operaţiei de a doua zi, deşi Joe consideră că ale lui ar trebui să tremure, de fapt. Poliţia răscoleşte pădurea unde se află Will. Ei ştiu, ei ştiu, ei ştiu. Vor găsi cadavrul, cu ADN-ul lui şi al surorilor lui împrăştiat pe el, dacă nu face ceva. Dar ce anume?

Lydia încă se mai purta ciudat de dimineaţă, de parcă ar fi fost mahmură sau ar fi avut greţuri matinale.

Făcând abstracţie de el. Trăind mai degrabă în lumea ei interioară, făcând cafeaua în tăcere, durând o veşnicie până să- i răspundă. Joe s-a dus devreme la cabinet şi i-a relatat lui Cathy ce i-a spus ea. Pielea lui Cathy a căpătat o nuanţă lăptoasă.

Este ora unsprezece. Un efort comun pentru a face radiografia piciorului unui labrador. O procedură uşoară. Pe care în mod normal ar face-o automat, fără să stea pe gânduri.

Evan încearcă să-l tină pe labrador nemişcat, dar mâinile lui...

Joe îi urmăreşte cu foarte multă atenţie toate mişcările. Degetele tremurătoare. Unghiile lui scurte, îngrijite şi micuţe.

Joe este fascinat de ele. Oare lui Evan îi este frică de el? Sau este agitat? Sau ce altceva?

Gândurile continuă să-l asalteze. îl va părăsi Lydia? Nu poate, pur şi simplu nu poate să se gândească la aşa ceva. I s- ar frânge inima.

Vor găsi cadavrul? I-ar putea suna telefonul în orice clipă? Ce dracu’ ar trebui să facă? Să fugă?

Evan îşi ridică privirea spre Joe, sesizând inerţia lui.

— îl poziţionez imediat, spune Joe. îl face pe labrador să stea întins şi nemişcat. Radiografiază-l cu mine cu tot aici, adaugă Joe.

— Oh, nu, protestează Evan. N-am de gând să te iradiez.

Joe se uită în gol la perete. Ce rost au procedurile de siguranţă din moment ce este ca şi condamnat? Dar ascultă de Evan, îi dă câinelui comanda „Culcat”, apoi dispare de acolo, în timp ce aparatul cu raze X face radiografiile. îl răsplăteşte pe câine cu o bucăţică de câmat.

Evan nu spune nimic, în timp ce se îndepărtează de el. Oftează şi opreşte aparatul cu raze X, stând în continuare cu ochii pe Joe. Pufneşte iarăşi, fără să scoată însă vreun cuvânt.

Duce câinele în încăperea din faţă, apoi se întoarce şi începe să cureţe şi să dezinfecteze masa de radiografie.

— Mai ştie cineva? Maria?

— Nu.

— Aţi minţit poliţia? întreabă el, stând cu spatele la Joe.

— Da.

— Uau! Se întoarce cu faţa spre el, având o expresie impenetrabilă. Cum a fost?

Joe ridică din umeri, nu atât în încercarea de a reda senzaţia, ci mai degrabă din dorinţa de a îndepărta o greutate stânjenitoare de pe umerii lui, de parcă un braţ ar fi stat atârnat incomod peste ei.

— A fost oribil.

— Şi tu... ai îngropat un cadavru, spune Evan pe un ton tranşant.

— Am încercat să-l resuscităm, se justifică Joe. Era mort, totuşi am făcut manevrele de

resuscitare. Vocea i se frânge când o spune.

— A fost...

— Cum? întreabă Evan, dar tonul lui este mai blând acum.

— Pur şi simplu, el... Nu ştiu cum să zic.

— A fost îngrozitor?

— Da.

— Dintotdeauna am urât felul în care oamenii consideră ca fiind de la sine înţeles faptul că veterinarii trebuie să fie capabili să acorde primul-ajutor, spune Evan de parcă ar purta o conversaţie oarecare. Nu-mi pot imagina cum vine asta.

Joe se uită la el. Poate că totul va fi bine.

— Mda, mormăie el. Nu aveam adrenalină sau altceva, evident. A fost fără speranţă.

— Sunt convins.

— în plus, părea să nu reacţioneze atât de bine pe cât m-aş fi aşteptat.

— într-adevăr?

— Totul este în ceaţă, afirmă Joe. în ciuda voinţei sale, în ciuda circumstanţelor, este plăcut să discute despre asta cu altcineva, cu o persoană care nu face parte din familia lui, care nu este interesată de dinamica lucrurilor. Probabil că am ajuns prea târziu. Frannie a tărăgănat-o prea mult.

Evan rămâne cu gura căscată din pricina şocului.

„Oh, la dracu'!", gândeşte Joe, privindu-l. L-a luat gura pe dinainte, aşa cum i se întâmplă adeseori, uşurarea pe care a resimţit-o datorită atitudinii înţelegătoare a lui Evan făcându-l să se relaxeze şi să lase să se scurgă informaţii. Iar mintea de formaţie ştiinţifică şi criminalistică a lui Evan nu va putea lăsa lucrurile aşa.

— De ce?

Joe nu spune nimic, ceea ce pare a fi cea mai bună şi singura opţiune zilele astea.

— Cât timp a lăsat să treacă? Adică... ore întregi?
— Nu! Jumătate de oră.
— *O jumătate de oră*, spune el neîncrezător. Poţi face multe într-o jumătate de oră.

— Ştiu, îi confirmă Joe. Dar nu-i poate explica. Panica, frica, şocul. Faptul că evenimentele nu sunt bine cimentate în mintea lui, nici măcar acum. Mirosul de sânge. Frannie iluminată de faruri. Este totul în ceaţă, repetă Joe. în altă ordine de idei, adaugă, vrei să examinezi tu radiografiile şi apoi să suni familia?

— Sigur, răspunde Evan degajat. Sigur că da, Joe. Tu eşti şeful.

47.

Cathy

— Pot să rămân la voi? întreabă Cathy.
— Bineînţeles că poţi rămâne, îi răspunde tatăl ei în timp ce amândoi traversează gazonul umed. Patul este făcut.

E târziu. Vineri noaptea. Cathy îşi caută un refugiu în casa părinţilor. Vrea să sune la poliţie. Să facă o mărturisire. Să pună capăt coşmarului pentru ei toţi.

A venit aici, în schimb.
Tom a sunat-o de două ori, dar nu i-a răspuns nici prima, nici a doua oară.

— Eşti în regulă, nu-i aşa? o întreabă Owen.
Cathy, surprinsă de întrebare, se întoarce cu faţa spre el în întuneric.

— Sunt bine, răspunde.
— Hm, face Owen, apoi întinde o mână ca să o apuce strâns de umăr. Pari abătută.

Ea se uită la el. Cum ar putea să-i spună? Se gândeşte la zilele, săptămânile şi lunile de după moartea lui Roşie. Nu au pomenit niciodată de rolul pe care l-a avut ea în această tragedie. Cathy se aştepta ca ei să spună ceva. Au venit acasă de la spital fără Roşie. Au făcut aranjamentele necesare pentru înmormântare. Subiectul a fost abandonat, un secret de familie radioactiv, pe care au încercat să-l îngroape, fără succes însă, deoarece pulsa viguros din adâncul pământului. Şi comportamentul lor faţă de Cathy s-a schimbat, s-a răcit, a devenit ranchiunos chiar, în anumite privinţe. A fost frapată de senzaţia fără echivoc că mama ei juca teatru când se afla în preajma ei.

La trei luni după moartea lui Roşie, a fost ziua de naştere a lui Cathy. I-au dat o felicitare şi un voucher. Asta a fost tot. Cathy mai are şi acum voucherul. Necheltuit, păstrat pentru totdeauna, o amintire înfiorătoare a ceea ce se întâmplă atunci când faci o greşeală.

— Ei bine, ştii tu, îi şopteşte tatălui ei, dorindu-şi cu disperare să-l întrebe, aşa, din senin, în urma greşelii făcute de sora ei, despre propria greşeală.

El îi susţine privirea câteva secunde, fără să spună nimic.

— Nu ai impresia că, uneori, oamenii buni ajung, pur şi simplu, să o dea în bară? îl întreabă ea cu o voce joasă.

— Bineînţeles că da. Ochii lui par să devină duri în aerul nopţii din faţa ei, şi are brusc senzaţia că trece peste un punct fără de întoarcere, pentru care nu este pregătită.

— De ce? vrea să ştie el.

— întrebam şi eu aşa, spune ea încet, printre lacrimi. Este sigură că vede şi ochii lui strălucind în noapte.

— S-a întâmplat ceva în vacanţă? o descoase el.

Peste tot în jurul lor, Cathy poate auzi cum picăturile de ploaie se scurg de pe plante. E surprinsă de întrebarea lui directă. El este de obicei interiorizat, de cele mai multe ori preferând să nu spună nimic decât spună ceva, indiferent ce.
Cathy îşi ridică privirea spre el.

— Una, alta. Ar fi unul dintre ultimii oameni căruia să-i spună, se gândeşte cu tristeţe. Nu a fost acolo, alături de ea, într-o perioadă crucială a vieţii ei, iar acum se simte distrusă pe vecie.

— Ei bine, sper să nu fi fost nimic grav. El o priveşte în ochi pentru o secundă, iar ea se întreabă dacă ştie. Nu are cum. Dar e posibil ca unii părinţi să poată, într-adevăr, intui anumite lucruri. De când te-ai întors, nu pari la fel... la fel de apropiată de noi. Şi... ştii tu. Este o săptămână grea pentru noi toţi. Am vrut să mă asigur că eşti bine.

Cathy aproape că face un pas înapoi. Este ziua lui Roşie. Cathy nu s-a mai uitat de atât de multă vreme la pozele cu sora ei decedată, astfel încât cu greu îşi mai poate aminti trăsăturile ei acum; are nevoie de fotografii, de toate pe care le-a văzut deja. Nu-şi poate imagina adultul în care s-ar fi transformat. Poate că ar fi fost aliata lui Cathy, poate că triunghiul ar fi fost un pătrat, în schimb.

— Roşie, rosteşte Cathy.

Tatăl ei se opreşte din mers şi dă din cap.

— De obicei nu faci nimic în săptămâna când e ziua ei de naştere, adaugă ea încet.

— Mama ta nu face nimic, spune el simplu.

Ceva se potriveşte cu un declic la locul său pentru Cathy. Poate că acum, datorită faptului că se întâlneşte cu Tom, are o perspectivă diferită, o perspectivă relaţională. Mama ei este cea care le induce comportamentul, anxietatea, recluziunea, poate. Tatăl ei poartă o mască pentru a evita să

dezvăluie treaba asta.

— înţeleg, spune Cathy. Ei bine, noi toţi… cu toţii avem defecte, nu-i aşa? spune ea, gândindu-se dacă merita acele cadouri pline de indiferenţă primite de zilele de naştere, lipsa de bucurie, lipsa de iubire. Gândindu-se dacă se poate face ceva acum pentru a repara trecutul.

— Avem, spune tatăl ei, iar degetele lui alunecă uşor pe braţul ei pentru a-i lua mâna într-a lui. I-o strânge uşor. Mama ta le are pe ale ei. Eu, pe ale mele.

— Şi ce zici de mine? vrea să ştie ea.

— Tu eşti perfectă, îi şopteşte. Ochii lui ţâşnesc spre casă. O apucă şi mai strâns de mână pe Cathy şi o trage la pieptul lui pentru o îmbrăţişare. Anul acesta ar fi împlinit treizeci de ani, îi şopteşte el lui Cathy la ureche.

— Ştiu, spune ea. Liniştea şi întunericul grădinii, străpuns doar de reflexiile luminilor din casă, le uşurează conversaţia, îmi pare atât de rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, spune el. Nu trebuie deloc.

— Dar îmi pare tare rău, îi mărturiseşte ea. Noi niciodată... niciodată nu am discutat despre asta.

— Nu e nevoie să discutăm, o asigură el.

— Cred că tocmai am făcut-o, îi spune Cathy.

El îşi lasă colţurile gurii în jos în jos pentru a-i transmite ceva ce ar putea fi luat fie drept acord, fie drept ambivalenţă. Nu este perfect, totuşi este mai mult decât nimic. Cathy dă din cap, îşi eliberează mâna dintr-a lui şi se îndreaptă spre casă. Este cel mai bun lucru pe care îl va primi vreodată.

în timp ce se îndepărtează, îl aude strigând-o de jos.

— Aruncă o privire în cufăr, spune el.

Cathy ştie exact la ce anume se referă. Urcă la etaj, singură. Owen şi Maria au păstrat fiecare dintre dormitoarele copiilor lor aproape exact la fel cum

erau când aceştia au plecat de acasă. Mai degrabă un imbold al mamei decât al tatălui ei. Ea face curat în camere în fiecare săptămână, indiferent dacă are oaspeţi sau nu, ca într-un un muzeu bine întreţinut.

Camera lui Cathy este ultima uşă de la capătul unui coridor lung, cu duşumeaua din lemn plină de denivelări. O deschide cu un scârţâit. Dormitorul păstrează răceala aceea a încăperilor nelocuite, iar ea se întinde peste pat pentru a pomi vechiul radiator din alamă, simţind robinetul rece din metal sub degete. în copilărie, obişnuia să se înfofolească în pilotă şi să se întindă pe jos chiar acolo, lângă el, astfel încât picioarele i se coceau încet la căldură.

Cineva i-a lăsat o pijama împăturită pe cufăr. Cathy freacă între degete materialul moale. Este o pijama veche de-a ei. Probabil că a lăsat-o aici cu o groază de ani în urmă. O dă la o parte şi deschide capacul aşa-zisului cufăr, care scârţâie din încheieturi. înăuntru se află o cutie. Pe ea este numele ei, scris caligrafic. O deschide şi găseşte toate rapoartele ei vechi primite de la şcoală, nişte salopete de bebeluş, câteva fotografii cu toţi patru şi câteva doar cu ea. într-una dintre ele, i-a scăpat o îngheţată pe jos şi are o expresie şocată pe faţă. într-alta, ea şi Roşie se bălăceau într-un lac – ceva ce mama lor nu ar mai fi lăsat-o nici în ruptul capului pe Cathy să facă după ce Roşie a murit. închide cutia după câteva minute şi are impresia că mamei ei îi pasă suficient de mult încât să păstreze măcar aceste lucruri, chiar dacă le-a pus acolo înainte de greşeala făcută de Cathy.

Intră în baia ei privată. Este minimală. Doar un duş, o toaletă şi o chiuvetă, dar lui Cathy i-a plăcut întotdeauna. Uneori, în zilele proaste de după moartea lui Roşie, îşi imagina că această cameră era un apartament de sine stătător, unul în care nimeni nu putea veni să o deranjeze.

Se schimbă în pijama, punându-şi hainele în coşul de rufe, aşa cum obişnuiesc şi acum să facă membrii

familiei Plant. Rufele au trecut mereu de la unii la alţii. Chiar dacă toţi au plecat de acasă, niciunul nu s-a rupt cu totul, ca şi cum ar fi nişte plante adevărate, ale căror rădăcini încă se mai încâlcesc unele într-altele.

Şi de ce nu au făcut-o? Cathy îşi şterge machiajul în oglindă, privindu-se drept în ochi. Seamănă atât de mult cu ai lui Frannie. Atât de mult cu ai lui Joe. Atât de mult cu ai lui Roşie. Forma, culoarea, dimensiunea. Toate sunt identice. Se gândeşte la ce i-a spus tatăl ei. Cum, după douăzeci de ani, a scos de la el un grăunte de adevăr. Doar atât de puţin, atât de târziu.

Familia Plant trebuie să pară funcţională, văzută din afară. Cathy termină cu demachiatul şi îngrămădeşte unele peste altele dischetele murdare din bumbac. Sunt acoperite de un strat foarte subţire de machiaj. „Dar nu suntem funcţionali”, îşi spune, în timp ce se priveşte cum iese la suprafaţă, cu faţa roşie şi cu un aspect nou după ce a îndepărtat cosmeticalele prin demachiere.

Se uită la reflexia ei în oglinda de la baie, gândindu-se la cât de amuzante sunt familiile. Cum ei sunt încă aici, împărţindu-şi pijamale, amestecându-şi rufele. Indiferent de situaţie. Cathy nu este sigură dacă acesta poate fi considerat un lucru pozitiv sau negativ. Nu asta fac membrii unei familii? Astupă fisurile, încă se mai iubesc, indiferent de găurile negre pe care le lasă în urmă traumele din trecut? Unii dintre ei au temperament vulcanic, precum Joe. Unii dintre ei sunt fericiţi în ignoranţa lor, precum Frannie. Iar unii dintre ei sunt, precum Cathy, dependenţi de muncă, glaciali, speriaţi de experienţe noi. De *orice* fel de experienţe.

După ce Roşie a murit, familia a părut să se modeleze în noi tipare, ca argila care a fost din nou pusă la înmuiat pentru a crea ceva nou. Joe şi Frannie s-au unit. Şi părinţii ei, tatăl ei retrăgându-se în sine, iar mama, în anxietatea sa. Iar Cathy,

culpabila Cathy, a fost lăsată singură. Dar a fost acest lucru corect? Se gândeşte la ce s-a întâmplat adineauri, în grădină. Cum au ajuns mai aproape de acest subiect decât au fost vreodată. Strângerea de mână a tatălui ei. Lacrimile ei. Aparenta lui iertare. Ar putea fi suficient. Ar putea fi suficient pentru ea, totuşi.

Se gândeşte la modul în care circumstanţele de acum par să oglindească asta. Cum, în străfundurile fiinţei ei, e măcinată de senzaţia dureroasă că este din nou singură, acea fiinţă vulnerabilă din vârful triunghiului, pe cale de a fi trădată. Cum simte că ar trebui să acţioneze de bunăvoie, înainte de a fi forţată să o facă.

Se întoarce înapoi în dormitor. Noaptea ploioasă înnegreşte fereastra, conferindu-i un aspect carbonizat. Radiatorul scârţâie şi şuieră în timp ce se umple cu apă. Ea aprinde o lumânare lângă pat, o lumânare pe care a cumpărat-o cu o veşnicie în urmă, pe când avea şaisprezece ani. Este o lumânare bisericească vetustă. Un stâlpişor mare şi dolofan din ceară prăfuită. Le aprinde şi pe celelalte de pe pervaz. Beţişoare din ceară de culoare verde-închis puse în sfeşnice vechi de argint. Ca un mic priveghi, doar pentru ea.

Se uită la strada de dedesubt, în timp ce şi-o imaginează pe mama ei adunând fotografiile, sortându-le.

Se aude o bătaie uşoară la uşa ei, care apoi se deschide încet. Cathy se întoarce şi este surprinsă să o vadă pe Frannie.

— Tata mi-a spus că eşti aici, sus, spune, ridicând din umeri.

— Oh, exclamă Cathy, stând acolo în pijama. în cameră miroase a chibrituri arse şi a placă de întins părul de la radiatorul electric. încăperea se încălzeşte încet, membrele ei relaxându-se în pijama, la căldură. Cum de eşti aici?

— Paul e o adevărată pacoste... Este extrem de agitat, cred că din pricina faptului că învaţă atât de multe cuvinte. Mai ales nume de dinozauri. M-am gândit să venim aici şi să rămânem peste noapte, spune ea. îşi înfăşoară braţul zvelt în jurul taliei surorii ei. Ce minţi sclipitoare avem noi! Ce mai faci?

— Sunt bine, spune Cathy.

— Serios? se miră Frannie, încreţindu-şi fruntea.

Aud ţipetele lui Paul jos, iar Frannie încremeneşte, încordându-şi auzul. Apoi o aud pe mama lor. Ele nu pot desluşi cuvintele, doar un soi de bolborosit, un sunet fericit, iar Frannie zâmbeşte slab. îi mută geanta lui Cathy într-o parte şi se aşază pe bancheta tapisată cu pânză albastră de la capătul patului.

— Joe mi-a spus că răscolesc pădurea de lângă drumul de pământ.

— îmi pare rău, spune Cathy. Mi-aş dori... Nu ştiu... Să sperăm... că nu suntem suspecţi...

— Da. Să sperăm. Cum te simţi cu adevărat?

— Sunt bine, Fran, afirmă ea.

— Nu vreau să ne întoarcem unul împotriva celuilalt, spune Frannie. Ştiu că numele lui Joe pe acel document este... nici pentru mine nu are sens.

— Nu ne întoarcem unul împotriva celuilalt... Cine a spus asta?

— Nimeni, îi dă replica Frannie, mai tare decât se aştepta Cathy. Doar că... nu ştiu. Nu eşti tu însăţi.

— De ce crezi că era numele lui pe document, totuşi?

— Nu am nicio idee. Nu are sens, aşa cum am spus.

— Atât de multe lucruri nu au sens.

O întrebare se citeşte pe chipul lui Frannie.

— Cum ar fi?

„La dracu'!” îşi spune în sinea ei Cathy, amintindu-şi de ochii întunecaţi din oglindă, gândindu-se la Tom, la fiecare minciună pe care i-a spus-o, la cât de dezbinaţi sunt acum, din cauza lui Frannie, incapabili să mai aibă acel gen de relaţii pe care l-au avut înainte. Şi totul pentru asta: un act de altruism sub impulsul momentului, pe care Cathy, pe neaşteptate şi pentru prima oară până în acest moment, îşi doreşte cu adevărat să şi-l poată lua înapoi.

— Chiar crezi că Joe... începe Cathy.

— Cred că nu are nici cea mai vagă idee. Frannie îşi duce o mână rozalie la stern. îl cunosc pe Joe şi nu minte.

— Mda. Cathy smulge traversa de la capătul patului, pusă peste cuvertură. Au chestia asta din anii optzeci, spune ea, ridicând-o de un capăt şi fâlfâind-o în aer.

— Cel puţin, adaugă Frannie, nu cumpără dracului niciodată nimic.

Cathy râde auzind-o.

— Aşa e. Obişnuiau să meargă totuşi la cumpărături, dacă vrei să ştii.

— Serios?

— Obişnuiau să meargă în fiecare sâmbătă. Mama mergea în oraş... Ne lua cu ea. O picătură de ceară îşi croieşte drum în jos pe marginea uneia dintre lumânările verzi. Cathy o urmăreşte cum ia avânt, lăsând în urmă o dâră umedă, ca un melc.

— Nu pot să cred că trebuie să o păstrăm pentru totdeauna, spune Frannie. Nu spune nimănui. Ştii?

— Ştiu. Lui Cathy îi stă pe limba să-i povestească despre Tom. „Uite ce mi-ai refuzat, înainte de a apuca să înceapă măcar”, i-ar spune ea. însă nu poate.

— Dar asta trebuie să fie partea cea mai rea

dintre toate. Nu-i aşa?

Ceva din tonul lui Frannie le aduce aminte de copilărie. Frannie, fiind mezina, simţea nevoia să fie ocrotită de cei mai mari decât ea.

— Sigur că da, spune Cathy. Bărbia îi tremură când o spune. Fran, rosteşte ea încet.

— Hm?

— Este ceva ce trebuie să ştiu?

— Ce? ripostează Frannie. Rămâne cu gura uşor căscată de surprindere.

— Eu pur şi simplu... mă simt... Nu ştiu. L-am întâlnit pe tipul ăsta, spune ea, tentaţia intimităţii dintre surori fiind prea mare pentru ca ea să-i reziste.

— Un *tipii* subliniază Frannie, şi un zâmbet rapid i se răspândeşte peste chip ca un răsărit de soare. Tu?

— Eu, spune Cathy râzând. L-am întâlnit la preluarea bagajelor.

— La venirea din Italia?

— Da... A trecut şi pe aici.

— De ce? se repede să spună Frannie.

Cathy se încruntă, neînţelegând despre ce este vorba.

Frannie nu spune nimic. Şi apoi:

— Nu i-ai...

— Ce?

— Nu i-ai spus, nu-i aşa?

— Oh, nu, răspunde Cathy. Nu.

— Nu se ştie niciodată...

— Ce? spune Cathy, făcându-şi de lucru cu capsele antice de plastic ale husei de pilotă.

Frannie se ridică în picioare, ceea ce face de obicei atunci când vrea să schimbe cursul

conversaţiei.

— Nu ţi se pare ciudat că dormitoarele noastre sunt exact la fel? zice ea. îşi trece un deget peste comodă. Nu rămâne niciun fir de praf pe el.

— Ce vrei să spui... despre Tom?

Frannie se uită drept în ochii lui Cathy.

— Ştii ceva... de unde ştii că el este cine spune că este? întreabă ea.

Cathy aproape că izbucneşte într-un râs nervos.

— Ce? răbufneşte ea. Crezi că e vreun poliţist sub acoperire? Face o glumă, dar Frannie nu râde deloc.

— Mi se pare ciudat că a fost în Verona. Şi tu ai... nu ştiu cum să zic. Nu ne-am întors de mult timp...

— Oh, care vasăzică s-a petrecut mult prea rapid, nu-i aşa?

Privirile li se întâlnesc, dar imediat după aceea, Frannie se uită în altă parte, cu ochii sticloşi.

— Nu, spune Frannie. Fă ce vrei. încerc doar să te ajut. Eu doar... Tu m-ai ajutat pe mine. Şi acum...

Cathy expiră lung. în sfârşit. în sfârşit. în sfârşit. Un mulţumesc, cât de cât.

— Simţi nevoia să dai iama prin ASOS? Acum, dacă ai un prieten? o întreabă Frannie.

Cathy nu se poate abţine să nu râdă.

— Da, spune ea. Chiar da.

— Hai să o facem, o îndeamnă Frannie.

Cathy este de acord, şi ele stau împreună într-o tăcere confortabilă pentru o vreme.

— Ştiu că Evan ştie, mărturiseşte Frannie. Joe mi-a spus.

— Ştiu, îi confirmă Cathy. Este... greu să fii optimist.

— într-adevăr.

Căldura încălzirii centrale, sclipirile tremurânde ale lumânărilor şi reflexiile lor în fereastră, recunoştinţa tardivă a surorii ei. Toate se combină în mod plăcut în interiorul lui Cathy, iar ea uită de sine, doar pentru o secundă, adevărata Cathy prelingându-se printr-o crăpătură precum ciocolata topită.

— Ţie ţi-a dat vreodată prin cap să termini cu totul? spune ea, gândindu-se din nou la acel triunghi, la faptul că nu mai suportă aşteptarea.

— Să termin cu totul?

— Nu ştiu, ezită Cathy. Adică...

— Adică?

— Aş putea spune că am fost eu. în locul tău. Şi s-ar termina odată cu totul. Aş ieşi în zece ani, probabil, şi gata cu minciunile.

Frannie se uită la ea şocată, iar Cathy plusează cu un zâmbet, la o fracţiune de secundă după ce a făcut afirmaţia, şi crede că aproape a salvat-o, că aproape a prins-o în plasa ei, că aproape s-a prefăcut că nu a vrut să o spună cu adevărat.

— Este atâta linişte aici, constată Tom.

I-a trimis un mesaj. Eşti dispusă pentru o plimbare în viitorul apropiaţi O putem face dimineaţa, seara, în weekend, oricând îţi convine. Şi nu a putut rezista să nu-i răspundă, în
ciuda tuturor lucrurilor.

Şi acum iată-l în faţa uşii lui Cathy, cu hanoracul lui cu tot. Lui Cathy îi place faptul că astăzi poartă aceeaşi haină ca zilele trecute. Ceva din treaba asta îi aduce alinare, de parcă el îşi trăieşte viaţa absolut sincer, fără erori de continuitate.

Azi este înnorat afară, ploaia necruţătoare s-a oprit. Aproape că se simte toamna în aer pe aici, se gândeşte Cathy, în timp ce încuie uşa de la intrare în

urma ei. Izul de fum de lemn purtat de briză, răcoarea care o ciupeşte de umeri.

E plăcut să faci asta, şi nu *altceva.* E plăcut să nu te gândeşti la răscolitul pădurilor.

A dat fuga sub duş după muncă, îndepărtând de pe ea mirosul de antiseptic. Şi-a uscat părul, aranjându-şi-l la fel ca Frannie, iar acum iat-o aici, simţindu-se ciudat aşa cum arată, îmbrăcată frumos şi machiată, seara, în amurg.

Tom poartă pantofi sport albi şi blugi schinny închişi la culoare. îi zâmbeşte pe jumătate, cu faţa lui aproape copilăroasă încadrată de gluga căptuşită cu blană. Poate că este emoţionat.

în casa de alături, ea aude televizorul lui Joe printr-o fereastră deschisă. Aproape întotdeauna poate auzi la ce se uită el împreună cu Lydia. Uneori aude şi ce se petrece la Frannie. Se întreabă dacă ei au remarcat cât de târziu îşi încheie ea lucrul. Dacă o judecă pentru asta, pentru faptul că lucrează de una singură în dormitorul de oaspeţi pe care l-a transformat în birou.

Frannie a cumpărat prima căsuţă pe când era însărcinată cu Paul. Părinţii lor au ajutat-o. Mai târziu, vecina ei a adus vorba despre vânzare, având intenţia de a se muta mai aproape de centrul oraşului Birmingham, iar Joe i-a făcut o ofertă. Şi apoi, când următoarea căsuţă a apărut pe piaţă, Frannie a primit înştiinţarea de la firma imobiliară Rightmove şi i-a trimis-o lui Cathy. Nu le venea să creadă ce noroc a dat peste ei, ce întâmplare fericită. S-au adunat la Frannie, în timp ce Paul era în pătuţul lui. S-au aşezat în jurul mesei din bucătărie şi au băut ceai indian... Frannie trecea printr-o fază în care bea doar aşa ceva, insistând ca toţi ceilalţi să facă la fel, pare să-şi amintească Cathy... Şi s-au amuzat la gândul că era o adevărată nebunie să încerce să locuiască toţi împreună, într-

un şir de trei căsuţe lipite una de cealaltă. „Oh, ne vom putea face una alteia unghiile de la picioare, iar tu vei putea să îi faci baie lui Paul şi să îl duci la culcare", a spus Frannie, în ochi aprinzându-i-se o scânteiere cu subînţeles. Şi-o dorea pe Cathy lângă ea. Nu la fel de mult cât şi-l dorea pe Joe, dar era suficient şi atât. Acum priveşte înapoi şi se întreabă în ce măsură persoana lui Cathy a fost implicată în acea decizie şi în ce măsură ea a urmat, pur şi simplu, exemplul fraţilor ei.

Ei locuiesc la marginea unui drum de ţară. Nu are nici asfalt şi nici indicatoare rutiere. Fânul pe care fermierii din vecinătate îl pun în staulul animalelor pentru odihna de noapte înmiresmează aerul, împreună cu florile aflate undeva prin apropiere, trandafiri jilavi, genul acela de parfum de casă pe care îl făcea ea, împreună cu Frannie şi cu Roşie.

— încotro? o întreabă Tom, potrivindu-şi pasul după al ei.

Ea îl conduce repede prin dreptul ferestrelor lui Frannie şi Joe. Nu este pregătită să le facă totuşi cunoştinţă cu el. Nu atât timp cât ea se simte aşa, făcându-şi probleme în legătură cu motivele lor. Făcându-şi probleme în legătură cu orice, de fapt. Dacă sunt prea apropiaţi. Dacă au o relaţie disfuncţională.

— Pe aici... este o potecă deschisă publicului, îl lămureşte Cathy. Traversează nişte câmpuri.

Umărul lui Tom se ciocneşte în mod foarte deliberat de al ei. Nu, nu se ciocneşte, cuvântul este nepotrivit, gândeşte Cathy în sinea ei. O atinge uşor, o perie. Cea mai blândă dintre atingeri. E cuprinsă de o senzaţie delicioasă în imediata lui apropiere, de parcă cineva tocmai ar fi aprins un chibrit în aer între ei. Fredonează, cântă din pricina căldurii pe care o emană.

— Aşadar, stai puţin, toţi fraţii tăi locuiesc în

aceste case? o întreabă Tom.

— Da, spune ea încet. Se simte oarecum stânjenită de treaba asta, deşi nu ştie de ce. Este el un pic cam *prea* interesat de această configuraţie? Dacă Frannie avea dreptate în privinţa lui?

— Uau... ce experienţă intensă! afirmă el. Trebuie să vă placă cu adevărat unii de alţii.

— Uneori, îi spune Cathy cu ironie în glas. Ea îl studiază, remarcându-i expresia calmă de pe chip. Ce avea de gând, încerca să o facă să mărturisească? Şi, ce-ai ai mai făcut azi? îl întreabă Cathy, încercând să ignore gândurile care îi galopau nebuneşte prin minte.

— Hm, greu de spus, răspunde Tom. Am mâncat patru iaurturi aerate cu mentă.

Cathy râde surprinsă, iar el îi aruncă o privire.

— Nu chiar, recunoaşte el.

— Patru?

— Sunt patru la pachet, spune, ridicând din umeri.

— Şi altceva? insistă Cathy.

Chestia e, se gândeşte ea, în timp ce se uită la cerul aproape alb, că totul este prea frumos ca să fie adevărat. Până şi ce se întâmplă acum, în amurgul de vară. Este prea frumos ca să fie adevărat în ceea ce o priveşte. îi este frică să se bucure. Ea nu a pomenit de treaba asta nimănui. Este conştientă de acest lucru, dar nu poate schimba nimic, se pare că nu poate.

Dar iat-o aici, încercând, încercând, încercând din nou. Şi ceva pare diferit de data asta.

— Am ţinut patru lecţii, i se confesează Tom, iar Cathy se gândeşte că o spune fără tragere de inimă.

Coboară amândoi pe o potecă năpădită de ierburi şi de mărăcini, pe care abia îşi poate croi drum o singură persoană.

— Dar tu? o întreabă el. Pare să-i ignore total stânjeneala, consideră Cathy, întorcându-şi capul spre el ca să îl cerceteze din priviri. Câte iaurturi aerate cu mentă ai mâncat astăzi?

— Niciunul, îi răspunde ea. Am operat o pisică, adaugă ea.
Tiroidectomie.

— Uau! se miră el.

Trec pârleazul şi intră pe câmp. Ceva bubuie chiar în spatele ei. La început, crede că este vorba de ceva care s-a prăvălit pe drum, dar apoi Tom îi spune:

— A fost un tunet. Se opreşte o secundă, apoi adaugă: Este atât de interesant că ştii să faci aşa ceva!

— Oh, face Cathy, râzând timid. Nu chiar. E ceva atât de banal.

— Ştii cum să operezi o vacă?

Se văd câteva vaci în depărtare, dar Cathy nu este sigură că asta l-a făcut pe Tom să-i pună întrebarea. Pare a fi oarecum eclectic, ceea ce îi place tare mult la el; întrebările lui o provoacă să vorbească.

— Aş putea încerca, spune Cathy, râzând din nou.

— Hai să o facem, îi propune Tom. Eu o voi ţine de cap. Se trânteşte pe jos în iarbă, stând cu genunchii îndoiţi la piept şi lăsându-şi greutatea în spate pe mâini, exact aşa cum a făcut în sala de recuperare a bagajelor. Ea se aşază lângă el şi priveşte cerul de deasupra lor. Se adună nori gri-albăstrui. Va ploua din nou.

— De unde ai începe?

El se apleacă spre ea.

— Să zicem... cu cea de acolo. El arată spre vaca cea mai mare.

— Este un taur, spune ea.

— De unde ştii? El izbucneşte în râs şi o priveşte pieziş, iar ei îi trece imediat prin minte că el o împinge de la spate să spună asta. Zâmbetul i se

întinde pe toată faţa în timp ce se uită la ea, acel zâmbet strâmb al lui. Are coarne, nu-i aşa? vrea să ştie el.

— Nu e vorba coarne... Ambii pot avea coarne. Ea se apleacă spre el şi îi arată, asigurându-se că privirea lui este la acelaşi nivel cu a ei. Nu are uger, îi explică ea râzând.

Tom râde în hohote. Se întinde pe spate apoi, stând cu capul lui chel sprijinit pe iarbă, şi închide ochii.

— Aşadar, operezi una dintre acele vaci, continuă el. *E* vreuna dintre ele vacă?

— Sunt patru la număr.

— Corect. Bun. Treci la treabă acum, o îndeamnă Tom, mâna lui ridicându-se în aer şi atingând-o pe a ei – gândeşte Cathy – în mod accidental.

Ea simte un gol în stomac din nou. Nu se poate gândi la nimic altceva în afară de braţele lui zvelte şi bronzate. La picioarele lui goale încălţate în adidaşi. La felul în care tricoul i se ridică din nou în timp ce îşi pune mâinile sub ceafa, imaginea arhetipală a unui bărbat relaxat. Ea se mută mai aproape de el. Nu-i pasă. Nu-i pasă de ce i-a spus Frannie. Nu- i pasă de faptul că s-a gândit că ea ar trebui să fie cea care să se predea, că ea este cea care nu are nimic de pierdut.

— Chiar vrei să ştii? îl întreabă ea.

El deschide ochii.

— Desigur! îi răspunde. Pentru început, eu cred că eşti al naibii de sexy. Şi, în continuare, cred că şi chestia este al naibii de interesantă. Deci e perfect, conchide el fericit.

Cathy este recunoscătoare pentru că el a închis din nou ochii, fiindcă nu-l poate privi. Obrajii ei sunt la fel de fierbinţi ca atunci când are febră. „Cred că eşti al naibii de sexy. Cred că eşti al naibii de sexy”.

Cuvintele astea se tot învârt în mintea lui Cathy, în stomacul lui Cathy, în vintrele lui Cathy. Ce-ar fi dacă s-ar întinde chiar acolo, lângă el? Ochii îi rătăcesc asupra lui. Talia aceea îngustă. Tricoul acela alb. Se strecoară înspre el. Cumva, el ştie, tară să deschidă ochii, şi se ocupă de restul. Un braţ puternic o trage în jos, în jos, în jos, până când corpul ei este lipit de-al lui pe toată lungimea, stând cu capul sprijinit pe pieptul lui. Mirosul acela de seră din jurul ei, în sfârşit, în sfârşit, în sfârşit.

— Aşadar, primul pas, reia el firul discuţiei, iar Cathy este bucuroasă că a trecut peste o parte din această tensiune cu priceperea unui chirurg, că a adus din nou conversaţiei pe făgaşul iniţial.

— Primul pas... Vaca nu trebuie să ingereze absolut nimic, spune Cathy.

Tom se rostogoleşte pe o parte, uitându-se la ea, aşa că face şi ea la fel, amândoi stând sprijiniţi în coate acum. Ar putea fi în pat. Ea simte că are ochii mari cât farfuriile. Ce face de fapt, stând întinsă pe un câmp jilav împreună cu un bărbat pe care abia l-a cunoscut?

— îi administrăm antiinflamatoare nesteroidiene, zice ea râzând. Chiar vrei să continui?

— Categoric.

— Bine, apoi o tamponăm cu clorhexidină, îi explică în continuare Cathy.

Tom face ochii mari, iar ea spune:

— Cu iod. Adică... aşa cred. Am cam uitat cum e cu animalele de la fermă.

— Vaca are nevoie de cezariana asta, Cathy, spune el. Altfel, viţeii vor muri.

Mâna lui se îndreaptă spre şoldul ei. Când ea îi întâlneşte ochii căprui, el îşi muşcă buza şi se foieşte în iarbă.

— Următorul pas este injecţia cu lidocaină, continuă ea. Un anestezic local. Şi amplasarea

câmpului steril în jurul tăieturii, astfel încât să ai doar abdomenul în vizor.

— Eşti atât de deşteaptă, remarcă el. Sună grozav. Tom se uită în depărtare, la vaci. Sper că vor reuşi.

Cathy îşi coboară privarea, incapabilă să-şi reţină un zâmbet.

— Vrei să ştii mai mult?

Tom îşi înclină capul într-o parte, uitându-se la ea.

O picătură grea de ploaie de vară îl loveşte chiar în creştetul capului, iar Cathy nu este sigură că şi-a dorit

vreodată să cuprindă cu mâna ceafa cuiva atât de mult ca acum. Se apropie şi mai tare de el. Trupurile lor sunt strâns lipite unul de altul. Cathy îşi ridică încet capul să se uite la el, iar el nu o ridiculizează, nu se dă înapoi şi nici nu râde. El doar aşteaptă, cu acel zâmbet pe jumătate tremurându-i pe buze, cu ochii surâzători. Aşteptând-o doar pe ea. Ea se apleacă spre el exact în momentul când ploaia începe cu adevărat. Buzele li se întâlnesc, doar o atingere moale şi prudentă la început. El deschide imediat gura. Este mai întâi caldă, apoi fierbinte. Mâna lui alunecă de pe şoldul ei, cuprinzând-o de mijlocul spatelui şi înconjurând-o complet, trăgând-o spre el. Chiar dacă ochii lui Cathy sunt închişi, îşi poate da seama că a fost doar un fulger, ca bliţul unui fotograf. Două secunde mai târziu, urmează tunetul. Se dezlipesc unul de celălalt. Feţele le sunt ude din pricina ploii pe care Cathy nu o poate simţi. Ea se uită în ochii lui.

— Ei bine, spune Tom, după o clipă de tăcere.

— Chiar plouă foarte tare, constată Cathy.

— Şi noi, care vorbeam despre operarea vacilor. Tom ridică din sprânceană. Nu este un soi de... infracţiune?

Cathy chicoteşte în pieptul lui.

— Perversă, chiar, declară ea.

— Sunaţi la poliţia veterinară. Sunaţi la poliţia comunitară, spune Tom. O trage şi mai aproape de el. Pieptul lui este ferm. Mâinile ei îşi găsesc drumul în hanoracul lui cald şi pe sub tricoul lui şi ea îşi permite să dea drumul aerului din piept, în cele din urmă. Pe acea piele a lui.

îşi ridică privirea spre el şi spune ceva ce nu a spus niciodată, absolut niciodată, nimănui:

— Vrei să vii la mine?

48.

Acum

Prima zi a procesului R. vs Plant

— Lângă pădure, da, spune procurorul. Şi, din câte am înţeles, a fost dus acolo imediat?

— Da, răspund pe un ton gutural, în boxa martorilor. Imediat, mă duc cu gândul la plimbarea făcută la ţară împreună cu Tom şi simt un junghi de durere.

Joe stă cu ochii aţintiţi în gol drept înainte. Mi-aş dori să fie şi Frannie aici. Ea te înţelege din priviri, ea înţelege o privire încărcată de subînţeles într-un fel în care Joe nu este capabil să o facă.

Sunt distrasă pentru moment de câte persoane participă la un proces. Judecătorul, avocaţii şi procurorii, juraţii, dar şi presa, grefierii care îţi aduc Biblia pentru depunerea jurământului, stenografa. Toţi trebuie să aibă părerile lor personale despre mine, deşi le ascund bine, sub faţada lor profesională.

— Şi, de fapt, nu eraţi proprietara acelei păduri, nu-i aşa, doamnă Plant? Nu era pământul dumneavoastră... Corect?

— Da. Acum nu mai deţin nicio proprietate acolo.

Am vândut casa din Verona. Nu ne-am mai întoarce niciodată acolo, desigur că nu am face-o, chiar dacă nu ne-am fi înstrăinat. Am vândut-o la un preţ ridicol de mic unui cuplu de expaţi care, după toate aparenţele, se pare că i-au dat târcoale pe ascuns şi, în ultima secundă, au cerut să vadă locul din pădure, pe care l-au fotografiat, vânzând ulterior pozele unui ziar italian.

— Da, aţi vândut vila anul trecut, nu-i aşa? Şi banii din vânzare au ajuns la...

— I-am împărţit. Nu mă pot uita la Joe în timp ce răspund.

— Corect. Şi, revenind la a doua zi, să zicem, după înmormântarea cadavrului în iulie. A existat

vreun indiciu care să marcheze locul unde se afla Will? Sau a fost foarte bine ascuns vederii?

— Eu... apuc să zic.

— Doamnă Plant, mă admonestează procurorul, de parcă aş fi dificil de abordat.

Jason întinde o mână să-l atingă pe umăr pe avocatul meu pledant, care se ridică imediat în picioare, ca şi cum ar fi pus pe arcuri, un hopa-mitică mişcându-se cu încetinitorul. Nu mi- am dat seama cât de puternic era Jason până de curând, când m-am documentat temeinic pe Google: cel mai de succes avocat specializat în drept penal din Midlands. Nu e de mirare că Frannie l-a ales iniţial, chiar dacă acum nu-l mai poate folosi.

— Onorată instanţă, spune avocatul, martorei i se pun nişte întrebări cât se poate de dificile şi nu prea înţeleg unde se vrea să se ajungă.

Judecătorul se uită la procuror tară să scoată un cuvânt, iar acesta din urmă spune, scuzându-se:

— încerc doar să stabilesc cât de bine a fost ascuns cadavrul.

— Continuaţi, atunci, decide judecătorul.

Procurorul îşi întoarce privirea spre mine, aşteptând să răspund.

— Nu, nu puteai să-ţi dai seama, rostesc eu cu glas scăzut. Nu se cunoştea deloc.

— Mulţumesc, doamnă Plant. Ei bine, nu a fost atât de greu, nu-i aşa? spune el, atât de exasperat, încât se întoarce să îşi toarne un pahar cu apă şi să scuture de câteva ori din cap, trăgând astfel de timp.

— Onorată instanţă, intervine Jason, ridicându-se în picioare. Deşi ştiu că acest lucru nu este în conformitate cu prevederile Convenţiei, martora noastră este... se află într-o poziţie dificilă din cauza...

— Domnule Granger, spune judecătorul, pe un ton surprins, indiferent că e vorba despre trădare sau orice altceva se petrece în sânul familiei Plant, mă tem că este imperios necesar pentru clienta dumneavoastră *să răspundă la întrebările puse.*

Jason se aşază la loc şi îmi aruncă o privire neputincioasă,

0 privire plină de scuze. încerc să-i zâmbesc, dar buzele îmi tremură şi, abia reuşind să-mi stăpânesc lacrimile şi emoţia, aşa că schiţez un zâmbet strâmb, ca acelea desenate neglijent de un copil.

— Nu, nu, spun eu, încercând să fiu stoică în boxa martorilor. Vă rog să continuaţi. Să terminăm odată. întrebaţi-

1 pe toţi.

49.

Atunci

Joe

Evan se află în cabinetul de consultaţii al lui Joe când acesta din urmă se întoarce acolo vineri seara, după o intervenţie chirurgicală, pentru a-şi lua portofelul şi telefonul. Joe nu are unde să fie în altă parte. Lydia nu vorbeşte cu el. Carina nu i-a dat niciun răspuns în urma ultimului apel în care i-a cerut să îl pună la curent cu privire la cercetările din pădure. Şi acum, colac peste pupăză, chestia asta.

Evan stă acolo, fără să facă nimic altceva decât să aştepte. S-a schimbat de halatul lui tunică, cu sigla Vets 24, într-o pereche de blugi şi un tricou, şi are o jachetă atârnată de braţ. Parcă ar aştepta un autobuz în staţie.

— Ai greşit cabinetul? i-o trânteşte Joe.

— Mă bucur că încă mai eşti aici, zice Evan. îi aruncă o privire lui Joe, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— Sunt în trecere, spune Joe cu glas sugrumat. Tocmai plecam. Să te închid aici peste noapte sau...

— Mă gândeam şi eu aşa. Evan aruncă o privire în sus, părând că are la dispoziţie tot timpul din lume şi acea siguranţă de sine a unui bărbat care te are cu ceva la mână. Stă lângă un afiş referitor la greutatea corporală adecvată pentru câini, cu peretele din spatele lui zugrăvit în albastru regal, ca de altfel tot cabinetul veterinar Vets 24.

— La ce?

— La ce mi-aţi spus tu şi Cathy.

— Normal... spune Joe şi simte cum cuvintele îi mor pe buze, chiar simte efectiv asta. îşi poate da foarte bine seama încotro bate. Doar nu este un idiot. Tocmai când ei credeau că nu se poate mai rău de atât, iată că se întâmplă, precum o boală evoluând necruţător într-un corp uman. Se uită impasibil la Evan.

Joe se întreabă brusc dacă s-ar putea apăra de Evan. Evan este mai scund decât el. Mai robust, dar nu şi mai puternic. Mda, probabil că ar putea câştiga într-o luptă corp la corp cu el, se pomeneşte gândindu-se, mai ales cu kilogramele pe care le-a pus pe el. Iisuse Hristoase! De unde până unde i-a venit ideea asta?

— Hai să spunem lucrurilor pe nume. Care-i treaba, de fapt, aici? îi spune el lui Evan.

— Cred că acest cabinet ar putea beneficia de un aport din afara familiei Plant.

— Corect.

— Corect? Un suflu nou în comitetul executiv.

— Nu există niciun comitet... spune Joe cu glasul gâtuit. Este vorba de un parteneriat. Opreşte cântarul pentru pisici şi înşurubează bine capacul borcanului cu gustări pentru câini, doar ca să-şi ocupe mâinile cu ceva.

— Uite ce e, spune Evan cu un hohot de râs răsunător, iar Joe nu se poate gândi decât că ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva.

Evan este un mercenar. Evan este un oportunist. Evan este lefter. Joe tresare la gândul ăsta. Cât de evident e totul.

Evan îşi joacă rolul la perfecţie, doar că Joe se aştepta să nu o facă. De ce nu? Cât de idiot a putut fi!

Se întoarce cu spatele la Evan. E prea dureros să se uite la el acum. Se concentrează asupra opririi computerului. *Sigur*

vrei să renunţi? îl întreabă acesta.

— Ei bine? insistă Evan.

— Mă ameninţi.

Evan pufneşte din nou în râs.

— Vreau să spun... Joe, aş fi nebun să nu profit de asta, nu-i aşa? se scuză el.

Evan îi cere acest lucru cu adevărat, se gândeşte Joe, privindu-l uluit. El s-ar folosi de o asemenea ocazie? Nu, nu ar face-o. Ar încerca să uite dracului de ceea ce a aflat, dacă ar fi în locul lui Evan, cugetă, posomorât.

— Te las să te gândeşti la asta, îi spune Evan. întinde o mână la spate tară să se întoarcă şi deschide uşa cabinetului lui Joe, apoi traversează recepţia goală şi slab luminată şi iese pe uşa din faţă fără să se uite înapoi. Aştept cu nerăbdare să renunţ la a doua slujbă de care nu ţi-a păsat niciodată că am avut-o, adaugă el încetişor.

— Ba mi-a păsat, îi strigă Joe. Se sforţează să se domolească. Trebuie să respire, să-i permită inimii să îşi încetinească bătăile. A avut un atac de panică aseară în pat, gândindu-se că Paul se va trezi într-o dimineaţă fără mama lui, dacă ei o dau dracului în bară, dacă *el* o dă dracului în bară.

Are impresia în unele zile că stă să explodeze. îşi concentrează privirea asupra părţii din faţă a

cabinetului. Ferestrele recepţiei sunt aburite, ploaia necruţătoare de vară lăsându-şi amprentele pe dinafară, precum o mie de degete care alunecă în jos pe sticlă.

Trebuie să iasă, să iasă afară în ploaie şi să plece departe de mirosurile apăsătoare de anestezic, de luminile difuze. Descuie portiera cu cheia şi se urcă în maşină.

îşi sprijină capul pe volan, care se simte rece şi proaspăt cernit. Doamne, cât demult îşi doreşte să o poată suna pe Lydia!

în schimb, formează numărul lui Cathy. Lydia nu va vorbi cu el până când nu va fi pregătită, el ştie prea bine asta.

— Trebuie să te văd. Acum.

— Acum? Joe, sunt în pat.

Joe îşi verifică ceasul.

— Este ora opt.

Cathy nu catadicseşte să-i dea vreun răspuns.

— Când ne putem vedea? stăruie el.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să stau de vorbă cu tine.

O aude spunând ceva, cu glasul înfundat, ţinând receptorul acoperit cu mâna, şi se încruntă.

— E cineva acolo, cu tine?

— Nu, răspunde Cathy. O secundă de tăcere. Şi apoi, vocea ei înlăcrimată: Joe.

— Ce?

— Nu mă face să vin.

— Evan are de gând să ne şantajeze.

Pauza se lungeşte atât de mult timp, încât Joe îşi îndepărtează telefonul de la ureche pentru a verifica dacă nu cumva apelul a fost deconectat. Şi apoi, cu vocea ei impregnată de ceva care atârnă greu,

precum un nor de ploaie gata să îşi rupă zăgazul, Cathy îl anunţă:

— Vin acum.

— Du-te la Frannie, spune el, deşi este aproape de prisos. E nevoie să fie şi ea de faţă.

— Trebuie să facem ceva în privinţa lui Evan, spune Joe tară patimă. Tocmai m-a ameninţat.

Stau aliniaţi unul lângă altul pe pragul uşii din spate a casei lui Frannie. El se uită la grădina ei sălbatică. în prezent, menta face ravagii, încolăcindu-se în jurul tufelor de liliac şi de lavandă. Ei nu-i pasă câtuşi de puţin.

Ferestrele sunt uriaşe, din podea până în tavan, acoperind tot peretele din spate. Joe, Cathy şi Frannie sunt ca nişte peşti într-un bol de sticlă, privind afară.

— Ce este? spune Frannie, iar Joe crede în mod iraţional, preţ de o secundă doar, că ea este pe cale să leşine. Are mâinile ridicate în dreptul feţei. Talia ei este minusculă, iar tricoul cu dungi este îndesat în blugi. Şi apoi izbucneşte în râs, un râs aspru, sardonic, un râs amar. Ceva ce nu-i stă deloc în fire lui Frannie. N-ar putea fi mai rău decât atât, nu-i aşa?

— Nu este deloc amuzant, remarcă Joe.

— Mă doare undeva, spune Frannie, înconjurându-şi talia cu braţele şi privindu-l drept în ochi. Aşa că păstrează-ţi replicile moralizatoare pentru tine. Nu suntem la o emisiune TV. Deschide o sticlă de merlot de-a lui – cumpărat în continuare pentru el, în fiecare afurisită de săptămână –, tară să-l privească. Ritualul lor sacru este şi el pângărit acum.

— Ce-i cu tine? o întreabă el, dar ea îi întoarce spatele, refuzând să-i răspundă. Evan ne va da de gol, continuă el.

— Ce vrea, de fapt? întreabă Cathy. E trasă la faţă, ca şi cum nu ar fi dormit sau ar fi contractat vreun virus. Buze uscate, pleoape lăsate, cearcăne sub ochi. Joe se întreabă în treacăt ce e cu ea, dar nu poate să o tragă de limbă. Fiecare dintre ei deţine atât de multă putere. El nu simte asta când este cu Frannie, dar o simte în prezenţa lui Cathy. Dacă vreunul dintre ei îl enervează pe celălalt, dacă depăşeşte limita... oricare dintre ei ar putea pune capăt relaţiei lor.

— Să devină partener.

— Fără să dea nimic în schimb, presupun, comentează Cathy. O cincime din afacere, în schimbul a nimic.

El nu s-a gândit la treaba asta. Dumnezeule! Aşadar, practic vorbind, i-ar oferi parteneriatul de pomană.

Când se vor termina toate? Când vor înceta aceste tentaculele să se răspândească precum menta lui Frannie de afară?

Ceva clocoteşte sub fiecare cuvânt pe care îl rosteşte, sub fiecare gură de aer pe care o inspiră. Genul ăla de lucru care şi-a scos capul la iveală doar în mod ocazional în trecut. Când rămânea blocat în trafic şi cineva se băga în faţa lui. Când avea cinci minute la dispoziţie să se pregătească pentru o întâlnire oficială şi Windows începea o actualizare iminentă. Accese intempestive de furie, pumni împărţiţi în stânga şi în dreapta. Mici gemete de frustrare. Mesaje arţăgoase. Aceasta, totuşi, este un soi de tristeţe periculoasă, nu de furie, deşi pare înrudită cu ea. De parcă în orice moment ar sta să izbucnească în strigăte de revoltă sau în hohote de plâns, nu este sigur care din ele anume.

— Spune-i „cacealma”, zice Frannie. îşi face de lucru cu monitorul pentru bebeluşi din mâinile ei, apoi se ridică şi începe să strângă prin casă, de parcă această conversaţie s-ar fi încheiat.

Cathy se uită la ea plină de curiozitate.

— Ne va trăda, susţine Joe. Aşa va face. Aşa

va face. îi va spune mamei. Va spune poliţiei.

— Bine, am înţeles, spune Cathy, încrucişându-şi mâinile în poală. Nu intra în panică.

Joe se uită la spatele lui Frannie în timp ce ea face ordine. Unde a dispărut Frannie a lui? Frannie cea blândă, cea zâmbitoare, care putea oricând să însenineze atmosfera?

încearcă să se calmeze şi să-şi domolească respiraţia. „Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Haide. Prefa-te că operezi. Prefa-te că faci ceva incitant, dificil şi meditativ. O simplă sterilizare a unui câine drăguţ şi zvelt. Prima tăietură, o linie dreaptă, frumoasă, care s-ar vindeca uşor. Depărtarea marginilor tăieturii făcute în piele, apoi a stratului de grăsime, iar după aceea, izolarea organelor". Ceva ce ar putea face cu ochii închişi.

— Cred că ar trebui să-l facem partener, afirmă Cathy cu glasul coborât. Se uită la Joe, cu ochi limpezi şi sticloşi. Tu nu?

— Vreau să spun că... este... este afacerea familiei, se pronunţă Joe.

— Nu cred că avem de ales.

— Este un şantaj, nu-i aşa? spune Joe. La naiba cu el, strigă el. La naiba cu totul!

Este atât de nervos acum. Este atât de nervos că au vorbit despre situaţia asta atât de deschis, în afurisita aia de recepţie. Este atât de nervos că Evan a profitat de treaba asta. Fără să mai stea deloc pe gânduri, se întinde şi loveşte cu pumnul peretele lui Frannie. O lovitură rapidă, care îi dă satisfacţie, care îi dă o senzaţie de furnicături pe pielea de pe încheieturile degetelor. Şi apoi... se eliberează. Umerii i se lasă.

— Ce mama dracului faci? îl apostrofează Cathy.

O bucată de tencuială, care a fost bine-mersi până acum, cade pe podea.

Cu toţii se uită la ea, şocaţi.

— Maturizează-te, Joe, îi spune Frannie.

Cathy se întoarce cu spatele la el, privind afară pe fereastra lui Frannie; la fel face şi Joe, uitându-se la ploaia nesfârşită. La asaltul buruienilor. Problema e, crede el, fixându-le din priviri, că buruienile nu se opresc din creştere dacă elimini doar o parte din ele. E prea târziu, e prea târziu. Totul este deja acolo, la vedere, acum. Ar putea plânge din cauza asta, acum, că furia l-a părăsit, în timp ce se uită la acele frunze verzi umede, care s-au răspândit haotic pentru că este singurul lucru pe care ştiu să-l facă. Un lucru firesc. Un lucru pe care îl vor face mereu. în mod inevitabil.

PARTEA A IV A

Conspiraţia pentru mită

50.

Joe

S-au mutat la masa din bucătărie.

— Nu-i cinstit. E afacerea *noastră.* Nu putem să o cedăm aşa, pur şi simplu, unui oportunist.

— Ei bine, viaţa nu este dreaptă, afirmă Joe cu un gest ţeapăn, mai degrabă o încercare de mişcare a unei articulaţii anchilozate decât o ridicare din umeri. Will e al dracului de mort. Nu prea e echitabil nici pentru el.

Cathy tresare. Stă cu faţa îngropată în mâini, uitându-se la el peste masă. Este îmbujorată şi are o mină tristă.

— Dar... vreau să spun... Trebuie să fim siguri. Nu ne mai putem lua niciodată parteneriatul înapoi. Şi, orice am face, Evan va şti mereu povestea noastră.

Toţi trei ignoră bucata de tencuială căzută lângă uşile lui Frannie şi petele roşii care înfloresc pe

încheieturile degetelor lui Joe.

— Tocmai despre asta e vorba, subliniază Frannie. Şterge hiaturile de lucru deja curate, descriind cercuri uriaşe. I-a plăcut să facă întotdeauna curăţenie, la fel cum lui Cathy îi place munca ei. Joe s-a întrebat cândva cum de e atât de bună în ceea ce face. El lasă mereu o urmă de murdărie pe masa de consultaţie când o şterge, iar ea ajunge în cele din urmă să o şteargă pentru el. Ea i-a destăinuit: „Şmecheria este să te opreşti când este, de fapt, curat?”, şi s-au pus pe chicotit timp de vreo zece minute.

— Ce-l va împiedica să ne şantajeze din nou? întreabă Joe.

— Nimic, declară Cathy.

Fac un schimb de priviri pe care Joe nu îl poate citi, nu îl poate interpreta, ochii lor identici sclipind în întuneric. Frannie se apucă să scoată arzătoarele plitei de aragaz şi să le pună în chiuvetă, şi îşi suflecă mânecile tricoului în dungi.

— Chiar trebuie să faci asta acum? întreabă

Joe iritat.

— Chiar trebuie să-mi loveşti pereţii?

— Las-o să le cureţe, îl sfătuieşte Cathy.

Frannie pulverizează ceva pe plită.

— Nu vreau să-i cedăm o parte din afacerea noastră lui Evan. E ca o lipitoare. La naiba! spune ea, ridicând glasul în timp ce freacă cu toată puterea plăcile de faianţă din spatele aragazului. Nu pot să cred că face asta.

— Nu avem de ales, spune din nou Joe.

Obrajii lui Cathy au devenit şi mai roşii. Pufneşte în colţul gurii.

— Sunt de acord. Mai ia o sticlă de vin şi toarnă tuturor câte un pahar fără să îi întrebe.

Frannie o ignoră.

— Nu i-l cedăm, declară Frannie, stând

acolo, cu mâneca suflecată şi ţinând o sticlă de spray Flash în mână, ca un pistol.

Ceva freamătă în stomacul lui Joe, de parcă un porumbel tocmai şi-ar fi luat zborul.

— Serios, eu nu o să i-l cedez, spune ea din nou.

Pe Joe îl cuprinde enervarea, înlocuind oroarea provocată de imaginea surorii lui cu pistolul improvizat în mână. Este brusc iritat de tot ce ţine de ea. Casa ei frumoasă. Renunţarea ei totală la practicarea medicinei veterinare, deşi toată lumea şi-a dorit să facă asta. Greşeala ei stupidă care i-a adus aici.

— Eşti o idealistă, afirmă Joe. Viaţa nu este ca nenorocitul ăla de Partid Verde.

Frannie face ochii mari, stând în continuare acolo, lângă cuptorul ei.

— Ce? spune ea.

— Cine ştie? se amestecă Cathy în discuţie, oftând.

— Poftim? zice Joe.

— Am spus că „cine ştie” despre ce vorbeşti.

— Hm, de ce?

— Pentru că n-are niciun sens. Cathy ridică un suport de pahare din sticlă, cu culori strălucitoare suflate prin el, şi începe să-l întoarcă, răsturnându-l când pe o parte, când pe cealaltă. Distrugi pereţii lui Frannie şi jigneşti pe toată lumea.

— Fa naiba! N-avem încotro, trebuie să-l facem pe Evan partener, conchide Joe, scrâşnind din dinţi. Dumnezeule, nu vrea să se simtă aşa. Plin de otravă, de gelozie, de furie. Dar dacă ei o dau în bară, dacă nu reuşesc să controleze treaba asta... Joe îşi lasă capul în jos, frecându-se pe ceafa care este înţepenită din pricina tensiunii acumulate. îşi doreşte ca Fydia să fie aici şi să-i maseze muşchii cu mâinile ei moi şi calde. Fydia. Se gândeşte plin de

nostalgie la soţia lui. Fa cum a fost, la cum a fost cândva. Când îi povestea despre absolut fiecare programare pe care o avea de-a lungul zilei, iar ea stătea cu picioarele în poala lui şi îi povestea despre scuzele cu care veneau inculpaţii la ea la birou. Este destul de simplu, constată el în cele din urmă.

— Ce? vrea să ştie Frannie. Ochii ei par uriaşi. Are două cute adânci sub pometţi.

— Vreau să zic... dacă toată lumea ar considera plăţile ca fiind inutile, nu s-ar face niciodată vreuna, nu-i aşa?

— Presupun că nu, afirmă Cathy. Ea îl priveşte cu circumspecţie. Ce vrei să zici?

Joe îşi încrucişează braţele la piept.

— N-ai văzut destule filme, spune el, iar Cathy îi aruncă un zâmbet pieziş.

— Ăsta este...

Frannie îşi îndreaptă umerii şi ridică ochii înspre tavan.

— Nu pot face aşa ceva, declară ea.

— Nici eu, spune Cathy sec.

— Nu, adică... Frannie îşi acoperă faţa cu mâinile, iar umerii încep să-i tremure. Am încercat şi am tot încercat... zice ea. Să fim... să fie totul în regulă. Dar nu suntem în regulă. Suntem? Vocea ei se ridică cu câteva octave.

Cathy se ridică şi ajunge lângă ea într-un interval de doar câteva secunde. Joe stă în continuare la masă, privindu-le.

— Totul este în regulă, spune Cathy. Cu toţii ne simţim aşa uneori. Va trece şi asta. îl vom plăti pe Evan. Va fi bine. Sunt doar bani. Mai bine să pierzi douăzeci la sută decât sută la sută.

Frannie scoate un sunet slab, un geamăt, iar Joe se adună şi se duce acolo, lângă ele, în faţa cuptorului lui Frannie, cu spray-ul degresant sângeriu împrăştiat peste tot, cu arzătoarele plitei în

chiuvetă, lăsând amprente maronii de grăsime dedesubtul şi în jurul lor. Mâna lui Cathy o strânge pe a lui într-o îmbrăţişare de grup, capul lui Frannie stă sprijinit pe umărul lui.

— îmi pare rău, îmi pare atât de rău, spune ea.

— Ştiu, o consolează Cathy.

— îl vom plăti. îl vom face să plece, zice Joe.

— N-a fost vina ta, adaugă Cathy. I s-ar fi putut întâmpla oricăruia dintre noi.

— A fost vina mea, susţine Frannie. Şi acum, vor şti ce am făcut, când îl vor găsi. Iar angoasa cu care o spune este cea care pune capăt vorbelor şi gesturilor de alinare ale lui Cathy şi Joe. în schimb, ei se uită unul la altul pe deasupra capului lui Frannie. Cathy stă complet nemişcată, nefacând altceva decât să îl fixeze pe Joe din priviri.

— Că l-ai lovit? spune ea încet.

— Că l-am lovit de două ori. Bine?

Lui Joe i se face pielea de găină. Dinţii încep să-i clănţăne. Se gândeşte la imaginea lui Frannie cu o armă în mână. La cât de veridică părea. La cum ar putea vreunul dintre ei să fie în pericol în împrejurările potrivite, la cheremul izbucnirilor temperamentale, al volatilităţii, al disperării oricui. Nu, îşi zice el. Aşa ceva sub nicio formă.

51.

Cathy

— Eu, pur şi simplu... eu pur şi simplu mă voi preda, spune Frannie. îi curge nasul, lăsând în urmă două dâre de muci, aşa cum li se întâmplă copiilor.

— Ce..., începe Cathy, dar rămâne tară cuvinte, efectiv tară cuvinte. Tot sângele ăla. Tocmai de aceea. Ceva s-a răcit foarte tare în interiorul ei,

chiar în mijlocul fiinţei sale. Cine este această femeie care stă în faţa ei? Cum de a putut să o mintă seara trecută acasă la părinţii lor, când ea credea că, în sfârşit, erau sinceri unii cu alţii?

Cathy se gândeşte brusc la Tom şi la felul cum l-a lăsat cu buza umflată în patul ei, cu o mutră dezamăgită, simţindu-se de-a dreptul stânjenit în pielea goală. La dracu'! De ce este ea aşa? Atât de loială celor doi? El are dreptate. El are dreptate. *Este* de-a dreptul claustrofobic să trăieşti lângă fratele şi sora ta, atât de aproape, să le păstrezi secretele, să îngropi cadavre pentru ei. Dacă ar putea alege, i-ar alege pe Frannie şi Joe? Habar nu are, cu toate că îi iubeşte, dar atâta lucru ştie: l-ar alege pe Tom. Abia dacă îl cunoaşte, dar îl preferă pe el deja.

Şi acesta este exact motivul pentru care decizia pe care o ia Cathy în sinea ei este bătută în cuie: nu mai are de gând să se sacrifice de acum încolo. Nici măcar pentru sora ei. Nu pentru străina în care s-a transformat sora ei.

— L-am lovit accidental, declară Frannie. Trage de decolteul tricoului şi îşi şterge nasul pe el. Şi apoi s-a ridicat, exact când m-am oprit. Eram atât de... A început să strige la mine. Spunându-mi că sunt nebună, că sunt femeia nebună pe care o văzuse mai devreme, şi că intenţiona să spună asta tuturor. Tot făcea semne cu mâna spre partea laterală a trupului său, acolo unde îl ştersesem eu cu maşina. Spunându-mi că va chema poliţia. Şi eu doar... Erau doar câţiva centimetri între ele.

— între ce anume? Cathy aruncă o privire spre Joe. S-a îndepărtat cu un pas de Frannie, dar braţele lui încă o înconjoară. El s-a schimbat la faţă, chipul lui devenind dur precum piatra. Ea tremură acolo, în bucătăria surorii ei, deşi nu-i este frig.

— între frână şi acceleraţie, spune Frannie vorbind în pieptul lui Joe. S-a întâmplat tot ce putea

fi mai rău, nu ştiu. A fost... probabil că ştiţi un cuvânt pentru asta. Fatalitate, poate? El a fost... totul a fost doar... am intrat în panică.

— F-ai lovit din nou, se dumireşte Cathy, holbându-se la tabloul alcătuit de fratele şi sora ei. Dumnezeule, au dat de dracu'. Au dat de dracu' de-adevăratelea. Se uită în tavan şi încearcă să nu izbucnească în plâns. Ar fi trebuit să o dea pe Frannie pe mâna poliţiei. Să depună mărturie că nu a greşit. Dumnezeu ştie, dar, în momentul de faţă, are impresia că au ales cea mai proastă variantă posibilă dintre toate. îngroparea unui nenorocit de cadavru. Unde le-a fost capul?

— Am trecut cu maşina peste picioarele lui, mărturiseşte Frannie cu glasul îngroşat. Şi apoi am aşteptat. Eu doar... cum poate fi o crimă? Să apeşi uşor cu piciorul pe o pedală, în loc de cealaltă... şi apoi să nu faci... să nu faci absolut nimic? Eram atât de speriată. Habar nu aveţi voi. Pleoapele par să îi cadă peste ochi în timp ce încearcă să se justifice. Nu aveţi habar cum m-am simţit atunci. Cât de speriată am fost.

Cathy păstrează tăcerea, neştiind ce să spună. Iisuse Hristoase! A fost o crimă. A fost o crimă, până la urmă. Sângele. Tragerea de timp. Falsa sinceritate a lui Frannie, simplitatea ei: se baza pe propria reputaţie în familie pentru a scăpa basma curată.

— N-ai spus niciodată asta. Te-am întrebat atât de direct seara trecută. Şi nu ai spus nimic.

— Unde? vrea să ştie Joe.

— Acasă la mama şi la tata.

— Aha! Fără mine, care vasăzică.

— Nu a fost aşa, spune Cathy. Nu fi atât de meschin, adaugă, deşi ştie că şi ea s-ar simţi exact ca el: vulnerabilă.

— Mă duc la poliţie, îi anunţă Frannie, eliberându-se din strânsoare, cu mâinile îndreptate

în sus şi cu palmele ei albe întinse drept în faţă. îşi înşfacă geanta.

— Nu mai fi atât de dramatică, o contracarează Joe, roşu la faţă. E prea târziu. E al dracului de târziu. Ne-am duce cu toţii la fund din diverse motive. Aşază-te la loc.

Cathy se simte trasă pe sfoară, în timp ce se depărtează unii de alţii, rămânând doar cu privirile înlănţuite. Unul dintre desenele lui Paul de la grădiniţă este fixat pe tabla din plută de lângă uşa bucătăriei lui Frannie. Seamănă cu Frannie, o siluetă înaltă alcătuită din beţigaşe, cu păr negru, cu amprenta mânuţei lui colorată în roz lângă ea. Cathy oftează, aerul eliberându-i-se din plămâni ca dintr-un balon spart. Joe are dreptate, desigur. Este furios, dar are dreptate. Trenul ăla a plecat. E prea târziu.

Se gândea să-şi asume vina pentru fapta lui Frannie nu mai departe de ieri. Era pe punctul de a o face, în unele zile, pentru a pune capăt suferinţei pe care sora ei mai mică nu o merita nicidecum, care – după cum gândea Cathy – se năpustise asupra ei ca o furtună cu grindină, una pe care Cathy o putea îndura mai bine decât Frannie şi cu mai puţine consecinţe nedorite.

— Unde naiba îţi era mintea? spune Joe printre dinţi strânşi.

Cathy are din nou acel sentiment de nelinişte pe care l-a simţit prima dată în piaţă, când Joe era înfoiat în pene, aşa ca acum. Joe cel protector. Joe cel iute la mânie. Doar că duşmanul lui este acum Frannie, cândva cel mai mare aliat al său.

— îl vor găsi, strigă Frannie. Trebuia să vă spun vouă înainte să-l găsească şi să constate că rănile nu s-au produs... aşa cum v-am zis.

— Hai doar să... Uite ce e. Hai să stăm de vorbă mâine despre Evan, propune Cathy. Hai să mergem... să mergem la culcare şi să aşteptăm până dimineaţă. Noaptea este un sfetnic bun.

Ceva pare să clocotească în Joe, iar ei nu-i place treaba asta. O simte şi ea. Furie. Furie justificată faţă de sora lor, care i-a indus în eroare. Circumstanţele nu mai sunt aceleaşi, chiar dacă rezultatul este. Frannie a făcut-o intenţionat, iar acum totul este diferit.

— Nu, îi strigă Joe lui Cathy.

— Joe, îl imploră Frannie cu lacrimi în ochi.

— *La naiba* cu chestia asta *de tot rahatul*, spune Joe. Nu. Umerii lui pătraţi, mai laţi decât erau cândva, se retrag acum pe holul întunecat al lui Frannie. Şi naiba să te ia şi pe tine, i-o trânteşte el lui Frannie.

Deschide uşa camerei, şi sunt orbiţi pe moment de lumina de securitate, un dreptunghi luminos care pătrunde în interior ca să dispară imediat apoi, încăperea fiind la fel de întunecată ca mai devreme, de parcă niciun strop de lumină nu poate fi păstrat aici, ca să ţină întunericul departe de ei.

Cathy ajunge acasă şi iese numaidecât în grădină. Nu poate sta închisă între patru pereţi. Trebuie să privească orizontul, câmpurile de sub el, cerul de deasupra şi să respire.

Ea a sărit imediat jos din pat când Joe a sunat-o, deşi Tom era la ea. L-a dat pe uşă afară, expresia de pe chipul lui exprimând confuzie şi bonomie deopotrivă, aşa cum este el de felul lui. Simte cum briza îi răcoreşte lacrimile de pe faţă în timp ce se uită lung la linia orizontului. Cine este ea? De ce răspunde la aceste apeluri ale oamenilor care îi provoacă o asemenea durere? întrebările par evidente dintr-odată, cu toate
că nu şi le-a pus niciodată.

Cerul nopţii este liniştit şi ancestral. Uneori, când Cathy îl priveşte intens o vreme, are un sentiment ameţitor al propriei insignifianţe, al infinitului

universului. Asemănător cu sentimentul pe care îl are atunci când vizitează monumente străvechi şi îşi imaginează câte sute de mii de oameni au trecut pe acolo înaintea ei, fiecare cu propriile probleme şi preocupări. Respiră adânc, cugetă şi se uită la cer, inspirând cu nesaţ aerul cald de vară în timp ce plânge.

în fundul grădinii lui Cathy se află o magazie din piatră, cu acoperişul din ţigle de ardezie, cu ferestrele bătute în scânduri. Iedera se caţără pe un zid lateral al acesteia. „Cine a mai stat aici şi a plâns?” se gândeşte Cathy. Milioane de oameni. Oameni din anii 1940, în timpul războiului. Oameni din epoca victoriană, cu o singură lumânare luminându-le feţele. Milioane. Sute de milioane. Citise odată că o sută şapte miliarde de oameni au existat până în acel moment şi gândul acesta o mângâiase atunci, la fel ca acum. Este aici, singură, nu în vreuna dintre locuinţele fraţilor ei, dorindu-şi ca aceştia să vină la ea acasă. Este singură.

Nimic nu s-a rezolvat. Au lăsat totul aşa: un dezastru. Joe a plecat acasă ca o furtună. Cathy este singură acum, întrebându- se ce naiba vor face. Elementele componente ale dezastrului lor orbitează în jurul ei în timp ce ea stă acolo, tremurând în întuneric.

Când se simte mai calmă, se întoarce, fiind gata să intre în casă. O singură fereastră este luminată în şirul lor de case. Dormitorul lui Paul, a doua fereastră din stânga. Un pătrat galben precum gălbenuşul de ou în noapte. Frannie stă aplecată deasupra pătuţului său. Cathy nu-i vede decât coada groasă şi neagră împletită, şi braţele subţiri. Chiar şi acum, în cele mai cumplite vremuri, dragostea este atât de evidentă, încât Frannie nu-şi poate împiedica zâmbetul care îi mijeşte pe chip când se uită la el. Un zâmbet ironic, un zâmbet îngăduitor, doar pentru el. Ea îl iubeşte. Ea îl iubeşte atât de mult. Nu ar

putea supravieţui despărţirii de el. îl iubeşte atât de mult. Chiar şi acum. Chiar şi în întuneric. Dragostea ei este
acolo pentru el.

— Of, ploaia asta, se plânge Cathy, când Tom îi răspunde la uşă în seara următoare.

— Ştiu, spune el, cu o mână la piept, în timp ce şi-o întinde pe cealaltă pentru a-i lua haina. Este o nebunie.

— E imposibil să faci ceva, spune ea. Părul i s-a udat doar cât a mers de la maşină până la uşa lui. De unde vine potopul ăsta?

— Cine ştie! N-am înţeles niciodată fenomenele meteorologice, îi aruncă el vorbele peste umăr.

— Deci aici stai tu, spune ea simplu.

— Aici stau eu, îi confirmă el. Nu a adus vorba despre seara trecută. Cathy nu îşi poate da seama dacă se simte ofensat, dar bineînţeles că l-a deranjat. Ea nu ştie cum abordeze problema.

Are două pisici Ragdoll care mişună prin preajmă. Podelele nu sunt acoperite cu absolut nimic. Uşile sunt în stilul acelora de la fermă, vopsite într-un alb atât de intens, încât strălucesc. Este din cale-afară de ordonat.

— Eşti foarte tipicar, spune ea în timp ce el îi agaţă haina de un cârlig din cuier.

Hanoracul lui şi o jachetă mai subţire sunt atârnate acolo. Nimic altceva, nicio încâlceală de fulare sau de pungi refolosibile care să fâlfâie în aer.

— Unde sunt toate lucrurile tale?

El îşi azvârle capul pe spate şi râde aşa, în felul lui, cu faţa încreţită ca un evantai.

— Lucrurile sunt supraestimate, se pronunţă el. A gătit pentru ea. Vinete coapte care înoată în

brânză în timp ce le scoate din cuptor într-un nor de căldură.

Ea se uită fix la vinete. Nu pare a fi ceva obişnuit. Ceva distractiv.

— Ce este? o întreabă el, lăsând să-i scape pe gură un mic hohot de râs.

— Oh, nimic, spune ea, întorcându-şi privirea de la vinete ca să şi-o îndrepte asupra lui.

— Nu, ce este? Lasă tava jos şi îşi pune o mână pe şold, uitându-se la ea, cu o expresie amuzată pe chip.

— Păi, cum să zic, tu găteşti pentru mine.

— Gătesc pentru tine. Ai prefera să nu o fac? Se întoarce să vadă de vinete. Sau ce altceva? o întreabă, aruncându-i o privire piezişă.

— Poate, răspunde ea râzând uşor.

Tom o priveşte. Ar putea fi prima privire serioasă de lungă durată pe care i-a aruncat-o. Au dispărut tachinările, naivitatea copilărească, râsetele, în locul lor apărând o pereche de ochi căprui serioşi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spune ea şi se freacă pe frunte. Sunt pur şi simplu furioasă.

— Oh, „plină de draci” sună cel mai bine, spune Tom cu toată sinceritatea, după cum crede ea. El dă vinetele deoparte.

— Noaptea trecută... n-am vrut... n-am vrut...

— Vino încoace, o îmbie el.

Ea traversează distanţa scurtă dintre ei, ajungând în braţele lui, care o aşteaptă larg deschise.

— Hai să mergem sus, adaugă el.

Urcă la etaj, cu trupurile lipite, ca într-o cursă cu trei picioare, ajungând în dormitorul lui. A treia – şi ultima – uşă pe dreapta. Se deschide spre o cameră zugrăvită într-un albastru-verzui pal ca oul de raţă. Şi mai multă goliciune imaculată. Şi mai multe linii

curate.

— îmi plac podelele tale, spune ea.

Tom izbucneşte în râs. Râde cu atâta uşurinţă, de parcă râsetele lui ar sta la coadă acolo, aşteptând doar să le elibereze.

— Ce-ai zis că îţi place la mine?

El îi aruncă o privare. Este doar o simplă privire, dar interiorul fiinţei lui Cathy se transformă într-un lichid incandescent. Stau atât de aproape unul de celălalt în prag.

— Este totul atât de îngrijit şi de drăguţ, spune ea. Şi apoi arată cu mâna în jos, spre podelele albe şi strălucitoare.

Perdelele lui sunt trase, cerul crepuscular zărindu-se dincolo de ele. Cathy pătrunde mai adânc în cameră, gândindu-se că ar trebui să ia cina, că ar trebui să plece. Ar trebui, ar trebui, ar trebui. Tom traversează camera şi se întinde pe pat, atât o invitaţie clară, cât şi un gest de relaxare. Bate cu palma spaţiul liber de lângă el.

Ea se aşază şi se sprijină cu un cot pe pernă, simţindu-se învăluită de atâta căldură şi confort aici, sus, împreună cu el. Tom îşi împleteşte picioarele cu ale ei, trăgând-o înspre el.

— Şi ce-i cu frica asta de vinete? îi murmură la ureche.

Ea nu se poate abţine să nu chicotească. Râde şi el de absurditatea situaţiei, de absurditatea ei.

— O, ştii ceva, sunt pur şi simplu îngrozită de vinete şi dureros de timidă, spune ea mai în glumă, mai în serios. îl simte dând din cap înţelegător lângă ea.

— Uite ce e, spune el, sunt doar eu.

Şi această frază este suficientă pentru ca trupul ei să se deschidă spre el. Se metamorfozează imediat într-o încâlceală înflăcărată de membre.

După aceea, Tom îi oferă mâncare – „tară vinete, promit” – şi băutură, în mod repetat, dar ea îl refuză. Vrea să stea întinsă în această cameră caldă care miroase a rufe curate, împreună cu el. Nu poate risca să-l lase să plece şi să se întoarcă, stricând echilibrul, căci această cameră are un ecosistem rar, care s-ar putea schimba în orice moment.

— Aşa că aseară a fost... începe el. Tonul lui este degajat. Evident, a aşteptat ore întregi să o întrebe din ce cauză le-a
fost scurtată seara.

— Oh, nimic important, spune ea. Fratele meu.

Tom îşi face de lucru cu o pernă. Ca să tragă de timp, probabil. Pieptul lui este acoperit de un păr delicios de închis la culoare.

— El este doar... este un pic, nu ştiu cum să zic. Dificil, îi explică ea.

Evident, Tom a ajuns la o concluzie în acest răstimp pe care şi l-a acordat, dar Cathy nu ştie care ar putea fi aceea, pentru că nu spune nimic, doar se uită la ea.

— Ştii ce-ai spus... despre noi toţi, care, practic, locuim împreună...

— Şi lucraţi împreună.

— Da.

— N-aş spune niciodată vreun cuvânt rău despre ei, declară ea cu toată sinceritatea.

— Dar...

— Ei bine, stau mă întreb acum, cât de sănătoasă e relaţia asta cu adevărat.

Tom îşi lasă colţurile gurii în jos, gândindu-se, evident, ce să răspundă.

— Tu ce crezi? spune el, în cele din urmă.

— Mă întreb... Nu... vreau să zic... n-ar trebui să mă plâng de ei.

— Sper că şi ei sunt la fel de loiali faţă de

tine cum eşti tu faţă de ei.

— Sunt convinsă de asta, rosteşte ea încet, dar nu este deloc aşa. Frannie a minţit-o în legătură cu crima. Ţin anumite lucruri numai pentru ei. Sunt opusul loialului. Nu-i aşa? Ca întotdeauna, uneori, faptele devin mai clare pentru Cathy atunci când sunt expuse în acest fel, dar ea pare să nu le vadă cu adevărat.

Cathy trage plapuma peste ea în timp ce este pe cale să adoarmă, deşi stomacul îi chiorăie. Ea şi Tom sunt complet goi, trupurile lor emanând un fel de căldură specială în aşternut.

— îmi sunt loiali, spune ea.

Tom o trage înspre el, iar ea se simte minunat – senzaţia pe care i-o dă pielea lui goală, fierbinte şi netedă lipită de a ei. A meritat să aştepte, se gândeşte ea, cufundându-se în somn. A meritat să treacă prin toate acele întâlniri nereuşite, a meritat să poarte pijamale în toţi aceşti ani.

52.

Acum

Prima zi a procesului R. vs Plani

— Şi ce s-a întâmplat, mai exact, doamnă Plant, dacă nu vă deranjează să spuneţi juriului, după ce rămăşiţele au fost descoperite?

— S-a făcut o expertiză medico-legală post-mortem, declar eu.

Astăzi, sala de judecată miroase a ceară marca Pledge pentru lustruit mobilierul. Juraţii stau în tăcere, nici măcar nu se foiesc pe scaunele lor, doar se uită la mine. Există o anumită solemnitate papală în sala de judecată. Lemnul închis la culoare. Diferitele însemne şi simboluri – stema justiţiei, perucile şi robele. în mintea mea, se contopesc cu

statuile lui Iisus din Verona.

Nu îmi pot privi membrii familiei în ochi. Mama şi tata sunt stoici şi se uită drept înainte. Joe se holbează la picioarele lui. Şi Frannie nu este acolo... bineînţeles că nu este.

— Ţi-e dor de ea? m-a întrebat Jason la câteva săptămâni după ce au început întrevederile noastre.

Am ştiut imediat la cine se referea. Mă gândisem, în trecut, că ar fi complicat să-ţi fie dor de cineva atunci când totul în viaţa ta s-a schimbat. Dacă lumea s-ar răsturna pe o parte, ai mai putea tânji după lucruri mărunte, o discuţie peste gard, în grădina din spatele casei, înainte de culcare, prepararea ceaiului împreună în mijlocul zilei de lucru? Dar acum ştiu că emoţiile sunt organice, străpung solul, indiferent de terenul pe care îl vor întâlni afară, la suprafaţă.

— în fiecare zi, i-am mărturisit lui Jason.

— Nu eşti supărată pe ea, a spus, în felul ăla al lui. întrebări directe, contact vizual direct. Un avocat îţi poate da uneori senzaţia că este terapeutul tău, dar ceea ce vrea cu adevărat este doar să ajungă întotdeauna în miezul lucrurilor, la o transparenţă absolută.

— Nu, nu sunt supărată pe Frannie, am răspuns, gândindu- mă la felul în care a început ea totul şi acum este... în fine.

îngrijirea copilului ei este o experienţă curios de intimă. Eram total nepregătită pentru a prelua sarcinile materne în vederea satisfacerii nevoilor lui Paul. Mă aşteptasem să-i fac baie, şi să-l duc la plimbare, şi să-i spăl hainele minuscule. Dar nu la juxtapunerea unor întrebări mari – „Unde este capătul pământului?” şi mărunte – „îţi plac cuiele?”

Şi, oricum, este aproape imposibil să fii supărat pe

cineva când micul şi inocentul său avatar locuieşte în casa ta, doarme într-un pătuţ în dormitorul pentru oaspeţi, iar uneori chiar în patul tău. Care încă mai ţine strâns în pumni piesele de puzzle şi machetele de dinozauri în miniatură, umblând cu ele de colo-colo prin casă. Care încă mai merge uneori puţin împleticit ca un copil mic, ridicându-şi ezitant în aer picioruşele lui cu tălpi plate. Care încă mai confundă „pe mine” cu „al meu” şi mi se pare imposibil să-i explic diferenţa într-un mod pe care să îl înţeleagă.

Nu ar semăna deloc cu Frannie dacă i-ai aşeza unul lângă altul. Nu are ochii mari ai lui Franniei sau gura ei mare. Paul este delicat. Dar există asemănări cărora nici măcar nu le pot spune pe nume şi care în unele zile sunt atât de izbitoare, încât parcă Frannie însăşi ar fi apărut acolo, în cameră. Felul în care lumina i se reflectă în ochi. Felul cum se încruntă. Feluri pe care nu mi le pot imagina niciodată, feluri pe care nu le pot vedea decât atunci când se dezvăluie privirii chiar în faţa mea.

— Şi apoi, ce s-a întâmplat? mă întreabă procurorul pe un ton plictisit, aducându-mă înapoi în sala de judecată, la familia mea de acolo, la locul gol pe care ar trebui să îl ocupe Frannie.

— Au început să investigheze, spun eu. Şi atunci... Trag aer adânc în piept ca să mă calmez. Şi atunci presupun că lucrurile au început să meargă cu adevărat din rău în mai rău.

Mă uit la Joe acum, cu chipul lui care îmi este la fel de familiar precum propriul chip. Acea frunte îngândurată. Umerii ridicaţi. încearcă să stea cu spatele drept şi cu pieptul bombat, aşa cum o face uneori. Nu ne vom înstrăina niciodată, chiar dacă nu ne vom mai vorbi, nu cu adevărat. Nu este posibil pentru o familie, pentru familia noastră.

— Bun, aşadar, eraţi cu toţii îngrijoraţi că veţi fi... descoperiţi?

— Da, spun eu. A fost şi asta, oarecum. Dar, în principal, a fost ameninţarea reprezentată de descoperirea cadavrului şi de ceea ce avea să fie găsit. Aşa s-a pornit tăvălugul.

— Şi de ce s-a întâmplat asta? întreabă el pe un ton ridicat, mimând curiozitatea. Joacă teatru. El ştie răspunsul la această întrebare. Totul este în joc pentru mine, dar nimic pentru el. Sunt o adevărată victimă prinsă la mijloc la o petrecere cu suspans, unde trebuie să descoperi indiciile unei crime misterioase virtuale şi nimeni nu mă va crede în legătură cu avertizarea de pericol real. Respir profund încă o dată şi îmi ţin mâinile tremurătoare ascunse în boxa martorilor.

— Doamnă Plant, îmi atrage atenţia procurorul. Trebuie să vă reamintesc că sunteţi sub jurământ.

— Da, spun eu. Ştiu. Ştiu.

— Ei bine?

Mă uit din nou la juraţi. Aproximativ jumătate bărbaţi, jumătate femei. Chipuri glazurate.

— Am reacţionat astfel din pricina spaimei, răspund în cele din urmă.

— Cine?

— Eu, Frannie şi Joe. Sunt sigură că simt cum mă străbate un frison atunci când rostesc numele lui Frannie în instanţă.

— Aşadar, în ce fel v-a motivat spaima pe toţi? mă întreabă procurorul.

O întrebare simplă. Mă gândesc la cât de multe ştiu juraţii despre ce s-a întâmplat în continuare. Este adevărat că nu au avut cum să citească ştirile despre noi? Sau este o regulă americană? Ştiu ei că nu poliţia a fost cea care ne-a inculpat, în cele din urmă? Ci noi înşine.

53.

Atunci
Lydia

Lydia stă în grădina ei din spate, fumând, şi priveşte spre ferestrele întunecate ale caselor lui Cathy şi Frannie. Nu a mai fumat de ani de zile, dar a găsit ţigările lui Joe rulate manual. Trebuie să gândească profund şi ceva legat de ţigări o ajută în acest proces. Liniştea, inspirarea/expirarea fumului, aerul nopţii. O bufniţă ţipă prin apropiere, iar ea îşi ridică privirea, căzută pe gânduri.

Unde se situează ea în toată această conjunctură? Asta ar întreba-o fostul său terapeut. „Unde te situezi tu în toată această conjunctură, Lydia?”

Este o întrebare întemeiată, se gândeşte ea, fixând din priviri marginea foiţei care se preface în scrum. Este de un roşu aprins ca o rană în noapte, restul fiind cufundat în întuneric.

A ţinut seama de ea? S-a gândit la ea când a căzut de acord să facă acest lucru? Lydia se încruntă în timp ce îşi pune întrebări dificile, aşa cum a fost învăţată să facă. Unde se situează ea în toată această conjunctură? Familia Plant este pe primul loc în top, clar. Şi apoi, urmează ea? Lydia poate spera doar la locul doi.

Joe ajunge acasă. Ea aude uşa, apoi priveşte casa luminându-se, fereastră după fereastră, în timp ce el o caută. în cele din urmă, ajunge în grădină.

Miroase a cabinet veterinar. Izul de antiseptic persistă pe hainele lui. Are o conotaţie sinistră, în seara asta.

— Tu fumezi, spune el, pe un ton întrebător. Şi-a şters gelul din păr, tot trecându-şi mâna prin el, şi l-a făcut să devină pufos şi mat. Trebuie să fi avut o zi proastă.

— Da, răspunde ea, nevrând să discute despre asta, nedorind să-l lase să-i distragă atenţia. Pot să te întreb ceva?

El se aşază vizavi de ea pe un scaun din lemn de pe terasă. Stă cu faţa la ea; ea stă cu faţa spre casă. El a lăsat toate luminile aprinse la parter şi una la etaj; un calendar de advent al vieţii lor.

— Bine, spune el pe tonul degajat pe care îl foloseşte mereu când vorbeşte cu ea.

— Unde mă situez eu în toată conjunctura asta? îl întreabă ea deschis.

— Ce vrei să spui? îi dă replica, în mod previzibil.

Lydia îşi aprinde o a doua ţigară şi oftează. Bărbaţilor le reuşeşte vreodată din prima încercare?

— Vreau să spun, când ai răspuns la apelul lui Frannie, te-ai gândit la mine?

— Bineînţeles că da, spune el cu sinceritate, după cum crede Lydia. M-am gândit doar la tine. Trezindu-te singură, cu Paul...

— Dar ai plecat oricum, îi reproşează ea. Să o salvezi pe Frannie.

Azvârle pe pământ chiştocul primei ţigări. Uite cum stă treaba. Nu cred că eu aş fi procedat aşa.

Joe intră imediat în defensivă. Umerii ferm ridicaţi.
Degetele bătând darabana pe tăblia din lemn mesei. Dă să spună ceva, apoi ezită.

— Nu te-ai gândit la implicaţiile acestui lucru... pentru noi, continuă ea.

— Care sunt acelea? întreabă el, cu o expresie rănită, ca a unui copil mic.

Joe salvatorul. Lydia, pentru prima dată în viaţa ei, îşi doreşte să poată şterge acea calitate a lui, să-l poată face să se concentreze nu asupra ajutorării celorlalţi, ci asupra lui însuşi, asupra ei.

— Dacă vei fi dat în vileag ce se va întâmpla? îl întreabă, își desface brațele larg, aerul răcoros al verii mângâindu-i pielea.
— Te voi pierde.
— Dacă voi rămâne însărcinată în curând, atunci ce se va întâmpla? Ne vei pierde pe amândoi.
— Fac tot posibilul să nu se întâmple asta, spune Joe, aplecându-se brusc peste masă spre ea, implorând-o din priviri. Efectiv totul.

Ceva din felul lui repezit de a fi o sperie.

— Nu fi așa.

— Cum? spune el, rănit. încerc doar să te fac

să vezi...
— Dar dacă nu ai fi răspuns la telefon, nu am fi în această situație, spune Lydia, și expresia lui disperată o răscolește.
— Cum aș fi putut să nu răspund la acel apel? strigă el cu o voce răgușită Ce dracu', Lyds! Lovește cu pumnul în masă, care se zguduie din pricina impactului.
— Nu striga la mine! spune ea cu voce joasă, pe un ton de avertizare. Nu face asta.
— Și atunci, ce ar trebui să fac? Se ridică în picioare și se întoarce cu spatele la ea, ținându-și mâinile pe cap, precum un om care nu știe ce să facă. Lovește furios piciorul mesei, ceea ce o face pe Lydia să tresară.

— *Joe.*

— îmi pare rău... îmi pare rău.

— Dacă faci asta din nou, plec.

— îmi pare rău... își trece o mână prin păr.
— Cum aș putea... ce aș putea să fac? se lamentează el. Sună retoric, dar nu este deloc așa. Crezi că nu ar trebui să-mi pese de sora mea?
— Pune-mă. Pe. Mine. Pe. Primul. Loc, rostește ea apăsat, își duce mâna aproape

inconştient spre stomac. Nu este însărcinată, dar este deja mamă. Ea ştie asta. Ovulele sunt acolo, aşteptând momentul prielnic. Copiii ei sunt acolo, aşteptând să o cunoască. Ea îi pune deja pe primul loc.

— Ce vrei să spui? spune Joe.

Dar Lydia îşi poate da seama că el ştie deja. Acei ochi căprui inteligenţi sunt aţintiţi asupra ei, implorând-o din priviri să nu-l întrebe.

— încetează să mai salvezi şoimii, îi spune ea încet.

— Să o dau pe mâna poliţiei?

— Doar... opreşte-te. A omorât pe cineva, Joe.

— Nu mă pot opri. Nu pot.

— Ce faci, la urma urmelor?

— Nu vrei să ştii.

— Dar e problema ei, insistă Lydia. Nu este problema ta. Ea este sora ta. Eu sunt soţia ta.

— Suntem şantajaţi, îi mărturiseşte Joe.

Lydia înghite în sec.

— O să-l plătim.

— Pe cine?

— Pe Evan.

Cuvântul este ca o adiere rece în noapte. Lydia îngheaţă brusc. Evan. Povestea iniţială de acoperire a lui Joe, de pe vremea când a început să îi toarne minciuni.

— Mda, spune ea încet.

— O să-l plătim.

— Cu cât?

— Cu o parte din afacere, spune Joe.

— Doamne, Dumnezeule, Joe!

Lydia se ridică în picioare.

— Nu pot fi părtaşă la aşa ceva, susţine ea. Când vom avea un copil... Vede umerii lui Joe relaxându-se la cuvântul „când”. Nu voi putea... Nu voi putea să-l implic în aşa ceva. Aceasta este o infracţiune, Joe. Crimă. Şantaj. Mită. Ce mai urmează?

— Vom trece şi peste asta, o asigură Joe. Ţi-am spus doar... îl vom plăti.

— Şi apoi ce? spune Lydia încet, privind în jos la el, la pielea lui bronzată strălucind în bătaia luminilor aprinse în casa lor.

— Ce vrei să spui? întreabă Joe, uitându-se la ea.

— Spun că există o alegere aici, îi explică ea. Ai de ales.

— N-am de ales.

— Ei sunt familia din care ai provenit... dar eu sunt familia pe care ai ales-o, continuă ea.

Joe ezită din nou. Lydia îşi poate da seama că o va spune. Briza pare să se domolească în jurul lor, iar noaptea îşi ţine şi ea răsuflarea.

— Dar tu... tu nu... Nu vreau să fiu dur cu tine, Lyds, dar tu nu poţi înţelege lucrurile astea.

— De ce? şopteşte ea. S-ar putea să nu-i spună încă. S-ar putea să nu-i spună. în tot acest răstimp, nu a lăsat-o niciodată să intre cu adevărat în sânul familiei, nici să intre în grupul lor de WhatsApp până de curând, fiind mereu pe dinafară, în vreme ce ei aveau glumele lor private. îi va spune. Cu siguranţă.

— Tu n-ai o familie... tu n-ai... începe Joe, dar

Lydia deja se îndepărtează de el, îndreptându-se spre ferestrele acelea luminate, spre casa pe care o împart împreună, departe de acele cuvinte, acele cuvinte atât de nepăsătoare, tară pic de consideraţie faţă de sentimentele ei, încât ar putea la fel de bine să fie nişte cuţite.

Lydia stă în capul oaselor în pat, singură, pentru că Joe a fost alungat în camera de oaspeţi. A dat pe gât o jumătate de sticlă de vin şi este furioasă foc. Nu poate să creadă că i-a spus-o. Nu poate crede aşa ceva.

Nimic din toate acestea. Că a îngropat un nenorocit de cadavru. Că a minţit poliţia. Că l-a mituit pe Evan. Dar, mai ales, că a spus-o. Că a spus că ea nu-i înţelege familia.

îşi aduce paharul cu vin la gură şi îl dă peste cap, apoi îşi toarnă un altul. Se priveşte în oglinzile şifonierelor de la capătul patului lor. Arată ca o dementă. Cu inima frântă.

Vor găsi în curând cadavrul.

Şi, când o vor face, Lydia va fi cea care va deţine toate atuurile. Lydia va fi cea care i-ar putea distruge pe membrii acestei familii perfecte. Lydia va fi cea care ar putea cere orice ar vrea în schimbul tăcerii ei.

PARTEA A V-A

însuşirea ilegală a bunurilor corporative

54.

Joe

Joe intră în încăperea pe care o foloseşte drept birou. Este chiar lângă dormitorul lui Paul. Uneori, noaptea, Joe îl auzea plângând, dar în seara asta este linişte.

în cameră se află un birou colţar din lemn pal, pe care el şi Lydia l-au cumpărat de la IKEA. „Hai să-l salvăm pe acesta!” i-a spus ea cu un zâmbet larg. „Uite... se numeşte Klimpen... Există vreun nume mai bun pentru un birou?”

Doamne, el a rănit-o, dând cu piciorul în mese, împroşcând-o cu insulte. Cât de ticălos poate fi!

Stă acolo, în liniştea biroului, în timp ce computerul porneşte, cu mici dreptunghiuri verzi clipind intermitent, şi se gândeşte. Trebuie să rezolve problema chiar acum. Modificarea actului de parteneriat. Trebuie să o facă. Trebuie să o facă acum. Cathy i-ar recomanda precauţie, spunându-i că se pripeşte, dar Cathy nu este aici. în plus, Cathy a greşit reţetele. A fost ciudat de absentă, chiar dacă a fost prezentă, fizic vorbind.

Ce altceva ar trebui să facă? El înţelege de ce Lydia simte ceea ce simte, dar dacă nu-l plătesc pe Evan, vor ajunge la închisoare.

Mama lui va trebui să semneze acest transfer. Este o problemă, într-adevăr. Este o altă problemă. Se lasă pe spătarul scaunului, rumegând, apoi coboară la parter şi îşi face un ibric plin cu cafea. Pe la jumătatea scărilor, se întoarce şi ia două batoane de Snickers. Trebuie să înceteze să mai mănânce atât, dar nu în seara asta.

Se conectează la contul bancar al companiei. Există o descoperire de cont. Aceasta este centura de salvare. Se sprijină de spătarul scaunului, ecranul alb strălucitor deranjându-l la ochi, şi cugetă. Sistemul de încălzire porneşte automat, caloriferul de lângă picioarele lui încălzindu-se încet, în timp ce el încearcă să rezolve problema.

Există vreo modalitate de a nu face asta? îşi sprijină degetele pe tastatură şi se mai gândeşte o secundă doar. Şi apoi aude. Un freamăt, urmat de un mic geamăt, un sunet scos de un copil mic. Un strigăt înlăcrimat; Paul, făcându-se auzit chiar şi prin

stratul de cărămizi care îi desparte.

Joe scoate la imprimantă actul de parteneriat, cu un amendament anexat. Probabil că ar trebui să apeleze la un avocat, dar pare destul de uşor. Adaugă numele lui Evan şi „douăzeci la sută” după el. Contravaloare: 1 liră sterlină. Şi asta e tot. Cine ştie dacă cineva şi-ar putea da seama văzându- 1 vreodată? Ar putea fiscul să îi acuze de tranzacţii ilegale, de vânzare a acţiunilor la o valoare subestimată? Dar ce pot face? în fiecare etapă a acestui parcurs, nu prea au avut de ales. Au mers pe mâna lui Frannie, descurcându-se cum au putut mai bine în împrejurările date.

îşi sprijină capul pe birou pentru o secundă. La naiba cu Frannie! îl doare urechea în timp ce stă culcat pe ea, pe biroul dur. întinde mâna să o frece şi îşi alungă din minte întrebarea dacă ar fi ajutat-o sau nu în cazul în care ar fi cunoscut întreaga conjunctură, întregul adevăr. Nu e capabil să îşi facă griji din pricina asta. Este sătul până peste cap.

Se uită pieziş la actul de parteneriat care se află pe birou chiar în dreptul ochilor lui. Frannie, Cathy, Joe, mama lui. „Partenerii sunt de acord să transfere către Evan Sawyer 20% din afacere, care urmează să fie deţinută în părţi egale de douăzeci la sută fiecare”.

Cum va rezolva treaba asta fără să-i ceară Măriei să semneze?

Priveşte în gol. Nu, nu e capabil să-şi facă griji nici pentru asta. A vândut o cotă din pachetul de control al acţiunilor pentru o liră.

Este un preţ mic de plătit. Dar mai bine aşa decât să se despartă de cea faţă de care are o datorie morală: Frannie.

5

5. Cathy

— Am profitat de ospitalitatea ta, spune

Cathy zâmbind şi se apleacă spre Tom, în timp ce acesta stă în prag.

El i-a pregătit o baie în dimineaţa asta. A tot intrat şi a ieşit, ba aducându-i ceaiul, ba sortându-şi rufele spălate.

Au purtat o conversaţie mai mult strigată din baie în dormitor, în timp ce el îşi punea hainele la loc.

— Şi care-i treaba cu vinetele? a întrebat-o, strigând din camera lui ca ea să îl audă din baia unde lenevea.

— Oh, ştii tu. Doar că n-am avut niciodată o vânătă pe termen lung.

Tom s-a mulţumit să râdă.

— Eu am avut parte de o vânătă tare rea, i-a strigat el, apoi a intrat în baie, cu un teanc de prosoape împăturite ţinându-le pe braţul drept ca un chelner.

— Chiar aşa? a spus ea, întorcându-se spre el.

Baia lui era la fel de imaculată ca restul casei. Un pervaz jos unde se afla doar şamponul lui, un cinci-în-unu pe care el îl descrisese ca fiind „bun pe post de şampon, pe post de gel de duş, pentru asfaltarea drumurilor, pentru orice doreşti tu".

— Mda, am divorţat şi tot restul.

— Oh, îmi pare rău.

A fluturat din mâna cu care nu ţinea prosoapele.

— Este în regulă. Nu trebuie să spui asta.

Era al doilea lucru serios pe care i l-a mărturisit. Tom a făcut un salt brusc de la o aventură distractivă la... la ceva mai mult. Devenind un potenţial deţinător de secrete. Un iubit.

Ea stă acum în pragul uşii lui, nevenindu-i să plece.

— Ne vedem mai târziu? o întreabă. Diseară?

— Poate, spune ea, iar el îi zâmbeşte, apoi o

sărută la fel de surâzător.

— Sunt o biată vânătă singuratică, zice el.

— Şi eu, spune ea, întorcându-se să plece. îi face apoi semn cu mâna din maşină, întrebându-se ce are de gând în continuare. întrebându-se ce ar putea face el cu acele secrete, dacă i le-ar dezvălui.

PARTEA A VI A

Frauda

56.

Joe

Joe formează numărul mamei sale. Ea răspunde imediat.

— Este totul în regulă? întreabă ea.

— Da. Doar că... Evan va participa la unele întruniri ale partenerilor, o anunţă Joe, cuvintele lui unindu-se între ele şi suprapunându-se în timp ce se reped afară din gura lui – nişte minciuni atât de evidente.

— în regulă, spune Maria.

Ei, ca şi lui Cathy, nu-i scapă nimic. La un moment dat, se gândeşte Joe, uitându-se lung la noile procente, chiar dacă va ascunde acest document, Maria tot va afla. Evan se va referi la el însuşi ca partener, sau va da un vot decisiv într-o şedinţă, sau va semna un cec. Se uită în gol la perete, dar nu are nicio altă soluţie. Dacă mama lor va afla, va trebui să inventeze ceva. încă ceva. Când ai spus atâtea minciuni, una în plus nu mai contează, nici măcar una spusă mamei tale.

— Da, şi-a exprimat o oarecare îngrijorare referitoare la faptul că se simte, ăăă, dat la o parte, spune Joe. Aşa că m-am gândit să te anunţ.

— Adică... asta reprezintă o mare schimbare, remarcă Maria. Tonul ei este conversaţional, dar

cuvintele nu.

— Mda. Oricum, tu nu eşti prin preajmă zi de zi, aşa că nu mă aştept să înţelegi dinamica de aici, spune el, în speranţa că e suficient cât să îi abată atenţia în altă parte, dar, cu toate astea, simte cum îl străbate un fior.

Nu este corect. Ea nu a cerut asta. Se freacă la ochi.

— Ei bine, aşteaptă doar o secun... începe să spună Maria, dar el deja îşi cere scuze, pretinzând că are o urgenţă, şi îşi ia rămas-bun în grabă, simţindu-se ca o jigodie sadea.

Afurisita asta de treabă e cusută cu aţă albă! Cât timp mai poate continua să o aburească?

Dar s-a hotărât ce să facă, aşa că mâzgăleşte semnătura mamei sale înainte de a apuca să se răzgândească. Seamănă vag cu a ei, dar nu pare să aibă vreo importanţă. Cine ar sta să verifice? Ridică documentul la lumină. La dracu'! Ar fi putut măcar să folosească un stilou diferit faţă de cel cu care a semnat el.

Mai are nevoie doar de semnăturile lui Cathy şi Frannie. Speră că sora lui, Cathy, o va face, tară să despice firul în patru. Dar dacă va refuza? Ştie că gândeşte iraţional, dar nu se poate abţine. Fiecare se bazează atât de mult pe ceilalţi...

Iese în recepţie, incapabil să aştepte, cu transpiraţia mijindu-i în jurul foliculilor de păr, dar dă de Evan în loc de Cathy şi zăreşte un iepure uriaş de casă într-o cutie, cu ceea ce pare a fi o infecţie a urechii... blana din jurul ei fiind lipicioasă.

— Poţi să-mi acorzi o secundă? i se adresează Joe, făcându-i semn cu mâna spre cabinetul lui de consultaţie.

— Cu ce îţi pot fi de ajutor? întreabă Evan, utilizând aceeaşi expresie întortocheată pe care o foloseşte întotdeauna, iar Joe îşi muşcă limba.

Dacă Joe este o jigodie, atunci Evan este, puţin zis, o târfa de căţea.

— Totul este trecut aici, spune el pe un ton nepăsător, deşi nu este semnat. Face un semn cu mâna spre Evan. Douăzeci la sută din afacere sună rezonabil.

— Sună grozav, apreciază Evan. Ia în mână acea singură foaie de hârtie prin care i se transferă gratis o parte din afacerea lui Joe. Pur şi simplu. Joe, spune el. Izbucneşte într- un hohot de râs, deşi nicidecum unul prietenos. Este un hohot de râs puternic. Cu greu îi vine să creadă ce ai naibii noroc a
dat peste el.

— Sunt bucuros să îţi fac o ofertă de parteneriat, i se adresează Joe. Nu a fost niciodată un bun negociator. Prea impulsiv. Juca întotdeauna cu toate cărţile pe faţă. Poate ar fi trebuit să înceapă de la zece la sută.

— Sunt bucuros să accept, spune Evan şi, tară să vrea, Joe se simte uşurat.

Este cel mai bine aşa.

întinde mâna spre capacul borcanului cu bunătăţi pentru câini şi îşi face de lucru cu mânerul de sticlă de deasupra.

— Şi dacă... dacă te răzgândeşti, îl avertizează Joe. Ştii ceva? Ceea ce facem aici este ilegal. Se gândise asta – cu o seară înainte; nimeni nu ar da pe cineva de gol pentru crimă dacă el însuşi ar fi putea fi condamnat pentru şantaj.

— Corect, spune Evan, cu un alt hohot de râs răzbătându-i din voce.

Pe Joe îl enervează mai mult decât orice altceva atunci când cineva râde de el. Pe terenul de fotbal, la serviciu şi acum, după cum se pare, în situaţii în care nu s-a gândit niciodată că va fi pus.

— Desigur, adaugă Evan.

Acel „desigur” îi pune capac.

— Ştii ceva, chiar nu cred vrei să ne calci pe

bătături. Face doi paşi către Evan, invadându-i spaţiul personal şi asigurându-se că umerii lui par mari şi ameninţători.

Evan nu spune nimic, doar se uită la el, apoi se dă puţin înapoi.

Ameninţarea voalată, referirea la ceea ce au făcut deja, aluzia la violenţă fizică vin de nicăieri. La fel de puternic ca un vulcan care stă să erupă.

Evan se holbează la el, cu expresia lui deopotrivă sentenţioasă şi speriată.

— Aştept celelalte semnături, rosteşte el, în cele din urmă.

Joe dă din cap spre tavan, deşi nimeni nu-l poate vedea în afară de Dumnezeu, care a fost martor la crima din Italia. Ceva din acea omniscienţă îi aduce alinare. Că există cineva care poate avea o perspectivă largă asupra tuturor acestor lucruri. Că poate vedea ce face şi de ce.

Amândoi intră în recepţie, o văd pe Frannie navigând pe un site de modă, dar niciun pacient nu-i aşteaptă la ora prânzului.

Afară, ploaia s-a oprit în sfârşit, iar cerul are culoarea lutului ars. în aer pluteşte un nor de praf. S-a tot vorbit la ştiri despre el săptămâna aceasta, cerul colorându-se în nuanţe de piersică şi de portocală în loc de albastru. După inundaţiile provocate de ploaie, şi acum cu norul ăsta, afară domneşte o atmosferă post-apocaliptică, oamenii oprindu-se să facă fotografii, atingând braţele celor de lângă ei pentru a le atrage atenţia şi arătând spre cer. Soarele abia se vede prin el, o pată de ceaţă în mijlocul prafului.

Evan dă să iasă pe uşa din faţă, ca să cumpere un sandviş de alături, presupune Joe.

Le va face pe Frannie şi Cathy să semneze acum şi... Ei bine, şi, astfel, Evan se va alătura grupului.

Se va alătura numărului de oameni forţaţi să păstreze acest secret. Şantaj, mită, fraudă, ameninţări. Va fi la fel de adânc băgat în toată treaba asta ca ei, atunci. Niciunul nu va mai putea vedea soarele clar.

— Timpul se scurge şi pentru ceilalţi semnatari, îi aruncă Evan vorbele peste umăr.

Evan se întoarce spre Frannie. Ea stă complet nemişcată, privindu-l doar, cu ochi mari şi trişti, înconjurată de afurisitele alea de pisici chinezeşti care îşi flutură continuu lăbuţele.

57.

Cathy

— Mama a semnat asta? vrea să ştie Cathy. Studiază documentul, apoi îşi ridică privirea spre Joe. Mai sunt zece minute până când Evan îi va se alătura la prima dintre întâlnirile de lucru ale partenerilor. Au loc întotdeauna marţea, la ora şapte, o dată la două săptămâni. Lui Cathy îi place platitudinea lor. Cafeaua instant, liniştea.

— Mă bucur că poţi să crezi aşa ceva, răspunde Joe, smulgându-l din strânsoarea lui Cathy. Eu l-am semnat.

Cathy se îndepărtează de el, şocată.

— Ce?! spune ea. îşi aruncă din nou privirea pe document. Bineînţeles. Bineînţeles că nu i-a spus mamei lor. Este o imitaţie proastă a semnăturii pe care o cunoaşte atât de bine. De parcă ar fi fost desenată. Aceeaşi formă, dar cam atât. Un facsimil. Nu poţi face asta, spune ea încet. Ea trebuie să ştie. Şi... Joe, trebuie să ştiu şi eu.

— Ce vrei să spui?

— Faci lucruri fară ştirea mea. Trebuie să fim transparent unii cu alţii.

— Este o ameninţare? latră el.

— Ce?

— Ea nu l-ar fi semnat. Ce-am fi putut să-i spunem?

— Ai vândut o cincime din afacere pentru o liră, spune Cathy. Este... nu este o fraudă? Să vinzi bunuri la o valoare subestimată? Inspectorul fiscal va analiza asta... fiscul... eu...

— Dacă cineva va investiga *orice* am făcut noi în ultimul timp, vom da de dracu', spune Joe, aruncându-i o privire piezişă. Ai ceva constructiv de adăugat? Ai de gând să mă reclami la poliţie?

Cathy simte cum i se lasă colţurile gurii în jos de tristeţe. Niciunul din ei nu este în cea mai bună formă în acest moment.

— Nu pot semna, declară ea cu glas scăzut. Nu pot fi părtaşă la fraudă, la toată chestia asta... la falsificarea semnăturilor.

Joe îi îndeasă cu toată forţa un stilou în mâini. Plasticul îi arde pielea în timp ce el o presează.

— Semnează-l şi gata, latră el.

Cathy îşi oboară privirea în pământ, încercând să nu plângă, ştiind că o va face, ştiind că trebuie să o facă.

— Ce i-ai spus? îl întreabă.

— Că participă la întrunirile partenerilor.

— Joe, eu... începe ea să spună, dar el o ignoră, stând cu ochii aţintiţi pe ordinea de zi tipărită de Frannie.

Dintr-odată, Cathy pare să renunţe să se mai împotrivească. Trenul în care se află aproape că a ajuns la destinaţie, se pomeneşte gândind, un gând la care se va întoarce iar şi iar. O echipă oarecare probabil că e pe cale să îl dezgroape pe Will, şi oricum se va descoperi tot ceea ce au încercat ei să ascundă. Sfârşitul se simte cumva aproape. Nu poate decât să spere că se înşală. îşi pune semnătura pe

document.

— Ce e? spune el, surprinzându-i expresia.

Dar el nu aşteaptă un răspuns din partea ei, căci intră în camera personalului. Iar Cathy îl urmează. Sunt cu toţii acolo, în aşteptare. Frannie, Maria, Evan.

— Evan ni se alătură astăzi, îi anunţă Joe cu glas rigid. Doar... pentru că este interesat de perspectiva managementului nostru.

Maria îi aruncă o privire lui Joe. Părul ei negru este strâns la ceafa.

— Bine, consimte, expresia de pe chipul ei limpezindu-se şi întunecându-se, de parcă ar avea de rezolvat o problemă dificilă.

Crede, probabil, că va fi eliminată treptat.

Cathy îi zâmbeşte slab lui Evan, în încercarea de a păstra aparenţele. I-a plăcut destul de mult de colegul ei în ultimul deceniu, dar nu-i vine să creadă că a luat mită. Ce ar fi făcut ea în locul lui? Dacă i s-ar fi oferit o cotă-parte dintr-o afacere profitabilă, de succes, în schimbul tăcerii? Nu ar fi acceptat aşa ceva, crede ea, chiar dacă tăcerea ei ar fi putut fi cumpărată. Şi a fost cumpărată, până la urmă, de către Frannie. Pe gratis.

Sprâncenele lui Evan sunt strâns împreunate, în timp ce îşi plimbă privirea de la Maria la Joe. Cathy vede cum Evan îşi dă seama: că Maria nu ştie că este partener, aşadar – Evan nu este un idiot – încă nu ştie nici ce s-a întâmplat la Verona.

— Nu sunt prea multe de discutat, spune Joe. Ţinta noastră este luna următoare. Toate lucrurile merg bine. Am schimbat furnizorul de analize de sânge apelând la un laborator mai ieftin, care le face şi mai repede.

Frannie ia notiţe, tendoanele de la mâna ei încrucişându-se unul peste altul în timp ce ţine

stiloul strâns în mână.

— Bine, spune ea, dând din cap aprobator. Poartă nişte cercei rotunzi mari care ar trebui să arate hidos, dar nu e aşa.

— Ce se întâmplă? i se adresează Maria lui Frannie. Eşti atât de încordată. Vei sparge stiloul.

— Chiar nu sunt.

— Tu... vreau să spun... chiar îmi fac griji pentru tine.

Frannie îşi lasă capul în jos şi îşi masează ceafa, în timp ce Cathy o urmăreşte din priviri. Aceste cuvinte – „chiar îmi fac griji” – sunt rostite atât de des. O studiază din priviri pe mama ei, aflată în cealaltă parte a încăperii.

Aceasta scutură din cap nedumerită, stând cu ochii aţintiţi în ceaşca ei. Camera personalului este întunecoasă şi miroase a umezeală în această seară.

Discută despre numărul de pacienţi trataţi şi dacă este cazul să îşi facă publicitate. Joe le spune tuturor că trebuie să înceteze să subestimeze timpul necesar pentru intervenţiile chirurgicale, adresându-se cu amabilitate tuturor, dar vizând-o în mod direct pe Cathy. Ea nu facturează niciodată nici măcar jumătate din cât ar trebui. „Aşa ceva nu ar fi trebuit să dureze trei ore”, ar gândi ea despre o simplă ruptură a ligamentului încrucişat de la nivelul genunchiului. „Voi factura o oră şi jumătate. Cam atât i-ar lua unui expert. Cuiva mai bun decât mine”. Ea procedează la fel tot timpul, reducând timpii de execuţie pe ici, pe colo, facturând doar costurile analizelor de laborator, tară comision pentru ei. îi este milă de familiile ai căror membri nu au locuri de muncă, dar care îşi doresc animale de companie, de familiile care au avut ghinionul să aibă parte de labradori bolnavi de artrită şi de companii de asigurări care exploatează orice chichiţă legislativă. De familiile care doresc să facă tot ce este mai bine pentru animalele lor – majoritatea o fac –, dar nu

pot. Cathy suportă ea însăşi costurile. Ştirbind profitul afacerii. Punând lucrurile într-o lumină mai bună decât ar trebui.

— Adică te referi la mine, spune Cathy, ridicând mâna, în încercarea de a detensiona atmosfera.

— Trebuie să facturaţi pentru absolut tot, intervine Evan. Este singura cale posibilă. De ce să nu profitaţi la maximum de o situaţie? spune el pe un ton degajat. Se balansează pe picioarele din spate ale scaunului. Privirea lui este aţintită asupra Măriei.

— Ştiu, se repede Cathy să spună. Aşa voi face... doar că... Pun prea mult suflet, presupun. I se face pielea de găină de-a lungul braţelor, dar ea o ignoră. încearcă să ignore şi acest intrus în afacerea familiei ei, căruia i-au vândut o cotă parte, în schimbul tăcerii lui. Evan trebuie să ştie cu certitudine că Maria nu are habar de asta, iar Cathy îl priveşte cum îi surâde afectat în timp ce se uită la ea, dar nu-i spune nimic. Nu încă.

Cathy se uită la Frannie acum; poate că şi ea se gândeşte la ceva asemănător, pentru că o fixează din priviri pe Cathy în loc să ia notiţe. Cathy ignoră senzaţia de frig de pe braţele şi de pe spatele ei şi ia un blocnotes de pe unul dintre birouri, pentru a-şi distrage atenţia.

Discută apoi despre marjele de profit şi despre eficacitatea medicamentelor. Discută despre faptul că nu au niciodată în stoc picături pentru conjunctivită. Frannie spune că va avea în vedere acest lucru.

Scurtează cât pot de mult întrunirea, prima la care a participat Evan vreodată. Umerii lui Cathy se relaxează din pricina uşurării când Evan pleacă. Un alt glonţ evitat. Toţi ceilalţi ies în tăcere, ceştile de cafea sunt puse în chiuvetă şi uşile, încuiate. Maria şi Evan au plecat deja acasă până să ajungă Cathy în parcarea din spate, cu pubelele ei încinse care îi aduc aminte de miasmele din Verona. Se uită la

Frannie. Este atât de frapantă. Cu nasul ei lat, cu pomeţii ei proeminenţi.

— Nu-mi vine să cred că s-a ajuns la aşa ceva, îi mărturiseşte Frannie încet lui Cathy.

Joe, care fumează din nou, ridică o privire tăioasă spre ele. Macca stă la picioarele lui Cathy, tară să facă nimic altceva decât să aştepte.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun doar... că a fost o prostie. Toată treaba aia. Frannie îi ia ţigara lui Joe din mână. A fost o prostie să încercăm altceva decât să ne predăm. Se îndreaptă de spate în timp ce rosteşte cuvintele, cu o zvâcnire ciudată a corpului, pe care Cathy o găseşte imposibil de descifrat.

— N-am fi putut face nimic care să fi fost corect... sau uşor, spune Joe.

Cerul din spatele lui este luminescent. Mirosul trandafirilor, aflaţi pe undeva, prin apropiere, se îndreaptă spre ei purtat de briză. Cathy îşi doreşte pentru o secundă să fi fost o întâlnire normală la sfârşit de august, doar o banală întâlnire de parteneriat. S-ar bucura de mirosul acelor trandafiri. Dar trebuie să trăiască experienţa acestui august, cu alunecarea lor pe panta criminalităţii, cu criza familială derulându-se în faţa lor ca într-un film cu mafioţi.

în timp ce Cathy înaintează, cu motorul la ralanti, pe drumul spre casă, cu Macca în portbagaj, cu Radio 4 cântând în surdină, îşi aduce aminte de cum i s-a făcut pielea de găină şi un detaliu îi revine în minte. Ceva... ceva sinistru. Un moment din acea întâlnire. Nu-şi poate aminti exact. Poate este doar faptul că Evan se afla acolo. Un non-Plant, pentru prima dată. Care ştie ce au făcut ei împreună.

Abia mai târziu, la miezul nopţii, Cathy îşi dă seama. Se simte prea încordată, ca întotdeauna, pentru a se relaxa, şi cară un braţ de rufe ude în sus

pe scări, cearşafurile şi articolele de îmbrăcăminte dându-i fiori reci pe piele.

Nu este vorba de teamă sau îngrijorare. Este ceva legat de ce a spus Evan. Ceva ce lui Cathy i s-a părut a fi o ameninţare voalată, sau cel puţin un indiciu asupra mentalităţii lui. „De ce să nu profitaţi la maximum de o situaţie?”, a spus el.

O străfulgerare de anxietate străbate corpul lui Cathy. Lasă rufele să îi cadă din mâini pe scări şi se aşază cu o treaptă mai jos de ele, încercând să se gândească. Nu, el a vrut doar să spună... nu. N-are cum să se gândească la aşa ceva. Nici măcar nu poate să conceapă că i-ar şantaja din nou. Şi apoi iar şi iar, până când se va termina totul.

58.

Acum

Prima zi a procesului R. vs Plant

— Am vrut să rezolvăm încurcătura în care ne-am băgat, spun şi ridic neputincioasă din umeri în boxa martorilor, sub jurământ fiind. Mă întreb dacă vor menţiona această ridicare din umeri în consemnările pe care stenografa le redactează cu meticulozitate. Eram disperaţi. Pe măsură ce timpul trecea, aveam din ce în ce mai puţin de pierdut.

— Vreţi să spuneţi că asta înseamnă... că era mai uşor de comis o crimă pentru că deja aţi comis altele?

Chiar înainte să explodeze totul, Frannie ajunsese cam cât de slabă putea fi o femeie adultă tară să fie internată în spital, îi dispăruse frumuseţea. Ceea ce rămăsese din ea era o siluetă scheletică şubredă, o biată umbră a trăsăturilor ei superbe de odinioară. Podoaba ei capilară bogată se rărise şi scalpul îi devenise mai vizibil, aşa cum se întâmplase după

naşterea lui Paul, iar în loc îi crescuse un puf pe care îl ura. Nu era pic de grăsime în obrajii ei. Pielea i se încreţea când zâmbea. Ne-am întâlnit în acea ultimă seară la magazia din fundul grădinii lui Frannie. Nu aveam vin, dar în rest era la fel. Acelaşi sentiment indus de ritualul din tradiţionalele noastre nopţi de vineri, doar că de data aceasta căpătase o tentă sinistră.

O bufniţă ţipa încet afară, prin apropiere. A fost ultima dată când i-am văzut pe amândoi, înainte de episodul cu poliţia.

Mă uit la Joe. Refuză cu fermitate să-mi întâlnească privirea.

— Şi aşa, dorinţa dumneavoastră colectivă de a *rezolva încurcătura*...

— Da, spun eu repede, ştiind ce urmează, incapabilă să îmi mut privirea în altă parte, să mă feresc cumva, de parcă aş fi hipnotizată de un tren rapid care se apropie vertiginos de mine. Sunt efectiv încremenită locului.

— Asta a fost ceea ce condus la a doua crimă?

— Da, răspund încet, uitându-mă la spaţiul gol din galeria publică. Da.

59.

Atunci
Cathy

Au trecut trei zile de când Evan a devenit partenerul nostru. Este târziu. Doar Cathy a rămas la serviciu. Mai are două sarcini de efectuat: să verifice unde se află faţă de ţinta propusă pentru luna august şi să citească un raport despre probioticele pentru câini, care a sosit la cabinet.

Maria intră în camera din spate. Cathy este

surprinsă să o vadă acolo, atât din cauza orei înaintate, cât şi pentru că este săptămâna în care părinţii lor stau ascunşi în casă, de obicei.

— Eşti aici, spune Cathy. Se simte obosită, a băut deja trei cafele, nu doarme bine. Tom îşi dă seama cu siguranţă că îl ţine la distanţă, dar nu a pomenit nimic despre asta.

— Nicio clipă de odihnă pentru păcătoşi, spune Maria pe un ton degajat. Trebuie verificate? întreabă, arătând spre prescripţiile de dietă pentru animalele de companie.

Cathy dă aprobator din cap.

Lucrează împreună în tăcere pentru o vreme. Sunt învăluite de liniştea care domneşte în încăpere, cu cerul întunecat al nopţii profilându-se dincolo de fereastră. în aer pluteşte o atmosferă ciudată – Maria îşi face de lucru, cu o deliberare aproape studiată, iar Cathy o imită, parcurgând bilanţul lor în mod automat, ca un robot.

— M-am gândit să dau o mână de ajutor, îi explică Maria după alte câteva minute. Şi acum... arată-mi contul de profit şi pierdere.

— Nu, eu... se bâlbâie Cathy. Este în regulă. Tocmai l-am terminat. Nu vreau să fiu nevoită să-l refac. îşi masează fruntea.

— Dar ce zici de...

— Mamă. Este în regulă.

Maria clipeşte nedumerită, uitându-se la Cathy.

— Chiar îmi fac griji, insistă ea.

Cathy traversează încăperea spre mama ei.

— Tocmai din cauza asta suntem nevoiţi să facem totul de două ori, spune ea cu glas molcom. Ştiu de unde provine...

Maria încremeneşte, fără să spună nimic, cu privirea aţintită în podea.

— Corect, apreciază ea.

— Suntem cu toţii în regulă, afirmă Cathy. Este o minciună, dar una importantă. Noi suntem în regulă, afacerea este în regulă... Ştii, da?

Maria dă repede din cap, dar tot fără să spună nimic. Nu abordează niciuna subiectul Roşie, nu în mod direct. Aceasta este bătălia mamei sale, presupune Cathy.

Mai lucrează împreună în tăcere ceva vreme.

— Singura mea grijă a fost să vă ţin pe toţi în siguranţă, se justifică Maria cu glas domol, după câteva minute. Se adresează peretelui, tară să se uite la Cathy.

— înţeleg, spune Cathy încet. Ei bine, cu toţii ne simţim vinovaţi pentru asta.

— N-ar trebui, o contrazice Maria.

— Nici tu n-ar trebui. Cathy poate că i-a împărtăşit sentimentul, dar, în interiorul fiinţei ei, inima îi cântă. „N-ar trebui". Trei cuvinte simple pentru a vindeca o rană veche de douăzeci de ani.

— Nemaivorbind că şi lucrurile astea trebuie făcute, spune Maria când pleacă, fluturând un teanc de trimiteri medicale.

Cathy nu se poate abţine să nu râdă.

— Corect, admite ea. Văd că te reprofilezi.

— Niciodată, o contrazice Maria, apropiindu-se de Cathy şi ciufulindu-i părul. Niciodată. Oricum, cel mai bine ar fi să vii şi tu la cursul meu de caligrafie.

— înveţi caligrafia artistică? o întreabă Cathy, gândindu-se la buclele şi unghiurile literelor din numele ei scris pe cutie.

— Da, tocmai am învăţat acum câteva săptămâni să-ţi scriu numele, spune mama ei.

Ochii lui Cathy se umplu de lacrimi. Aşadar, mama a păstrat acea cutie cu amintiri în lumea de după. De după Roşie. A scris numele lui Cathy pe ea abia recent. Dintr-odată, refuzul Măriei de a renunţa

la afacere nu pare să se datoreze nevoii ei de micro-management sau lipsei de încredere în copiii ei. Pare a fi dragoste.

A doua zi, Cathy şi Frannie îşi iau o pauză de prânz, ieşind afară din cabinet. De obicei, nu merg împreună, dar Evan le ţine locul de data asta. Unul dintre aspectele pozitive, presupune Cathy.

Este, în sfârşit, o zi însorită şi uscată, cu un pui de ger care te pişcă de obraji din cauza combinaţiei dintre vântul rece şi soarele arzător. Cathy simte cum toamna începe să îşi întindă tentaculele. Nopţi reci şi mere căzute din copaci, ea şi Tom stând afară în pulovere tricotate...

Evan o urmăreşte din priviri prin fereastra din spate a camerei personalului în timp ce ea se ridică în picioare. El stă de vorbă cu Maria.

— Mă duc să aduc nişte cafele pentru noi, o anunţă Cathy pe Frannie, care dă din cap aprobator.

Cathy dă buzna înăuntru, prin spate. Evident că tocmai îşi spuneau ceva, pentru că Evan şi Maria se opresc brusc din vorbă de îndată ce apare ea.

— Ce este? întreabă Cathy. Voiam să-mi iau un scaun...

— Evan crede că a devenit partener? o chestionează Maria pe Cathy. Ceea ce mi se pare absurd.

Inima lui Cathy coboară pe un tobogan care pare să se întindă de la gâtul ei până la tălpile picioarelor.

— Cum? spune ea, trăgând de timp.

Ochii lui Cathy îi întâlnesc pe cei ai lui Evan. Ea este David pentru acest Goliat. Ea îi face un semn contractându-şi muşchii feţei. îşi simte faţa rigidă şi uscată. Din pricina emoţiei, din pricina stresului, din pricina faptului că sunt nevoiţi să tragă în mod constant preşul peste ceea ce au făcut.

— Chiar aşa? zice şi îl priveşte insistent pe Evan, neştiind ce întorsătură vor lua lucrurile, neştiind care este planul lui de joc.

Ce i-a spus Măriei? Şi de ce?

— Greşeala mea, se scuză Evan. Am spus că „am de gând” să devin partener. Este ambiţia mea, îi spune el Măriei fără să o slăbească pe Cathy din ochi.

— Corect, zice Maria. Ei bine, ar fi un pas mare pentru noi să facem asta, ştii tu. Face ochii mari către Cathy.

Cathy înghite în sec şi îl urmăreşte cu privirea pe Evan în timp ce acesta iese din camera personalului, fluierând. Şi atunci, ea îşi dă seama. Jocul la cacealma constituie, de fapt, planul de bătaie al lui Evan. El ştie că ea nu ştie. A văzut-o intrând şi i-a spus ceva Măriei, ceva menit să creeze exact acest efect. Acţiunile unui om care a fost lipsit de putere ani de zile şi căruia acum i s-a urcat la cap norocul care a dat peste el. Cathy nu poate să-i spună nimic, nici măcar nu se poate uita la el, ca nu cumva conversaţia să ia o turnură nedorită, aşa că prepară cafelele în tăcere şi se întoarce afară.

— Evan tocmai i-a spus mamei că este partener, dar imediat după aceea şi-a retras vorbele, îi relatează Cathy lui Frannie.

— Cum? De ce?

— îşi face jocurile, cred. Este o ameninţare, nu-i aşa? spune Cathy.

— Dar a obţinut ce-a vrut. Glasul lui Frannie este aspru, dar mâna pe care şi-o ţine în dreptul buzelor din pricina îngrijorării îi tremură.

— A obţinut cel mai important lucru pe care şi-l doreşte, precizează Cathy, gândindu-se la ceea ce le spusese la întrunire: „De ce să nu profitaţi la maximum de o situaţie?”

Joe vine în spate şi îşi aprinde o ţigară.

— Aşadar, ai devenit fumător în toată regula, constată Frannie, evitând subiectul. Uite aşa, cât ai zice peşte.

Joe îşi dă ochii peste cap şi nu răspunde. Scoate fum pe nări în două fuioare distincte, apoi îşi întoarce privirea către Frannie. Par să îşi transmită ceva unul celuilalt. Cathy interceptează mesajul tăcut, dar nu este sigură ce înseamnă. Se gândeşte la ceea ce a spus Tom: „Sper că şi ei sunt la fel de loiali faţă de tine cum eşti tu faţă de ei" şi ceva se răscoleşte în ea.

— Ce crezi că se întâmplă? întreabă Joe încet. îi adresează întrebarea către Cathy, care ştie exact la ce se referă.

— Nu ştiu. Nu ştiu. BBC News a încetat să mai transmită ceva în această privinţă.

Nu pot să caute nici pe Google. Sunt în beznă.

Joe trage un fum din ţigară, privind spre soare.

— Bănuiesc că trebuie doar să aşteptăm, constată el.

Cathy îi relatează ce spusese Evan chiar adineauri şi îi explică la ce crede ea că s-a referit aseară. Joe îşi aprinde o a doua ţigară.

— Mama lui de ticălos! ripostează el pe un ton sarcastic.

— Luaţi aminte! intervine Frannie, iar Joe zâmbeşte în jurul ţigării.

— Va cere şi mai mult, susţine Cathy. Sau o să-i spună mamei. Sau şi mai rău de atât, altcuiva.

— Crezi? se miră Joe. Vârful ţigării se luminează în roşu- aprins, un semn de avertizare. Las pe mine. Se întoarce înăuntru, lăsându-le pe Frannie şi pe Cathy singure.

Frannie începe să ciugulească dintr-un sandviş.

— Ştii ceva? spune ea încet, stând cu ochii în

poală.

— Ce?

— îmi este din ce în ce mai greu să păstrez acest secret, mărturiseşte. Şi ţie?

— Ei bine, da. Cathy muşcă din sandvişul ei, mijind ochii din pricina soarelui. Vântul îi biciuieşte părul pe faţă, dar nu o deranjează. Aceste lucruri se simt ca nişte mementouri vigilente, care o menţin ancorată în prezent, senzaţii provenite din natura înconjurătoare, lucruri pe care le simte instinctiv şi care, într-o zi, i-ar putea lipsi.

— Deb va trece pe aici într-un minut.

— Bine, spune Cathy.

— Ne-am văzut aseară. Mi-am uitat poşeta la ea.

— Ce mai face? o întreabă Cathy din politeţe.

Frannie nu spune nimic, iar Cathy îşi dă părul la o parte din ochi şi se uită cu atenţie la sora ei. Are picioarele goale încrucişate la glezne. Poartă o brăţară de picior roz-aurie cu numele lui Paul inscripţionat pe ea, pantofi sport albi şi o expresie ciudată pe chip. în timp ce Cathy se uită la ea, Frannie îşi duce o mână pavăză la ochi şi îi întoarce privirea.

— Este bine, răspunde Frannie. Se ridică în picioare când o vede pe Deb că se apropie. E înaltă, are peste un metru optzeci, cu colţurile gurii lăsate în jos într-un mod atrăgător.

— Oh, mă bucur să te văd, îi spune Deb cu căldură lui Cathy. îi dă lui Frannie înapoi geanta din piele neagră, cumpărată de la un magazin Mulberry iarna trecută, la un preţ – după toate aparenţele – de *chilipir.*

— Şi eu, îi zice Cathy lui Deb la rândul ei.

— A trebuit să-ţi plăteşti cafeaua cu Apple Pay? o întreabă Deb pe Frannie.

Cathy simte o împunsătură de invidie în stomac din cauza acestui gen de intimitate. Să cunoşti pe cineva atât de bine, cu rutina sa, cu ceea ce îi place să facă în fiecare dimineaţă.

— Da! exclamă Frannie. Se uită la Deb şi urmează o secundă de tăcere... doar una, şi atunci Cathy ştie. Ceva în legătură cu acea ezitare, cu contactul lor vizual, cu rictusul lui Frannie, cu felul în care înghite în sec, aşa cum o face atunci când se simte vinovată.

— în fine, continuă Frannie. îţi mulţumesc că mi-ai adus-o.

— Da, nicio problemă. Sper că eşti bine... spune Deb, dând să plece.

Cathy le urmăreşte pe amândouă cum se îndepărtează, gândindu-se: Frannie i-a spus. Cathy şi-ar putea paria casa pe treaba asta. Poşeta pierdută. Un detaliu care indică haosul. Un secret dezvăluit. O altă persoană implicată.

Dar Cathy nu se simte neliniştită din cauza asta: se simte ispitită. Frannie le-a înşelat încrederea. în cazul în care Cathy are dreptate, probabil că poate să facă şi ea la fel acum.

Frannie stă în picioare la recepţie, gata să plece acasă, tremurând, deşi e luna august. Arată ca o actriţă pe o scenă tară public, care nu face altceva decât să aştepte. Cathy simte nevoia să o învelească într-un fel, văzându-i acele membre slabe care ies din hainele care acum par prea mari pentru ea, şi, în mod obişnuit, s-ar duce măcar până la ea, să-i ofere un zâmbet, poate, dar ceva o opreşte în seara asta. Un fel de sentiment ciudat, ca şi cum cineva a înlăturat bazele relaţiei lor şi a uitat să le înlocuiască. S-a întrebat vreodată Frannie cum se

simte Cathy? Şi, uite aşa, cu o simplă întrebare, compasiunea moare înainte de a apuca să se manifeste cu adevărat, ca un meci întrerupt de ploaie.

— E târziu, spune Joe, închizând uşa cabinetului de consultaţii în urma lui.

Dă din cap către maşina lui, parcată în faţă, şi apăsă telecomanda. O sclipire portocalie, preţ de o secundă, ca o pereche de ochi care se deschid şi se închid.

Frannie îşi trage haina pe ea şi deschide uşa, lăsând să pătrundă înăuntru mirosul de pământ îmbibat de apă şi de ploaie, cu tunete şi fulgere.

— Cât crezi că valorează efectiv o cincime din afacere? se interesează Frannie, stând acolo, cu uşa de sticlă deschisă. îţi voi plăti înapoi fiecare bănuţ.

Joe flutură din mână, nu tocmai cu un gest care vrea să însemne „las-o baltă”, ci mai degrabă cu unul care denotă oboseala, epuizarea fizică.

— Cel puţin treizeci de mii, răspunde Cathy, iar Frannie tresare.

Joe încă îşi mai adună lucrurile, iar Frannie dă drumul clanţei.

— O liră, spune ea, privind uşa care se închide singură la loc. Am renunţat la treizeci de mii pentru o liră.

— Şi ce vom face, totuşi? spune Cathy, privind peisajul întunecat dincolo de maşina lui Joe, în încercarea de a provoca discuţia pe care ei trebuie să o aibă. Pur şi simplu nu cred... nu cred că el a încheiat cu adevărat socotelile cu noi.

— Ce? Frannie se uită la ea tăios. îşi încrucişează braţele pistruiate la piept şi se sprijină cu spatele de geamurile din sticlă. Deasupra capului ei, scris invers, este logoul cabinetului, „Vets 24”. L-au proiectat într-o noapte, în urmă cu aproape un deceniu, pe o bucată de hârtie în căsuţa lui Frannie,

la o săptămână după ce preluaseră în mod oficial afacerea de la mama lor, iar acum iată-l aici, imortalizat.

— Practic i-am spus lui Evan ce s-ar întâmpla dacă i-ar da prin cap să ceară mai mult, spune Joe încet. Deci, adaugă el, frecându-se cu o mână pe frunte, ca apoi să se decidă, în mod vădit, să nu mai spună nimic.

Cuvintele nerostite plutesc în recepţia cufundată în întuneric.

— Ce? întreabă Frannie. Ce i-ai spus că s-ar întâmpla cu el?

Joe nu spune nimic.

Cathy se duce să îndrepte câteva scaune, separând mai bine zonele pentru pisici şi câini, apoi mătură un ghemotoc de blană. Ceva din această conversaţie pare volatil. Acelaşi sentiment pe care l-ar putea avea dacă ar fi cu toţii beţi şi ar rosti prea multe adevăruri, sau într-o maşină condusă impulsiv, care se deplasează cu o viteză prea mare.

— Ei bine, eu doar... Nu există un pas următor, nu-i aşa? remarcă el, uitându-se la Frannie, care se încurcă în nasturii jachetei de blugi, cu părul ăla al ei strâns grămadă în creştetul capului. Chiar nu putem jefui o bancă.

— Nu spune asta, îl roagă Frannie încet, cu lacrimi izvorându-i în ochi, ca să dispară apoi într-o clipită, de parcă ar fi devenit expertă în suprimarea emoţiilor.

Telefonul lui Frannie sună, detensionând atmosfera, iar ea răspunde. Joe se întoarce către Cathy şi ridică neputincios din umeri, aşa cum o face uneori, de parcă Frannie ar fi un copil pe care l-ar creşte împreună. Cathy continuă să îşi facă de lucru curăţând blatul recepţiei, trecând cu cârpa pe deasupra tastaturii, între mouse şi aparatul POS. Joe închide televizorul, ştirile care rulau pe ecran dispar

pentru încă o zi şi un oftat creşte şi scapă din pieptul lui Cathy în acest răstimp.

Se gândeşte la Tom pe când face curat şi Joe îndreptă produsele de pe rafturi, iar Frannie murmură în telefon. Probabil că este Deb.

Ceva se schimbă în atmosfera din recepţie şi spinarea lui Cathy se încordează imediat.

— Ce ţi-a spus ea chiar acum? strigă Joe şi, când Cathy îşi ridică privirea, vede cum o încolţeşte pe Frannie, chiar lângă uşa cabinetului de consultaţii al lui Cathy.

— Ce faci? spune Cathy.

Frannie protestează vehement. Telefonul ei este acum în mâinile lui. S-a întâmplat prea repede, precum o altercaţie într-un club de noapte, despre care nimeni nu poate spune exact când a început.

— I-ai spus, o acuză Joe după ce închide telefonul.

Tonul lui este complet lipsit de emoţie. Nu există nimic pozitiv sau negativ în el. Doar un soi ciudat de factualitate golită de conţinut, care o sperie pe Cathy. Fratele ei pare atât de masiv zilele astea. Cu pieptul umflat ca o tobă. Are telefonul lui Frannie în mână şi stă aplecat deasupra ei ca un bodyguard mătăhălos şi ameninţător.

— Nu, spune Frannie.

— *Joe,* intervine Cathy. *Ce facil*

— E un huligan, strigă Frannie.

— A spus „am citit despre Will”, răcneşte Joe. Ea ştie, nu-i aşa?

— îmi pare rău, behăie Frannie, căutând privirea lui Cathy peste umărul lui Joe. îmi pare rău.

— Cum ai putut? o admonestează el. *Tocmai* ne-am confruntat dracului cu anihilarea unei persoane, iar acum urmează o a doua? Ce. Mama. Dracului? Faţa lui a devenit roşie ca focul şi albul

ochilor îi străluceşte nefiresc în lumină. E complet transformat. Arată ca un gangster.

— Ce... ar trebui să uit, aşa, pur şi simplu? Să mă lipsesc de prietenele mele cărora mă pot confesa cu toată încrederea? ripostează Frannie.

— *Nu s-a întâmplat*, urlă Joe. Asta trebuie să facem. Să trăim cu asta. Să trăim cu minciuna. Nu există nicio mită. Nu există nicio ameninţare. El îi întâlneşte privirea. Nu există niciun cadavru.

— Dar nu pot. Nu pot, se împotriveşte Frannie. Ea tremură şi plânge.

Cathy nu se poate abţine să nu se uite la ea. Doar dacă. *Doar dacă*, fir-ar să fie de treabă!

— Vor veni după noi când îl vor găsi, nu-i aşa?

— Nu! răcneşte Joe. Nu ne-au prelevat probe de ADN, îi strigă el drept în faţă. Vor constata că a fost o lovitură de maşină şi o fugă de la locul accidentului. Nu există camere de supraveghere acolo. Nimeni nu va şti.

Numai că, dintr-un motiv oarecare, tu le tot spui asta oamenilor.

— Joe, strigă ea. Opreşte-te... odată... opreşte-te.

Joe se întoarce cu spatele la amândouă şi îşi sprijină palmele pe geamurile din sticlă, privind afară pe stradă. După o secundă, îşi lasă capul în jos şi îşi lipeşte fruntea de sticlă. Singura lumină provine de la un felinar solitar de afară, răsfrângându-se asupra fratelui ei, care este acum un crucifix în noapte... cu palme albe, simbolizând jertfa de sine.

— Ştiţi ceva? spune el.

— Ce? şopteşte Cathy.

— Ar trebui să comit crime în masă dacă ar fi să-i ucid pe toţi cei care ştiu acum, declară el.

Cathy clipeşte.

— Ar trebui să omor încă doi oameni. îşi rostogoleşte fruntea pe sticlă, întorcându-se să se uite direct la ea. Ochii lui aterizează asupra Frannie. Cinci, dacă pun la socoteală şi familia, adaugă el încet.

— Te rog, vino să mă iei, spune Cathy la telefon.

— Unde eşti? o întreabă Tom.

Cathy se uită în jur la foaierul gol, la urma aburită, încă vizibilă, lăsată de fruntea lui Joe când s-a sprijinit de sticlă.

— La muncă. Trebuia să mă întorc cu Joe şi Frannie, dar... am avut un scandal teribil...

— Sunt pe drum.

îşi trage mânecile cardiganului în jos peste mâini şi îşi strânge braţele în jurul corpului. Intră în cabinetul ei de consultaţie. Nu încuie uşa. Nu-i prea vine să se ducă acolo, nu-i prea vine să creadă că Joe ar putea fi... cum? Periculos?

Cathy îi mai aude încă certându-se, undeva în spate. Peste tot în jurul ei sunt duşmani, aşa are impresia.

Ea stă în picioare în sala de consultaţii pustie, ţinând telefonul fierbinte în mâinile ei reci, tară să facă nimic altceva decât să cugete. Opreşte computerul, stinge şi lumina şi stă acolo, în întuneric, sperând să devină invizibilă, clipind ca să-şi alunge lacrimile.

Tom trebuie să fi condus cu toată viteza, pentru că soseşte şase minute mai târziu. Ea iese prin faţă, încuind uşile în urma ei şi se apropie de maşina lui, cu adidaşii scârţâind pe iarba umedă. Obrajii lui sunt roşii. Pielea lui are o uşoară strălucire. Miroase a duş. A gel de duş masculin cu aromă sintetică de mosc.

Opreşte motorul şi se uită la ea când intră în maşină.

— Sunt aici, spune el simplu. Ochii lui sunt din nou serioşi. Nici urmă de amuzament.

O maşină cu geamuri fumurii trece pe lângă ei, cu o viteză de vreo zece kilometri pe oră, căutând evident pe cineva. Se aude o melodie rap dată la maximum. Ritmuri bubuind în noapte. Aşa se întâmplă? O crimă dă naştere la o alta şi... brusc, sunt... au devenit o familie care va face orice, absolut orice, pentru a păstra un secret, pentru a acoperi o crimă, pentru a închide gura oamenilor. Bani. Violenţă. Gangsteri. Mafioţi. Ei fac ceea ce alte sute de familii au făcut înaintea lor.

Pielea lui Cathy se face de găină.

— Ce se întâmplă? o întreabă Tom.

— N-o să-ţi vină să crezi, spune ea.

— Pune-mă la încercare. Există ceva în tonul lui care o pune pe gânduri. Un soi de nerăbdare. Genul acela de ton al cuiva care ar putea şti ce urmează, dar ea alungă imediat gândul din minte.

Cathy urmăreşte din priviri acea maşină trecând pe lângă ei, în timp ce stă să cugete.

— Eu... începe ea. Se uită înapoi la el, la acest bărbat care trebuia să reprezinte doar o aventură distractivă pentru ea, şi se întreabă dacă ar putea să o facă. „Sper că sunt la fel de loiali faţă de tine cum eşti tu faţă de ei”. Se gândeşte la acel comentariu perspicace, la frontul comun făcut de Joe şi de Frannie, la acţiunile lui de mai devreme, şi se opreşte.

Ar putea ea să o facă?

— Chiar îmi poţi spune orice, o asigură Tom. îşi dă scaunul pe spate, de parcă nu ar plănui să meargă nicăieri prea curând. Sunt un idiot sadea. Probabil că voi uita.

— N-ai uita, spune Cathy, incapabilă să reziste unui zâmbet. Este ceva ce nu se poate uita.

Tom îşi desface larg braţele.

— Vreau să spun... orice, îi spune el cu

frumosul. Fie că vrei sau nu. Sunt aici.

— Ar fi egoist din partea mea să-ţi spun. Vocea ei este îngroşată din pricina lacrimilor nevărsate. Are nevoie să-şi sufle nasul. Doamne, cu siguranţă o să pară îngrozitor.

Tom îi întinde o batistă de hârtie dintr-un pachet aflat în torpedou fără să scoată vreun cuvânt.

— N-o să pară, spune el. Nu este ceva egoist să ai nevoie de ajutor.

Ochii îi înoată în lacrimi. Nu-i vine să creadă că Joe s-a comportat aşa. A fost proastă să o protejeze pe Frannie? Să aibă de-a face cu Joe şi temperamentul lui? Să se alinieze cu ei? Se gândeşte la schimburile de priviri dintre ei şi, brusc, se simte complet singură pe lume.

Cu excepţia lui Tom. întoarce capul spre dreapta şi se uită direct la el.

— Dacă îţi spun, nu ne mai putem întoarce niciodată la ceea ce a fost, continuă ea, gândindu-se cât de uşor a reuşit să treacă peste timiditatea ei. Atât de uşor, ca o floare care ştie să se deschidă exact în acel moment potrivit al primăverii.

— Bine, consimte el. Bine. Hai să o facem. Mâna lui aterizează pe a ei, moale ca un fluture. Să mergem.

Dacă era îngrijorată că Tom ştia deja despre crimă, acele îndoieli sunt complet risipite de reacţia lui.

— Cathy, asta e... Asta e o treabă de tot rahatul, spune Tom.

Cuvintele lui au impactul forţei gravitaţionale asupra lui Cathy.

— Nu... eu... Nu se aştepta la aşa ceva. Crezuse că el va trece uşor peste asta, că va fi înţelegător. Este, recunoaşte ea. Dar nu din vina mea.

El îşi roteşte privirea spre ea în maşină. Este

palid. Sunt pe un refugiu de pe şosea. Drumul din jurul lor e la fel de întunecat ca drumul din Verona, iluminat doar de maşini care trec în mod ocazional, cu fasciculele lor de lumini albe şi roşii.

— Vreau să spun... am crezut că ar putea fi vorba... cum să zic, de o mică criză.

El îi aruncă un zâmbet pe jumătate trist, genul acela de zâmbet pe care ţi-l oferă oamenii când se îndoiesc de tine.

— Ei bine, nu este, zice ea. Şi nu este... înţelegi tu. Inutil să spun că aşa ceva nu mi se întâmplă prea des.

— Nici mie, rosteşte el încet. Vreau să spun că... este o crimă.

— N-a comis-o intenţionat, se repede Cathy să spună, tară să mai ştie dacă este adevărat sau nu.

Tom nu spune nimic timp de câteva minute, frecându-se cu mâna pe bărbie, gânditor. Ce-o fi fost în mintea ei, să i-o trântească aşa, hodoronc-tronc? El are dreptate. Nu este „o mică criză". Nu este ceva normal. Trebuie să fie toxici, cu toţii. Alienaţi mintal. Oameni care creează probleme.

— Ştii ce spune ea, cu o mână pe portieră. Ar putea lua un taxi. Ar putea merge pe jos. Orice în afară de asta, îmi doresc să nu îţi fi spus.

— Nu, nu, zice Tom. îşi întinde mâna după a ei, strângând- o într-a lui. N-am spus asta. N-am spus să pleci. N-am spus că ne despărţim.

— Ai spus că e o treabă de tot rahatul.

El se uită la ea, ochii lui fiind singurul lucru pe care ea îl poate vedea clar în întuneric.

— Şi nu-i aşa?

Ea îşi lasă capul în jos, neputând să îl contrazică în privinţa asta. Este obosită. A obosit atât de tare acoperindu-şi sora. Asumându-şi crima ca şi cum ea însăşi l-ar fi ucis pe Will. Tom îşi eliberează mâna

dintr-a ei, dar o pune pe spătarul scaunului ei.

— Pot să te întreb un lucru? spune ea.

— Desigur.

— Dacă ai fi în locul meu... şi te-ar suna sora ta în miez de noapte, ce-ai face?

Tom înţelege că nu este o întrebare retorică şi se uită drept înainte, căzând pe gânduri.

— Pentru o persoană pe care o iubesc, precizează el.

— Da.

Ochii îi alunecă spre ea şi între ei are loc un schimb implicit de priviri.

— Da, aş face-o, recunoaşte el. Aş face-o.

— Ei bine, atunci, spune Cathy, desfacându-şi mâinile în faţa ei şi lăsându-le apoi să-i cadă în poală. Exact în situaţia asta mă aflu eu.

— Da, spune Tom trist. Doar că...

— Ce?

Se apropie încă o maşină. Cu zgomotul slab al motorului, cu farurile ca o undă sonoră, ajungând la un crescendo pe măsură ce se apropie şi trece pe lângă ei.

— Doar că îmi doresc ca tu să nu o fi făcut, rosteşte Tom simplu.

— Şi eu, afirmă Cathy. Şi, pentru prima dată, îşi dă seama că acesta e adevărul.

60.

Joe

Joe ajunge acasă un pachet de nervi, supărat pe el însuşi pentru că a clacat, pentru că este înspăimântat, pentru că şi-a pierdut controlul. Lydia îl aşteaptă pe hol, părând mai prezentă decât în ultimele câteva săptămâni. Uitându-se la el, cu ochi strălucitori.

— M-am gândit, îl anunţă ea.

— Te-ai gândit, zici? spune el.

Nu are chef de aşa ceva. Deşi mai multe probleme, de şi mai multe lucruri care se duc de râpă.

— Ce? spune ea, cuvântul fiind mai degrabă schiţat din buze decât rostit.

— Am spus „Te-ai gândit, zici?”

— Voiam să-ţi vorbesc la modul cel mai serios, spune Lydia, întorcându-se cu spatele la el. Despre... despre Verona.

— Zi ce-ai de zis, atunci.

— Nu cât timp eşti în starea asta.

— Cum adică? vrea să ştie Joe. îşi desface larg braţele, apoi le lasă să cadă pe lângă corp.

Ea începe să plângă, iar machiajul i se întinde sub ochi ca o acuarelă.

— Ce se întâmplă? o întreabă Joe.

— Nu face asta.

— Ce?

— Nu fi... nu fi urâcios cu mine. Nu fi aşa... nu fi atât de irascibil.

— întreabă-mă ce-ai vrut să mă întrebi.

— Joe. Ea îi întâlneşte privirea, şi acela este momentul când el nu mai judecă doar cu capul, ci şi cu inima.

— Ce este? insistă el. E pe jumătate conştient că mâna i-a zburat la piept, unde îi flutură şi îi tremură ca o pasăre.

— L-ai plătit?

— Da.

Lydia dă din cap. Joe i-a confirmat ceva mai mult decât mituirea. A confirmat cine este el, de fapt.

— Trebuie să plec o vreme, îl informează ea.

— Să pleci?

— Trebuie să... Asta nu este... îşi întinde mâinile într-un gest disperat de neajutorare, în timp ce ridică privirea spre el. Joe se gândeşte, dintr-odată, la cât de multe zile a petrecut în compania ei. Mii. Cunoaşte acele mâini la care se holbează acum la fel de bine ca pe ale lui. Nu este...

— Ce nu este? latră Joe.

Lydia se ridică în picioare şi el îi vede adidaşii pe podeaua de lemn din faţa lui. Ea pleacă. Ea pleacă acum. îl părăseşte pe *el.*

— Nu pleca, o roagă cu glas blând.

Lydia stă chiar în faţa lui. Este un bagaj în hol. Deşi se uită fix la ea, îl poate vedea cu coada ochiului.

— Unde te vei duce?

— Ţi-am cerut să încetezi cu treaba asta şi nu ai făcut-o. Dai cu piciorul în mese şi eşti atât de... atât de imprevizibil. Atât de furios. Numai că... nu pentru asta m-am măritat cu tine. îşi ridică palmele în aer, ca şi cum ar vrea să respingă ceva.

— Uite ce e. Evan şi-a primit partea. S-a terminat. S-a aranjat totul, îi explică Joe, încercând să o apuce de mâini.

— L-ai mituit pe Evan, deşi ţi-am cerut să nu o faci.

— Voia să cheme poliţia.

— Ai făcut-o, oricum. Mi-ai dat de înţeles foarte clar unde mă situez eu în toată treaba asta, afirmă Lydia. Pune o mână caldă pe braţul lui.

„Este atât de uşor să fii mărinimoasă când tu eşti cea care pleacă”, se gândeşte Joe cu răutate, deşi ştie că nu are dreptate... că nu este corect.

— Lyds, pledează el. Ce trebuia să fac? Să o dau pe sora mea pe mâna poliţiei?

— Să te gândeşti la soţia ta, spune ea. Asta-i tot ce ţi-am cerut. Şi tu nici măcar... pur şi simplu n-ai făcut-o. Tu *nu faci* nimic pentru mine. Nu pot

concura cu ea.

Face semn cu mâna spre casa lui Frannie.

— Are nevoie de mine, susţine Joe.

— La fel şi eu.

— Şi atunci, ce-i cu plecarea asta?

— Simt nevoia să fiu plecată o vreme, îi mărturiseşte. Te sun eu.

— Oh, bine... Grozav. îmi dai un telefon, spune Joe, cu furia clocotindu-i sub piele. Tu ai promis că mă vei iubi pentru totdeauna, iar acum tot ce voi primi este un telefon.

Lydia îi aruncă o privire, o privire rănită, cu obrajii înroşiţi de lacrimi, şi el îşi doreşte imediat să îşi poată lua vorbele înapoi. Să cadă în genunchi şi să o implore. Să o ţină de mâini

şi să îşi pledeze cauza.

— Lyds, spune el pe un ton gutural.

Ea scutură din cap, cu buzele strânse.

— Dă-mi voie să retrag tot ce ţi-am spus, o roagă el. Voi face orice.

— Nu vei face.

— Ba da.

— Bine, atunci... termină odată. Termină cu adevărat.

— Să o predau pe Frannie?

Lydia îşi pune mâinile în şolduri. Arată obosită.

— Nu se va termina până când nu o vei face, spune ea. Nu cu adevărat.

Joe ezită. îşi imaginează că o va face. Dar nu o poate preda pe Frannie. Nu poate, nu poate.

— Nu atât timp cât eşti aşa.

— Aş putea să nu o mai ajut.

— Aşadar, dacă poliţia te-ar audia din nou mâine...

— Ce? Ar trebui să o predau? protestează Joe cu toată tăria.

— Aşadar, ai minţi din nou pentru ea?

Joe îşi coboară privirea în pământ, holbându-se la picioarele lui. Au pierdut-o pe Roşie şi nu au putut trece niciodată peste asta... nu o poate pierde şi pe Frannie, încearcă să găsească o soluţie care să nu fie radicală, în timp ce lacrimile îi inundă gâtlejul.

— Lyds, eu...

— Aşa mă gândeam şi eu, spune ea.

îşi îndepărtează mâna de pe braţul lui, micuţul său şoim. Lacrimile înceţoşează sufrageria în timp ce el o urmăreşte cum se pregăteşte de plecare.

Când e gata să iasă pe uşă, el nu se poate abţine să nu o întrebe:

— Ai de gând să ne reclami la poliţie? Joe îşi va aminti pentru tot restul vieţii privirea pe care i-a aruncat-o.

Joe se năpusteşte ca o furtună în bucătăria lor mică şi pătrată şi începe să deschidă dulapurile, simţindu-se furios pe Lydia şi furios pe Frannie. Cel mai mult însă este furios pe el însuşi. Sinistrul şi defectul Joe, dezlănţuindu-se împotriva oamenilor pe care îi iubeşte. Prioritizând oamenii în mod greşit, pierzându-şi minunata soţie.

Cine se crede el? întinde mâna după un pahar. E cald încă, din maşina de spălat vase pe care trebuie să o fi pus în funcţiune Lydia. îşi trece o mână peste butoane.

L-a părăsit. L-a părăsit. L-a părăsit.

Intră în cămara lor, unde păstrează băuturile de care aproape că nu se ating niciodată. Miroase a

mucegai şi a umezeală. Se sprijină cu spatele de perete, respirând profund, încercând să îşi impună să se răzgândească. Găseşte o sticlă de whisky şi îşi toarnă un pahar, cu toate că este abia ora zece. Whisky-ul este pentru după petreceri. Pentru miezul nopţii. Pentru dimineţile târzii de Anul Nou. Şi pentru... orice ar vrea să însemne această situaţie.

Alături, aude uşa din faţă a lui Cathy închizându-se, apoi două voci. Stă în liniştea bucătăriei, ciulind urechile, dar nu mai aude nimic. Trebuie să se fi înşelat.

Se aşază la masa din bucătărie. Pe ea sunt câteva lumânări parfumate Yankee Candles de-ale Lydiei, un mănunchi de floarea-soarelui într-o vază şi o agendă. Maşina de spălat a fost setată, fiind gata să pornească peste unsprezece ore. Ea este atât de organizată. Ar fi o mamă grozavă. Cea mai grozavă. Se uită la lumina verde a temporizatorului maşinii de spălat care clipeşte intermitent. 11.22, 11.21. Stă cu ochii pironiţi pe el în timp ce soarbe câte o gură din băutură.

Când temporizatorul arată 10.59, îşi mă toarnă o porţie exact în momentul când aude un foşnet la uşa din faţă, poate o bătaie uşoară. După câteva secunde, cineva intră în casă.
Trebuie să fie un membru al familiei, îşi spune el indispus, uitându-se la urma de apă pe care a lăsat-o paharul pe masa din bucătărie.

Cathy apare în cadrul uşii. E în pijamale. El îi face semn să ia loc, iar ea trage unul dintre scaunele de lemn, hârşâind gresia, şi se aşază lângă el, lângă calorifer, întinzându-şi un braţ peste acesta. Pare obosită, se gândeşte el, uitându-se atent la ea, de data asta. Aproape că nu o face niciodată: Frannie fură de obicei lumina reflectoarelor în toate felurile posibile.

Faţa lui Cathy este proaspăt demachiată şi încă

străluceşte din pricina cremei hidratante pe care a folosit-o. Probabil că nu intenţiona să vină aici, poate că s-a decis sub impulsul momentului. Ceva din această scenă îi aminteşte de copilăria lor. Intimitatea în sine a faptului că o vede în pijamale, cu faţa nemachiată, mirosind a pastă de dinţi.

— Nu mai putem continua aşa, spune simplu Cathy. Puful de pe linia părului din jurul frunţii ei este ud. – Eşti conştient, nu? – Ştiu. Ştiu, îi confirmă el. îmi pare rău... Mi-am pierdut... Mi-am pierdut cumpătul. Am fost, nu ştiu cum să zic... Se gândeşte la tatăl lui şi la cât de departe ar trebui să se întoarcă în timp pentru a îndrepta totul.

— Cum ai fost?

Joe ridică din umeri stânjenit.

— într-un zbucium permanent, presupun, spune el cu glas coborât.

Cathy se ridică şi îşi ia singură un pahar din dulap.

— Lydia m-a părăsit, o anunţă el.

— Ce? Cathy se întoarce cu faţa spre el, în stare de şoc.

— I-am spus, i se destăinuie, cu voce joasă şi îndurerată. Ea nu se simte... pusă pe primul loc.

— Se va întoarce, îl asigură Cathy pe un ton ferm, dar nu-i întâlneşte privirea.

— Poate că vorbeşte whisky-ul din mine, dar sunt destul de pesimist în privinţa asta, afirmă Joe.

— Ce vrei să spui? încă mai stă cu spatele la el. Se opreşte o clipă ca să îi arunce o privire. Referitor la Lydia?

— Erai cu cineva? Adineauri? o întreabă Joe, gândindu-se şi la noaptea trecută, când auzise o voce în fundal, în timp ce vorbeau la telefon.

— Nu, spune Cathy, iar expresia ei este

absolut neutră când se întoarce cu faţa spre el, cu paharul în mână. Cum adică, pesimist? Cathy se aşază din nou.

El îi aude doar respiraţia blândă şi zumzetul frigiderului. Se simt atât de confortabil unul cu celălalt, dar nu şi cu situaţia în sine. Ar putea sta aici în tăcere sau ar putea-o umple cu gândurile lor cele mai întunecate. Şi ambele variante ar fi în regulă.

Se uită la sora lui în semiobscuritatea bucătăriei. Fel de fel de lucruri legate de afacerea lor de familie sunt împrăştiate peste tot. Blocnotesuri tip pentru veterinari, pixuri de la reprezentanţii companiilor farmaceutice, un pliant despre microbiomi de la un curs de perfecţionare la care au participat cu toţii. Sora lor stă chiar în casa de alături. Vieţile lor sunt atât de strâns împletite.

— Am evitat un glonţ. Dar... acum ce urmează? Mai soarbe o înghiţitură de whisky. Are impresia că îi vine să tuşească din pricina lichidului care îi arde gâtul. Nu-i place, dar nu este vorba despre gust aici. Este vorba despre ceea ce reprezintă. Masculinitate, desigur. Chihlimbarul din sticlă. Pe cât de limpede este lichidul, pe atât de dur este el.

— Uite ce e, am ajuns unde am ajuns, spune Cathy, întinzându-şi cu înfrigurare mâinile peste masă spre el. Ştiu cât de rău este. Chiar am vrut să-mi asum vina pentru ea.

— Ce?! se miră Joe. Arsura whisky-ului i-a înăsprit vocea. Sună exact ca a tatălui său.

— Mi se părea că era singura cale, spune Cathy. Ştiai?

— A pomenit Frannie... ceva de genul ăsta. Cu o groază de timp în urmă.

— E deşteaptă. Mult mai inteligentă decât crezi. Mă

gândeam doar că...

— Ce?

— Că nu am nimic de pierdut, mărturiseşte ea, ridicând din umeri.

— Este atât de trist, Cathy, remarcă Joe, cu buzele umezite de whisky, cu mintea pleoştită şi fluidă ca mierea.

— Şi, în plus, continuă ea, ignorându-l, niciunul din voi nu ar fi dispus să o facă. Dar eu am fost.

— Ai fost? vrea să se dumirească Joe.

— Da. Adică... nu ştiu. într-o oarecare măsură, sunt dispusă să mai aştept deocamdată, tu nu? A trecut o săptămână de când au anunţat că răscolesc zona. Nu l-au găsit încă. Până acum... Cathy şterge cu degetul o picătură de whisky de pe masă... Totul e bine, termină ea cu glas răguşit, privindu-l cu o expresie surprinzător de optimistă pe chip, de parcă ar fi lăsat-o să-i scape de sub control pentru scurt timp, ca apoi s-o mascheze din nou.

— Dăm de dracu' dacă se află, spune Joe. Nici vorbă de pedeapsă mai uşoară dacă mărturisim adevărul. Am făcut mult prea multe lucruri rele pe deasupra. Lydia a vrut doar să... să o predau pe Frannie pe mâna poliţiei. Aşa, pur şi simplu.

— Pun pariu că nu asta a vrut, spune imediat Cathy. Probabil că a vrut doar să... nu ştiu. Să se ţină cont şi de ea. Să nu fie dată la o parte.

— Am ţinut-o departe de toate astea pentru binele ei.

Face o pauză, întrebându-se cum să formuleze mai clar ceea ce are de spus. Ca apoi să îi zică direct: Ştii ce? Nu trebuie să- ţi asumi vina. N-a fost greşeala ta.

Cathy se uită fix în poala ei, cu ochii umezi.

— Nu te referi la Frannie.

— Nu. Nu la ea.

Ea ridică privirea spre Joe. îl priveşte cu ochii aceia mari ai ei şi înlăcrimaţi.

— Ştiu, şopteşte ea.

— Aşadar, n-ai de ce.

Cathy, în mod previzibil, nu spune nimic. întinde mâna spre sticla lui de whisky şi îşi mai toarnă o porţie. îşi tot frământă paharul în mâini, ridicându-l la buze şi sorbind din el, puţin câte puţin.

— Când ai spus că a fost vorba despre Roşie, din punctul tău de vedere... îl descoase ea.

— Am vrut să spun că... de aceea suntem cu toţii atât de apropiaţi, nu-i aşa?

— Crezi? caută să se convingă Cathy, clipind la el de parcă tocmai ar fi aprins o lumină puternică.

— Da... adică, aşa am crezut mereu – legaţi de tragedie şi toate celelalte.

— Poate c-a sosit timpul să mergem mai departe, spune ea încet.

Joe îşi apasă pleoapele cu podul palmelor.

— Ştii ceva, parcă nu aş mai fi eu însumi, îi mărturiseşte el, acoperindu-şi în continuare ochii cu mâinile, precum un copil.

— Cum adică?

— Mă simt al naibii de furios tot timpul, Cath, îi explică el.

Cathy se întinde peste masă şi îi îndepărtează mâinile de pe faţă. Palmele lui sunt fierbinţi şi umede; ale ei, calde şi uscate.

— Tu ai fost întotdeauna iute la mânie, recunoaşte ea plină de afecţiune. îţi aminteşti de ziua sporturilor?

— Da, răspunde el, cu un râs mic şi înfundat. A meritat-o cu vârf şi îndesat.

— Sigur că da.

— Nu ştiu, spune, mohorât, ţinându-se încă de mâna ei de parcă ar fi o geamandură pe mare.

Am senzaţia că ţin lucrurile laolaltă, sub control. Toată această crimă. Dar o fac... în toate modurile greşite posibil. Nu-i aşa? Frannie e supărată pe mine?

— Noi te iubim necondiţionat, declară Cathy. Ştim că n-ai vrut să fii o figură înspăimântătoare.

— Şi eu sunt înnebunit din cauza asta, să ştii, spune Joe. Am simţit toate astea... nu ştiu cum să zic. *Simt* toată această presiune de parcă aş fi... patriarhul, înţelegi?

Ea se uită la el pe deasupra masei, plină de curiozitate. Are paharul la gură, capul înclinat uşor pe spate, dar ochii îi rămân aţintiţi asupra lui.

— înţeleg, spune ea.

— Eu doar... Aş fi putut să fac ceva, la serviciu, şopteşte el.

— Ai făcut ceva?

— Chiar aş fi putut agresa pe cineva.

Ea se apleca din nou peste masă spre el.

— Pe cine... pe mine?

— Nu.

— Ne vom obişnui cu povestea asta, îl asigură ea, sora lui, o rază de pozitivism pe care o consideră ceva de la sine înţeles, asemenea cuiva care locuieşte într-o zonă unde permanent e vreme bună.

— Doar că... am făcut nişte afirmaţii demente. L-am ameninţat pe Evan.

Cathy tresare. îşi termină whisky-ul şi se ridică în picioare. Deja se clatină uşor. Nu a ţinut niciodată la băutură. E atât de mică în comparaţie cu el. Ceva în stomacul lui se strânge la acest gând. Sora lui mai mică. Nu cea mai mică, nici Frannie sau Roşie, dar tot un copil este pentru el.

— Sunt îngrijorat de ceea ce aş putea face, spune Joe.

— Lui Evan?

— Nu. Am un plan pentru Evan. Nu ştiu.
— Lui Frannie?
— Celor la care ţin cel mai mult, spune Joe, ocolind întrebarea directă. îşi încleştează pumnii pe tăblia mesei. Tot stresul ăsta, ştii? Trăieşte efectiv în mine.

— Ce fel de conversaţie e asta? întreabă ea.
Gura lui Joe schiţează un zâmbet vag la auzul glumei familiei lor.

— Nu ştiu, minte el.
Tot ce poate să gândească el este că, dacă Frannie nu ar mai fi aici, niciunul din ei nu ar mai avea probleme.

Cathy dă din cap, doar o dată.
— Care este planul tău pentru Evan?
— Am de gând să-i spun că vom rupe acordul dacă vine să ceară mai mult. Nimeni nu ştie de el. Nu l-am înregistrat nicăieri. Dacă ar încerca să-şi vândă cota-parte, l-am putea împiedica.

— Bine, spune Cathy încet, apoi iese din bucătărie.
El nu o aude închizând uşa din faţă în urma ei, căci o face atât de încet, de parcă nici nu ar fi fost pe acolo vreodată.

61.

Cathy

Este sfârşitul zilei. Cathy şi Frannie sunt în camera din spate. Frannie poartă cercei roşii cu ciucuraşi, o oarecare încercare de reintrare în normalitate, fără îndoială, deşi par să nu facă nimic altceva decât să îi scoată şi mai mult în evidenţă obrajii traşi şi paloarea. Cu toate acestea, este bine, într-un fel, să o vezi că încearcă măcar.

— Ieşi în oraş? o întreabă Cathy.
— Da. Mama şi tata au grijă pe Paul. Merg

repede să
mănânc un burger cu Deb. Vino şi tu dacă vrei.

— Rămân aici, sunt în regulă, spune Cathy şi îi face semn cu mâna lui Frannie să plece, sperând să nu o ia prea mult gura pe dinainte faţă de prietena ei. Frumoşi cercei.

— Mulţumesc, spune Frannie, stând în pragul uşii. N-am avut timp să mă machiez sau să-mi aranjez părul. îi zâmbeşte lui Cathy, parcă tară suflu în ea. A fost una din acele zile.

— Nu e mereu aşa? spune Cathy.

— Am întârziat deja, zice Frannie. Şi, ca să nu uit, să ştii că picăturile pentru ochi s-au epuizat. Aşa că ne întoarcem la unguent.

— Am înţeles.

— Eşti bine? adaugă ea, cu capul înclinat uşor într-o parte.

Cathy se pomeneşte întrebându-se cum de reuşeşte sora ei să se comporte atât de frumos, în ciuda tuturor celor întâmplate. De parcă ar alege până şi felul în care lumina îi scoate în evidenţă trăsăturile.

— Oh, da. Sunt bine. O să petrec ceva timp aranjând lucrurile pe aici.

— în regulă, spune Frannie, fluturând o mână la plecare, dar, în timp ce se îndepărtează, Cathy constată că trupul ei s-a gârbovit, doar uşor, de parcă ar fi dezamăgită de Cathy.

Uşa se închide în urma ei, iar Cathy stă cu mâinile în şolduri, cercetând încăperea din priviri. Vrea să îşi distragă total atenţia. Să nu se gândească la fratele, sau la sora ei, sau la bărbatul pe care l-au ucis, sau la felul cum l-a împovărat pe Tom cu treaba asta. Când s-au despărţit noaptea trecută el a spus că o va căuta, dar nu a făcut-o. Nu-i rămâne aşadar decât să... aştepte. Totul este o aşteptare.

îşi face apariţia femeia de serviciu lor, Joanie,

trăgând cu stângăcie aspiratorul Henry Hoover pe lângă ea. Este blondă, cu pielea bronzată şi cu nişte unghii incredibil de lungi şi foarte ascuţite la capete. Cathy munceşte alături de ea, aşa cum a mai făcut-o de mii de ori în serile de vineri. O face în mod automat, ca întotdeauna.

Se apucă să îşi aranjeze hârtiile, trecându-le pe cele lipsite de importanţă prin tocătorul de hârtie, să adune cănile şi să spele petele vechi de cafea lăsate de ceştile lui Joe. în momentul în care începe un audit general al medicamentelor, este total absorbită de ceea ce face, bifând şi tăind ceea ce au, comandând unele dintre medicamentele pentru chimioterapie pe care asistentele nu le pot comanda.

Pune nişte muzică la televizorul din recepţie şi se întoarce la sistemul de programare online. E conştientă că îşi caută cu tot dinadinsul câte ceva de făcut, dar inima tot îi tresaltă de bucurie când îşi găseşte o nouă sarcină de lucru. Va sincroniza programările, astfel încât ea şi Joe să le poată face şi pe computerele lor din sălile de consultaţie. Intenţiona să facă acest lucru de o veşnicie. Sistemul lor este vechi şi depăşit.

Se aşază la birou şi introduce parola cabinetului. Evident, Frannie a încercat câteva perechi diferite de cercei în această după-amiază şi le-a lăsat înşirate pe birou, drept urmare, Cathy le pune la loc în sertarul ei.

Până la ora nouă este efectiv epuizată. Sistemele sunt sincronizate, ea lucrează la fel ca înainte, dar nu se mai simte la fel. Din cauza lui Tom.

La naiba! îi va trimite un mesaj. Să vadă cum se simte. De îndată ce va termina această sarcină pe computerul lui Frannie, îi va trimite un mesaj. Oftează şi navighează pe meniul de pornire, cu faţa luminată în întuneric. în timp ce computerul îi execută comenzile, cu ventilatorul zbârnâind lângă ea, îşi cuprinde faţa cu mâinile şi se gândeşte pentru

prima dată la ceea *ea* ce îşi doreşte, nu la ceea ce îşi doresc fratele şi sora ei. Se uită la cerul de august, întunecat de-acum – vara s-a evaporat ca prin farmec, făcând loc ploii care ţine de luni de zile, iar toamna se apropie cu paşi repezi – şi se cufundă în propriile gânduri.

Computerul afişează desktopul şi Cathy apasă pe butonul de închidere.

Trei fişiere deschise, apare mesajul pe ecran. Vrei să renunţi la elel

Ea ţâţâie şi anulează comanda, enervându-se în mod iraţional pe Frannie pentru că le-a lăsat deschise: asos.com, hotmail.com şi portalul lor de medicamente. Cathy închide portalul şi site-ul de modă, dar ceva o face să ezite când ajunge la adresa de e-mail a surorii ei.

Cathy face clic pe filă şi se uită la ea. în cea mai mare parte spam-uri, în cea mai mare parte mesaje necitite. Este organizată, nu are aproape nimic în căsuţa de e-mail principală. Cathy face clic pe elementele şterse. Habar nu are ce o determină să facă asta. Poate impresia ei că Frannie ar şterge lucruri pe care nu doreşte ca ea să le vadă, că Frannie doar se preface că este fericită, senină şi bună, că Frannie o evită, că Frannie mută conversaţiile din viaţa reală în fişierele şterse.

Un e-mail îi sare în ochi lui Cathy. Un fulger fierbinte şi acid îi străbate corpul când îl vede.

William McGovern.

62.

Cathy

Cathy citeşte fiecare e-mail în parte. Nu se gândise niciodată că ar putea invada intimitatea surorii ei în acest fel, dar, pe de altă parte, niciunul

dintre ei nu se gândise vreodată că se va întâmpla aşa ceva.

Şi acum, având curiozitatea satisfăcută, având răspunsuri la toate întrebările ei furnizate de căsuţa de e-mail fără chip, îşi pune coatele pe birou şi îşi sprijină bărbia în podul palmei, încercând să gândească, încercând să înţeleagă despre ce este vorba. Biroul străluceşte în lumina proiectată de felinarul din stradă. Tot ce poate auzi Cathy este zumzăitul computerului şi propriile gânduri.

Mâinile îi lasă pete de transpiraţie pe frunte după câteva minute.

Nu accept să fiu despărţit de copilul meu în acest mod.

Asta i-a spus William lui Frannie în ultimul său e-mail.

Fireşte. Frannie a rămas însărcinată acum trei ani la Verona. Mintea lui Cathy se învârte în cercuri în jurul acestei perioade.

Şi apoi se duce cu gândul în urmă, parcurgând tot drumul înapoi, până la început. La altercaţia cu străinul din piaţă. La cât sânge a pierdut. La mandat.

William nu era un străin pentru Frannie. Altercaţia din piaţă nu fusese un eveniment întâmplător, un simplu ghinion, o reacţie exagerată, rar întâlnită la Frannie. Ea îl cunoştea. El era tatăl lui Paul. încercase să o determine pe Frannie să-i dea dreptul la custodie de peste un an. Voia să o aibă jumătate – jumătate, cincizeci la sută din timpul lui Paul să fie petrecut în Verona. E-mailurile lui deveniseră din ce în ce mai agresive. *Ce trebuie să fac ca să te conving să cooperezi cu minei* îi scrisese el. Şi apoi: *Trebuie să mărturisesc, Francesca, sunt dezamăgit de tonul acestor e-mailuri. Copiii trebuie să-şi vadă taţii.* Şi apoi: *M-am decis să fac apel la puterea deplină a legii italiene de aici.*

în ultimul e-mail, datat cu două zile înainte de

moartea lui, îi propunea să se întâlnească, spunând că avea un document pe care voia să i-l arate. Ea refuzase. Probabil că i-l arătase în piaţă, sau mai târziu.

Cathy stă cu privirea lipită de ecran până când o ustură ochii. Carevasăzică nu a existat niciodată vreun mandat. A existat doar un document legal pe numele Plant Joseph. Dar Joe nu este singurul Joseph. Paul Joseph Plant, cu numele lui Paul rupt în două. Era un soi de document de stabilire a rezidenţei copilului.

Cathy îşi sprijină din nou bărbia în podul palmei şi încearcă să pună totul cap la cap. Nu e de mirare că Frannie a intrat în panică. Dar mai mult, l-a şi ucis.

îşi ridică privirea, cu ochii sticloşi, iar recepţia se estompează în jurul ei.

Sora ei l-a ucis pe tatăl copilului său.

Şi asta înseamnă, totodată, că există o dovadă scrisă, care o leagă pe Frannie de Will.

Cathy oftează în timp ce încuie uşa de la intrarea din faţă în urma ei. Coboară pe aleea din grădina ei şi urcă apoi pe poteca lui Frannie. A aşteptat ca Frannie să ajungă acasă.

Intră în bucătăria luminată a lui Frannie. Mai bine acum decât mai târziu. Trebuie să o înfrunte.

— Ştiu cine a fost Will McGovem, o anunţă.

Se lasă tăcerea, în timp ce Frannie digeră spusele ei. Cathy se uită la ea, devenind vag conştientă de o prezenţă în viziunea ei periferică.

Este Joe, care se află în camera de serviciu neluminată.

— Şi cine a fost el, mă rog? vrea să ştie Joe.

63.

Joe

Sora cea mai mică a lui Joe stă la masa din bucătărie, cu privirea ridicată la el. Joe este atât de furios, încât ar putea să o omoare.

Ea şi-a înălţat bărbia în vânt, aşa cum o face, de obicei, înainte de a plânge cu lacrimi de mânie. Antebraţele ei stau întinse paralel pe masă, de o parte şi de alta, cu încheieturile groase de cel mult doi centimetri şi jumătate. Adevărul iese cu uşurinţă la iveală din gura lui Frannie, ca un râu care se revarsă peste maluri după luni întregi de ploaie.

Apoi, Cathy stă în picioare îmbrăcată cu pelerina de ploaie, ţinându-şi cheile în mână, cu o faţă de parcă tocmai ar fi detonat o bombă.

— Şi acesta este adevărul, conchide Frannie.

Joe aude oasele braţelor ei lovindu-se cu un zgomot înfundat de blatul mesei.

— I-am spus de Paul. Atunci când s-a născut, am crezut că e corect să procedez aşa. Dar, după aceea, a început să mă hărţuiască. Intenţiona să obţină rezidenţa lui Paul apelând la justiţia italiană. Aşa am crezut. I-am spus că urma să discutăm când ajungeam acolo, dar el voia o întâlnire cu avocatul lui. Totul a escaladat atât de repede. Mi-am spus că îl voi putea evita, în Verona. Că este un oraş mare, că ar fi o prostie să pierd o vacanţă din cauza lui. Ca apoi să apară ca din pământ! în nenorocita aia de piaţă, bineînţeles. Mi-a arătat documentul la piaţă pe telefonul lui şi apoi, când n-am vrut să fiu de acord cu aşa ceva, m-a sunat, seara târziu, beat fiind, ca să-mi spună că avea de gând să vină la mine.

— Deci l-ai ucis în mod deliberat, i-o trânteşte Joe drept în faţă.

Frannie îşi lasă capul în jos. Cathy nu spune nimic, stând acolo cu fruntea înnegurată, arătând,

pentru prima dată, precum cineva care se apropie de patruzeci de ani.

— Nu era vorba de nicio ţigară, acolo, la piaţă? o întreabă Cathy, în cele din urmă.

— Nu. L-am văzut acolo şi ne-am certat. Şi atunci când a sunat să spună că vine... cred că era pe terasa vreunui bar... Am ieşit să ne întâlnim, undeva într-un loc neutru... nu-l voiam în vilă în preajma lui Paul... Am vrut să încerc şi... să-l fac să se răzgândească.

— Şi ce-a urmat?

Frannie oftează, un oftat prelung şi trist, care pare să continue la nesfârşit. Mai multe piese de LEGO se află pe masa ei din bucătărie, iar ea se întinde după una dintre ele şi începe să se joace absentă cu aceasta, trecând-o dintr-o mână într-alta.

— Mi-a zis că putea obţine custodia exclusivă a lui Paul, spune ea cu o voce moale. Pentru că am refuzat să negociez cu el de-a lungul timpului. Pentru că am încercat să-i limitez accesul la propriul copil. După cum suna, părea a fi o cacealma, dar nu aveam de unde *să ştiu.* Pur şi simplu nu-ţi asumi riscul – nu cu copilul tău. întotdeauna i-am spus că îl voi lăsa să-l vadă pe Paul ori de câte ori venim acolo, dar atât şi nimic mai mult. în fiecare lună iulie.

— Cum era el? o întreabă Joe încet.

— Era, pur şi simplu, atât de puternic... atât de categoric, ştii tu? Nu. Ar. Fi. Lăsat. Nimic. De. La. El. Frannie se freacă la ochi în timp ce o spune. Uneori, primeam câte un nou e-mail în fiecare dimineaţă. Am încercat totul.

— De ce nu ne-ai spus nimic? Niciodată? vrea să ştie Cathy.

— O, Doamne, imaginaţi-vă, imaginaţi-vă cum ar fi să spună recepţionera una ca asta veterinarilor! strigă Frannie. Toată chestia asta este al dracului de reprobabilă. Joe şi Lydia sunt

căsătoriţi şi încearcă să aibă un copil. Tu eşti fericită în singurătatea ta.

Cathy se smiorcăie, tară să se uite la niciunul din ei.

— Este atât de... nu ştiu cum să zic. M-am simţit ca o amărâtă de protagonistă din Eastenders având probleme cu aventura ei de o noapte, cu bărbatul care a devenit tată.

Joe clipeşte de câteva ori, clătinând din cap şi privind în jur. La frigiderul în stil american al lui Frannie, unul imens, gri spaţial, cu un dozator de gheaţă pe uşă. La grădina ei verde şi luminoasă de dincolo de uşile pliante. La masa ei uriaşă, la covoraşul din piele de oaie aruncat pe banchetă, dându-i un aer şic. în ce situaţie se află ei aici? în cea mai tipică bucătărie pentru clasa de mijloc, vorbind despre crime, ameninţări, mită şi despre îngroparea cadavrelor. Totul pare atât de abject, dintr-odată, încât vrea să iasă de acolo, să părăsească acea casă şi să intre direct sub duş. Să se cureţe de toată mizeria.

— Deci, în principiu, spune Cathy, vocea ei răsunând neobişnuit de tare şi de clar în bucătăria lui Frannie. Ne-ai lăsat...

— Aşadar, aproape că nu mai avem deloc timp la dispoziţie, nu-i aşa? o întrerupe Joe. Cadavrul va fi găsit în curând, dar există un... există o dovadă scrisă.

Cathy îi aruncă o privire care îi dă de înţeles că exact la asta s-a gândit şi ea.

— Nu-i aşa?

— Ne-ai lăsat, reia Cathy coborându-şi glasul, ne-ai lăsat să ne asumăm riscuri pe care nu ştiam că ni le asumăm. Am crezut că a fost vorba de cineva absolut la întâmplare. Nu de cineva care a avut vreo legătură cu tine prin afurisitele de *tribunale.* Dumnezeule, Frannie!

— Mi-am petrecut o jumătate de oră înainte să te sun, ştergându-i e-mailurile, spune Frannie. Am şters fiecare mail de pe serverul de Gmail de pe telefonul lui. Când o făceam, am descoperit... Ea înghite în sec, un gest minuscul, aproape imperceptibil, dar care nu-i scapă niciunuia din fraţi. Joe ridică în mod inconştient din umeri. El ştie că urmează ceva. O altă mărturisire, dintr-un şir lung de mărturisiri. Am descoperit că a folosit un site pentru a falsifica documente legale, spune Frannie. Care sunt făcute să pară a proveni de la o instanţă de dreptul familiei.

Cathy pufneşte printr-un colţ al gurii, scoţând un Şuierat în liniştea care pluteşte între ei.

— Aşa că nu ar fi putut să-l ia niciodată pe Paul. Dacă documentele erau false. Deci nu există nicio dovadă scrisă, susţine Frannie, lăsând restul cuvintelor nerostite: „Aşadar, nu era nevoie să-l ucid”.

— Şi totuşi ne-ai lăsat să devenim complicii tăi fără să cunoaştem faptele în întregime, îi reproşează Cathy. Nu ştiam că era vorba despre o crimă. Acest lucru a debutat ca un accident, urmat de fugă de la locul faptei. Şi acum este... este... ceva grotesc, absolut îngrozitor...

Când Joe se întoarce să se uite la ea, este surprins să o vadă că aproape tremură de furie, aproape în acelaşi mod în care Frannie tremura de spaimă când au mers să o ajute în acea noapte. Joe întinde mâna să îndrepte unul dintre magneţii de pe frigider... balconul Julietei în miniatură.

— Fiţi atenţi la mine. Nu există nicio dovadă scrisă, repetă Frannie. Nu există nicio instanţă de judecată.

— îmi este greu să cred vreun cuvânt din tot ce ne înşiri acum, aici, spune Cathy pe un ton glacial.

Joe se uită la ea plin de surprindere.

Joe este cel căruia îi sare ţandăra tot timpul, dar lui Cathy nu i se întâmplă asta niciodată. Joe îi aruncă o privire scurtă şi se întreabă care este limita ei. De ce este în stare. Ce îi rezervă viitorul lui Frannie.

— Ai ucis pe cineva, strigă Cathy. O persoană cunoscută. Şi ne-ai târât şi pe noi în mizeria asta. Şi tu ai şters e-mailuri de pe un *telefon*... nu de pe un server.

Joe pare să simtă un soi de satisfacţie. Se bucură că i-a sărit şi ei muştarul, în sfârşit.

— A fost serverul, am fost atentă. încă n-au venit după noi, nu-i aşa?

— Frannie. Ce dracu'! răbufneşte din nou Cathy. Eşti de-a dreptul idioată.

— îmi pare rău, se scuză Frannie, uitându-se la amândoi. Ridică neputincioasă din umeri.

— M-am gândit... doar... că totul este pentru Paul. Sună nechibzuit, dar totul este pentru el. Nu şi-ar dori să fie împărţit între Italia şi casa lui de aici – vă puteţi imagina, nu? El, într-o ţară străină? Unde nu cunoaşte pe nimeni?

Se şterge la nas. Pe degetul ei rămâne o dâră umedă. Credeţi-mă, nu există ceva ce puteţi să-mi spuneţi la care să nu mă fi gândit eu însămi deja. Şi mai rău decât atât chiar.

Cathy se dezumflă pe loc, epuizată de ieşirea ei nervoasă. Frannie se întoarce cu faţa către Joe.

— Am crezut că-l voi pierde pe Paul, protestează ea. Niciunul din voi nu are, de fapt, idee cum e să simţi aşa ceva. în ochii ei strălucesc fulgere, apoi se uită la Joe, stând cu fruntea încruntată. îmi pare rău, adaugă ea.

Furia începe să clocotească în trupul lui Joe, cu un zgomot moale la început, precum bulele care încep

să se formeze într- un ibric pus la fiert. Nu numai că ea se foloseşte de scuza asta împotriva lui acum, dar el nici măcar nu mai încearcă să facă un copil din cauza ei.

Acel unic gând, scuzele ei numai bune de aruncat la gunoi sunt suficiente ca Joe să ia foc, precum un chibrit care se aprinde atât de uşor la cea mai mică atingere de partea cu fosfor a cutiei.

— Ai procedat corect? spune el. Aşadar, lasă-mă să înţeleg bine treaba asta. Mi-am riscat dracului *căsnicia* pentru tine.

— îmi pare rău, mormăie Frannie, cu maxilarul tremurând.

Joe înaintează spre ea.

— Potoliţi-vă, le strigă Cathy.

Frannie şi Joe se întorc spre ea surprinşi. Frannie se ridică în picioare.

— Gata. Hai doar să... Joe. Du-te acasă. Ne vom regrupa forţele mâine.

— La dracu'! latră el.

Frannie face doi paşi înapoi. Are spatele lipit de perete. El este vag conştient că o obligă să bată în retragere. îi poate vedea coastele sub tricoul cu decolteu în formă de V. Fiecare coastă pistruiată, corpul ei arătând ca un xilofon. Poate vedea glandele din spatele claviculei ei. Nu se poate abţine să nu o înşface de încheieturi. îi simte pulsul sub vârfurile degetelor.

— Joe, îl avertizează Cathy, dar el îi aruncă o privire ucigătoare, un mârâit rapid, apoi se întoarce la Frannie.

înapoi la afurisita lui de treabă.

— Ai distrus totul, şuieră la ea. Ne-ai distrus familia. Mi-ai distrus familia *mea.*

îi azvârle încheieturile mâinilor cât colo şi îi întoarce spatele.

— Pleacă, îi cere Cathy.

Lacrimile curg necontrolate pe obrajii lui Frannie,

una după alta, ca picăturile de ploaie pe fereastră.

— Nu spune asta, îl imploră ea cu glas pierit. Nu spune asta ca şi cum totul s-a terminat.

Frannie se prăbuşeşte grămadă în faţa lui. Zace pe podeaua bucătăriei, pierzându-şi orice urmă de demnitate, cu nasul curgându-i, cu lacrimile şiroind, cu rimelul întinzându-se pe toată faţa ei. Ea este un talmeş-balmeş de membre în unghiuri ascuţite.

— Şi nu-i aşa? spune Joe.

Dacă nu pleacă acum, creştetul capului îi va exploda, apărându-i, drept în mijloc, un orificiu respirator ca acela al balenelor.

Este posedat de o furie devastatoare. îşi simte sângele ca o lavă. Oasele îi sunt prăjite, coapte la fumai. Trebuie să... trebuie să plece de aici. Trebuie să iasă din corpul lui. Din mintea lui.

— Nenorocito, căţea nenorocită ce eşti! o ocăreşte el pe Frannie.

Inima lui îi dă o senzaţie ciudată. Poate că are un atac de cord. Este binevenit, gândeşte el, în timp ce îşi masează pieptul. Să moară fulgerător ar fi o chestie al dracului de binevenită în acest moment, în mizeria în care se află. Mizeria naibii. Minciunile. Ce s-a întâmplat post-mortem. O anchetă de omucidere, în centrul căreia se află familia lui. Lydia. Nu mai are nimic de pierdut acum, nimic.

— îmi pare rău, îmi pare rău, îi tot repetă Frannie, întinzându-şi cu disperare mâinile spre el. îmi pare rău, Joe. Am vrut să-ţi spun... dar m-am gândit... M-am gândit că asta va înrăutăţi totul. Şi, oricum, nu s-ar fi schimbat nimic dacă ştiai.

— Cum de-ai putut? îi reproşează Joe, privirea lui întâlnind-o, în cele din urmă, pe a lui Frannie. Cum dracu’ ai putut să faci una ca asta?

— Acum chiar nu mai pot schimba nimic! protestează ea scâncind.

— Acum eşti o criminală, i-o spune Joe drept în faţă.

Se întoarce şi se îndepărtează de Frannie, trântind uşa atât de tare în urma lui, încât toate cele trei căsuţe se cutremură.

64.

Cathy

Mai târziu, în timp ce stă întinsă în pat, după ce s-a calmat, în cele din urmă, Cathy aude voci. Se duce cu paşi poticniţi până la fereastră şi se uită afară. Joe şi Frannie vorbesc peste gardul lor, lângă magazia din fundul grădinii. Joe îşi aprinde o ţigară. Flacăra brichetei îi luminează degetele pe moment, dându-le o tentă chihlimbarie, ca apoi să se stingă din nou.

Cathy îi urmăreşte cu privirea cum stau foarte aproape de magazie şi o cuprinde un sentiment ciudat. Un soi de agitaţie. Anihilează frustrarea pe care o simte faţă de sora ei, dar asta nu înseamnă că îi şi place. Nu prea poate spune exact ce o deranjează. Ceva în legătură cu scena la care asistă, cu Joe uitându-se la Frannie peste gard. Cathy nu-i poate descifra complet expresia. Este tandreţe, dar este şi altceva. Reţinere, poate.

O copleşesc emoţiile în legătură cu ceea ce va urma în mod iminent. Gândindu-se la puterea pe care o deţine fiecare dintre ei asupra celuilalt, la acţiunile pe care le-ar putea întreprinde, la minciunile pe care le-ar putea spune. Ceva îi dă de înţeles că povestea lor este departe de a se fi terminat. Că fisurile se vor adânci, transformându-se în falii suficient de adânci încât să mute continentele din loc.

65.

Joe

— E târziu, îi spune Frannie lui Joe în întunericul care le
învăluie grădinile.

Vocea ei este limpede şi ascuţită ca a unui clopoţel. El nu şi-a dat seama că ea ştia de prezenţa lui acolo. Ţi-am simţit mirosul ţigărilor, adaugă ea, de parcă el ar fi dat glas acestui gând.

— Este târziu, recunoaşte el.

— Eşti supărat pe mine.

Joe ridică privirea spre lună, o veioză în noapte doar pentru ei doi.

— Nu.

— Nu?

— Nu, răspunde cu tristeţe. Da. Mi-aş fi dorit să ştiu măcar pe cine îngropam.

Ea înaintează spre el şi îi întinde o mână peste gard. El îi poate vedea doar creştetul capului, părul ei întunecat, luminat de razele lunii, şi mâna ei întinzându-se spre a lui. O apucă strâns. îi poate simţi oasele pe sub piele.

— Ce altceva pot să spun decât că îmi pare rău? zice ea. O voi spune ori de câte ori vrei. în fiecare zi pentru tot restul vieţii mele. în fiecare oră. întoarce capul spre casă pentru o clipă, uitându-se la fereastra lui Paul.

El îi poate vedea doar fruntea şi vârful nasului, care au căpătat o tentă galben-închis de la luminile aprinse din casa ei.

— Ce-ai vrut să-mi spui despre familia ta?

— Lydia a plecat.

— Oh! Frannie îşi ridică privirea spre el şi ochii li se întâlnesc instantaneu peste gard de parcă ar fi doi copii. Oh, Joe!

— Să sperăm că vom rezolva treaba asta,

spune el pe un ton aspru, deşi nu a vrut să sune aşa. Ai face-o din nou? o întreabă, după alte câteva minute de tăcere.

— Nu, răspunde Frannie imediat. Categoric nu. Aş renunţa la tot ca să fac să fie iar cum a fost. în ciuda a cine era el. În ciuda a ceea ce a făcut. Pentru că v-am pus să treceţi prin ceea ce *aţi trecut* din cauza *crimei mele.*

— în fine, spune Joe, răsuflând uşurat.

Iată-i ajunşi înapoi la ceea ce fuseseră înainte: doi membri ai familiei care se iubesc, ambii puşi într-o situaţie în care şi- ar dori să nu se afle.

— Mă bucur să aud asta, adaugă el cu glas răguşit.

Frannie îi strânge mâna, apoi se îndepărtează uşor.

— îmi pare bine că te bucuri, răsună vocea ei încet, ca un ecou.

El întinde mâna peste gard şi îi ciufuleşte părul, aşa cum obişnuia să-i facă pe vremea când era mică, exact aşa cum îi făcea şi lui Roşie, înainte să o piardă.

— Dar era un dobitoc, adaugă Frannie.

Joe scoate un hohot neaşteptat de râs în noapte.

— Crede-mă pe cuvânt când spun că a fost un dobitoc în adevăratul sens al cuvântului, spune Frannie.

— Te cred.

Frannie pleacă de lângă gard, urcând pe potecă în întunericul grădinii, părul ei întunecat dispărând primul, apoi umerii ei palizi, apoi picioarele ei palide, până când nu mai rămâne nimic din ea.

66.

Lydia

Lydia stă în maşina ei, vizavi de casa pe care o

împarte cu Joe, aşteptând. Să se hotărască dacă să intre sau nu. încercând să îşi dea seama cât de mult atârnă această decizie de dorinţa ei de a avea un copil. Dar Lydia are limitele ei. Ele nu sunt la fel ca ale tuturor celorlalţi, dobândite în urma experienţelor acumulate şi a unei educaţii parentale adecvate, a unei bune îndrumări. Lydia le-a stabilit pe ale ei împreună cu un terapeut, cu ajutorul familiilor sale tenace de plasament. Drept urmare, graniţele Lydiei sunt ferme şi puternice, deoarece sunt artificiale.

Presupune că Joe se află înăuntru. Este târziu. Probabil că doarme.

Ea se gândeşte ce să facă.

Se aude zgomotul unei alte maşini care soseşte aici. Un scrâşnet de frâne. Lydia se uită într-acolo, plină de surprindere. Singurul trafic de care au parte în mod obişnuit este cel de la fermă, dimineaţa devreme. Lydiei îi place acest ritm. Zgomotele naturii, cântatul cocoşilor, sâsâitul gâştelor. Camioanele cu lapte, tractoarele, mirosul de fân adus de briză înainte ca ea să se trezească de-a binelea.

Nu există niciun motiv pentru care cineva să sosească aici, acum.

Fantomele populează mintea Lydiei în timp ce stă la pândă. Cine poate să ajungă în faţa caselor în miez de noapte, în afară de femeile cu inimi frânte? Tâlharii la drumul mare, spune creierul ei. Cerşetorii. Criminalii. Condamnaţii la închisoare. Doar asemenea oameni ar putea ajunge aici la ora asta. Stinge lumina interioară a maşinii şi se uită cum Joe răspunde la uşă. Lydia îşi ţine respiraţia. El s-ar putea să îi facă o surpriză. Ar fi încă posibil ca el să salveze situaţia asta.

Dar Lydia priveşte în urmă la cum s-au desfăşurat lucrurile şi se gândeşte: „în ciuda a orice, m-am

căsătorit cu cineva exact la fel ca afurisitul meu de tată violent”. Se uită afară prin geamurile maşinii şi vede cum, în cele din urmă, limita ei este depăşită.

67.

Joe

Joe nici măcar nu apucă să urce scările ca să ajungă în pat înainte ca viaţa lui să se schimbe radical. în timp ce traversează holul, vede o umbră afară, în faţa uşii de la intrare.

Deschide uşa de perete, având încă în minte chipul trist al surorii lui, şi dă nas în nas cu Evan, tară să fi fost pus în gardă în prealabil. Se simte la fel de vulnerabil ca un copil ai cărui părinţi nu sunt acasă.

— în regulă, spune Evan. Comportamentul lui este ciudat. Joe îl cercetează rapid din priviri, şocat pentru o clipă, ca apoi să îşi dea seama: este beat. încearcă să îşi menţină echilibrul pe picioarele lui instabile. Joe îşi încordează umerii, făcându-i să pară mai mari decât sunt.

— Ce este? îl întreabă cu răceală. în mintea lui, recită o mantră. „Aceasta este casa mea. Nu eşti binevenit aici. Eu sunt şeful. Eu fac legea”.

— M-am tot gândit la situaţia în care ne aflăm, vorbeşte Evan cu glas împleticit. îşi sprijină braţul drept de tocul uşii, dar se înclină atât de mult, încât îşi pierde echilibrul.

— Şterge-o dracului de aici! îi spune Joe. Este târziu. Eşti beat. Ştiu ce i-ai spus mamei mele.

Evan ridică din umeri, fără să spună nimic, însă.

— Mama ta este îndreptăţită să ştie cu cine face afaceri.

— Şi mai multe ameninţări, îi zice Joe în derâdere, încercând să preia din nou controlul

asupra situaţiei. N-aş umbla cu ameninţări dacă aş fi în locul tău.

— Şi asta ce e, atunci? i-o întoarce Evan.
— Hai să vedem: ne-ai şantajat. Asta este doar o singură infracţiune. Ne-ai ajutat să acoperim... ceea ce am făcut. Asta intră la complicitate după crimă, spune Joe, recunoscător pentru cunoştinţele Lydiei în drept penal. Şi eşti dependent total de noi în ceea ce priveşte venitul tău şi capitalul social al parteneriatului, care este scris pe o foaie de hârtie fără nicio valoare.

— Fără nicio valoare. Evan înghite în sec. Trebuie să recunosc că sunt surprins să te aud spunând aşa ceva. îi zâmbeşte lui Joe, cu un zâmbet ciudat, de lup, sub luminile de securitate, care îi aruncă umbre prelungi pe sub ochi. Arată precum tabloul acela, *Ţipătul.*
Joe îl fixează cu privirea, încercând să pară impasibil, nu speriat, dorindu-şi, de fapt, să facă cât mai mulţi paşi înapoi, să fugă înapoi casă, să o sune pe Lydia şi să plece de aici, odată pentru totdeauna. în schimb, el îl împinge pe Evan dincolo de prag.

— Am făcut o afacere împreună, adaugă Evan.
— Am făcut o afacere pe piaţa neagră, spune Joe. Şi ce-ai de gând să faci, să ne dai în judecată pentru bani? îşi încrucişează braţele la piept. Simţindu-se mare şi tare. Simţindu-se bine. Furia este productivă. Pare, mai degrabă, o manifestare a vitalităţii decât a furiei. începe să-l conducă pe Evan pe aleea din faţa casei lui, fără să aibă habar încotro se îndreaptă.

— Aş putea să sun la poliţie chiar acum şi să le spun că ai comis o crimă, rosteşte Evan calm, cu o voce joasă.

E frig pentru luna august, iar respiraţia îi atârnă în aer ca inelele de fum. Scoate un telefon şi

tastează încet, cu pauze, uitându-se la Joe după fiecare cifră apăsată.

— 101 ca să raportezi o crimă, nu-i aşa? Unu, spune el, tastând. Zero. Să sun? îţi vor preleva ADN-ul, nu-i aşa? îţi vor aresta întreaga familie nenorocită.

— Corect, admite Joe. Nu îşi permite să reacţioneze.

— Spune-le să preleveze mai întâi ADN-ul de pe cadavru şi apoi pe al tău. Joe se străduieşte să-şi păstreze calmul, încercând să nu dea în clocot. încercând să gândească limpede, totodată. Să pună un picior în faţa celuilalt.

— Şi dacă ai face asta şi am merge cu toţii la închisoare? Cu ce te-ai alege? Cu câţi bani? întreabă el.

Evan se opreşte locului, la marginea câmpului, şi se uită la

el.

Joe mijeşte ochii, evaluând din priviri spinarea lui

Evan.

— N-ai un răspuns la asta, spune el.

— Ba da.

— Continuă atunci. Care e acela?

Fără să mai ezite deloc, Evan apasă pe butonul verde de apel de pe telefonul lui. în tăcerea care se lasă în timp ce telefonul efectuează apelul, el spune:

— Cincizeci şi unu la sută din afacere.

Joe întinde mâna şi îi smulge telefonul din mână, apăsând pe butonul roşu pentru a-l închide.

— Aşa mai vii de acasă, spune Evan râzând. Şi acum, să trecem la fapte.

îi întâlneşte privirea lui Joe în peisajul întunecat.

— Ceea ce am de gând să fac, îi destăinuie el, este să sun la poliţie acum şi vei fi săltat. Şi, când

vei fi la pârnaie, eu voi scoate la iveală actul de parteneriat semnat şi voi moşteni afacerea, având în vedere că toate acţiunile familiei Plant vor fi fost anulate pe motiv de nelegalitate.

Joe se uită fix la el. Părinţii lui Evan sunt avocaţi. A uitat de treaba asta. Şi Evan are dreptate. Ştie că are dreptate. îşi aminteşte că avocatul lor a examinat opţiunile privind modul în care s-ar putea dizolva parteneriatul.

Dar nu numai acea frază sau felul în care o spune îl face pe Joe să se simtă încolţit în ringul de box. Este expresia de pe chipul lui Evan, la o secundă după ce a rostit-o. Triumfătoare. Plină de testosteron. Cineva care, în sfârşit, i-a dat una peste bot şefului său.

Joe nu poate să înghită aşa ceva.

Pentru o secundă, exact în momentul în care se decide ce o să facă, Joe crede că îl vede pe Evan tresărind. O uşoară înfiorare, aşa cum ar face un copil în somn. Se întâmplă chiar în momentul în care trec pârleazul şi intră pe câmp, în pustiul întunecat. Joe se uită pieziş la Evan, cu lumina lunii bătând chiar în spatele urechii lui, şi se întreabă cum va arăta viaţa lui mâine.

PARTEA A VII-A

Crima

68.

Joe

Dacă el are de gând să distrugă familia lui Joe, atunci Joe îl va distruge pe Evan. îşi strânge mâna pumn, aşa cum a făcut- o de o sută de ori până acum, şi îl loveşte pe Evan cu toată puterea în maxilar.

Pumnul aterizează mai mult cu o bufnitură surdă

decât cu o pocnitură, Joe simţindu-se minunat datorită sentimentului de eliberare. Forţa cu care îl loveşte îl face pe Evan să se clatine pe picioare. Se poticneşte o dată, de două ori, cu capul atârnându-i pe spate, în timp ce Joe îl urmăreşte din priviri. Şi apoi cade pe spate, auzindu-se o altă bufnitură surdă. Şi apoi o pocnitură. Capul lui se izbeşte în cădere de cele două trepte ale pârleazului.

Joe se holbează la el, în stare de şoc. Lumea pare să încremenească în jurul lor.

Este o noapte liniştită, călâie ca o supă, atmosfera fiind apăsătoare şi aburindă, de parcă ar fi într-o piscină interioară. Lipicioasă. Luna la care el şi Frannie s-au uitat mai devreme este acum parţial ascunsă de un mănunchi de nori pufoşi. Ploaia care i-a sâcâit toată vara s-a oprit în sfârşit, de parcă până şi vremea ar fi la curent cu noua fază în care se află. Se gândeşte la mâna lui Frannie strângând-o pe a lui peste gardul lor.

Terenul se simte moale sub tălpile lui, cu urme de şenile noroioase lăsate de tractoare şi de traficul de la fermă, întotdeauna i-a plăcut să locuiască aici împreună cu Lydia, aproape de familia lui, şi îi va fi dor de toate astea. Era scris în stelele invizibile, se gândeşte el, privind în sus, spre cer. Din acea noapte de la Verona. Dintotdeauna i-a fost scris să se termine aici.

Joe întinde mâna spre încheietura lui Evan şi i-o ţine apatic într-a lui. Nu are puls. Capul îi sângerează abundent. Simte cum urcă în el un val de transpiraţie dintr-o parte profundă şi caldă a fiinţei lui, şi începe să tremure.

Aşa cum stă singur pe câmp, lacrimile îi urcă în gâtlej şi se pomeneşte întrebându-se, în timp ce plânge, dacă Evan şi-a dorit vreodată să aibă fraţi sau surori.

Joe întinde mâna după telefonul său. Găseşte contactele cu mâini tremurânde. O găseşte pe

Cathy. Ea va şti ce să facă.

— Ajută-mă, te rog ajută-mă, spune el în receptor.

— Ce e? Cathy are o voce panicată, glasul ei, de obicei stins, intră imediat în alertă.

— Ce e? Al doilea „ce” e resemnat, un cuvânt deznădăjduit şi sferiform, precum pelteaua care cade dintr-o lingură umplută până la refuz, împrăştiindu-se cu un plescăit înfundat.

în timp ce vorbeşte cu ea, aude alerta de pe BBC Breaking News şi îndepărtează telefonul de la ureche ca să se uite. *Cadavru găsit lângă a doua casă a familiei britanice*, *în timpul acţiunilor de căutare a bărbatului dispărut din Verona*, scrie pe ecran.

Joe se uită în jos, la Evan. A fost inutilă această tăcere pe care a cumpărat-o pentru ei.

A fost absolut zadarnică.

69.

Acum
După prima zi de proces

— întrucât pârâtului i s-a acordat anterior dreptul la cauţiune, sunteţi cu toţii liberi să plecaţi deocamdată, îi spune judecătorul lui Joe.

Ies din sala de judecată şi îl privesc pe Joe părăsind boxa acuzaţilor.

Sunt martorul acuzării în procesul fratelui meu. Jason a devenit avocatul meu când am fost acuzată de inducerea în eroare a organelor judiciare cu privire la rolul meu în muşamalizarea crimei. Dar, în prima zi a procesului, am făcut un acord de recunoaştere a vinovăţiei în schimbul depunerii unei mărturii împotriva lui Joe.

Mi se pare uimitor faptul că încă mai funcţionez, că ştirile încă se mai transmit, că luna încă mai apare pe cer, că prânzul încă se mai pregăteşte.

Ajung acasă cu Paul şi îl pun la culcare, uitându-mă chiar la acea lună. Draperiile din camera lui improvizată sunt deschise, lăsând să intre un con palid de lumină. Casa lui Frannie, de lângă a mea, este goală. Lydia nu mai stă alături, doar Joe, deşi, prin lege, ne este interzis să vorbim.

Lydia a rămas însărcinată anul trecut. Nu este al lui Joe, evident. Este al unui tip oarecare de la firma unde lucrează. Lydia a mers mai departe, hotărâtă, fără să se uite înapoi, dând dovadă de fair play, din punctul meu de vedere.

Paul se ţine de picioare, aşa cum făcea când era mic, şi se uită la mine. Mă întreb dacă îi este dor de Frannie şi dacă îi este dor de ea la fel de mult cum îmi este şi mie. Acea senzaţie viscerală că îmi doresc să-i simt braţele în jurul gâtului, pieptul ei lipit de al meu. Uitându-mă la el acum, bănuiesc că da.

Mâine voi fi din nou sub lupă. Mă voi întoarce acolo, în boxa martorilor, vorbind, răspunzând la întrebări. Paul va fi la creşă, fără să aibă idee despre ceea ce este în joc.

— Care carte? îl întreb, uitându-mă în jos la el. îl iau din pătuţul lui, nefiind încă pregătită să mă despart de el, şi îl ţin strâns în braţe. El nu este Frannie, dar face parte din ea. Cea mai bună fiinţă după ea.

— *Gruffalo*, spune el. îşi împinge bărbia în vânt, ochii lui captează lumina lunii şi, pentru o secundă, seamănă atât de mult cu Joe, încât îmi duc o mână la stomac, strângându-l şi mai aproape de mine decât înainte.

— Bine, spun, scoţând-o de pe raftul lui în miniatură şi aşezându-mă pe scaunul de sufragerie pe care l-am adus aici.

Nu are nicio pernă pe el, nu este o soluţie pe

termen lung, dar ne descurcăm cât mai bine cu ce avem.

— Mami, spune el, rostogolindu-se deliberat de pe spate pe o parte în braţele mele.

— Nu, spun eu, făcându-i semn spre faţa mea în amurg. Mătuşa Cathy.

— Mătuşa Cathy.

— Exact.

— Mami? întreabă el.

— O vom vedea în curând, îi zic, uitându-mă în ochii surorii mele. îţi promit, Paulie. îţi promit.

— Şi vom vedea şi dinozaurii, adaugă Paul, dinozaurii şi mama lui având, ambii, o importanţă egală pentru el.

întorc capul într-o parte, cu ochii înotând în lacrimi, aştept ca privirea să mi se limpezească şi apoi mă uit din nou la el.

— Sigur că da, îl mint.

70.

Atunci
Cathy

— Poate că sunt nebun, dar m-am gândit... mă întrebam dacă am putea să bem o cafea împreună, spune Tom, deşi e târziu. Şi să stăm de vorbă.

Se află în camera de zi a lui Cathy acum, având încă hanoracul pe el. întregul corp al lui Cathy este uşor ca un fulg din pricina uşurării pe care o resimte. Ştie că aceasta nu este o cafea de rămas-bun. E conştientă de asta în acea parte profundă şi înţeleaptă a ei, care abia recent s-a trezit la viaţă. Acea parte care rezonează cu felul în care ochii lui zăbovesc asupra ei, cu felul în care el stă în mod

conştient sprijinit pe un picior, cu degetul celuilalt înfipt în pământ.

— Mă ocup eu de cafea, se oferă Cathy. îi atinge uşor braţul în timp ce trece pe lângă el pentru a porni fierbătorul electric. El vine după ea, urmărind-o din priviri cum scoate cănile şi laptele. Se întinde peste ea ca să toarne laptele, în timp ce inima lui Cathy cântă de fericire. Nu a pierdut totul. Nu l-a pierdut încă pe el.

Telefonul mobil îi sună în camera de zi, acolo unde l-a lăsat. Aproape că nu vrea să răspundă când îşi dă seama că este Joe. Tom ridică din sprâncene, dar nu zice nimic, aşa că ea răspunde.

— Ajută-mă, te rog ajută-mă, spune Joe la telefon.

Când privirea ei o întâlneşte pe a lui Tom, ochii lui se întunecă uşor. Ea închide ochii şi se concentrează asupra vocii panicate şi stridente a fratelui ei.

— Ce e? spune ea. Se întoarce cu spatele la Tom, doar pentru o secundă. Ce e? repetă ea.

— Te rog să mă ajuţi, o imploră Joe. Te rog să vii... Sunt pe câmpul mare din stânga.

Cathy ştie unde. Acolo a mers ea cu Tom în cea de-a treia întâlnire amuzantă a lor. Complet izolaţi, cu o singură potecă ce îşi croieşte drum printre ierburile înalte.

— De ce? vrea să ştie ea.

Tom vine în faţa ei, făcând un semn spre telefon, dar ea dă din cap, asigurându-l că este bine. în schimb, mâna lui aterizează pe talia ei, odihnindu-se acolo, o palmă caldă şi susţinătoare pe care o simte prin materialul tricoului. Ea se holbează la scânduri, încercând să dea un sens panicii lui Joe. Preţ de o secundă, în timp ce se uită la un anume nod de lemn pe care nu l-a remarcat deloc până acum, este sigură că Joe a ucis-o pe Frannie. Un calm ciudat coboară asupra ei. O tăcere, ca şi cum camera ar fi amuţit.

Tot ce i-a mai rămas este mâna caldă a lui Tom şi acea scândură, cu nodul ei cu tot.

— Ce-ai făcut? întreabă ea încet.

— Am omorât pe cineva, spune Joe cu glas răguşit.

— Pe cine?

Nodul de lemn. Mâna. întrebarea care atârnă în aer.

— Pe Evan.

în mod pervers, întregul corp al lui Cathy se destinde. Mâna lui Tom este tot ceea ce o ţine pe linia de plutire.

— Voia mai mulţi bani.

Ea îl aude pe Joe înghiţind în sec în telefon.

— N-am vrut să o fac.

O mie de amintiri din copilărie pătrund în camera de zi împreună cu ea. Cum a obţinut el un „Bine” la biologie, nivelul de promovare fiind „Foarte Bine”, şi a trebuit să aştepte până când a aflat dacă i se permitea să obţină o diplomă în medicina veterinară. Cum a purtat el sicriul lui Roşie. A trebuit să treacă prin toate astea, fratele cel mai mare.

— Poftim?! şopteşte ea, pe de o parte plină de compasiune, pe de altă parte, de-a dreptul îngrozită; combinaţia periculoasă tipică familiei ei, căreia trebuie să îi facă faţă.

— Te rog, vino. Vin eu la tine, îngaimă Joe. Ne vedem la magazia din fundul grădinii.

Cathy întâlneşte ochii căprui ai lui Tom, care ţine în continuare o mână pe talia ei, cealaltă fiind încă întinsă, într-un gest de nedumerire, spre telefonul ei.

— Nu pot, spune ea. Nu pot... Joe.

— Cum?

— Lucrurile au mers prea departe.

— Nu, Cath. N-am vrut să o fac. El... a căzut.

— Cum aşa?

— I-am ars un pumn, recunoaşte Joe. înghite din nou în sec. Cathy îi aude mărul lui Adam ridicându-se şi coborându-i în gâtlej, cu un sunet uscat şi hârâit.

— Joe... nu pot, eu... Cathy îi dă telefonul lui Tom fără să scoată vreun cuvânt, iar el îl închide. îl pune pe masă şi rămâne acolo, în picioare, cu mâinile în şolduri.

— Cred c-o să mi se facă rău, spune Cathy. Nu pot... el a omorât pe cineva, fir-ar a dracului să fie de treabă!

Acea umbră întunecată a revenit în ochii lui Tom. Evită contactul vizual cu ea pentru o secundă, oftează şi se aşază pe canapeaua ei. Cathy i se alătură.

— Uite ce e, nu vreau să-ţi spun ce să faci, îi zice Tom, cu o mână pe genunchiul ei gol şi cu ochii pe telefonul ei.

Cathy îşi ia capul între palme şi îşi dă părul înapoi de pe faţă cu degetele răsfirate.

— Ce să fac? întreabă ea. Spune-mi ce să fac, Tom.

El nu spune nimic, iar mâna nu i se clinteşte de pe genunchiul ei.

— Vreau doar să merg sus, să mă bag în pat şi să nu mă mai trezesc din nou.

Tom râde. Un râs mic, trist.

— Sună bine, apreciază el. Nu se poate abţine să nu tot arunce câte o privire spre telefonul ei. Canalul prin care au auzit vestea care le-a schimbat viaţa pentru totdeauna. Din nou.

— Tu ce-ai face?

Corpul lui este complet nemişcat, iar Cathy este

recunoscătoare pentru calmul său, fiind portul ei în această furtună.

El aruncă din nou o privire spre telefon şi abia atunci Cathy înţelege ce vrea să spună.

— Crezi că ar trebui să-l dau pe mâna poliţiei?

— A omorât pe cineva, susţine Tom, lăsându-se pe spate şi făcând un gest expansiv cu braţele larg deschise.

Genunchiul ei este rece acolo unde a fost mâna lui adineauri.

— Asta este... Trebuie să faci ceea ce e corect.

— Pentru cine?

— Pentru tine, spune el simplu. Şi pentru el. Fiecare are o limită. îi întinde telefonul, şi, de data asta, ea îl ia.

— Trebuie să-i spun lui mai întâi, pledează ea, luând telefonul, dar făcând o pauză. Trebuie să-i spun fratelui meu că vreau să termin odată cu toată treaba asta.

Tom o aşteaptă când se întoarce de la magazie, unde a avut un schimb de cuvinte la care nu este pregătită deocamdată să se gândească, să îl analizeze pe toate părţile.

El îşi ridică ochii spre ea, iar ea formează numărul.

încă simte căldura de afară pe pielea ei în timp ce efectuează apelul. Vorbeşte cu o operatoare calmă, îi spune ce ştie, îi spune adresa şi apoi închide, pur şi simplu. Trebuie să fie stare de şoc, cugetă în sinea ei. Totul arată la fel. Canapeaua ei. Prietenul ei. Se simte brusc obosită, dorindu-şi să îşi lase capul în poala lui şi să adoarmă.

Se foieşte, lipită de el, mişcându-şi corpul sub braţul lui. care stă strâns în jurul ei, ca şi cum s-ar

afla în largul mării, iar el ar fi salvatorul ei. Rămâne aşa, pe jumătate aşezată, pe jumătate întinsă, câteva minute.

Se aude un zgomot afară. Ea tresare imediat lângă Tom, de parcă trupul ei ar şti, înainte ca mintea să perceapă acest lucru, că totul s-a terminat. Camera de zi capătă o nuanţă ciudată. Este luminată în albastru-aprins. Sirene. Vin. Vor fi în curând aici.

— Vor fi indulgenţi cu mine? îl întreabă pe Tom, care îşi pune mâna pe umărul ei.

Ea îşi lasă obrazul în jos pe mâna lui. I-ar fi putut fi foarte bine împreună cu el, crede ea. Ar fi putut fi perfect.

Clipeşte uitându-se la el. Sirenele se aud foarte puternic, cu siguranţă au ajuns pe strada ei, camera de zi este o vâlvătaie de albastru şi alb, cu luminile aprinzându-se şi stingându-se, iar aprinzându-se şi iar stingându-se.

Se îndepărtează de el.

Tom o conduce pe hol şi întinde mâna spre clanţa uşii ca să i-o deschidă. Sirenele se aud acum atât de tare.

— Ai făcut ceea ce trebuie, o încurajează el, dar deja zgomotul sirenelor umple casa. Maşini de poliţie şi ambulanţe.

— Nu este... Nu este... îmi pare rău.

Sirene şi lumini stroboscopice în noapte.

Buzele lui Tom se împreunează strâns, alcătuind o linie subţire. Şi apoi privirile li se întâlnesc. Nişte ochi trişti, ca şi cum el ar şti ceva, ar putea vedea ceva ce ea nu e în stare să vadă, ceva ce ea nu poate să înţeleagă. El ridică din umeri, abia perceptibil. Dacă ar fi făcut-o un străin, ea nu ar fi ştiut ce înseamnă, dar îl cunoaşte pe el, pe Tom al ei. Zâmbetul în colţul gurii, umerii ridicaţi. O despărţire tristă, fiecare plecând pe drumul lui.

Ea stinge lumina de pe hol şi rămâne acolo câteva secunde, cu casa scăldată în lumina albastră a girofarurilor poliţiei, ca într-un acvariu.

— La pământ, se aude o voce dură comandând de afară.

Cathy nu simte nimic. Nici vinovăţie pentru faptul că şi-a trădat familia, nici teamă generată de arestarea ei iminentă pentru rolul avut în toate acestea, nici regret pentru tot ceea ce s-a întâmplat în Verona şi după aceea. Cathy nu simte nimic. Absolut nimic.

— Ieşi la vedere, ordonă poliţistul, iar Cathy ştie că ar trebui să coopereze, dar apoi se gândeşte la tot ce s-a întâmplat de la Verona încoace, la fiecare acţiune disperată, la fiecare minciună, şi crede că totul este pierdut, cu excepţia acestui moment, cu Tom alături de ea, pentru alte câteva minute doar. Aşa că, în schimb, Cathy îi priveşte cum se strecoară din ce în ce mai aproape de ea, precum un val lent care, în cele din urmă, va ajunge până la ea şi o va înghiţi cu totul, dar nu încă. Nu încă. Ea se întinde spre el. încă mai au un minut de petrecut împreună. Poate două.

71.

Cathy

Cathy nu este încătuşată. Nimeni nu-i împinge capul în jos când intră în spatele maşinii de poliţie. în schimb, i se citesc drepturile şi apoi este ignorată, fiind condusă la secţia de poliţie Perry Barr, de care a auzit vag, dar în care nu a fost niciodată, până acum.

O maşină de poliţie separată a venit pentru Joe. O ambulanţă pentru Evan, deşi era în mod evident inutilă. Cathy nu va uita niciodată cum arăta Joe, plin de sânge şi înnebunit de spaimă, cu ochii strălucitori

şi febrili, în magazie, în timp ce o implora.

Maşina de poliţie miroase a odorizant cu aromă sintetică de mere şi a transpiraţie. Ea stă în spate. Maşina este supraîncălzită, iar textura banchetei, moale şi elastică datorită umpluturii uzate din spumă poliuretanică, dându-i senzaţia că nu o va lăsa niciodată să iasă de acolo. îi aminteşte de călătoriile cu maşina făcute împreună cu familia ei în copilărie, când era aproape întotdeauna bolnavă. Frannie insista să mănânce o selecţie de dulciuri vrac Pick N Mix pe bancheta din spate, deşi mirosul îi făcea şi mai rău lui Cathy. Joe avea întotdeauna parte de locul din faţă. Era cel mai mare, pleda el, şi acelea erau regulile. Cathy îşi sprijină capul de geamul maşinii şi închide ochii, ca să nu mai vadă nimic înjur.

La secţia de poliţie, Cathy este dusă într-o cameră de audieri. Calmul care a pogorât asupra ei în sufragerie a rămas cu ea. Se întreabă dacă juriul ar putea fi indulgent cu ea. Cine o va reprezenta. Ce vor crede părinţii lor.

Un agent de poliţie confirmă cu glas monoton faptul că
Evan este mort.

Cathy priveşte în gol peretele din faţa ei pentru o vreme, aşteptând, cu acea stare de trezie aparentă pe care o manifestă lucrătorii în schimburi şi oamenii aflaţi într-o situaţie de criză. Două telefoane târziu în noapte într-o singură vară. Două cadavre. Două nopţi nedormite. Dacă ar fi aici, în circumstanţe diferite, ea ar spune gluma pe care o ei fac pe seama tatălui lor: „Joseph, Catherine, Francesca, oricine ai fi!” Nici nu ar apuca să o ducă până la capăt înainte ca ei să izbucnească în râs. Fratele şi sora ei, oamenii care au fost cândva.

— Trebuie să aşteptaţi până desemnăm un avocat din oficiu, îi spune un alt agent de poliţie lui Cathy la ora unsprezece.

Cathy îşi freacă ochii pe care-i simte nisipoşi. Se mânjeşte de machiaj şi se întreabă cum o arăta. Ca o criminală? Se gândeşte la animalele de la cabinet şi speră să aibă cineva grijă de ele. Se întreabă unde sunt Joe şi Frannie. Dacă părinţii ei au fost informaţi. Ce face Tom. Este absolut izolată aici, nu poate nici să primească informaţii, nici să pună întrebări. O cameră mică, de sine stătătoare, departe de toţi şi de toate.

Se uită în gol la perete înainte de a răspunde. Este vopsit în alb, cu vopsea ieftină care face bule de parcă ar avea nisip pe dedesubt.

Dintr-odată, aici, în camera albă, înţelege de ce este calmă. Ce era mai rău s-a întâmplat. Există acum o cale de scăpare, chiar dacă a trebuit să detoneze o bombă pentru a găsi calea de ieşire din familia ei. Respiră adânc. S-a terminat. Vinovăţia, şi panica, şi aşteptarea s-au terminat.

— Am numărul unui avocat în drept penal, spune ea. Pot să-l sun? îl cheamă Jason.

*

Cathy îl întâlneşte pe Jason într-o sală de şedinţe, o oră mai târziu. Poartă şosete desperecheate, acesta este primul lucru pe care îl observă la el. Are un aspect oarecum ponosit, dar nu-şi poate da seama de ce e de părere că un avocat nu ar

trebui să aibă o barbă grizonantă zburlită şi nici să ţină în mână un pahar cu cafea Costa care s-a prelins puţin pe dinafară.

— Eu sunt Jason, se prezintă şi se aşază vizavi de ea, stând picior peste picior.

— Probabil te întrebi cum am obţinut numărul tău, începe ea.

— Nu chiar, îi dă el replica, zâmbindu-i fugar. N-ai de ce să îţi faci griji. Bun. Să începem cu începutul. Soarbe o gură din cafea. Are o aromă dulce, de parcă ar avea un fel de sirop în ea.

Se uită în jos la hârtiile lui, răsfoindu-le şi amestecându-le, apoi scoate un blocnotes albastru nou-nouţ şi un stilou elegant, care îi place lui Cathy, şi scrie data în partea de sus. O scrie corect: este mâine. Imediat după miezul nopţii. Un semn de bun augur. Este inteligent.

— Aşadar, spune, uitându-se din nou la ea. Ce-ar fi să începi cu începutul?

— începutul este atât de îndepărtat, remarcă ea.

El ridică din umeri, ca şi cum ar zice: „Ei bine, începe de acolo”.

— Avem toată noaptea la dispoziţie, afirmă el, râzând uşor.

— A început în Verona, declară ea.

— Ah, face Jason. Cadavrul care tocmai a fost găsit.

Joe i-a spus lui Cathy în magazie de treaba asta.

— Exact. Cum l-au găsit?

— Nu ştiu. O să aflu, promite el. Spune-mi restul, întinde o mână în spatele lui şi închide uşa.

— Spune-mi absolut totul. Dă-i drumul.

7

2.

Acum

A doua zi a procesului R. vs Plant

— Şi, în noaptea aceea de sfârşit de august... aţi primit un telefon de la fratele dumneavoastră, Joe, corect?

Dau din cap, apoi spun „da” în boxa martorilor. Mă uit direct la fratele meu, la firele lui de păr cărunte şi rebele de la tâmple.

— Da, repet eu. Pentru prima dată, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Şi ce v-a spus?

— Mi-a spus că l-a ucis pe Evan. Şi că are nevoie de ajutor.

— Mulţumesc, îmi răspunde procurorul. Vă mulţumesc, Catherine, pentru mărturia dumneavoastră, care a fost nepreţuită.

Aruncă o privire spre galeria publică, unde se află familia mea. Şi apoi spre boxa acuzaţilor, unde stă fratele meu, singur şi încătuşat, la procesul lui pentru crimă.

— Vom continua să audiem martorii în procesul Coroanei contra lui Joseph Plant, anunţă judecătorul. Cu privire la următoarele capete de acuzare... Verifică de pe o foaie şi spune: ascundere a cadavrului, prejudicii de natură penală, inducerea în eroare a organelor judiciare, conspiraţie criminală de dare de mită, însuşire ilegală a bunurilor corporative.

Şi acuzaţiile tot continuă. Termină de citit, cu chipul lipsit de orice expresie. Acest lucru trebuie să fie atât de banal pentru el. Cathy clipeşte.

— Va avea loc vreo reexaminare? îl întreabă avocatul meu pe procuror.

— Nu, spune el. Nu este nevoie, cred. Mulţumesc, doamnă Plant. Să sperăm că acum se poate face dreptate.

*

— Nu vor mai avea nevoie de mine înapoi în boxă? îl întreb pe Jason pe treptele tribunalului, îngheţând în colanţii mei bej
şi costumul taior cu fustă.

Am primit o sentinţă de condamnare la închisoare cu suspendare pentru rolul pe care l-am jucat în crimă, în schimbul depunerii mărturiei împotriva lui Joe. Jason îşi lărgeşte nodul de la cravată şi se uită la mine.

— N-ar trebui să aibă, răspunde Jason. Va mai dura câteva săptămâni, în vederea audierii celorlalţi martori. Apoi, oricât de mult timp va avea nevoie juriul pentru deliberare. Sunt multe capete de acuzare. îşi aprinde o ţigară, părând că nu se grăbeşte deloc să scape de frigul deprimant din luna martie, îmi strâng haina în jurul meu şi mă uit la vârful luminat al ţigării lui, un boboc de trandafir stratificat incandescent, amintindu-mi cât de mult a fumat Joe în Verona. Aşa că eşti liberă să pleci, aş zice eu. Ce-ai de gând să faci?

— Să merg să o văd pe Frannie, răspund, gesticulând vag în direcţia centrului oraşului.

Jason încuviinţează din cap şi trage din ţigară, scoţând rotocoale de fum pe fundalul cerului orb, creându-şi propriii norişori denşi de iarnă.

— Ei bine, adaug, neştiind cum să închei, dar ceva din limbajul trupului lui Jason mă face să tac brusc.

— Crezi că nu ştiu? spune el, trăgând din ţigară, cu faţa înclinată într-o parte, dar fără a întrerupe contactul vizual cu mine nici măcar o secundă.

— Ce să ştii? întreb, deşi simt cum obrajii mi se încing în aerai rece de iarnă.

— Hai să nu ne mai prefacem, zice Jason.

Scutură scrumul din capătul ţigării, care se împrăştie în vânt ca un puf de păpădie. Mă dau la o parte din calea lui, simţindu-mă panicată, expusă.

— Este în siguranţă cu tine?

— Secretul tău? Pe vecie, mă asigură Jason. întinde o mână să mă apuce de umăr. Aş fi făcut acelaşi lucru ca tine, îmi mărturiseşte înainte de a pleca.

Ocoleşte colţul Curţii Regale de Justiţie, iar corpul lui dispare din raza mea vizuală, lăsând în urmă o dâră de fum care rămâne suspendată în aer pentru câteva secunde, pentru ca apoi să se risipească şi aceasta.

73.

Atunci
Cathy

— Presupun că sunt aici ca să raportez o crimă, spune Cathy cu precauţie, fiind în camera cufundată în linişte împreună cu acest bărbat, Jason, pe care abia îl cunoaşte.

— în regulă.

Se gândeşte la ochii lui Joe în întunericul magaziei, la mâinile şi faţa lui acoperite cu sângele lui Evan. Se gândeşte la sosirea lui Frannie, care a răspuns şi ea la apelul lui Joe şi la lacrimile vărsate de ea, când a devenit şi el un criminal. Ambii fuseseră doar nişte oameni obişnuiţi cu două luni înainte, dar transformarea lor era completă acum. Se gândeşte la pactul pe care l-au făcut.

— Au găsit cadavrul, le-a anunţat Joe, cu o mână însângerată pe braţul lui Cathy şi cu privirea aceea stranie fixată asupra ei. Trebuie să declaraţi că eu am făcut totul.

— Ce? a zis ea, uitându-se la casa în care se afla Tom, nevrând să-l piardă, nevrând ca el să plece, deşi ştia că nu o va face.

— Să spuneţi că am fost eu, repetă el. I-a aruncat o privire lui Frannie, care părea să ştie exact ce voia el să spună. Am făcut-o dracului de oaie, a adăugat. Am făcut-o dracului de oaie cu Evan. Nu

există nicio cale de ieşire, aşa că ar trebui să spuneţi că am fost eu.

— Că ai fost tu, a spus Cathy încet.

— Să le spuneţi tot. Stătea în spatele lui Frannie, cu mâinile pe umerii ei colţuroşi. Să le spuneţi că eu l-am ucis pe
Evan şi să spuneţi că eu l-am ucis pe Will. Că eu am făcut totul. Că tot ce am făcut noi, am făcut eu. Să spuneţi că v-am mărturisit vouă totul, chiar aici. Vă voi susţine povestea. Să mărturisiţi că aţi indus în eroare organele judiciare ca să mă acoperiţi pe mine. Asta va explica ADN-urile voastre de pe cadavru. Dar spuneţi-le că restul l-am făcut eu. în cele din urmă – şi asta s-ar putea să se întâmple chiar în ziua procesului – vi se va oferi posibilitatea încheierii unui acord de recunoaştere a vinovăţiei în schimbul unor dovezi împotriva mea. Rezistaţi un timp. Păstraţi-vă sângele-rece. Apoi acceptaţi-l. Şi apoi încercaţi să faceţi în aşa fel încât mărturiile voastre să reducă crimele mele de la omor voluntar la omor prin imprudenţă.

— Nu, s-a împotrivit Frannie, cu vocea răguşită de plâns, cu ochii umezi.

Cathy se uita lung la Joe. E dat naibii de inteligent.

— Nu putem pierde cu toţii totul, a argumentat Joe. N-are sens. Lăsaţi-mă pe mine să plătesc pentru asta.

— Nu vei mai ieşi niciodată din închisoare. Frannie s-a întors cu faţa spre Joe şi şi-a îngropat capul în pieptul lui. Nu poţi să faci asta. Vei primi cincizeci de ani. Nu pot... nu pot să stau cincizeci de ani fără tine.

El a ridicat din umeri stând lipit de ea, privind în jos la ea, apoi la Cathy.

— Te iubesc, i-a spus el pur şi simplu lui Frannie, cu vocea întretăiată şi spartă. Te iubesc.

— Despre ce crimă este vorba? întreabă Jason acum.

— Fratele meu, Joe, spune Cathy. Cred că a ucis pe cineva în vacanţa noastră.

74.

Acum

A o sută întâlnire cu Frannie

Este program de vizită la spital. Corpul îmi este scanat, percheziţionat, autentificat. Trebuie să confirm că nu am nimic periculos asupra mea. Bandă adezivă. Pixuri. Cuţite. Stupefiante.

Simt mirosul specific care ştiu că aparţine locului numit de sora mea în prezent „acasă”. Supă de legume. Transpiraţie. Haine vechi. Chestii omeneşti. Chestii banale.

Frannie mă aşteaptă în camera ei. Stă în capul oaselor pe pat într-un petic de soare strălucitor de iarnă, citind un roman. S-a apucat să citească cel puţin două pe săptămână, lucru de care nu am avut cunoştinţă vreodată să-l fi făcut realmente la vârsta adultă.

S-a îngrăşat optsprezece kilograme şi a fost tratată pentru o tulburare depresivă majoră, declanşată – deşi nimeni nu ştie cu adevărat întreaga poveste – de evenimentele din Verona. Acum este pe cale de a fi externată din instituţia unde am plătit pentru a o interna şi vorbeşte uneori cu o înţelepciune care îmi deblochează ceva în interiorul fiinţei, când sunt în maşină în drum spre casă.

— Ce mai face Paul? mă întreabă ea de îndată ce intru în cameră.

— Bine... e bine. Pictează cu degetele la grădiniţă, îi spun. Apoi adaug: Gata, s-a rezolvat.

Frannie ştie exact la ce mă refer. S-ar putea să fie încuietori triple pe uşile duble, dar sora mea este încă, în mod atât de eclatant, sora mea, aici înăuntru. Nu este aşa cum am crezut că va fi. Atmosfera nu e împovărată de vreun sentiment apăsător, sumbru. Nici

vorbă de ruşine sau de nebunie. Doar oameni pe care viaţa i-a încercat din greu, afectându-le sănătatea mintală, creierul, şi personal medical plin de compasiune, pregătit să le aline traumele psihice. Este un loc mai reconfortant decât majoritatea, pentru că acesta este un lucru recunoscut, acceptat ca atare şi tratat, nu ascuns ca în alte părţi.

— Mi-ai verificat corespondenţa? vrea să ştie ea.

— Da, doar un catalog de la ASOS.

Frannie schiţează un zâmbet.

— Mi l-ai adus? mă întreabă, animată de speranţă.

îl scot din geantă şi îl azvârl spre ea, iar ea îl aşază cu foarte mare grijă pe noptieră, de parcă aşteaptă cu nerăbdare acest mic răsfăţ amânat pentru mai târziu. Această reacţie minoră, dar optimistă mă face să simt furnicături de fericire pornind din inimă şi coborându-mi apoi pe braţe.

Frannie a îmbătrânit în spital. Observ asta acum că nu o mai văd în fiecare zi. Arată ca o femeie care se apropie de treizeci şi cinci de ani. Ridurile de pe frunte. Parantezele rotunjite care se întind de fiecare parte a nasului până la gură, cu toate că a luat în greutate. Frannie şi-a sacrificat frumuseţea pentru ceea ce s-a întâmplat la Verona.

— Eşti mulţumită că ai făcut-o? mă întreabă, mijindu-şi ochii în timp ce îşi ridică privirea spre mine şi îşi întinde noua coloană vertebrală ca un fluture peste cuvertura de pe patul ei.

Subiectul crimei este încă un ghem strâns, plin de noduri, care se află între noi două.

— Da, îi confirm, uitându-mă la ea. Este ceea ce şi-a dorit.

— Aşa zice el.

Se ridică din pat şi pregăteşte două ceaiuri. Când aude fierbătorul bolborosind, asistentul postat pe hol în faţa camerei ei întoarce capul puţin, ceea ce pare să o

enerveze pe Frannie. îmi întinde ceaiul fierbinte pus într-o ceaşcă de plastic, cu un zâmbet fugar şi stânjenit. Probabil că va avea un gust nenorocit de plastic topit, se scuză ea.

— Nu-ţi face probleme.

— Crezi că mărturia ta a ajutat? mă întreabă.

Pentru că exact asta am şi făcut. I-am ajutat, astfel încât procesul lui Joe să continue fără ca Frannie să fie bănuită, aşa cum şi-a dorit el, dar încercând totodată să atenuez cumva impactul negativ. Să explic de ce el a făcut ceea ce a făcut. Să spun instanţei că avea un caracter bun, în esenţă. încercam să fac un soi de echilibristică... pe de o parte, să îi fac pe poliţişti să îl creadă pe Joe suficient de mult încât să nu mai facă şi alte investigaţii, iar, pe de altă parte, să îi determin să-l trateze cu indulgenţă. Tocmai de aceea a fost atât de îngrijorător faptul că declaraţiile noastre nu se prea potriveau: nu am avut decât acele câteva minute la dispoziţie lângă magazie pentru a ne coordona. Totuşi, sper că am făcut destul.

Frannie, care nu a fost acuzată pentru rolul ei în îngroparea cadavrului din cauza sănătăţii ei mintale, se aşază pe pat, cuibărindu-şi ceaşca de ceai în mâini, şi ochii ei îi întâlnesc pe a mei. Frannie de odinioară încă se mai întrezăreşte în spatele lor. Senina Frannie. Nu şi-a pierdut niciodată trăsătura asta, cu toată depresia ei. A fost doar mascată pentru o vreme.

După ce Joe a fost arestat şi după ce eu am trântit primele minciuni poliţiştilor, Frannie nu a mai ieşit din căsuţa ei timp de nouă zile după audierea ei. A slăbit şi mai mult. Nu mai răspundea la telefon, nici măcar la apelul zilnic al lui Joe. Părinţii noştri au crezut că era mâhnită din pricina lui. Eu ştiam exact care era problema, dar nu aveam cum s-o rezolv şi stăteam acolo în majoritatea serilor acelei săptămâni ciudate şi suprarealiste, făcându-mi griji pentru Paul.

Fucrurile au escaladat destul de repede după aceea. Un profesionist din domeniul sănătăţii mintale a

evaluat-o şi m-a întrebat dacă l-aş putea ţine la mine pe Paul pentru o noapte, ceea ce, în felul lucrurilor care te tulbură atât de profund încât îţi dau senzaţia că trebuie să fie temporare, s-a transformat, în cele din urmă, în sute de nopţi.

— Aşa şi aşa, zic eu. Tocmai le-am spus tuturor ce s-a întâmplat cu adevărat. Judecătorul a revizuit capetele de acuzare la sfârşit.

— Crezi că se va reduce sentinţa la omor prin imprudenţă? Crezi că l-ai ajutat?

— Poate.

— Ce spune Jason?

— Nimic. E o figură, afirm eu, ceea ce este nedrept, totuşi.

Deşi este un tip neconvenţional, Jason refuză să speculeze,
nefiind încă dispus să depăşească anumite limite.

— Este un avocat sexy, remarcă Frannie, ceea ce aproape că mă face să împroşc ceaiul din gură.

— Va trebui să aşteptăm să vedem ce se întâmplă, propun eu. Juriul pare corect. întind mâinile după ale lui Frannie peste pat. Cumva, ea a făcut ca această cameră sterilă, spitalicească, să miroasă ca ea. Rufele ei, parfumul ei. Mă lasă să o ating. Asistentul ei din faţa uşii ne urmăreşte cu atenţie. Stă în picioare pe linoleumul albastru regal pe care îl putem vedea prin ferestruica încastrată în uşa ei. Arată ca apa unui lac. Frannie îl ignoră, dar limbajul trupului i se modifică.

— Şi Joe a greşit, să ştii, îi spun eu pe un ton degajat. Făcând o tentativă de a întredeschide uşa conversaţiei pe care trebuie să o avem. Ne-am tot învârtit în jurul ei atât de mult timp. A fost surprinzător de uşor să facem asta, să o reprimăm. Să stăm de vorbă despre lucruri mărunte, să-l aduc pe Paul în vizită, cu prăjiturile pe care le copsese el, să pălăvrăgim despre vreme, despre ştiri, despre serviciu.

Frannie încremeneşte. S-a îngrăşat în modul rapid şi nefiresc în care oamenii îşi revin după ceva. Are grăsime în obraji şi pe braţe, dar pare să o incomodeze, cumva, de parcă ar fi un bebeluş supraalimentat. Pielea ei este palidă. Nu arată tocmai sănătoasă, nu încă. Dar va ajunge şi acolo.

Se ridică din pat şi deschide fereastra. Am fost surprinsă de libertăţile pe care le are aici, în spital, sub supraveghere fiind. Nu este aşa cum ţi-ai imagina. Frannie îşi spală hainele, are vizitatori, deschide ferestrele şi primeşte livrări de la McDonald's. Răsfoieşte cataloagele ASOS. Nu are interdicţii şi nici nu este îndopată în mod excesiv cu medicamente. Este, pur şi simplu, sora mea, aşa cum a fost întotdeauna, stând cu ochii închişi în cadrul ferestrei deschise, în adierea vântului proaspăt de primăvară.

— A ucis pe cineva, spune Frannie, cu ochii mari şi umezi când se întoarce cu faţa spre mine. Şi eu la fel. Fumul de lemn ars pătrunde înăuntru odată cu vântul. Camera se răceşte repede, dar Frannie lasă fereastra deschisă, venind să se aşeze

pe pat. Ştii cum a fost? mă întreabă.

— Nu.

— Ca şi cum ai fi fost pus în corpul altcuiva.

— Te referi la boala ta? vreau să mă dumiresc eu. Sângele îmi năvăleşte în obraji, nefiind sigură dacă sunt pregătită pentru această conversaţie, nefiind sigură că pot înţelege bine, că o pot asculta şi înţelege, dar nici nu las să mă trădeze nimic.

Am făcut şedinţe cu un terapeut pe nume Stuart, care a reluat împreună cu mine ceea ce s-a întâmplat cu Roşie şi după aceea. Am experimentat împreună cu el. Muncind mai puţin. Constatând că nu se întâmplă nimic catastrofal. Deschizându-mă mai mult. Făcând mai multe lucruri. Fucruri amuzante. Făsând-o dracului mai moale. Cu toţii avem propriii demoni care atentează la sănătatea noastră mintală, mă gândesc eu,

uitându-mă peste pat la sora mea. în seara asta, mă voi lupta cu a mei, distrându-mă în mod deliberat şi văzând că nu se întâmplă nimic rău. Spunând cuiva, oricui, ce simt cu adevărat.

— Imaginează-ţi că, dintr-odată, tot ceea ce ţi-a plăcut să faci până atunci nu te mai bucură deloc. Nu vrei să mai mănânci. Corpul te doare de atâta oboseală, face Frannie o tentativă de mărturisire. Exact aşa te simţi.

— Ştiu, aprob încet.

— Totul era cenuşiu. Este înfricoşător şi uluitor. Devii irascibil. Te simţi inconfortabil în corpul tău. Te copleşeşte o tristeţe constantă. îşi apasă o mână pe stomac. în jurul ei ies noi colăcei de grăsime. Chiar aici... nu poţi ignora asta. Toată mintea ta se simte ca o rană deschisă. Ai putea să plângi din orice. Pentru cele mai stupide chestii. Am continuat să retrăiesc ceea ce s-a întâmplat cu Will... când mi-am pierdut cumpătul într-un mod în care niciun om nu ar trebui să o facă.

— Frannie, spun, în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi, îmi pare atât de rău că ai trecut prin asta.

— Te gândeşti că, din moment ce sentimentul de vinovăţie a fost atât de profund, ar fi trebuit să spun că eu am fost aceea, nu? Joe zice că el a fost de vină pentru Evan, iar eu pentru Will. Carina a sunat la poliţie spunând că era îngrijorată de cât de insistent o suna Joe. A fost chiar uşor, aproape că s-a învinovăţit singur.

— Eu... Ezit. Mi-a trecut şi mie prin minte asta. Joe ne-a manipulat cu viclenie. „De ce să se ducă doi oameni la fund, când ar putea să se ducă unul singur?” a spus el simplu. Dar Frannie şi-a păstrat doar pentru ea părerea cu privire la această problemă anume, până acum.

— Adevărul este că abia am început să deschid ferestrele, mărturiseşte Frannie. Se uită la Cathy, cu un zâmbet vag de neîncredere pe chip. Ştii? Am avut de-a face cu traumă după traumă.

Dau din cap. Ferestrele sunt metafora perfectă.

— Ştiu.

Stăm în tăcere câteva secunde, sorbind din ceaiul mult prea fierbinte, tară a şti exact în ce direcţie să o apucăm de acum încolo.

— Mă întreb... Nu ştiu. Cred că ceea ce s-a întâmplat cu Roşie ne-a făcut pe noi, pe mine şi pe Joe... Nu ştiu cum să spun.

Frannie dă repede din cap.

— Da, spune ea. Ştiu. Am tăcut suficientă terapie ca să ştiu.

Ceva se deschide în inima mea, cu toată tragedia asta. Un fel de spaţiu, suficient pentru a lăsa să pătrundă lumina. Nu e nevoie să trecem peste toate. Peste trecutul nostru, peste acţiunile noastre. Nu trebuie să validăm durerea celorlalţi. Atârnă nerostită, în aerul dintre noi, acolo unde trebuie să fie.

— Să-ţi suni fratele şi sora când ai făcut-o de oaie, spune Frannie. Nu ştiu. E oarecum copilăresc. Nu-i aşa? Să vrei ca familia să te scoată pe cauţiune. Şi încă eram un copil. Doar un copil.

— Ai fost copilul familiei pentru că ne-a plăcut să fii cea mai mică şi mai răsfăţată, afirm eu. Te-am iubit aşa cum erai, adaug încet. Aveam nevoie de un copil în familie, pentru că pierduserăm unul. Aveam nevoie de tine. Te-am cocoloşit.

— Da. Dar eu nu sunt Roşie. Vocea lui Frannie este caldă, ochii ei se încreţesc la colţuri. Uneori trebuie să mergi mai departe. Ştii? Să te maturizezi. Departe de ghiveciul în care ai crescut laolaltă cu ceilalţi.

— Ştiu, spun eu. Poate că nu vom mai locui împreună în acelaşi şir de căsuţe. Poate că nu vom mai lucra împreună. Familia e complicată, nu-i aşa? Vreau să cer părerea ei, părerea lui Joe despre rolul meu în moartea lui Roşie şi dacă asta a contribuit la uşoara lor înstrăinare faţă de mine, dar mă abţin apoi. Nu am nevoie să ştiu. Ceea ce cred eu este ceea ce contează. Şi cred că nu a fost vina mea. Şi, chiar dacă ar fi fost,

trebuie să încetez să mai plătesc pentru asta, altfel vom pierde cu toţii o altă viaţă.

— Şi mulţumesc, adaugă Frannie încet. Vă sunt datoare ţie şi lui Joe... îşi duce o mână la piept. Sânii ei sunt din nou generoşi şi plini, feminini. Pentru tot.

— A fost o nimica toată, şoptesc eu. Mă apropii de Frannie, care stă pe pat, şi o îmbrăţişez, stând cu capul sprijinit pe creştetul ei. Simt că pieptul mi se udă cu lacrimile ei, lacrimi de recunoştinţă, lacrimi de regret. Poate şi lacrimi de uşurare. Te iubim, îi spun drept în ureche. O simt cum dă repede din cap pe coastele mele.

— Ştiu că tu crezi că ar trebui să fac ceea ce este corect, îmi zice.

Nu îi dau niciun răspuns; nu vreau.

— Dar pur şi simplu nu pot să-l părăsesc pe Paul. Adică... ştiu ce este corect să fac, numai că... Nu mă pot decide să o fac.

Ridică din umeri, mişcarea fiind una mai greoaie decât era înainte. Este atât de uşor să spui că ai face ceea ce se cuvine, spune ea, frecându-se la nas. îşi pune ceaşca de ceai pe pat,
unde începe să se clatine, într-un echilibru precar.

Mă gândesc la acele e-mailuri de la Will, e-mailuri agresive, e-mailuri înfricoşătoare, şi la poziţia lui Frannie ca mamă singură, şi la tot ce s-a întâmplat de atunci încoace. Fa stoicismul lui Joe în boxa acuzaţilor, la proces. Fa pierderea în greutate a lui Frannie şi apoi la creşterea ei în greutate. Fa felul în care părea să delibereze îndelung, uneori, înainte de a face anumite lucruri, de parcă ar fi trebuit să depună efortul de a participa la un maraton. Fa pleoapele ei care au fost înroşite timp de un an. F-a pierdut pe Paul temporar în depresia ei, dar asta nu înseamnă că merită să-l piardă definitiv. Ce înseamnă justiţia, la urma urmelor, dacă nu suferinţă?

Mă întind peste pat şi o apuc de mână pe Frannie.

Este caldă, acolo unde era rece de obicei, chiar şi cu fereastra deschisă, lăsând să intre vântul de primăvară şi soarele, o combinaţie de picant cu dulce. Frannie înşfacă păturica de la capătul patului şi se apropie de mine, învelindu-ne pe amândouă în ea.

— Cred că e timpul să mergem înainte, propun eu. Nu-i aşa?

Frannie îmi zâmbeşte, un zâmbet tremurat care seamănă doar parţial cu zâmbetul ei vechi, larg şi nestingherit, şi mă apucă strâns de mână.

— Hai să o facem, spune ea.

îi strâng mâinile calde sub pătură. Mâinile noastre sunt împletite una într-alta, alcătuind un soi de cazemată, aşa cum obişnuiam să le ţinem când eram mici.

Tom mă aşteaptă la el acasă.

— Cum a fost? mă întreabă, deschizând larg uşa de la intrare. Poartă un pulover din lână de culoare crem şi ţine în mână o ceaşcă de cafea pe jumătate băută. Este în picioarele goale. Ţi-am făcut un ibric cu cafea şi aproape că am băut-o pe toată, îmi spune zâmbind.

— A fost în regulă, îi zic. Am văzut-o şi pe Frannie, după aceea.

— O zi grea, îmi spune el cu glas blând.

Probabil am nasul roşu din cauză că am plâns în maşină, gândindu-mă la Frannie ascunsă sub acea pătură. Asistentul ei mi-a spus la plecare că va fi suficient de întremată pentru a fi externată în curând. Că Paul va putea începe să stea peste noapte cu ea la scurt timp după aceea.

— Da, spun, uitându-mă în ochii lui căprui şi gândindu-mă că n-aş fi făcut-o niciodată dacă nu ar fi fost el. Cine ştie unde ar fi sfârşit-o ei? într-un loc mult mai rău, cu siguranţă. Şi ce urmează acum? îl întreb pe

Tom. Acum că s-a terminat?

— Orice vrei, răspunde. Orice vrei tu.

— Toată lumea în picioare, spune un aprod.

Juriul şi judecătorul intră rând pe rând. îi urmăresc cu privirea din galeria publică, la doar câţiva metri, dar la câteva sute de ani-lumină distanţă de mama şi de tatăl meu. Ei spun că nu înţeleg de ce am depus mărturie împotriva lui Joe, dar sper că într-o zi o vor face. Poate că într-o zi le vom dezvălui povestea adevărată. Când vor fi pregătiţi să o audă.

După ce se aşază toată lumea, judecătorul se adresează juriului.

— Aţi ajuns la un verdict cu privire la toate capetele de acuzare?

— Da, răspunde primul jurat.

Este exact aşa cum ţi-ai putea imagina un prim-jurat. în sacou şi cămaşă, pe când toţi ceilalţi au feţe obosite şi sunt îmbrăcaţi în ţinute lejere. Ochelari. Nu aş fi deloc surprinsă dacă aş zări o servietă la picioarele lui.

— Şi aţi ajuns la verdict în unanimitate?

— Da.

Mă uit cu atenţie înjur în timp ce aşteptăm.

Ei recită toate capetele de acuzare. Crimă. Ascundere a cadavrului. Prejudicii de natură penală. Inducerea în eroare a organelor judiciare. Conspiraţie criminală de dare de mită. însuşire ilegală a bunurilor corporative. Fraudă. Crimă din nou.

— Primul cap de acuzare: crimă. Cum îl găsiţi pe inculpat, vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat.

Lui Joe îi cade capul în piept.

Este găsit vinovat pentru acuzaţiile de ascundere a

cadavrului, de prejudicii de natură penală, de inducerea în eroare a organelor judiciare, de dare de mită şi de fraudă. Este găsit nevinovat pentru a doua acuzaţie de crimă.

în schimb, acestea sunt înlocuite de conducere imprudentă şi ucidere din culpă din cauza pierderii controlului volanului.

— Un familist, spune judecătorul. Ai fost împins până la limita nebuniei încercând să acoperi prima ta crimă. Ceea ce ai făcut a fost de neiertat, ostil şi violent, dar nu a fost o crimă.

Judecătorul nu are de unde să ştie, dar spune exact adevărul.

Umerii lui Joe s-au prăbuşit. Se uită direct în ochii mei.

îl văd pe fratele meu mai mare, în toate ipostazele lui. Prima explozie a temperamentului său, la care am fost martoră pe când avea unsprezece ani şi cineva l-a faultat pe terenul de fotbal. Ce veterinar bun şi priceput era, croindu-şi în mod logic drum printre diagnostice diferenţiale, încercând varianta *a,* încercând varianta *b*, încercând varianta *c,* remarcând lucruri pe care alţi oameni nu le observau. Câinele acela îşi lingea buzele. Pisica aceea îşi ţinea capul uşor înclinat spre dreapta. întotdeauna păstrându-şi calmul în blocul operator veterinar. A trebuit să ne prefacem că suntem înstrăinaţi unul de celălalt. Pentru ca toată lumea să creadă mărturiile mele. Dovezile care i-au redus acuzaţiile.

— Vă rog să rămâneţi în picioare pentru pronunţarea sentinţei, îi spune judecătorul lui Joe.

Mă ridic în picioare. Nu suport să mai privesc. Ies din galeria publică, trecând pe lângă părinţii mei. Deschid uşa foaierului şi o las să se închidă uşor în urma mea.

EPILOG

Este vară iar. Cathy se află în centrul oraşului Birmingham, aşezată pe o pătură pe care Tom, grijuliu de felul lui, a adus-o cu el. Sunt în Piaţa Sf. Filip. A mai adus căpşuni şi vin; ea a adus şase gogoşi.

— Un picnic mixt, spune Tom râzând. Dar unul bun.

El ia o căpşună şi o ţine în lumină. Părul i-a crescut în ultimele săptămâni. A uitat să se radă, iar capul îi este acoperit de un fel de puf pe care Cathy îl găseşte adorabil.

Tom scoate codiţa căpşunii şi o îndeasă în gura ei. Cathy simte textura aspră a seminţelor, muşcătura dulce pe măsură ce fructul rezistă, ca apoi să cedeze sub dinţi ei.

Ea se întinde pe spate, cu capul în poala lui, cu ochelari de soare pe ochi, cu un braţ peste frunte ca să nu o ardă soarele pe linia părului.

— Ai avut zi bună? îl întreabă, moleşită.

— Desigur, spune Tom, întinzându-se pe spate lângă ea.

Un fir de iarbă îi gâdilă urechea. Norii trec pe deasupra lor în timp ce stau acolo, relaxaţi, în soarele acoperit de aburul fierbinte al verii, tară să îşi vorbească, tară să aibă nevoie să îşi vorbească.

După un timp, ea se rostogoleşte pe burtă şi se uită la el.

— Mi-e dor de Paul, spune ea.

— Şi mie.

Soarele intră în spatele norului, doar pentru o secundă, amintindu-i lui Cathy că este aici, în Anglia, nu acolo, unde soarele strălucea şi cocea trupul pe care l-au îngropat.

— Va veni aici peste puţin timp, spune Tom.

Cuvintele lui produc confuzie, dar ochii lui nu.

— Mi-e dor să trăiesc împreună cu Paul, spune ea în mod explicit. Cu un copil.

Se gândeşte la fresca aceea cu dinozauri pe care a pictat-o pe uşile dulapurilor ei din camera de oaspeţi, pe care a lăsat-o acolo. La felul cum Paul se grăbea pe scări în sus pentru a o vedea de fiecare dată când o vizita. Cum speră că nu va fi pictat niciodată nimic altceva peste ea.

— Ştiu. Tom se ridică în capul oaselor şi mănâncă o căpşună, căzut pe gânduri. în curând, va lua o decizie în acel stil lent şi tară grabă al lui.

— Uite-i, îi atrage atenţia Cathy.

Frannie se vede în depărtare, cu părul strâns grămadă în creştetul capului, cu ochelari de soare la ochi, ţinându-l de mână pe Paul. Acum, el are peste jumătate din înălţimea ei, un copil mai degrabă decât un bebeluş, iar inima lui Cathy tresaltă de bucurie când îl vede apropiindu-se.

— Oh, nu, avem de două ori mai multe căpşuni, constată Frannie când ajunge la ei. O îmbrăţişează pe Cathy.

— Nu poţi avea niciodată prea multe căpşuni, spune Cathy, tăcând semn cu mâna spre grămadă. Avem şi gogoşi.

— Grozav! Frannie scoate una din pachet şi o înjumătăţeşte pentru a o împărţi cu Paul. Se aşază pe pătură, cu picioarele încrucişate, cu rochia ei maxi întinzându-i-se peste picioare. Paul îşi ţine mâna într-a ei. Acum încheieturile lui ies în relief, în locul acelor gropiţe cărnoase. Noroc, spune ea, ridicând un pahar. Am văzut-o pe Lydia chiar adineauri, adaugă, aşa, ca fapt divers.

— Da?... Unde?

Frannie îşi linge zahărul de pe buze şi îşi smuceşte degetul mare în spatele ei.

— Acolo jos. Cu bebeluşul ei.

— Tatăl este un tip cu care a lucrat împreună la serviciu, spune Cathy.

Frannie mestecă în timp ce cade pe gânduri, înghite, apoi

nu mai zice nimic încă un minut.

— Vreau să spun că... începe ea.

— Ştiu, o întrerupe Cathy.

Tom se încruntă, nedându-şi seama despre ce este vorba, dar nici nu ar avea cum. Frannie, Cathy şi Joe au fost întotdeauna capabili să comunice în acest fel.

Ochii lui Frannie şi ai lui Cathy se întâlnesc. Lydia nu făcea parte din familia lui Joe. Nu chiar. Nu în acest fel, în acest univers primordial al lor unde iubirea este necondiţionată. Unde crimele sunt iertate şi unde se acoperă unul pe altul, tară să pună întrebări. Nu poţi inventa aşa ceva. Nu poţi fabrica aşa ceva. Pur şi simplu există ca atare.

Se întorc la căsuţa lui Frannie, după picnicul lor.

Seara a devenit umedă, chiar dacă sunt în plină vară. Cerul este palid şi posomorât. Apusul de soare îl va transforma din alb în gri şi apoi în negru, tară nicio altă pată de culoare. E ciudat pentru Cathy să se întoarcă aici, la căsuţă. A lui Joe a fost vândută recent, la fel şi a ei. Acum locuieşte cu Tom, lucrează la un alt cabinet. Spaţiul de locuit este frumos. Un spaţiu în care se simte în largul ei, un spaţiu menit să uite, să meargă mai departe, să-i lase pe sora şi pe fratele ei să fie aliaţi în mod preferenţial, dacă aşa doresc. Este păcat că părinţii lor au crezut că ea a fost cea care l-a trădat pe Joe, dar Cathy a descoperit că se bucură de o nouă libertate tară ei.

Cathy se duce la frigiderul lui Frannie în timp ce ea şi Tom stau la masa mare din bucătărie, unde o mie de lucruri au mers prost înainte. îi urmăreşte din priviri pentru o clipă, pe fundalul grădinii care este o explozie

de flori. Nu ai şti niciodată, dacă i-ai privi din afară.

Scoate o sticlă de vin şi una de apă minerală şi prepară nişte şpriţuri.

în timp ce le pregăteşte, ascultând pălăvrăgeala lui Frannie şi Tom, precum şi comentariile constante ale lui Paul despre dinozauri, vede ceva apărând de sub o sticlă de merlot.

Este un calendar, genul acela pe care îl primeşti de Crăciun, un teanc de foi cu tot soiul de notiţe, din care rupi câte una pe zi. Foile sunt rupte la zi, marcând data de 21 iunie. Fiecare zi este tăiată cu grijă cu un stilou roşu. Fa sfârşitul lunii, pe 30, cu scrisul de mână al lui Frannie, este notat ceva: au mai rămas 6112 zile. Cathy face calculul rapid şi uşor. Este timpul rămas din sentinţa lui Joe. Trece la luna iulie: 6.081 zile rămase la sfârşitul acelei luni.

Se uită la calendar cu ochii în lacrimi. Fa această dovadă vie a dorului surorii ei, a vinovăţiei surorii ei, a dragostei surorii ei. Viaţa se va relua, pentru Frannie, când Joe va ieşi din închisoare.

Cathy întinde mâna după pixul aflat în apropiere şi taie ziua de azi, pentru Joe, pentru sora ei, pentru familia ei.

Nu mai este atât de mult. Ei pot aştepta.

GILLIAN MCALLISTER

W' „

NOAPTE

A

CARE

virţualjpjoje.eu
cl

violin

■[U!]- As Seen on Screen (..Aşa cum se vede pe ecran") – site de îmbrăcăminte (n. red.).

■[is!]- Alună (n. tr.).

Păpuşi cărora le spui grijile tale, eliberându-te de ele (n. tr.).

„în drum spre casă" (n. tr.).

„Megan Fox fierbinte"; referire la actriţa Şi fotomodelul american

(n. red.). „Spectacolul de sâmbătă" – serial de televiziune pentru

copii (n. tr.).

■[a!]- „Bucurie răutăcioasă", în limba germană în original (n. tr.).

Majestatea Sa Regina contra Plant (n. tr.).

■[i2!]- „Tu eşti soarele meu" (n. tr.).